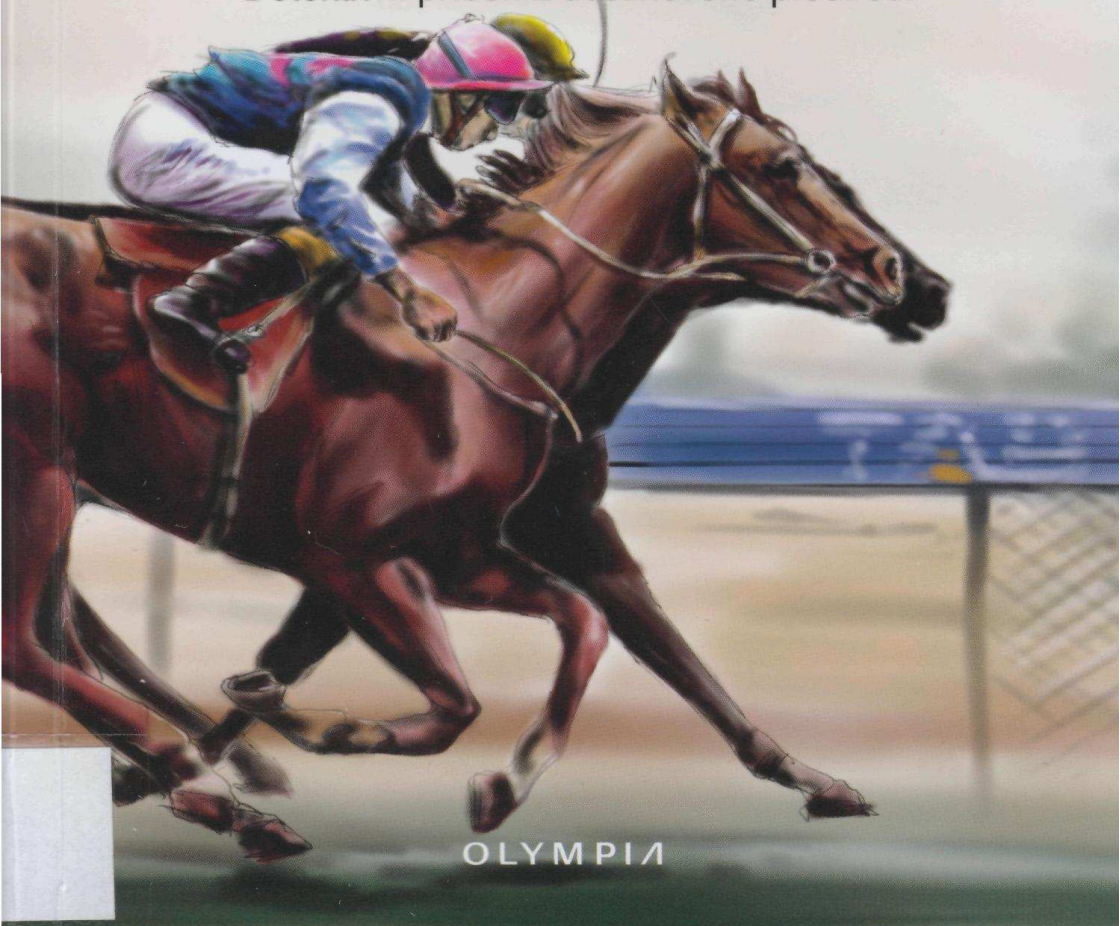
DICK FRANCIS

A FELIX FRANCIS

MRTVÝ DOSTIH

Detektivní příběh z dostihového prostředí

OLYMPIA

DICK
FRANCIS
A FELIX FRANCIS

MRTVÝ DOSTIH

Detektivní příběh z dostihového prostředí

Přeložila
Edda Němcová

OLYMPIA PRAHA

Text © Dick Francis, 2007
Překlad © Edda Němcová, 2008
První vydání © MICHAEL JOSEPH, Penguin Books, 2007
První české vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2008

ISBN 978-80-7376-075-5

Náš dík náleží

veterinárnímu lékaři-specialistovi na koně
Dr. Timu Brazilovi,
prvnímu trumpetistovi Allenu Handymu,
literárnímu agentovi Andrewu Hewsonovi,
příteli a obyvateli Delafieldu ve Wisconsinu
Johnu Holmesovi,
dostihovému závodišti v Newmarketu,
restauratérovi Gordonu Ramsayovi,

a také

Debbie
za titul
a za všechno

1

Přemýšlel jsem, jestli umírám. Neměl jsem strach zemřít. Bolest v mých útrobách byla totiž tak strašná, že jsem si přál, abych umřel brzy.

Otravu jídlem jsem prodělal už dřív, ale tentokrát to bylo obzvlášť nepříjemné, s trýznivými křečemi a nekonečnými záchvaty dávení. Většinu páteční noci jsem strávil v kleče na podlaze koupelny a s hlavou v záchodové míse. V jednu chvíli už jsem se vážně začínal obávat, že ty příšerně prudké křeče v břiše přinutí můj žaludek, aby se zbavil i vlastní výstelky.

Dvakrát jsem se rozhodl doplazit k telefonu a přivolat pomoc, ale pokaždé mě znovu zlomila další vlna suchého dávení. Copak si mé hloupé svalstvo neuvědomuje, že už mám žaludek dávno úplně prázdný? Proč ta muka pořád pokračují, když už není nic, co bych mohl zvrátit?

Mezi jednotlivými návaly nevolnosti jsem se potil na podlaze, opíral se o vanu a pokoušel se vymyslet, co tu bídu způsobilo.

V pátek večer jsem se zúčastnil slavnostní galavečeře ve stanu Eclipse na newmarketském dostihovém závodišti. Snědl jsem studený předkrm, trio uzených rybích řezů s česnekovým, hořčičným a koprovým přelivem, dál kuřecí prsíčka ve slaninovém kabátku nadívaná sekanými višněmi s omáčkou z lišek a lanýžů, podávaná se smaženými novými brambůrky a hráškem vařeným v páře jako hlavní chod, a nakonec moučník, vanilkový crème brûlée.

Důvěrně jsem znal každičkou přísadu v jídle.

Znal jsem ji proto, že jsem na té akci nebyl jako host, nýbrž jako šéfkuchař.

Když s přicházejícím úsvitem změnilo moje koupelnové okno barvu z černé v našedlou, utažený uzel v mém žaludku začal povolovat a studivá vlhkost na kůži se pomalu vytrácela.

Mučivá zkouška však ještě nekončila, neboť vše, co mi zbylo v trávicím ústroji, se nyní dralo ven druhou stranou.

Posléze jsem se přízemím svého domku přeplazil k posteli a ulehl celý vyčerpaný, vyždímaný, dehydrovaný, ale živý. Budík na nočním stolku vedle postele ukazoval, že je deset minut po sedmé ráno, a v práci jsem měl být v osm. To mi tak akorát scházelo.

Ležel jsem a namlouval si, že budu za chvíli v pořádku a že pro dalších pět minut se svět nezboří. Upadl jsem do dřímoty, ale zvonění telefonu, který stál hned vedle budíku, mě probralo k plnému vědomí. Sedm dvacet.

Kdo mi sakra může volat v sedm dvacet? Jděte do háje. Nechte mě spát.

Telefon zmlkl. Tak je to lepší.

Zase se rozezvonil. Zatraceně. Převalil jsem se a zvedl sluchátko.

„Ano," ohlásil jsem se ublíženě a můj hlas odrážel noční agónii.

„Maxi?" ozval se mužský hlas. „Jste to vy?"

„Osobně a v plné kráse," odpověděl jsem už obvyklejším tónem.

„Bylo vám špatně?" vyptával se ten hlas. Důraz, který položil na slovo *vám*, mě znepokojil.

Rychle jsem se posadil. „Ano, bylo," řekl jsem. „A vám?"

„Hrůza, co? Všechny, s kterými jsem mluvil, potkalo to samé." Carl Walsh byl v podstatě můj zástupce. Poslední dobou měl vlastně kuchyni na starosti stejně často jako já. Předchozího večera, kdy jsem pracoval u stolů a přijímal potlesk, Carl pilně nandával jídlo na talíře a hulákal na zaměstnance v kuchyňském stanu. Teď se zdálo, že žádný potlesk už nebude, spíš stížnosti.

„S kým jste mluvil?" otázal jsem se.

„S Julií, Richardem, Rayem a Jean," informoval mě. „Všichni mi volali, že dnes nepřijdou. A Jean říkala, že Martinovi bylo hrozně zle, tak museli zavolat sanitku a odvezli ho do nemocnice."

Dokázal jsem si představit, jak mu bylo.

„Co hosté?" vyptával jsem se. Carl mluvil jenom s mými zaměstnanci.

„Nevím, ale Jean povídala, že když jela s Martinem do nemocnice, už tam o otravě, jak to nazývali, všechno věděli, takže nemohl být jediný.“

Ach Bože! Otrava dvou set padesáti významných zástupců dostihového světa v předvečer 2000 Guineas mému podniku nejspíš moc neprospěje.

Být kuchařem, který otráví své zákazníky, určitě není pověst, o niž by člověk stál. Práce na závodišti byla mimořádná. Zabývám se hlavně svou restaurací U sítě se senem v Ashley Road na okraji Newmarketu. Denně od neděle do pátku nějakých šedesát obědů a každý večer až sto večeří. Aspoň tolik jsme podávali minulý týden, před otravou.

„Zajímalo by mě, kolik ostatních zaměstnanců to postihlo,“ vrátil mě Carl do přítomnosti. Restaurace byla večer zavřená a všech mých jedenáct stálých zaměstnanců pracovalo při večeři na závodišti spolu s nějakými dvaceti dalšími lidmi na výpomoc, kteří pomáhali v kuchyni a s obsluhou u stolů. Zatímco hosté poslouchali projevy, všichni zaměstnanci jedli stejné jídlo, jaké jsme podávali.

„Na dnešek jsem na práci na závodišti domluvil pět lidí,“ poznamenal jsem. Představa, že musím připravit oběd pro čtyřicítku sponzorových hostů, mi v žaludku vyvolala novou nevolnost a způsobila, že se mi čelo orosilo potem.

Měl jsem zajistit oběd o třech chodech ve dvou velkých prosklených soukromých lóžích na tribuně. Delafield Industries Inc., americká nadnárodní společnost z Wisconsinu vyrábějící traktory, se stala novým sponzorem prvního klasického dostihu roku. Nabídli mi tolik peněz, že jsem nedokázal odmítnout. Měl jsem jejich hostům naservírovat anglický chřest vařený v páře a politý máslem, dále tradiční britský steak a zapečené ledvinky a jako moučník letní pudink. Naštěstí jsem jim rozmluvil rybu a hranolky s kašovitým hráškem. Marketinková ředitelka společnosti MaryLou Fordhamová, která zajistila mé služby, byla rozhodnuta, že hosté ‚od nás‘ z Wisconsinu by měli zažít ‚opravdovou‘ Anglii. Byla zcela hluchá k mým návrhům, že paštika z husích jater s brioškou následovaná lososem po mlynářsku by byla vhodnější.

„Rovnou vezměte na vědomí,“ prohlásila MaryLou, „že si nepřejeme žádné tyhle francouzské záležitosti. Chceme výhradně anglické jídlo.“ Sarkasticky jsem se jí optal, zda si přeje, abych tedy raději servíroval teplé pivo místo dobrého francouzského vína, ale můj žertík nepochopila. Nakonec jsme se shodli na australském bílém a kalifornském červeném. Zvolené menu působilo výrazně nudně, ale platili oni a platili dobře. Traktory a kombajny Delafield zřejmě na americkém středozápadě zažívaly rozkvět, a nyní se společnost rozhodla, že si ukousne svůj díl anglického trhu. Kdosi jim řekl, že Suffolk je britským krajem prérií, a tak se sem přihrnuli. Skutečnost, že název dostihu 2000 GUINEAS KOMBAJNY DELAFIELD nezní zrovna nejlépe, je zřejmě ani trochu netrápila.

V tuhle chvíli ovšem budou rádi, pokud vůbec něco k jídlu dostanou.

„Obvolám to, a pak se vám zase ozvu,“ oznámil mi Carl.

„Dobře,“ souhlasil jsem. Zavěsil.

Věděl jsem, že bych měl vstát a pustit se do práce. Čtyřicet steaků a zapečených ledvinek se samo neudělá.

Pořád ještě jsem ležel na posteli a podřimoval, když znovu zazvonil telefon. Bylo za pět minut osm.

„Haló,“ ozval jsem se ospale.

„Je to pan Max Moreton?“ otázal se ženský hlas.

„Ano,“ odvětil jsem.

„Jmenuji se Angela Milneová,“ představila se majitelka hlasu formálně. „Jsem hygieničkou pro Cambridgeshire.“

Okamžitě si získala moji plnou pozornost.

„Máme důvod se domnívat,“ pokračovala, „že na akci, kde jste jako šéfkuchař odpovídal za přípravu jídla, došlo k hromadné otravě. Je to tak?“

„Kdo je ‚my‘?“ zeptal jsem se.

„Rada hrabství Cambridgeshire,“ vysvětlila.

„No, byl jsem včera večer šéfkuchařem na slavnostní večeři,“ řekl jsem, „ale nevím nic o hromadné otravě, a pokud k nějaké došlo, vážně pochybuji, že by za ni odpovídala moje kuchyně.“

„Pane Moretone,“ ozvala se, „mohu vás ujistit, že k hromadné otravě skutečně došlo. Addenbrookeská nemocnice během noci

ošetřila čtyřiadvacet osob pro akutní otravu jídlem a sedm z nich bylo přijato pro akutní dehydrataci. Všichni se včera večer zúčastnili stejné akce.“

„Ach.“

„Přesně tak, ach,“ pokračovala paní Milneová. „Požaduji, aby kuchyně, v níž se jídlo pro uvedenou akci připravovalo, byla okamžitě uzavřena a až do inspekce zapečetěna. Veškeré vybavení a zbytky jídla budou předány k analýze a celá kuchyně a obsluhující personál bude dle potřeby k dispozici pro přešetření.“

Bylo to poněkud složitější, než si představovala.

„Jak je těm sedmi hospitalizovaným?“ tázal jsem se.

„Nemám tušení,“ odvětila. „Jistě by mě ale informovali, kdyby došlo k nějakému úmrtí.“

Žádné zprávy, dobré zprávy.

„Pane Moretone,“ zněla jako učitelka oslovující nezvedeného žáka, „kde přesně se nachází kuchyně, která připravila pokrmy pro akci?“

„Už neexistuje,“ informoval jsem ji.

„Co tím chcete říct, že neexistuje?“ divila se Angela Milneová.

„Večeře se konala ve stanu Eclipse na newmarketském závodišti,“ vysvětloval jsem. „Dnes během dostihového mítinku bude stan sloužit jako bar. Ve včerejším kuchyňském stanu je teď už sklad piva.“

„A co vybavení?“

„Všechno jsme si pronajali od jedné společnosti pro zásobování pohostinství z Ipswiche. Stoly, židle, ubrusy, talíře, příbory, sklo, hrnce, pánve, termosy, nač si vzpomenete. Mí zaměstnanci po skončení akce pomohli všechno naložit zpátky na jejich náklaďák. Vždycky tu firmu používám, když někde mimo připravuji stravování. Odebírají si použité nádobí a proženou je pak vlastními parními myčkami.“

„Takže všechno už bude umyté?“ otázala se.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Nijak by mě to nepřekvapilo. Dnes v osm hodin by mi měl přijet na závodiště náklaďák s čerstvou dodávkou vybavení.“ Podíval jsem se na budík vedle postele – přesně za dvě minuty.

„Nevím, jestli vás dnes mohu nechat zase vařit," pronesla hodně vážně.

„Proč ne?" divil jsem se.

„Křížová kontaminace."

„Jídlo z včerejšího večera bylo od jiného dodavatele než dnes," osvětlil jsem jí. „Veškeré součásti včerejšího menu pocházely z cateringového velkoobchodu a připravovaly se na závodišti. Na dnešek jsme všechno objednali prostřednictvím mé restaurace a poslední dva dny skladujeme v naší chladírně." Chladírna je velká chladnička, do které je možné vejít, a udržuje se v ní stálá teplota tři stupně Celsia.

„Máte něco od stejného velkoobchodníka jako na tu večeři?" ptala se dál.

„Ne. Suché potraviny jsou z cash-and-carry u Huntingtonu, maso od mého řezníka v Bury St Edmunds, čerstvé ovoce a zelenina z velkoobchodu se zeleninou v Cambridge, kde se obvykle zásobuji."

„Kdo dodal jídlo na včerejší večeři?" vyzvídala.

„Myslím, že se jmenují nějak jako Leigh Foods. Jejich adresu mám v kanceláři. Obvykle s nimi nepracuji, ale taky často nedělám akce pro tolik lidí."

„A co společnost dodávající vybavení?"

„Stress-Free Catering Ltd," uvedl jsem a dal jí jejich telefonní číslo. Znal jsem je zpaměti.

„Poslyšte, je mi moc líto," řekl jsem, „ale musím už jít a začít pracovat. Nemáte nic proti?"

„Snad ne," připustila. „Přijedu na závodiště asi tak za hodinu a zajdu za vámi."

„Dostihy se konají v Suffolku. To je pořád ještě vaše území?" V Newmarketu se totiž nacházejí dvě dostihová závodiště, jedno je v Cambridgeském hrabství a druhé v Suffolku, přičemž hranice mezi oběma hrabstvími probíhá podél valu Deviťs Dyke. Večeře i oběd se odehrávaly v Suffolku na závodišti Rowley Mile.

„Nemocní jsou v hrabství Cambridge, a to je pro mne rozhodující." Přišlo mi, že v jejím hlase slyším určitou podrážděnost, ale možná jsem se mýlil. „Celá oblast hygieny stravování a rozdělení odpovědnosti je jako zlý sen. Rady jednotlivých hrabství, okresní

rady i Úřad pro kontrolu potravinářských norem mají vlastní donucovací postupy, a je v tom pořádný zmatek.“ Zcela zřejmě jsem se dotkl bolavého místa. „A ano,“ pokračovala, „co vlastně měli včera ti lidé k jídlu?“

„Uzenou rybu, nadívaná kuřecí prsa a crème brûlée,“ informoval jsem ji.

„Mohlo to být to kuře,“ pravila.

„Poslyšte, já vím, jak správně připravit kuře. Na salmonelu byly příznaky stejně příliš rychlé.“

„Co se stalo se zbytky jídla?“ otázala se.

„Netuším. Podle mne toho moc nezbylo. Mí zaměstnanci jsou jak smečka vlků, když jde o zbytky, a zbaští všechno, co v kuchyni zůstane. Jídlo, které lidi nechají na talíři, se dává do odpadní nádoby a firma Stress-Free je běžně zlikviduje.“

„Jedli všichni totéž?“ zeptala se. „Všichni až na vegetariány.“

„A co ti měli?“

„Místo rybího předkrmu salát z rajských jablíček a kozího sýra, potom zapečené těstoviny s brokolicí a sýrem. Byl tam i jeden vegan, co si předem objednal na předkrm grilované houby, smaženou zeleninu jako hlavní chod a ovocný salát jako moučník.“

„Kolik bylo vegetariánů?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Vím jenom, že jsme těstovin měli dost.“

„To zní hodně velkoryse.“

„Chystali jsme dvě stě padesát porcí. Objednal jsem dvě stě šedesát kuřecích prsou pro případ, že by některá byla moc malá nebo poškozená.“

„Čemu říkáte poškozená?“

„Pomačkaná nebo potrhaná. Neznal jsem dodavatele nijak dobře, tak jsem se rozhodl objednat o něco víc než normálně. Nakonec byl každý kousek v pořádku a všechno jsme zpracovali. Dál jsme měli dost vegetariánského jídla nejméně pro dvacet lidí plus toho vegana. Tedy nějakých třicet až pětatřicet jídel nad počet hostů. Přebytek nakrmí moje lidi. Když je mezi hosty jen pár vegetariánů, pak musejí mí zaměstnanci sníst vegetariánské jídlo. Heleďte, já už vážně musím končit, stejně přijdu pozdě.“

„Dobře, pane Moretone. Jen ještě jednu věc,“ nedala se.

„Ano?“
„Bylo vám v noci špatně?“
„Vlastně bylo.“ Příšerně.

Když jsem se konečně dostal na závodiště, chlapík od Stress-Free Catering už s vykládáním auta značně pokročil.

„Už jsem si začínal myslet, že jsem si spletl den,“ uvítal mě jedovatě. Dotlačil velkou drátěnou klec plnou nádobí na zadní hydraulickou plošinu a spustil ji s klapnutím na zem. Kdyby mě tak chtěl tou plošinou spustit do postele. Uvědomil jsem si, že jsem vzhůru už víc než dvacet šest hodin, a vzpomněl si, že KGB spánkovou deprivaci používalo jako základní formu mučení.

„Vy jste odtud včera odvážel věci?“ otázal jsem se.

„Ani náhodou,“ odrazil mě. „Musel jsem z Ipswiche vyjet v sedm a před tím všechno naložit. Jsem v práci od půl šestý,“ oznámil mi obviňujícím tónem, jejž považoval za oprávněný. Nemohl tušit, že já byl vzhůru celou noc.

„Myslíte, že všechno ze včerejška bude ještě na naklaďáku?“ Zaznamenal jsem, že dnešní dodávka je daleko menší verzí včerejší, pro daleko menší akci, a taky tu nebylo žádné kuchyňské vybavení.

„Pochybuju,“ prohlásil. „Po každé večerní akci se hnedka vykládá a všechno se čistí párou včetně vnitřku vozu.“

„I v sobotu?“

„Rozhodně,“ trval na svém. „Pro nás je sobota nejpilnější den. Svatby a tak.“

„Co se stane s nádobami se zbytky jídla?“ vyptával jsem se dál. Možná si je za drobný poplatek nechává dodávat nějaký chovatel prasat.

„Máme průmyslovou jednotku na likvidaci odpadu. Víte, jako ty kuchyňské, jenom větší. Všechno se to zkapalní a vypustí do kanalizace. Nádoby se pak čistí párou jako všechno ostatní. Nač to chcete vědět?“ zeptal se. „Ztratil jste něco?“

Pouze žaludek a hrdost, pomyslel jsem si.

„Jen mě to zajímá,“ uklidnil jsem ho. Paní Milneová nebude zrovna potěšena. Nemá kde provést inspekci a nemá ani zbytky jídla na testy. Nevěděl jsem, jestli se mám radovat, nebo být zklamaný. Když

není co dát k rozboru, nelze dokázat, že moje jídlo bylo příčinou otravy, jenomže taky není možné dokázat, že nebylo.

„Kam všechny ty krámy chcete?“ zeptal se a mávl rukou k řadě drátěných klecí.

„Do prosklených lóží jedna a dvě ve druhém patře čelní tribuny,“ ukázal jsem mu.

„Fajn.“ Šel hledat výtah.

Jak název napovídá, čelní tribuna se nachází proti cílovému sloupku a skýtá pohled dolů po dráze, takže koně běží přímo proti ní. Lóže nabízejí nejlepší výhled při sledování dostihu a jsou velice vyhledávané. Výrobci traktorů Delafield udělali dobře, že si na svůj velký den dvě z nich zajistili.

Vydal jsem se kolem velkolepé tribuny Millennium ke kanceláři ředitele závodiště. Všude se to hemžilo aktivitou jako v mraveništi. Probíhaly poslední dodávky piva do barů a obsluhující personál spěchal sem tam s tácy uzeného lososa a dalších studených pochutin. Údržba prováděla poslední úpravy na záhonech a sekala již tak kraťoučkou trávu v předváděcím padoku. Armáda mladých mužů stavěla stoly a židle na trávníku před stánkem s rybími pokrmy, nachystaným na tisíce dostihových fanoušků, kteří za chvíli začnou přicházet, aby se zúčastnili velkého dne. Všechno vyhlíželo perfektně a normálně, jenom já byl jiný, aspoň v tu chvíli jsem si to myslel.

Nakoukl jsem do otevřených dveří ředitelovy kanceláře. „Je tu někde William?“ zeptal jsem se rozložité ženy, která se napůl opírala o psací stůl a napůl na něm seděla. William Preston, ředitel dostihového závodiště, byl předchozího dne také hostem večerní akce.

„Přijde nejdřív v jedenáct,“ sdělila mi.

Znělo mi to zlověstně. Ředitel dostihového závodiště, který se v den 2000 Guineas nedostaví před jedenáctou.

„Měl nepříjemnou noc,“ pokračovala. „Snědl něco, co mu nesedlo. Zatracená nepříjemnost, to vám teda řeknu. Jak si mám asi se vším sama poradit? Neplatí mi dost, abych na všechno byla sama.“

V tu chvíli telefon na stole vedle jejího rozměrného pozadí zazvonil a ušetřil mě dalších poznámek. Vycouval jsem a vrátil se k dodávce.

„Fajn," oznámil mi chlapík ze Stress-Free, „všechno máte v lóžích. Chcete si to zkontrolovat, než mi podepíšete převzetí?"

Vždycky si dodávky kontroluji. Až příliš často jsem zjistil, že seznam poněkud překračuje skutečnost. Dnes jsem si ale řekl, že to risknu, a podepsal nabízený formulář.

„Fajn," zopakoval. „Uvidíme se později. Vyzvednu to v šest."

„Prima," souhlasil jsem. Šest hodin se zdálo daleko. Většinu přípravy steaků a zapečených ledvinek jsem už díkybohu měl hotovou. Stačí jenom naplnit jednotlivé keramické misky, plácnout navrch těsto a na nějakých pětatřicet minut je šoupnout do předehřáté trouby. Syrová zelenina už byla očištěná a čekala v chladírně v mé restauraci, chřest byl nakrájený a připravený do páry. Všechny malé letní pudinky jsme nachystali ve čtvrtek odpoledne. Čekaly rovněž v chladírně restaurace. Zbývá je vyklopit z formiček a ozdobit šlehačkou a půlkou jahody. MaryLou nepotřebuje vědět, že jahody přišly z jihozápadní Francie.

Stravování mimo restauraci zpravidla nedělám, ale víkend kolem Guineas je něco jiného. Za posledních šest let se z něj stala moje největší marketingová příležitost v roce.

Klientelu mé restaurace představují převážně lidé z dostihového byznysu. Dostihový svět dobře znám a rozumím mu. Můj otec byl vcelku úspěšným překážkovým jezdcem a později daleko úspěšnějším dostihovým trenérem, až do chvíle, kdy se cestou do Liverpoolu na Velkou národní, když mi bylo osmnáct, zabil při srážce s nákladním vozem plným cihel. Kdyby moje matka netrvala na tom, že musím zůstat doma a učit se na maturitu, byl bych jel s ním. Můj o deset let starší nevlastní bratr Toby doslova převzal otěže trenérského podniku a stále se jím živí, i když skromně.

Dětství jsem strávil ježděním na ponících a obklopený koňmi, nikdy mě však nepostihla Tobyho vášeň pro všechno koňské. Pokud jde o mne, považoval jsem oba konce koně za nebezpečné a střed za nepohodlný. Jeden konec kope a druhý kouše. Taky jsem nikdy nedokázal pochopit, proč se na koni musí jezdit tak časně za studeného vlhkého rána, kdy většina rozumných lidí tvrdě spí v příjemně vyhřáté posteli.

Nyní už uplynulo víc než třináct let od osudného dne, kdy se u našich dveří objevil policista a informoval matku, že zbytky otcova Jaguáru s jeho tělem uvnitř byly identifikovány jako majetek jistého George Moretona, zesnulého farníka East Hendred.

Pilně jsem se učil na maturitu, abych matce udělal radost, a poté mě přijali ke studiu chemie na Surreyské univerzitě. Můj život navždy změnila nikoli otcova smrt, nýbrž to, co jsem dělal, než jsem na školu nastoupil. Nakonec jsem u toho zůstal na celý život.

Na Surreyskou, ani na žádnou jinou univerzitu jsem nešel. Měl jsem v plánu šest měsíců pracovat a vydělat si dost peněz na dalšího půl roku cestování po Dálném východě. Sel jsem tedy umývat nádobí, nosit tácy s pivem a dělat poskoka ve venkovském hotelu s restaurací a barem u Temže v Oxfordshiru. Toto zařízení patřilo jedné matčině vzdálené ovdovělé sestřenici. Běžný název takového zaměstnance je ‚kuchyňský pomocník', v okruhu stravování však jde o natolik pohrdlivý termín, že se o mně matčina vzdálená sestřenice vyjadřovala jako o ‚dočasném asistentovi zástupce vedoucího', což bylo mnohomluvné a zdaleka ne přesné.‚Zástupce vedoucího' předpokládá jistou míru zodpovědnosti. Mojí jedinou zodpovědností bylo budit každé ráno pokojskou, aby roznesla ranní čaj hostům v sedmi dvoulůžkových pokojích. Nejprve jsem vždycky pět minut bouchal na dveře její ložnice, než neochotně otevřela. Po několika týdnech mi úkol výrazně usnadnila skutečnost, že stačilo, abych ji vystrčil z úzké postele, kterou jsme začali sdílet.

Práce v kuchyni restaurace, byť u kuchyňského dřezu, ve mně zažehla vášeň pro jídlo a jeho prezentaci. Brzy jsem přenechal mytí nádobí jiným a stal se učedníkem pod přísným dohledem Marguerite, prchlivé, hubaté vrchní kuchařky. Výraz ‚šéfkuchař' neměla ráda. Prohlašovala, že kuchtí, tak je kuchařka.

Moje šestiměsíční dohoda vypršela, ale zůstal jsem dál. V té době už jsem se stal Margueritiným zástupcem a dělal jsem všechno od předkrmů po moučníky. Odpoledne, kdy ostatní zaměstnanci dohánělí spánek, jsem experimentoval s příchutěmi a většinu výdělku jsem utrácel za přísady na farmářském trhu ve Witney.

Na konci jara jsem napsal na Surreyskou univerzitu a zdvořile požádal, zda by můj nástup ke studiu mohl být o rok odložen. Dobře,

odpověděli. Nicméně už jsem nejspíš věděl, že se k životu v laboratořích a posluchárnách nedostavím. Když si následujícího roku na konci října Marguerite zase jednou otevřela pusu na matčinu vzdálenou sestřenici a dostala výpověď, má životní dráha byla jasná. Pouhé čtyři dny před jedenadvacátými narozeninami jsem s chutí převzal kuchyni a věnoval se úkolu stát se nejmladším šéfkuchařem, který kdy získal michelinskou hvězdičku.

Následující čtyři roky podnik vzkvétal a moje sebedůvěra rostla stejně závratným tempem jako pověst restaurace. Začínal jsem si však naléhavě uvědomovat, že bankovní účet matčiny vzdálené sestřenice narůstá daleko rychleji než můj. Když jsem toto téma nadhodil, obvinila mě, že nejsem loajální. Byl to začátek konce. Brzy poté svůj podnik prodala řetězci menších hotelů, aniž mi něco řekla, a já najednou zjistil, že mám nového šéfa, který vyžaduje změny v mé kuchyni. Matčina sestřenice se rovněž nenamáhala informovat kupce, že se mnou nemá žádnou smlouvu, tak jsem se sbalil a odešel.

Než se rozhodnu co dál, odjel jsem domů a vařil jídlo na matčiny večírky. Ač četla o mém michelinském úspěchu v novinách, velmi ji překvapovalo, že umím vařit. „Ale, drahoušku," říkala, „nikdy nevěřím tomu, co se dočtu v novinách."

Na jedné z takových večeří jsem byl představen Marku Winsomeovi. Třicetiletý podnikatel Mark si nadělal jmění na obchodu s mobilními telefony. Připojil jsem se k hostům na kávu a on právě vysvětloval, jakým problémem je najít vhodné příležitosti k investování peněz. Žertem jsem prohlásil, že jestli chce, může investovat do mne a otevřít mi restauraci. Nesmál se. Dokonce se ani neusmál. „Dobře," řekl. „Budu všechno financovat a ty budeš mít plnou kontrolu. Zisk si rozdělíme napůl."

Seděl jsem tam s otevřenou pusou. Teprve o hodně později jsem zjistil, že dlouhou dobu matku otravoval, aby zorganizovala naše setkání tak, aby mi mohl udělat nabídku, a já mu padl do léčky.

A tak jsem před šesti lety s Markovými penězi otevřel podnik U sítě se senem, tematicky dostihovou restauraci na okraji Newmarketu. Neměl jsem zvlášť v úmyslu usadit se v Newmarketu, ale právě tam jsem našel první vhodnou nemovitost a blízkost dostihového centra prostě představovala bonus.

Zpočátku se obchody moc nehýbaly, ale jak se postupně šířila pověst zvláštních večeří a obědů v souvislosti s dostihovými dny, začala se brzy restaurace každý večer pěkně plnit a bylo třeba zarezervovat si stůl týden dopředu na všední dny a nejméně měsíc dopředu na sobotní večer. Manželka jednoho velkého trenéra ve městě si dokonce zaplatila paušální rezervaci na stůl pro šest na každý sobotní večer s výjimkou ledna, kdy jezdili na Barbados. „Je daleko jednodušší rezervaci zrušit," prohlašovala, ale stávalo se to jen zřídka, naopak mnohdy potřebovala u stolu osm nebo deset míst.

V kapse mi zazvonil telefon. „Haló," ohlásil jsem se.

„Maxi, měl byste radši přijít do restaurace." Volal Carl. „Jsou tady z hygieny."

„Říkala, že za mnou zajde na závodiště," podivil jsem se.

„Tohle jsou dva chlapi," odpověděl.

„Řekněte jim, ať přijedou sem," navrhl jsem.

„Asi nebudou chtít," oznámil mi. „Někdo prý zemřel, a oni dávají plomby na kuchyni."

2

Skutečně kuchyni doslova neprodyšně uzavírali. Když jsem dorazil, na každém okně byla páska a dva muži připevňovali velké petlice a visací zámky na všechny dveře.

„To nemůžete," zvolal jsem.

„Však uvidíte," zareagoval jeden z nich a zavěsil velký mosazný visací zámek. „Mám zajistit, aby se nikdo nedostal dovnitř, dokud prostory nebudou přešetřeny a dekontaminovány."

„Dekontaminovány? Od čeho?" zajímal jsem se.

„Nemám tušení. Dělám jenom, co se mi řekne," prohlásil.

„Kdy dojde k šetření?" zeptal jsem se a začínal klesat na duchu.

„Možná v pondělí nebo v úterý," pravil. „Nebo ve středu. Záleží na tom, kolik toho mají."

„Ale tohle je můj podnik," namítal jsem. „Jak můžu provozovat restauraci, když je kuchyně uzavřená? Mám na dnešní večer rezervace."

„Je mi líto, brácho.“ Nevypadal, že by něčeho litoval. „Váš podnik je uzavřen. Neměl jste nikoho zabíjet.“

„Kdo zemřel?“ zeptal jsem se ho.

„Nevím,“ odsekl a zaklapl další visací zámek. „Hotovo. Tady se laskavě podepište.“ Natáhl ke mně podložku s nějakými papíry.

„Co se tam říká?“ zajímal jsem se.

„Říká se tam, že souhlasíte s uzavřením vaší kuchyně, že se nepokusíte zjednat si přístup dovnitř, což by mimochodem byl trestný čin, že souhlasíte s uhrazením mých služeb a použitého vybavení a že zodpovídáte za to, že se nikdo jiný bez odpovídajícího povolení od Rady hrabství nebo Úřadu pro kontrolu potravinářských norem nepokusí proniknout dovnitř.“

„A když odmítnu podepsat?“ vyptával jsem se.

„Pak si opatřím donucovací příkaz a bude tu trvale hlídkovat policista. Toho nakonec taky budete muset zaplatit. Vaše kuchyně prostě zůstane zavřená. Když to podepíšete, tak může šetření proběhnout zítra nebo v pondělí. Když nepodepíšete, neproběhne.“

„To je vydírání.“

„No jo,“ souhlasil. „Většinou to funguje.“ Usmál se a znovu ke mně napřáhl podložku.

„Syčáci. Užíváte si svou práci, co?“

„Aspoň je nějaká změna.“

„A co děláte běžně?“ zeptal jsem se.

„Vymáháme dluhy,“ informoval mě.

Byl velký, vysoký a rozložitý. Na sobě měl černé kalhoty, bílou košili s úzkou černou kravatou a bílé tenisky. Prolétlo mi hlavou, že mu chybí jen baseballová pálka na podporu výhrůžek. Bylo mi jasné, že jeho lepší stránky se nedovolám. Zjevně žádnou neměl.

Papír jsem podepsal.

Během této výměny umisťoval druhý muž na okna a na dveře samolepicí plastové nálepky. Byly bílé, zhruba osmnáct čtverečních palců velké a skvěl se na nich velkými červenými písmeny nápis UZAVŘENO ZA ÚČELEM DEKONTAMINACE A NEVSTUPOVAT.

„Je to opravdu nutné?“ dotazoval jsem se.

Neodpověděl. Pochopil jsem. Dělá jen svou práci, jenom to, co se mu řekne.

Nevím, jestli cestou ven jednu z těch nálepek dali na vývěsní štít restaurace ze zlomyslnosti. Projíždějícím bude nade vši pochybnost jasné, že Síť se senem je prázdná a splasklá, že nenakrmí ani shetlandského poníka, natož stovku lidí, kteří si rezervovali místo na večeři.

Carl se objevil na konci budovy, kde se nachází jídelna.

„Vevnitř je to stejné," hlásil. „Na dveřích do kuchyně je visací zámek."

„Co navrhujete?" otázal jsem se.

„No, právě jsem obtelefonoval většinu těch, kdo mají na dnešní večer rezervaci, a řekl jsem jim, že neobsluhujeme."

„Dobrá práce," ocenil jsem ho.

„Pár jich říkalo, že stejně neměli v úmyslu přijít. Prý byli včera večer na závodišti a bylo jim zle jako nám. Řada dalších o tom slyšela."

„Ví se, kdo vlastně zemřel?" vyzvídal jsem.

„Netuším," odpověděl Carl. „Našich zákazníků jsem se na to nevyptával."

„Měli bychom taky říct zaměstnancům, ať dnes večer nechodí," připomněl jsem.

„To už jsem taky udělal," ujistil mě. „Nebo jsem aspoň většině nechal vzkaz. Na dveře od kuchyně jsem připevnil oznámení, aby si všichni vzali volný víkend a hlásili se do práce v pondělí ráno."

„Uvedl jste proč?" zajímal jsem se.

„Ne. Říkal jsem si, že zatím bude lepší počkat. Dokud nevíme jistě, k jakým škodám došlo." Dlaní si otřel čelo. „Bože, cítím se příšerně. Jsem celý zpocený, a přitom je mi zima."

„Já jsem na tom stejně," ujistil jsem ho. „Teď si asi můžeme udělat odpoledne volno. Výrobci traktorů z Wisconsinu si budou muset svoje ponravy opatřit jinde."

„Proč?" podivil se Carl.

„Přece proto, že náplň na jejich zapékané ledvinky je v naší chladírně za dveřmi se zamčeným visacím zámkem."

„Ne, není," oznámil mi. „Naložil jsem dodávku ještě před tím, než ti dva přišli." Mávl rukou k Fordu Transit zaparkovanému poblíž zadních dveří do kuchyně, který jsme používali pro stravovací akce mimo restauraci. „Letní pudinky jsou tam taky." Usmál se. „Nestihl jsem jenom chřest a nové brambory, ale ty můžeme dokoupit v Cambridge."

„Jste naprosto úžasný," pochválil jsem ho.

„Tak se do toho pustíme?"

„To si pište. Teď potřebujeme úspěšnou akci víc než kdy jindy." Plácl jsem pěknou hloupost, ale neměl jsem samozřejmě tušení, co bude následovat.

Carl vyjel s naší dodávkou Transit k závodišti a já se vydal za ním ve svém omláceném Volkswagenu Golf, který byl mou pýchou, když mi bylo dvacet. Koupil jsem ho zářící novotou za peníze, co jsem vyhrál v televizní kuchařské soutěži. Po jedenácti letech a více než sto tisících mil na tachometru se na něm začínal věk ukazovat, ale pro mne to pořád bylo jedinečné auto a nechtělo se mi je měnit. Stejně ještě dokázalo vyrazit od semaforu na křižovatce rychleji než ostatní.

Zaparkoval jsem na stání pro zaměstnance na trávě za vážnicí a pěšky došel ke vzdálenějšímu konci tribuny, kde zatím Carl vykládal vůz. Čekaly mě tam dvě ženy středního věku, jedna v zeleném tvídovém kostýmu, vlněném klobouku a praktických vysokých hnědých botách, druhá v šifonové nabírané blůze šarlatové barvy, černé sukni a černých špičatých střevících na vysokém podpatku a se záplavou vlnitých tmavých vlasů spadajících jí v loknách kolem uší. Obě jsem si prohlédl a zamyslel se nad vhodným oblečením.

Tvídový kostým porážel šarlatovo-čemý komplet o krátkou hlavu.

„Pan Moreton?" otázal se tvídový kostým učitelským tónem, když jsem se přiblížil. „Vy budete paní Milneová, že?" odpověděl jsem. „Ovšem," přikývla.

„A já jsem MaryLou Fordhamová," oznámil hlasitě s americkým přízvukem šarlatovo-černý komplet.

Tušil jsem to.

„Není vám chladno?“ zeptal jsem se jí. Šifonové blůzy a časná květnová jitra v Newmarketu se k sobě moc nehodí. I za mírného počasí od kopců Heath neustále vane pronikavý vítr a sobota, kdy se měl běžet dostih Guineas, nebyla žádnou výjimkou.

„Ne,“ odvětila. „Jestli chcete vědět, jak vypadá chladno, musíte přijet v zimě do Wisconsinu.“ Mluvila s důrazem na každé jednotlivé slovo a vcelku libozvučně. Jasně a zřetelně vyslovovala, v jejím projevu nebylo žádné jižanské protahování a slévání slov dohromady.

„Nač potřebujete mluvit s panem Moretonem, když má pracovat pro mne?“ otázala se pěkně zvysoka, obracejíc se k Angele Milneové.

Podle řeči těla jsem odhadoval, že Angele Milneové se příliš nezamlouvá, když s ní někdo takhle mluví. Mně by se to taky nezamlouvalo.

„Jde o soukromou záležitost,“ pravila Angela. Pašák paní Milneová, pomyslel jsem si. Kámoška.

„Tak si pospěšte,“ vybídla nás MaryLou pánovitě. Otočila se ke mně. „Byla jsem se podívat nahoře v lóžích, a nikdo tam nic nedělá. Stoly nejsou prostřené a nikde ani noha.“

„To je v pořádku,“ ujistil jsem ji. „Je teprve půl desáté. Hosté začnou přicházet nejdřív za dvě hodiny, všechno bude připravené.“ Doufal jsem, že mám pravdu. „Vraťte se nahoru a já tam budu za chviličku.“

Neochotně se od nás odpoutala, věnovala nám ale ještě několik ohlédnutí. Má pěkné nohy, pomyslel jsem si, když cupitala k tribuně a její vysoké podpatky klapaly po asfaltu. Právě když jsem si myslel, že už je pryč, vrátila se. „Ještě něco jsem vám chtěla říct,“ vysvětlovala. „Dnes ráno jsem měla tři telefonáty, a ti lidé mi říkali, že dnes na dráhu nepřijdou. Prý jsou nemocní.“ Ani se nepokoušela skrývat nevíru v hlase. „Takže budeme mít na oběd o pět osob méně.“

Za daných okolností jsem si řekl, že nemá moc smysl pídit se, zda ví, co jejich nemoc způsobilo.

„Je to hrozně nemilé,“ prohlásila. „Dva z nich jsou dostihoví trenéři z Newmarketu, kterým běží koně v našem dostihu.“ Položila důraz na ‚market‘ a skoro spolkla ‚new‘. Mým uším to znělo zvláštně.

Pak se prudce obrátila, odpochodovala k výtahům a poskytla mi další výhled na své krásné nohy. Záplava černých kudrn jí při chůzi poskakovala po ramenou. Díval jsem se za ní a říkal si, jestli spí v natáčkách.

„Omlouvám se,“ řekl jsem paní Milneové.

„Nemůžete za to,“ odpověděla.

Doufal jsem, že za nic nemůžu.

Podala mi vizitku. Přečetl jsem si: Angela Milneová, hlavní hygienik, Rada hrabství Cambridgeshire. Přesně jak říkala.

„Proč jste zaplombovali mou kuchyni a zavřeli restauraci?“ zeptal jsem se.

„Nevěděla jsem o tom,“ řekla. „Kde vlastně je ta restaurace?“

„Na Ashley Road u křižovatky Cheveley,“ vysvětlil jsem jí. „Jmenuje se U sítě se senem.“ Lehce přikývla, viditelně to jméno poznala. „Ujišťuji vás, že je v Cambridgeshiru. Právě odtamtud jedu. Na kuchyni mi navěsili visací zámky a řekli mi, že kdybych se pokusil dostat dovnitř, porušil bych zákon.“

„Ó,“ zhodnotila situaci.

„Ti dva chlapi tvrdili, že jednají jménem Úřadu pro kontrolu potravinářských norem.“

„To je zvláštní,“ podivila se. „Zásah je zpravidla záležitostí místních úřadů. To jsem já. Pokud ovšem událost není hodnocena jako závažná.“

„Jak závažná je závažná?“ vyptával jsem se.

„Když se ukáže souvislost s E. coli nebo salmonelou,“ na chvíli se odmlčela, „nebo s botulismem, tyfem, něčím takovým. Případně když někdo v důsledku toho zemře.“

„Ti chlapi tvrdili, že někdo zemřel,“ informoval jsem ji.

„Ó,“ pravila znovu. „O tom jsem nic neslyšela. Možná že někdo od policie nebo z nemocnice kontaktoval Úřad pro kontrolu potravinářských norem přímo. Překvapuje mě, že se jim v sobotu podařilo dovolat. Někdo to někde rozhodnout museL Je mi to líto.“

„Vy za to nemůžete,“ zopakoval jsem jako ozvěna.

V úsměvu nakrčila rty. „Raději půjdu a zjistím, co se děje. Baterku v mobilu mám téměř vybitou a je až s podivem, jak dnes všichni na tu zatracenou věc spoléháme. Jsem bez mobilu úplně ztracená.“

Obrátila se k odchodu, ale pak se otočila zpátky.

„Zeptala jsem se v kanceláři závodiště na váš kuchyňský stan ze včerejška,“ oznámila mi. „Měl jste pravdu. Je teď plný beden piva. Pořád ještě máte v úmyslu chystat oběd pro Miss Ameriku tam nahoře?“ Kývla hlavou směrem k tribuně.

„To je oficiální dotaz?“ zeptal jsem se. „Hmm,“ stiskla rty. „Radši to nechci vědět. Zapomeňte, že jsem se ptala.“ Usmál jsem se. „Vy jste se na něco ptala?“

„Vyhledám vás později, až a pokud zjistím, co se děje.“

„Prima,“ souhlasil jsem. „Můžete mi dát vědět, kdo zemřel, hned jak se to dozvíte?“ Dal jsem jí číslo svého mobilu. „Budu tady asi do půl sedmé. Potom budu spát.“

Dva z mých stálých zaměstnanců přišli Carlovi a mně pomoct s obědem a ani jednomu nebylo v noci špatně. Oba předchozího večera jedli vegetariánské zapečené těstoviny, takže postupem eliminace se kuře stalo hlavním podezřelým.

Po více než hodinu pracovali v prosklených lóžích, zatímco my jsme se s Carlem činili v maličké kuchyňce přes chodbu a připravovali ledvinky na zapékání v troubě. Carl válel těsto a já plnil a přikrýval jednotlivé misky. Náš cambridgeský zelinář nám spěšně poskytl náhradu za chřest a nové brambory, co zůstaly uvězněny v chladírně v restauraci. Brambory už byly nachystané na pánvích na sporáku a já se začínal uvolňovat, jenže únava se snáze přikrade k těm, kdo nejsou ve střehu.

Nechal jsem Carla, ať dodělá ledvinky, a šel jsem zkontrolovat ostatní.

Podařilo se jim odstranit dělicí příčku mezi lóžemi a vytvořit tak jednu místnost kolem dvaceti čtverečních stop. Čekaly tam na nás čtyři stoly o průměru pěti stop a čtyřicet židlí s opěradly čalouněnými zlatou kůží, rozestavených tak, aby kolem nich obsluha mohla snadno procházet. Nábytek pronajala společnost, kterou sehnalo závodiště.

Původně jsem pro tuhle událost počítal krom sebe a Carla s pěti zaměstnanci. Jeden číšník na dva stoly, dva na roznášení nápojů a vína a jeden na výpomoc v kuchyni, jenže tři z nich nepřišli. Představa byla taková, že jeden z číšníků nabídne hostům po příchodu pití nebo kávu a ten druhý pomůže mně a Carlovi s vařením chřestu a ohříváním chlebových rolek. Rolky nakonec zůstaly za visacími zámky, tak jsme místo nich museli v místním supermarketu nakoupit nějaký francouzský chléb. Jestli bude mít MaryLou námitky proti tomuto kontinentálnímu vlivu, má smůlu.

Jelikož se dostavila pouze polovina mých pracovních sil, pořád jsme ještě prostírali stoly, když už měli přicházet první hosté, ale přece jen jsme to stihli až na vinné skleničky na posledním stole.

MaryLou ustoupila a pozorovala nás při práci.

Na flekaté, oštípané dřevotřískové stoly jsme natáhli naškrobené bílé ubrusy, což okamžitě vzhled místnosti vylepšilo. Rád spolupracuji se společností Stress-Free Catering, protože jejich vybavení je vyšší kvality než u většiny ostatních nájemních cateringových služeb. Příbory podle královského vzoru a pěkné skleničky na vodu a víno brzy změnily holé stoly v prostřené tabule hodné ne-li krále, tak jistě výrobců kombajnů z druhé strany Velké louže.

Carlovi se dokonce podařilo před uzavřením z chladírny zachránit růžové karafiáty. Spolu s růžovými a bílými ubrousky dodaly atmosféře místnosti konečný ráz.

Ustoupil jsem dozadu a obdivoval naši zručnost. Byl jsem přesvědčený, že to na hosty udělá patřičný dojem. Dokonce i MaryLou vypadala celkem spokojeně. Usmála se. „Právě včas," poznamenala a rozdala jmenovky k jednotlivým místům u stolů.

Koukl jsem na hodinky. Půl dvanácté a pět minut. Jenom denní světlo venku mi napovídalo, že je dopoledne, a ne noc. Moje biologické hodiny se zastavily už před delší dobou a potřebovaly natáhnout pořádným spánkem, než se zase rozběhnou.

„Žádný problém," prohlásil jsem.

Cítil jsem se celý ulepený a hrozně jsem toužil složit hlavu na pořádný péřový polštář. Místo toho jsem se stáhl do kuchyně a strčil svou bolavou hlavu pod kohoutek studené vody ve dřezu. Doufal

jsem, že mě Angela Milneová neuvidí přes sklo. Úřad pro kontrolu potravinářských norem by rozhodně nemohl souhlasit s tím, aby si šéfkuchař namáčel vlasy pod kuchyňským kohoutkem. Vynořil jsem se trošičku osvěžený, ale celkově o velké zlepšení nešlo. Hlasitě jsem zívl s doširoka otevřenou pusou, opřel se o dřez a zahleděl se nad padokem ke středu města.

Newmarket v dostihový den 2000 Guineas. Město vřelo vzrušením z prvního klasického dostihu roku a každičký hotelový pokoj na míle kolem byl obsazený lidmi plnými naděje a očekávání.

Newmarketu lidé od dostihů přezdívají ‚Hlavní štáb', i když už je tomu dávno, co se jeho role oficiální mocenské základny sportu králů vytratila. Centrála Jockey Clubu byla v Newmarketu zřízena v roce 1750, aby regulovala v té době již vzkvétající místní dostihovou scénu, a svou autoritu brzy rozšířila na veškeré dostihy plnokrevníků v celé zemi. Jockey Club se domohl takové moci, že v září 1791 vyšetřoval prince regenta, budoucího krále Jiřího IV, pro ‚nesrovnalosti v předvedení jeho koně Escapea v dostizích'. Příslušné nesrovnalosti spočívaly v tom, že kůň jednoho dne podal při nízkých sázkách slabý výkon a prohrál, zatímco následujícího dne při vysokých sázkách s převahou zvítězil. Princ prodal své koně a stáj a do Newmarketu se nikdy nevrátil. Povídalo se, že se mu ve skutečnosti dostalo diskrétního ‚varování' od stevardů, byt' oficiálně mu byla pouze udělena ‚výtka'.

Dnes se Jockey Club v Newmarketu stále těší velkému vlivu, jelikož vlastní nejenom obě závodiště, ale také přibližně 2 400 akrů tréninkových cvalových drah kolem města. Role, kterou kdysi hrál v oblasti organizace a kontroly britského turfu, se ale výrazně smrskla poté, co byl nejprve založen výbor British Horseracing Board a o málo později také British Horseracing Authority, jež se ujaly vyšetřování a disciplinárních řízení v tomto sportu. Jockey Club se vrátil k tomu, čím býval v době původních schůzek v jedné londýnské hospodě – znovu se stal spíše společenským sdružením stejně založených jedinců, kteří se těší z účasti na dostizích. Tedy samozřejmě až do chvíle, než se stanou profesionálními žokeji. V Jockey Clubu se žádný současný žokej nevyskytuje. V očích členů

jsou žokejové pouhými služebníky a nemají se co družit se svými lepšími bližními.

Carl mě vytrhl že zamyšlení.

„Do téhle trouby se vejde jenom polovina ledvinek," oznámil mi, „tak si vypůjčíme místo v troubách kuchyněk dál v chodbě. Tam servírují jenom studený bufet, tak mají trouby volné."

„Skvěle," pochválil jsem ho. Byl jsem tak unavený, že jsem si problém vůbec neuvědomil. „V kolik se tam musejí dát?" Úporně jsem se věnoval mentální aritmetice. První dostih se běží ve dvě hodiny a pět minut, takže k obědu se bude zasedat v půl jedné. Jedna miska se zapéká pětatřicet minut. Jestli jich je čtyřicet mínus pět lidí, co nepřijdou, tak to dělá… čtyřicet mínus pět… jestli jedna miska trvá pětatřicet minut, aby se náplň propekla a těsto zezlátlo, jak dlouho trvá, než se zapeče čtyřicet mínus pět misek…? Kolečka v mozku se mi otáčela zoufale pomalu a hrozila, že se zablokují úplně. Jestliže pět mužů postaví pět domů za pět měsíců, za jak dlouho postaví šest mužů šest domů? Zajímá mě to vůbec? Začínalo mi připadat, že se ledvinky měly dát do trouby zapékat už předevčírem, když mě Carl zachránil.

„Přesně ve dvanáct patnáct," pravil. „Ke stolu se zasedá ve dvanáct třicet, ledvinky budou na stole v jednu."

„Skvěle," zopakoval jsem. A moje hlava spočine na polštáři v jednu třicet. Zlatý voči.

„A brambory za pět minut," dodal Carl. „Všechno je pod kontrolou."

Podíval jsem se na hodinky. Trvalo mi pěkně dlouho, než jsem rozeznal, kam ručičky ukazují. Za deset minut dvanáct. Přemýšlel jsem, co je se mnou v nepořádku. Už dřív jsem přece nespal delší dobu. Žaludek mi kručel, aby mi připomenul, že jím už dávno nic neprošlo. Nezdálo se mi jako moc dobrý nápad něco jíst. Obával jsem se, aby nedošlo k opakování včerejší noci. Rozhodně jsem o nic takového nestál, ale hlad možná přispívá k mé letargii.

Zkusil jsem kousek suchého francouzského chleba. Nezdálo se, že by to sousto v mých útrobách vyvolalo nějakou bezprostřední reakci, tak jsem si ukousl větší kus. Kručení ztichlo.

Za chvíli do lóží začnou přicházet hosté, a já nejsem zrovna oblečený tak, abych je mohl přivítat. Vypravil jsem se tedy dolů ke svému Golfu, postavil se mezi zaparkované vozy a převlékl se do pracovního oděvu, černo-bíle kostkovaných kalhot a naškrobené bílé kazajky. Halena trochu připomíná husarskou tuniku se dvěma řadami knoflíků ve tvaru jakéhosi otevřeného V na předním dílu. Na levé straně hrudi mám pod michelinskou hvězdičkou červeně vyšité jméno ‚Max Moreton'. Zjistil jsem, že když člověk vypadá jako šéfkuchař, má napůl vyhráno v přesvědčování zákazníků a stejně tak kritiků, že skutečně věnoval jejich jídlu velkou péči a že se je nesnaží ošidit.

Vrátil jsem se do lóží a narazil na MaryLou, jak podupává u výtahu a hledá mě.

„Aha, tady jste," obořila se na mě tónem naznačujícím, že jsem tam měl být už dávno. „Pojďte se mnou, představím vás panu Schumannovi, je předsedou naší společnosti."

Téměř mě táhla za ruku chodbou k lóžím, jež teď měly na dveřích připevněné cedule DELAFIELD INDUSTRIED INC. – HLAVNÍ SPONZOR DNE.

Uvnitř už byla dvacítka lidí, někteří stáli kolem stolů, zatímco jiní se vydali na venkovní terasu, aby si užili akvarelového květnového slunce a působivého pohledu na závodiště.

Na téhle akci jsem byl spíše šéfkuchařem hostitelem než jen pouhým dodavatelem jídla. Se společností, která obvykle zajišťuje gastronomické služby na závodišti, jsem měl výborný pracovní vztah, prospěšný pro obě strany. Oni nic nenamítali proti tomu, že mám ‚zvláštní' přístup na závodiště, a já jim zase vypomáhal, když měli nedostatek pracovní síly neboje čekala hodně velká akce. Jejich výkonná ředitelka Suzanne Millerová byla častým hostem U sítě se senem a vždycky prohlašovala, že pro její společnost je výhodou, když má spojení s ‚místní restaurací pro labužníky', jak to nazývala. Tohle uspořádání dobře fungovalo přes pět let, ale jenom čas ukáže, zda přežije okamžik Suzannina blížícího se odchodu do důchodu. Upřímně řečeno, mně by nevadilo, kdyby nepřežilo. Vzrůstající úspěch Sítě se senem znamenal, že je pro mne stále obtížnější věnovat potřebný čas a energii akcím na závodišti, jenže

dlouhodobým klientům říkat ‚ne' moc neumím. Pokud mě nový šéf pohostinství nebude chtít na svém dvorku, můžu se z toho vyvlíknout a všechno svést na něj.

MaryLou mě vedla přes místnost ke dveřím na terasu a pak mě zaparkovala vedle vysokého šedesátníka se širokými rameny v tmavošedém obleku, bílé košili a svítivé, růžovo-modře pruhované kravatě. Byl ponořený do rozhovoru s mladší ženou, daleko menší než on sám. Nakláněl se nad ní opíraje se o rám dveří a tiše jí promlouval do ucha. Neslyšel jsem, co říká, ale zjevně se tím bavil, protože se narovnal a rozesmál se. Ona mu rovněž věnovala úsměv, ale dělala na mne dojem, že jeho pobavení zdaleka nesdílí.

Muž se obrátil k Mary Lou s výrazem, který mi přišel značně podrážděný.

„Pane Schumanne," ozvala se MaryLou a jako obvykle ukrajovala slova, „ráda bych vám představila pana Maxe Moretona, našeho dnešního šéfkuchaře."

Prohlédl si mě v mém šéfkuchařském oblečení, a já získal pocit, že je přesvědčený, že bych měl být pěkně v kuchyni a z dohledu jeho hostů.

Ukázalo se, že MaryLou si jeho výraz přeložila stejně.

„Pan Moreton," pokračovala, ,,je vyhlášený šéfkuchař a často vystupuje v televizi."

Vyhlášený, vskutku, pomyslel jsem si. Masový travič z Newmarketu.

Na pana Schumanna to žádný dojem neudělalo.

MaryLou ještě neskončila. „Máme velké štěstí, že pro nás pan Moreton dnes vaří," prohlásila. „Je po něm velká poptávka."

Nebyla to tak úplně pravda, ale nehodlal jsem ji opravovat.

Pan Schumann mi zdráhavě podal ruku. „Jsem rád, že jste nám mohl vyhovět," pronesl. „Naše MaryLou většinou dokáže získat každého, koho si umane." Mluvil daleko protáhleji než jeho marketinková ředitelka, ale jeho hlas postrádal vřelost a upřímnost.

Potřásl jsem podanou rukou a pohlédli jsme si navzájem do očí. Působil na mě trochu zastrašujícím dojmem. Rozhodl jsem se, že ústup na mé právoplatné místo bude správným krokem. V odchodu mi však zabránila ruka dámy po mé levici, jež se ocitla na mé paži.

„Maxi,“ oslovila mě. „Mám radost, že vás vidím. Vaříte dnes pro nás?“

Elizabeth Jenningsová byla spolu se svým manželem Neilem, jedním z nejúspěšnějších trenérů ve městě, pravidelnou zákaznicí U sítě se senem. Sama Elizabeth neúnavně pracovala pro dobročinnost a organizovala velké večeře. Některých jsem se zúčastnil, na některých jsem vařil.

„Rolfe,“ obrátila se na pana Schumanna, Jste tak prozíravý, že jste získal Maxe, aby tu dnes vařil. Je prostě nejlepším šéfkuchařem v Anglii.“

Milá paní Jenningsová, říkal jsem si v duchu.

„To bych přece jen netvrdil,“ ozval jsem se, i když soukromě si to třeba myslím.

„Pro vás jen to nejlepší, má drahá,“ zapojil pan Schumann naplno svůj šarm a položil ruku na rukáv jejích modro-žlutých květovaných šatů.

Usmála se na něj. „Ach Rolfe, takhle mě škádlit!“

Rolf se rozhodl, že ho potřebuje kdosi venku na terase, a s lehkým pokývnutím směrem ke mně a poznámkou ‚Omluvte mě!‘ pronesenou k Elizabeth se vytratil.

„Je tu s vámi Neil?“ tázal jsem se.

„Ne,“ odpověděla Elizabeth. „Měl tu být, ale v noci mu nebylo moc dobře. Nejspíš něco snědl. Asi za to může ta šunka, co měl k obědu. Říkala jsem mu, že už je prošlá, ale stejně ji snědl. Vždycky tvrdí, že tahle data spotřeby jsou jen k tomu, aby člověk vyhodil dobré jídlo a šel si koupit další. Třeba teď změní názor.“

„Co měl k večeři?“ zeptal jsem se co nejnevinněji.

„Zúčastnili jsme se včera večer té slávy, víte, viděla jsem vás tam,“ řekla. „Co jsme to vlastně jedli? Vy byste to měl vědět. Já vždycky zapomenu, co na takových akcích jím.“ Rozesmála se. „Promiňte, takhle bych asi neměla mluvit s šéfkuchařem.“

„Většina lidí měla kuře,“ nadhodil jsem.

„Správně. My taky. A bylo velice dobré. Taky mi moc chutnal crème brûlée.“

„Opravdu jste měla kuře?“ vyzvídal jsem. „Ne vegetariánské těstoviny?“

„Jistěže jsem měla kuře," potvrdila. „Nikdy nejím tyhle vegetariánské věci. Pořád říkám, že zelenina má maso doprovázet, ne je nahrazovat. U vás si přece vždycky dávám steak, že?"

To je pravda, pomyslel jsem si. Třeba za to nakonec kuře nemůže. Moje otázky jí začínaly připadat zvláštní. Čas odebrat se do kuchyně.

„Omluvte mě, Elizabeth, musím běžet, jinak nedostanete nic k obědu."

Podávání oběda šlo dobře navzdory nebohému stavu, v němž se nacházel šéfkuchař. Louisa, jedna z mých zaměstnankyň, přišla do kuchyně s prázdnými talíři a ohlásila, že MaryLou je moc spokojená se steakem a zapečenými ledvinkami. Zřejmě všem chutnaly.

Kdysi jsem se od Marguerite, prchlivé kuchařky matčiny sestřenice, naučil, že hlavním trikem při vaření jakéhokoli masa je to, že se nesmí vyvařit jeho chuť a textura. „Roastbeef dělá roastbeefem nejenom jeho vůně a chuť, ale i vzhled a pocit, jaký zanechá na jazyku," říkávala. „Jídlo ovlivňuje všechny smysly," prohlašovala a snila o tom, že vytvoří i hlučné jídlo, aby svůj názor dokázala. Syčící steaky a dokonce pískající hovězí zapečené v těstě. „Když chceš zvýraznit chuť," vysvětlovala, „musíš ji do masa dostat před vařením, aby se přirozená chuť masa mohla přesto projevit."

Tak jsem to dělal. Náplň se řádně marinovala v mém speciálním roztoku koření a bylinek spolu s malým citrusovým plodem, aby získala šmrnc. Přidejte jednu či dvě dávky skotské whisky a nechte osmačtyřicet hodin máčet, aby se tekutina i chutě vstřebaly dovnitř. Potom pomalu zapékejte, nejprve při mírné teplotě, pak prudčeji, aby těsto zezlátlo, a výsledek je lahodný. Zapečená báseň.

Seděli jsme s Carlem na židlích v kuchyni a pospávali. Letní pudinky se šlehačkou a jahodovou ozdobou byly naservírovány a kávu měly díkybohu na starosti obvyklé pohostinské služby. Nahnul jsem se na pult, položil si unavenou hlavu na paže a usnul.

„Šéfe! Šéfe! Pane Moretone," volal ženský hlas. Někdo mi třásl ramenem.

„Pane Moretone," pronesl ten hlas znovu. „Probuďte se, šéfe."

Zvedl jsem hlavu a otevřel oči. Nade mnou stála Louisa.

„Chtějí, abyste přišel do jídelny," oznámila mi.

„Dobře,“ povzdechl jsem si. „Už jdu.“

Vyškrábal jsem se na nohy, prohrábl si rukou vlasy a vydal se přes chodbu.

Tleskali. Já se usmíval. Když jste šéfkuchař, musíte být zároveň trochu showman, bavič. Takováhle děkovačka je odměnou. Když vás zaplaví ocenění od vašich strávníků, vedro kuchyně je zapomenuto.

Dokonce i Rolf Schumann se široce usmíval. Elizabeth Jenningsová seděla po jeho pravici a doslova zářila. Odlesk slávy, pomyslel jsem si poněkud jedovatě. Hladila Schumannovi paži a šeptala mu do ucha takovým způsobem, až mi přišlo, že spíš ona škádlí jeho.

Když jsem si vychutnal potlesk, vrátil jsem se do kuchyně a našel Carla, jak se zvedá a začíná uklízet a plnit drátěné klece, aby se mohly vrátit Stress-Free. Ani trochu jsem se necítil na to, že bych mu pomohl, tak jsem se znovu vypravil do chodby sehnat si trochu silné kávy.

Setkání u oběda pomalu končilo a někteří hosté si šli vsadit na první dostih, který měl každou minutou odstartovat. Mnozí se rozhodli dostih sledovat od stolu, popíjet kávu a dívat se na televizní obrazovku umístěnou vysoko v každém rohu místnosti. Další vyšli na terasu, aby vše viděli na živo.

Louisa mi nalila kávu a já stál, upíjel horkou černou tekutinu a doufal, že mě trochu probere.

Připojila se ke mně MaryLou. „Jídlo bylo senzační,“ pochválila mě.

„Díky. Jsem rád, že vám chutnalo.“

„Rozhodně nám chutnalo. Dokonce i panu Schumannovi,“ hlásila.

Pochopil jsem, že souhlasné ocenění pana Schumanna je zdaleka nejdůležitější. I jí zcela zřejmě pan Schumann naháněl hrůzu. Úspěšný oběd mohl znamenat, že se zas na nějakou dobu nebude muset obávat o své místo.

Po prvním dostihu se hosté vraceli z terasy dovnitř a znovu se rozsadili u stolů. Uvědomil jsem si, že ještě nějakou chvíli potrvá, než budeme moci všechno sklidit a dopřát si pořádný odpočinek. Louisa a Robert, další můj číšník, pilně dolévali šálky kávy a nabízeli mátové bonbony v čokoládě. Všichni měli skvělou náladu a dobře se bavili.

Podle programu se 2000 Guineas měl běžet jako třetí dostih dne se startem ve tři hodiny patnáct minut. Jak se velká událost blížila, odpolední vzrušení narůstalo a džezový orchestr a varietní umělci přispívali k tomu, aby se tep davu zrychlil. V kuchyni se mi zvuk džezového orchestru báječně hodil k tomu, aby mě udržel vzhůru.

Když nadešla chvíle velkého dostihu, šel jsem zpátky do lóží, kde Louisa a Robert sklízeli ze stolů. Všichni hosté konečně opustili své židle a tlačili se na terase či stáli u prosklené stěny ve snaze získat dobrý výhled na koně, až se budou blížit po slavné newmarketské Rowleyho rovné míli.

Sebral jsem pár špinavých hrníčků od kávy a mrknul na obrazovku na zdi. Koně běželi dolů klesáním, žokejové se přetlačovali o pozice a chystali se vydat všechny síly ve stoupání do cíle. Byl jsem tak unavený, že jsem se ani nezastavil, abych se podíval na finiš. Vždyť se můžu později kouknout na záznam. Otočil jsem se, abych odnesl šálky do kuchyně.

Tohle rozhodnutí mi nepochybně zachránilo život.

3

Bomba vybuchla ve chvíli, kdy jsem přecházel přes chodbu.

Nedošlo mi hned, co se stalo. Přes krk mě pláclo obrovské horko a měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo praštil do zad těžkým kladivem.

Rozrazil jsem kuchyňské dveře a upadl polovinou těla do místnosti.

Pořád ještě jsem nechápal, co se děje. Všude jako by panovalo naprosté ticho. Byl jsem hluchý. Zkusil jsem promluvit, ale neslyšel jsem ani sám sebe. Zakřičel jsem. Nic. Slyšel jsem jenom vysoký syčivý tón; nepřicházel z žádného určitého směru a vůbec se nezměnil, když jsem otočil hlavou ze strany na stranu.

Podíval jsem se dolů na své ruce, ty se zdály být v pořádku. Pohnul jsem s nimi. Bez problému. Zatleskal jsem. Cítil jsem, jak se ruce navzájem dotýkají, ale žádný zvuk jsem neslyšel. Bylo to dost děsivé.

Bolelo mě levé koleno. Podíval jsem se na ně a všiml si, že mám roztržené kalhoty v místě, kde jsem se střetl s dveřním rámem. Bílé kostky pomalu rudly mou krví. Co je celé černé, bílé a červené…? Mozek se mi pomalu začínal zamlžovat.

Ohmatal jsem si koleno rukou. Bylo kupodivu na svém místě a mohl jsem nohou pohnout, aniž bolest nějak výrazně vzrostla. Krev zřejmě pochází jen z nějakého povrchního škrábance.

Sluch se mi najednou vrátil a neočekávaně mě zaplavila vlna zvuků. Někde poblíž kdosi křičel. Vysoký ženský hlas nepřestával kvílet a odmlčel se vždy jen na chvíli, aby se jeho majitelka mohla nadechnout. Poplachový zvon bez ustání vyzváněl někde dál v chodbě a ozývalo se i volání několika mužských hlasů, které prosily o pomoc.

Položil jsem se zpátky na podlahu a nechal hlavu odpočívat. Připadalo mi, že tak ležím už celé věky; ale nejspíš to netrvalo déle než minutu či dvě. Křik neutichal, jinak bych byl usnul.

Začal jsem si uvědomovat, že se mi neleží moc pohodlně. Kromě levého mě bolelo i pravé koleno. Ležel jsem si na noze, kterou jsem měl zkroucenou pod zadkem. Narovnal jsem nohu a odměnou mi ji zaplavily jehličky a mravenčení. Dobré znamení, pomyslel jsem si.

Dovnitř trhlinou tekla voda, asi z nějaké prasklé trubky nahoře, přemýšlel jsem líně. To už tak dobré znamení nebylo. Voda stékala po stěně a rozlévala se po betonové podlaze směrem ke mně. Otočil jsem hlavu a díval se, jak se přibližuje.

Rozhodl jsem se, že je sice děsně fajn tu ležet a nechat svět, ať se tam venku vesele otáčí beze mne, ale že se mi nijak zvlášť nechce ležet při tom v rybníku. Podlaha už tak dost studila, nemusí být ještě ke všemu mokrá. Zdráhavě jsem se překulil a vyškrábal se na kolena, až jsem klečel. Tak to není zrovna nejlepší nápad, připustil jsem si. Mé levé koleno si trpce stěžovalo a lýtkového svalu se zmocňovala křeč. Za pomoci dveřního rámu jsem se vytáhl do stoje a rozhlédl se po kuchyni.

Nezdálo se, že by se toho v ní moc změnilo, jen bylo všechno pokryté jemnou vrstvou bílého prachu, jenž stále ještě visel ve vzduchu. Zrovna jsem si říkal, co se asi stalo Carlovi, když se objevil vedle mne.

„Co se sakra stalo?“ tázal se.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Kde jste byl?“

„Vypískat se na pánech.“ Ukázal dolů chodbou. „Málem mě trefil šlak, když to bouchlo.“

Visel jsem na kuchyňských dveřích a bylo mi nanic. Jít se přesvědčit, co se stalo s mými ostatními dvěma zaměstnanci a s hosty v lóžích, se mi zrovna dvakrát nechtělo, ale věděl jsem, že musím. Nemůžu tady postávat celý den, když ostatní třeba potřebují pomoc. Křik přešel v kňourání, když jsem si opatrně razil cestu chodbou a nakoukl dovnitř.

Nečekal jsem, kolik tam bude krve.

Jasná, čerstvá, šarlatově rudá krev. Spousty krve. Nebyla jenom na podlaze, ale taky na stěnách, a několik velkých cákanců dokonce i na stropě. Stoly výbuch odmrštil k zadní stěně a já se musel prodírat přes polámané židle, abych se dostal dveřmi do místnosti, kterou jsem před chvílí bez překážek opustil.

Když jsem byl dítě, otec si pravidelně stěžoval, že můj pokoj je jako po výbuchu bomby. Jako každý malý kluk jsem měl tendenci pohazovat všechny své věci na zem a spokojeně jsem žil v tom zmatku.

Můj pokoj ale nikdy nevypadal tak jako obě prosklené lóže toho dne v Newmarketu. Ne že by zůstaly prosklené. Sklo z oken a dveří zcela zmizelo spolu s kusem terasy a asi třetinou boční zdi lóže číslo 1.

Došlo mi, že pokud výbuch dokázal napáchat takové škody na betonu a oceli, neměli lidé uvnitř lóží žádnou šanci.

Na popis scény byl i výraz jatka skoro málo.

Oběda se zúčastnilo třiatřicet hostů, další dva se ke zklamání a znechucení MaryLou nečekaně nedostavili. Pak tu byli mí dva zaměstnanci. Tudíž v téhle místnosti nebo na terase muselo být ve chvíli, kdy vybuchla bomba, nejméně pětatřicet lidí nepočítaje osoby, které mohly být pozvány, aby se po obědě dívaly na dostih v lóžích.

Vypadalo to, že většina úplně zmizela.

Na zaúpění po mé levici jsem se vrhl pod převrácené stoly, abych zjistil, odkud přichází.

MaryLou Fordhamová ležela na zádech u zadní stěny. Viděl jsem ji jenom od pasu nahoru, protože spodek těla jí zakrýval potrhaný a rychle rudnoucí ubrus. Krev, která se vsakovala do bílé naškrobené bavlny, měla přesně stejný šarlatový odstín jako šifonová blůza, jež byla nyní skoro na cáry a visela jí celá zmačkaná kolem krku.

Poklekl jsem vedle ní na pravé koleno a dotkl se jejího čela. Pootočila oči mým směrem. Velké, široce rozevřené, vyděšené hnědé oči ve smrtelně bílém obličeji, pořezaném a krvácejícím po zásahu nespočetných poletujících skleněných střepin.

„Pomoc už je na cestě," oznámil jsem jí trochu neadekvátně okolnostem. „Vydržte."

U pasu měla velkou kaluž krve, tak jsem nadzdvihl ubrus, abych si ověřil rozsah zranění. Bylo špatně vidět. Pod krví nacucanou látkou nebylo moc světla a v pohledu mi bránil i chumel rozbitých židlí a stolů. Sklonil jsem se níž, abych lépe viděl, a teprve v tom okamžiku mému zmatenému mozku došla celá ta hrůza. Obě krásné nohy MaryLou byly pryč. Utržené.

Ach Bože, co budu dělat?

Tupě jsem se rozhlížel kolem, jako kdybych mohl ty ztracené nohy najít a připevnit je zpátky na místo. Teprve tehdy jsem zaznamenal ostatní oběti. Ty, jež přišly nejenom o nohy, ale taky o ruce a o život. Roztřásl jsem se. Nevěděl jsem, co mám dělat.

Najednou se místnost naplnila hlasy a spěchajícími lidmi v černožlutých kabátech a velkých žlutých helmách. Dorazila požární brigáda. Nijak brzy, napadlo mě. Rozplakal jsem se. To je u mne neobvyklé. Otec patřil ke staré škole, která hlásala, že chlapi nepláčí. „Přestaň fňukat," říkával, když mi bylo deset. „Vzchop se, chlapče. Buď muž. Chlapi nebrečí." Tak mě vychoval. Neplakal jsem, když se otec zabil při srážce s nákladákem plným cihel. Neplakal jsem ani na jeho pohřbu. Věděl jsem, že by si to nepřál.

Teď však šok, únava, pocit neschopnosti a úleva, že dorazila záchranná kavalerie, byly dohromady příliš, a tak se mi po tváři koulely slzy.

„Pojďte, pane," pronesl mi jeden z hasičů do ucha, když mě uchopil za ramena, „dostaneme vás odtud. Bolí vás něco?"

Jazyk v puse mi připadal obrovský a dusil mě. „Ne," zakrákal jsem. „No, trochu mě bolí koleno. Jinak jsem v pořádku… Ale ona…" ukázal jsem na MaryLou, neschopen dalšího slova.

„Nedělejte si starosti, pane," uklidňoval mě, „postaráme se o ni."

Pomohl mi na nohy a obrátil mě za ramena. Nemohl jsem odtrhnout oči od místa, kde by měly být nohy MaryLou. Požárník mě otočil tak daleko, až moje hlava musela následovat. Pevně mě přidržoval a postrkoval ke dveřím, kde mi další hasič přehodil přes ramena červenou deku a odváděl mě pryč. Napadlo mě, zda používají červené deky, aby nebyla vidět krev.

Hasič mě vedl chodbou ke schodišti. Když jsme procházeli kolem kuchyně, nahlédl jsem dovnitř. Carl se nakláněl nad dřezem a zvracel. Věděl jsem, jak mu je.

Jakýsi muž v zelené bundě s velkým nápisem lékař na zádech se protáhl kolem mne. „Je v pořádku?" otázal se mého doprovodu.

„Zřejmě ano," zněla odpověď.

Měl jsem chuť namítnout, že ne, že vůbec nejsem v pořádku. Chtěl jsem jim vysvětlit, že jsem zahlédl obraz pekla, který mě bude do smrti strašit. Chtělo se mi křičet, že zdaleka nejsem v pořádku a že už možná ani nikdy nebudu.

Místo toho jsem se nechal odvést ke schodišti a uposlechl pokynu, abych šel dolů. Ujistili mě, že tam na mě bude čekat pomoc. Můžou mi ale vymazat paměť? Vrátit mi nevinnost? Dokáží zabránit nočním můrám?

Podle hasičova pokynu jsem poslušně sešel do přízemí. Jak mi slíbil, čekaly tam na mne pomocné ruce a útěšné hlasy. Krátká prohlídka fyzických zranění mě zařadila, stále zabaleného v červené dece, na jednu z řady bílých plastových židlí na dobu, která mi připadala nekonečně dlouhá. Několikrát se mě mladík v jasně zeleném oblečení s velkými bílými písmeny zdravotník na zádech přišel optat, zda jsem v pohodě. Povídal, že je jim moc líto, jak dlouho to trvá, ale ostatní je potřebují víc. Přikývl jsem. Věděl jsem to. Pořád jsem je v duchu měl před očima.

„Je mi fajn," ujistil jsem ho, i když jsem to nemyslel doopravdy.

Sanitky přijížděly a odjížděly, jejich sirény kvílely a řada černých pytlů s mrtvými těly u zadní zdi tribuny se s odpoledním sluncem pomalu klesajícím k večernímu obzoru prodlužovala.

Nakonec mě kolem sedmé hodiny odvezli do nemocnice. Po tak dlouhém sezení na plastové židli jsem se nedokázal pořádně postavit na levou nohu, protože mi koleno oteklo a ošklivě ztuhlo. Můj mladý zdravotnický přítel mi pomohl do sanitky, která pak odjela důstojně bez sirén a blikajících světel. Naléhavost krize pominula. Vážně zranění a umírající byly odvezeni v největší rychlosti. Zemřelým nebylo pomoci. O nás, takřka chodící zraněné, se nyní mohli postarat s klidem a rozvahou.

Sanitka mě dovezla až do Bedfordu, neboť nemocnice blíže k Newmarketu byly přeplněné vážně zraněnými. V Bedfordu rentgen v mém oteklém koleni neodhalil žádné zlomeniny. Doktor odhadoval, že srážka s dveřmi mohla způsobit dočasnou dislokaci kolenní čéšky a vyvolat vnitřní krvácení. Na kloubu se vytvořil hematom, který způsobil otok i bolest. Zjistilo se, že krev, jež mi potřísnila kalhoty, pocházela z tkáně na levém stehně, natržené patrně rovněž následkem kolize s dveřmi. Přestože rána už nekrvácela, doktor trval na přiložení náplastí, aby stáhl okraje rány k sobě. Poté všechno překryl velkým bílým čtvercem. Mým kalhotám se stejné péče nedostalo, naopak mi je bez okolků na levé straně ustřihli. Nemocnice mi poskytla pevný modrý gumový návlek na koleno, aby se kloubu dostalo podpory a tlakem se zmenšila podlitina. Rovněž mě prozíravě vybavili dlouhou bílou bavlněnou ponožkou, kterou jsem měl nosit na levé noze, aby se zmenšilo otékání holeně, a zásobou kulatých bílých prášků proti bolesti. Po pár dnech odpočinku budu v pořádku, ujistili mě. V pořádku na těle, pomyslel jsem si, jenže uzdravení emocionálních ran potrvá o hodně déle.

Objednali mi taxi, aby mě odvezlo domů. Tak jsem seděl v nemocniční recepci a čekal trochu v rozpacích, jaký rozruch jsem způsobil, a s pocitem viny, že jsem z toho na rozdíl od ostatních vyšel tak lacino. Byl jsem úplně vyčerpaný. Přemýšlel jsem taky o Robertovi a Louise, svých zaměstnancích. Přežili? Co mám dělat, abych se to dozvěděl? Koho se mám zeptat?

„Taxi pro pana Moretona,“ ozval se hlas, který mě přivedl zpátky do přítomnosti.

„To jsem já,“ zavolal jsem.

Uvědomil jsem si, že nemám v kapse žádné peníze.

„To je v pořádku, platí zdravotní pojišťovna,“ uklidnil mě řidič. „Ale spropitné nedávají,“ dodal. Jestli si myslí, že spropitné dostane ode mne, tak má smůlu, pomyslel jsem si.

Okouknul si mě odshora dolů. Musel na mě být jedinečný pohled. Pořád ještě jsem na sobě měl šéfkuchařskou tuniku, ale černobílé kostkované kalhoty teď měly jednu nohavici dlouhou a druhou krátkou s modrým návlekem na koleni a bílou ponožkou vespod.

„Vy jste klaun?“ zajímal se šofér.

„Ne, jsem šéfkuchař,“ odsekl jsem.

Přestalo ho to zajímat.

„Kam to bude?“ zeptal se.

„Do Newmarketu.“

Taxi předjelo před můj domek na jižním okraji Newmarketu kolem jedenácté hodiny. Prospal jsem celou cestu z bedfordské nemocnice a řidičovi dalo dost práce mě vzbudit a dostat mě z auta. Nakonec jsem byl natolik při smyslech, že se mu podařilo pomoct mi přehopsat přes malý pruh trávy mezi silnicí a vstupními dveřmi domku.

„Budete v pořádku?“ zajímal se, když jsem zastrčil klíč do zámku.

„Jistě,“ řekl jsem a on odjel.

Doskákal jsem do kuchyně, vzal si dva prášky proti bolesti a zapil je vodou z kohoutku. Došel jsem k názoru, že na schody nestačím, a tak jsem se uložil na pohovku v malém obýváku a dychtivě znovu upadl do spánku.

Ležel jsem na nemocničním vozíku, který se pomalu pohyboval šedou chodbou bez oken. Viděl jsem, jak nade mnou míjejí stropní světla. Chodba se zdála nekonečná a světla byla všechna stejná, jedno za druhým. Pohlédl jsem vzhůru za sebe a viděl, že mě tlačí dáma v rudé šifonové blůze se záplavou vlnitých vlasů poskakujících jí na ramenou. Byla to MaryLou Fordhamová a usmívala se na mne. Podíval jsem se na její krásné nohy, jenže žádné nohy neměla a vypadala, jako když se vznáší nad šedivou podlahou. S trhnutím jsem

se posadil a podíval se na vlastní nohy. Tam, kde měly být, byla splasklá přikrývka a všude krev, spousta krve, jasně červené kaluže krve. Vykřikl jsem a skutálel se z vozíku. Padal jsem, padal a padal…

S leknutím jsem se probudil, srdce mi bušilo, obličej jsem měl studený, ulepený, upocený. Sen byl tak živý, že jsem se musel rukama ujistit, že mám nohy tam, kde mají být. Ležel jsem ve tmě a ztěžka oddechoval, dokud se můj pulz nevrátil skoro k normálu.

Byla to první ze stejných nočních můr v řadě.

Dvě neklidné noci mě dokonale vyčerpaly.

Většinu nedělního rána jsem strávil vleže, nejprve na pohovce a potom na podlaze, což bylo pohodlnější. Sledoval jsem čtyřiadvacetihodinové zpravodajské kanály, abych se dozvěděl něco víc o události, které se začalo říkat ‚Utok na Guineas'. Dostihy pokrývá tucet televizních kamer, ale jenom jedna okrajově zachytila scénu na terase lóží 1 a 2 na čelní tribuně v okamžiku, kdy bomba vybuchla. Letmý záběr přehrávali pořád dokola v každém vydání zpráv. Byl na něm vidět zářící záblesk a kusy skla, oceli a betonu poletující vzduchem spolu s lidskými těly. Hodně hostů Delafield Industries bylo doslova odváto z terasy a jako hadroví panáci padali na plochou střechu pod nimi a dál na nic netušící dostihové návštěvníky na dolních tribunách. Tihle údajně měli štěstí, byli zranění, ale živí. Nejhůře postižení byli ti uvnitř místnosti, jako MaryLou Fordhamová.

Znovu jsem si vzpomněl na Roberta a Louisu. Bylo mi jasné, že bych měl někomu zavolat a zeptat se, co se s nimi stalo. Taky jsem věděl, že nemám chuť nikam telefonovat, protože mám strach z odpovědi. Zůstal jsem ležet na podlaze.

Z televize jsem se dozvěděl, že zatímco jsem zabalený v červené dece poslušně seděl na bílé plastové židli, na závodišti se odvíjela pilná činnost. Policie se dostavila v hojném počtu a poznamenala si jména a adresy tisícihlavého davu. Mne nějak vynechali.

Dostihy byly zapomenuty a 2000 Guineas byl prohlášen za neplatný, jelikož polovina koní se v závěrečném furlongu zastavila, zatímco ostatní byli tvrdě vyjížděni do cíle, neboť jejich žokejové se

tak usilovně soustředili na dostih, že si výbuch neuvědomili, dokud po projetí cílového sloupku koně nestáhli. Televizní záběry jasně ukázaly, jak se radost jednoho mladého jezdce nad prvním vítězstvím v klasickém dostihu znenáhla mění v zoufalství, když si uvědomil, že zvítězil v dostihu, který je neplatný.

Rojily se dohady, kdo mohl spáchat takovou vraždu a proč.

Jedna televizní stanice měla reportéra poblíž Devil's Dyke, v pozadí se závodištěm a přední stranou lóží 1 a 2, nyní zakrytých modrou plachtou. Prohlašoval, že ho policejní zdroj informoval o možnosti, že bomba zasáhla jiný terč, než měla. Ředitel závodiště, v danou chvíli pro nemoc nedostupný, údajně policii potvrdil, že uživatelé lóže jedna provedli na poslední chvíli výměnu. Reportér, který byl podle mého názoru dost nevhodně oblečený v pruhovaném triku s rozhalenkou a bez saka, dále spekuloval, že pravým terčem byl arabský princ a jeho doprovod, který měl původně užívat lóži 1. Blízkovýchodní konflikt tak opět dorazil až k našim břehům, hlásal reportér přesvědčeně.

Kladl jsem si otázku, zda by se MaryLou cítila lépe u vědomí, že o nohy přišla omylem. Pochyboval jsem o tom.

Zavolal jsem matce pro případ, že by si o mne dělala starosti.

Nedělala si je.

„Nazdar, drahoušku," zacvrlikala po drátě. „To je ale hrůza, co se stalo."

„Byl jsem tam," oznámil jsem jí.

„Cože, na dostizích?"

„Ne, přesně tam, co vybuchla bomba."

„Vážně? To je ohromně vzrušující," prohlásila. Zřejmě ji ani nenapadlo, že jsem mohl být po smrti.

„Mám štěstí, že jsem na živu," upozornil jsem ji v naději, že se mi od rodičky dostane pár soucitných slov.

„Ovšemže, drahoušku.'"

Od té doby, co otec zemřel, přistupovala matka ke smrti poněkud blazeované. Podle mne upřímně věřila, že to, zda bude člověk žít nebo zemře, je předurčeno a vymyká se lidské kontrole. Později mě napadlo, že srážka s nákladním autem plným cihel byla v matčiných očích slušnou cestou z toho, co se změnilo v manželství bez lásky.

Nějaký čas po otcově smrti jsem zjistil, že měl několik menších pletek s různými ženami. Matka možná věřila, že nehoda byla jakousi boží odplatou.

„Jen jsem si říkal, že ti dám vědět, že jsem v pořádku."

„Děkuji, drahoušku," pravila.

Nezeptala se, co se stalo, a já se rozhodl, že se s ní o hrůzu dělit nebudu. Těšila se ze svého poklidného života s ranními kafíčky, aranžováním květin v kostele a z výletů do dobře udržovaných zahrad. Utrhané končetiny a zmrzačené trupy do jejího světa nepatřily.

„Zase se brzy ozvu, mami," uzavřel jsem.

„Výborně, drahoušku. Měj se dobře." Zavěsila.

Nikdy jsme si nebyli moc blízcí.

Jako dítě jsem si pro radu a cit chodil vždy k otci. Společně jsme se smáli matčiným drobným fobiím a žertovali o její politické naivitě. Usmívali jsme se a kroutili očima, když se opět dopustila nějakého faux pas, což se jí stávalo často.

Sice jsem doopravdy neplakal, když otec zemřel, ale zničený jsem byl pořádně. Zbožňoval jsem ho jako svého hrdinu, a tu ztrátu jsem jen stěží dokázal unést. Jasně si vybavuji pocit zoufalství, když jsem pár týdnů po jeho smrti nedokázal nalézt v domě jeho vůni. Přijel jsem domů z internátní školy na volný víkend, a najednou už tam nebyl. Nepřítomnost jeho vůně udělala z jeho odchodu tvrdou skutečnost. Vyběhl jsem po schodech do jeho šatny, abych si přivoněl k jeho šatům. Otevřel jsem skříně a zásuvky a přitiskl si k nosu jeho oblíbené svetry. Jenže on byl pryč. Dlouho jsem v tom pokoji seděl na podlaze a zíral do prázdna, cítil se oloupený, ale nedokázal jsem prolévat slzy, nebyl jsem schopen opravdově truchlit nad jeho odchodem. I dnes mě až bolí touha, abych mu mohl povědět o svém životě a práci, radostech a smutcích. Hlasitě jsem ho proklel, že je mrtvý a není u mne, když ho potřebuji. Toužil jsem, aby tu byl, abych s ním mohl promluvit, aby mi pofoukal bolavé koleno, ulevil mému utrápenému mozku a zbavil mou paměť běsů. Pořád jsem pro něj ale nedokázal plakat.

V televizi začaly zprávy v jednu a já si uvědomil, že mám hlad. Krom pár soust francouzského chleba na závodišti a čokoládové tyčinky v nemocnici jsem od pátečního večera nic nejedl, a navíc páteční jídlo můj žaludek nestrávil. Teď, když jsem začal na jídlo myslet, došlo mi, že mi v břiše bolestivě hlodá hlad. S touhle bolestí se dalo něco udělat.

Opatrně jsem dokulhal do kuchyně a připravil si španělskou omeletu. O jídle se často říká, že je velký utěšitel, a spousta lidí skutečně ve stresu pojídá sladkosti jako třeba čokoládu, nejenom aby získali energii, ale protože se po ní cítí lépe. Přesně totéž jsem udělal já v bedfordské nemocnici. Mně ale jídlo přinášelo útěchu, když jsem je vařil.

Z police na zeleninu jsem vzal pár jarních cibulek, nakrájel je na malá kolečka a osmažil na pánvi s trochou panenského olivového oleje. Našel jsem několik vařených brambor skrývajících se v zadním šuplíku ledničky, tak jsem je taky nakrájel a přidal k cibulce s kapkou sójové omáčky na okořenění a zvýraznění chuti. Tři vejce, rozhodl jsem se, a jednou rukou je rozklepl do skleněné misky. Vařím opravdu moc rád a jak na duchu tak na těle jsem se hned cítil daleko líp ještě před tím, než jsem se usadil na pohovku, abych zážitek završil požitím svého výtvoru.

Během odpoledne zavolal Carl.

„Díkybohu jste doma," prohlásil.

„Byl jsem tu celou noc," oznámil jsem mu.

„Promiňte, měl jsem vám zavolat dřív."

„V pořádku," ujistil jsem ho. „Já vám taky nezavolal." Věděl jsem proč. Žádné zprávy byly rozhodně lepší než ty, kterých jsem se obával.

„Co se vám stalo?" vyptával se.

„Poranil jsem si koleno. Odvezli mě sanitkou do bedfordské nemocnice a pak pozdě v noci taxíkem domů. A co vy?"

„Já jsem v pohodě," tvrdil. „Pomáhal jsem lidem na zadním konci tribuny dostat se dolů. Policie si zapsala moje jméno a adresu, a pak mě poslali domů."

„Viděl jste Louisů nebo Roberta?" Děsil jsem se odpovědi.

„Ani jednoho jsem neviděl,“ informoval mě, „ale Robert mi dnes ráno volal. Je v pořádku, jenom dost otřesený. Ptal se, jestli nevím, co se stalo Louise.“

„Robert nebyl v lóži, když došlo k výbuchu?“

„Povídal, že bomba byla skutečně v lóži 1 a on byl zrovna za složenou dělicí příčkou ve dvojče, když to bouchlo. Ta příčka ho zachránila. Vypadá to ale, že je následkem výbuchu nahluchlý. Musel jsem na něj do telefonu křičet.“

Bylo mi jasné, jak se cítí.

„A co Louisa?“ zeptal jsem se ještě.

„Vůbec nevím,“ odvětil Carl. „Zkoušel jsem číslo pohotovosti, co nám dala policie, ale je tam permanentně obsazeno.“

„Máte zprávy ještě o někom?“ vyzvídal jsem. „Vím jenom, co říkali v televizi. A co vy? Slyšel jste něco?“

„Ne, nic. Viděl jsem tu americkou organizátorku, víte, MaryLou Fordhamovou, hned po výbuchu.“ V duchu jsem ji měl před očima. „Přišla o nohy.“

„Ach Bože!“

„Připadal jsem si tak děsně bezmocný,“ poznamenal jsem.

„Byla na živu?“ optal se.

„Když jsem ji viděl, tak ještě žila, ale nevím, jestli ji z toho dostali. Ztratila hrozně moc krve. Mne odvedl nějaký hasič a poslal mě dolů.“

Nastala odmlka, jako bychom oba znovu prožívali události na závodišti.

„Co uděláme s restaurací?“ otázal se Carl nakonec.

„Vůbec jsem o tom nepřemýšlel,“ přiznal jsem. „Kuchyně je nejspíš pořád zapečetěná. Začnu to řešit zítra. Teď jsem příliš unavený.“

„Jo, já taky. Minulou noc jsem toho moc nenaspal. Zavolejte mi ráno.“

„Dobře. A vy mi zavolejte večer, kdybyste se něco dozvěděl.“

„Jasně,“ přitakal a zavěsil.

Odpoledne jsem strávil v křesle s levou nohou podloženou polštářkem na konferenčním stolku. Nedokázal jsem televizi přepnout ze zpravodajských kanálů, tak jsem se díval pořád na totéž,

teď už staré, stále dokola opakované zprávy. Teorie o arabském princi v průběhu dne nabývala na věrohodnosti hlavně proto, aspoň jak se mi zdálo, že nebylo co jiného hlásit a museli nějak vyplnit čas. Experti na Blízký východ proudili do studia a pronášeli nekonečné, nic neříkající komentáře o spekulativní teorii, na jejíž podporu neexistovaly žádné důkazy. Připadalo mi, že televizní společnosti prostě poskytly řadě těchto takzvaných ‚expertů' příležitost, aby vyjádřili své extremistické postoje, což jistě nijak nepřispěje k uklidnění zmatků, panujících v jejich zemích. Pro mnohé z nich zcela zřejmě nebyla násilná smrt a zkáza ničím neobvyklým, někteří měli dokonce tendenci masakr ospravedlňovat a poukazovali na to, že princ mohl být silami odporu v jejich vlasti vnímán jako oprávněný terč a skutečnost, že nevinní lidé zemřeli omylem, je politováníhodná… víte, oběti války a tak vůbec. Velice mě to popudilo, ale pořád jsem nedokázal televizi vypnout pro případ, že by se objevilo něco nového.

Někdy kolem páté hodiny jsem odplul do spánku.

Náhle jsem se probudil s nyní už známým bušením srdce a ulepeným obličejem. Další setkání s nemocničním vozíkem, chodbou bez oken, beznohou MaryLou a s krví.

Proboha, říkal jsem si, jen ne další takovou noc.

Jenže stejně přišla.

4

MaryLou to nezvládla.

V pondělí ráno mi do mého domku dodali deník The Times jako obvykle v sedm hodin. Jméno MaryLou tam bylo zřetelně černé na bílém spolu se šesti dalšími jmény lidí, o nichž se vědělo, že zemřeli. Ostatní oběti je prý třeba nejprve identifikovat a informovat jejich příbuzné. Policie zatím odhaduje, že při výbuchu bomby zahynulo patnáct osob, není si však jista konečnými čísly. Stále se ještě pokouší dát dohromady jednotlivé kusy těl.

Ohromilo mě, že někdo v blízkosti lóží mohl přežít, ale zřejmě se to polovině lidí poštěstilo, i když podle novin byla většina přeživších velmi vážně zraněna a očekávala se další úmrtí.

Pokud jde o mne, koleno se jednoznačně hojilo a v neděli večer se mi podařilo vyhopsat nahoru do postele, byť větší pohodlí mého těla nijak neovlivnilo můj podrážděný mozek. Zvykl jsem si očekávat návrat chodby bez oken jako známý falešný pětník. Třeba teď jistota, že je MaryLou mrtvá, pronikne až do míst, kde se utvářejí sny.

Seděl jsem na pohovce v županu a četl všechny zprávy od začátku do konce. Vydaly na šest stránek, ale uváděné informace byly jen útržkovité a nebylo jich mnoho. Policie zjevně nehodlala poskytnout novinářům zaručená fakta, dokud si sama nebude jista podrobnostmi. Zdroje blízké policii byly citovány anonymně. Jasná známka, že reportéři loví informace naslepo.

Uvařil jsem si kávu a pustil si ranní zpravodajství na BBC. Do rána policie zveřejnila další jména obětí a každým okamžikem měla začít tisková konference. Televize nás ujistila, že zajistí přímý přenos, s tím abychom se zatím podívali na zprávy ze sportu.

Víkendové sportovní výsledky působily poněkud nepatřičně, obložené grafickými tabulkami zobrazujícími počty mrtvých a zmrzačených na newmarketském závodišti. Karel Marx v roce 1844 prohlásil, že náboženství je opium lidstva, ale dnes štafetu převzal sport obecně a fotbal zvlášť. Takže jsem si vyposlechl analýzu toho, jak City porazila United a Rovers rozdrtili Albion, než jsme se vrátili k vážnějším záležitostem. Prý se před každým nedělním zápasem držela minuta ticha. Na tom není nic neobvyklého. Na fotbalovém zápase můžete držet minutu ticha i za psa ředitele klubu. Vlastně jakákoli záminka je dobrá k tomu, abyste mohli postát kolem středového kruhu se skloněnou hlavou.

Opravdu lidem sejde na neznámých obětech? Řekl bych, že jim sejde na tom, že výbuch neroztrhal je nebo jejich rodiny. Je těžké, aby člověku záleželo na někom, koho v životě nepotkal. Pociťovat pobouření, že někdo mohl někomu něco takového provést, to ano. Ale aby vám na něm záleželo? Snad tak akorát na minutu ticha před dalšími devadesáti minutami řvaní a prozpěvování během zápasu.

Mé zbloudilé myšlenky se vrátily zpět k televiznímu přijímači, když byl v přenosu tiskové konference uveden velitel suffolkské policejní stanice. V uniformě se postavil před modrou tabuli s hvězdou a korunou na emblému suffolkského policejního sboru.

„Pokračujeme ve vyšetřování sobotního výbuchu na dostizích v Newmarketu," začal. „Mohu potvrdit, že v současné době víme o osmnácti osobách, které přišly o život. Tam, kde to bylo možné, jsme informovali nejbližší příbuzné, některé rodiny se nám však zatím nepodařilo zkontaktovat. Nemohu proto uvést úplný seznam obětí, nýbrž pouze čtrnácti zemřelých."

S dramatickou odmlkou po každém jménu seznam přečetl.

Některá jména jsem neznal, jiná naopak až příliš dobře.

Jak jsem očekával, MaryLou Fordhamová byla na seznamu, stejně tak škádlilka Elizabeth Jenningsová. O Rolfu Schumannovi nepadla zmínka. Právě když jsem začínal doufat, že Louisa přežila, policejní velitel řekl: „A konečně Louisa Whitworthová."

Ztuhl jsem. Asi jsem neměl být překvapený, vždyť jsem na vlastní oči viděl tu zkázu. Překvapivé bylo, že tolik lidí přežilo, ne že Louisa zemřela. Ale když se ukázalo, že Robert je naživu, doufal jsem navzdory zdravému rozumu, že žije i Louisa.

Tisková konference pokračovala, ale já doopravdy neposlouchal. Představoval jsem si Louisu, jak jsem ji naposledy viděl v bílé blůze a černé sukni proplétat se mezi stoly a dělat svou práci. Byla to chytrá devatenáctiletá dívka s velkou budoucností. Udělala maturitu nad očekávání dobře a pohrávala si s myšlenkou, že by šla na univerzitu. Zatím od září pracovala u mne a šetřila na cestu do Jižní Ameriky, kam chtěla jet s přítelem. Hrozná nespravedlnost, pomyslel jsem si. Sražena k zemi ve chvíli, kdy měla celý život před sebou. Jak mohl někdo něco takového udělat?

Další policista v televizi ukazoval plánek lóží na čelní tribuně v Newmarketu.

„Bomba byla umístěna zde," ukázal, „uvnitř klimatizační jednotky v lóži 1 hned pod oknem na přední straně místnosti. V důsledku toho se bomba nacházela uprostřed mezi lidmi uvnitř a diváky na venkovní terase lóže. Odhadujeme, že bylo použito pět liber vysoce výbušné látky, což stačilo na závažné stavební poškození budovy. Většina zabitých či zraněných byla vystavena přímo následkům výbuchu, pouze jedna osoba přišla o život po zásahu letícího zdiva."

V nesprávnou chvíli na nesprávném místě, to se ovšem týkalo nás všech.

Policejní velitel se znovu chopil slova.

„V médiích se objevily určité spekulace, že bomba měla zabít cizího státního příslušníka.“ Odmlčel se. „Prozatím je příliš brzy, abychom se k tomu vyjadřovali, nicméně mohu potvrdit, že uživatelé lóže 1 se prohodili s lóží 6 dále v chodbě. Výměna byla provedena na žádost nových uživatelů lóže 1, neboť v propojených lóžích 1 a 2 lze přijmout více hostů, když se dělicí příčka složí, místo aby měli dvě oddělené, původně rezervované místnosti. Ke změně došlo na počátku minulého týdne. Vše nasvědčuje, že výbušné zařízení bylo odpáleno časovacím mechanismem. Zatím se nám nepodařilo stanovit, jak dlouho se zařízení na místě nacházelo, a proto musíme vzít v úvahu i možnost, že bomba byla skutečně určena někomu jinému, než koho nakonec zasáhla.“ Znovu se odmlčel a pak dodal: „V rámci bezpečnostních opatření v souvislosti s návštěvou cizího státního příslušníka byla v sobotu ráno klimatizační jednotka v lóži 6 otevřena, prověřena a shledána v pořádku.“

No skvěle, pomyslel jsem si.

Tisková konference ještě chvíli pokračovala, ale bylo jasné, že policie nemá potuchy, kdo je za útok zodpovědný, a zřejmě nemá ani žádná vodítka, podle nichž by mohla postupovat.

Zazvonil můj telefon.

„Haló,“ ozval jsem se.

„Šéfe? Tady je Gary,“ představil se hlas v telefonu. „Přijdete do práce?“

Gary byl můj druhý kuchař. Byl u mne v učení. „Kde jste?“ zeptal jsem se.

„U sítě,“ oznámil mi. Vždycky o restauraci mluvil jako o Síti. „Ale nemůžu se dostat do kuchyně.“

„Já vím.“ Podíval jsem se na hodinky. Deset patnáct. Běžně jsme začínali pracovat v deset. „Kdo je tam ještě?“

„Ray, Julie a Jean jsou tady a pomocníci z kuchyně jsou někde kolem,“ sděloval mi. „Jo, a taky je tu Martin,“ dodal.

Martin, můj barman, se už zřejmě vzpamatoval, řekl jsem si. To on byl v pátek v noci v nemocnici.

„Co Richard a Carl?“ vyptával jsem se.

„Není po nich vidu,“ hlásil. „Ani po Robertovi a Louise.“

O Louise tedy ještě neslyšel.

„Povězte všem, ať jdou do jídelny a počkají na mne," nařídil jsem mu. „Řekněte Martinovi, ať udělá na baru kávu." Nepotřebuje chodit do kuchyně.

„A co mléko?" zeptal se. To bylo v chladírně.

„Vypijte si ji černou. Jsem tam za patnáct minut."

Do restaurace mi to nakonec trvalo dvacet minut, protože moje auto pořád ještě stálo na závodišti a musel jsem si zavolat taxi. Než jsem se tam dostal, dorazil i Richard a přinesl špatné zprávy o Louise. Julie a Jean tonuly v slzách a navzájem se utěšovaly. Ray, Martin a Gary jen tiše seděli se skloněnými hlavami. Louisa byla v týmu velice oblíbená a všichni jsme ji měli rádi.

Martin se mě zeptal na Roberta a já ho mohl uklidnit, že ten je v pořádku. Náladu to však pozvedlo jen nepatrně. Richard dával najevo své pobouření nad těmi „hajzly", co tohle udělali. Tloukl pěstí do stolu, a tak jsem mu nakonec navrhl, aby se šel ven zchladit. Viděl jsem oknem, jak kope do stromu vedle parkoviště. Bylo mu asi pětačtyřicet a byl mým vrchním, vítal a rozsazoval zákazníky a přijímal jejich objednávky, zatímco si vychutnávali drink u baru. Louisa byla dcerou jeho nejlepšího přítele ze školy a já věděl, že ji považuje téměř za součást vlastní rodiny. Právě kvůli Richardovi přišla Louisa pracovat k Síti se senem a on si teď nejspíš připadal nějak zodpovědný za její smrt. Svůj hněv nezaměřoval na ty „hajzly", co to udělali, ale na celou situaci, jež k její smrti vedla.

Přišel Carl a připojil se k naší rozjitřené společnosti.

„Zdravím," oslovil mě. „Co vaše koleno?"

„Přežiju to."

„Škoda." Přinutil se k úsměvu. Věděl jsem, že mu trochu vadí mít o deset let mladšího šéfa, který navíc sklízí všechnu slávu, zatímco Carl je přesvědčený, že má na naší práci lví podíl. Platím mu ale dobře, tak zůstává.

Svolal jsem schůzi do jídelny. Richard se vrátil z parkoviště se zarudlýma uslzenýma očima. Julie a Jean si pořád ještě visely v náručí a Martin kolem nich pobíhal, zatímco Ray a Gary seděli blízko u sebe a zírali na mne. Najednou jsem si začal říkat, jestli

opravdu nejsou pár. Naši dva kuchyňští pomocníci kamsi zmizeli, ale o nejsem si starost nedělal.

„To, co se stalo Louise, je příšerné a vím, že nás její smrt všechny silně zasáhla a pobouřila.“ Richard zuřivě přikyvoval. „Pro každého v Newmarketu to byl otřesný víkend, hlavně pak pro nás, kdo jsme se nějak sobotních událostí zúčastnili.“

„Připadám si hrozně provinile,“ přerušil mě Richard.

„Proč provinile?“ zeptal jsem se.

„Protože jsem tam v sobotu měl být taky,“ řekl, „ale nepřišel jsem, protože mi v pátek v noci bylo tak špatně. Kdybych tam byl, tak jsem ji třeba mohl zachránit.“ Znovu se dal do pláče.

„Richarde, nemáte si co vyčítat,“ nabádal jsem ho. „Kdybyste tam byl, mohlo vás to taky zabít.“

Vrhl na mne pohled, z něhož bylo jasné, že si to uvědomuje, ale že by tomu stejně dal přednost.

„Martinovi a mně bylo v pátek v noci taky špatně,“ poznamenala Jean. „Zavolala jsem sanitku, protože mu bylo tak zle.“

I já jsem měl být v sobotu na závodišti,“ dodal Martin, „ale z nemocnice mě propustili až kolem jedné, a to už bylo pozdě.“ Podíval se na mě, abych ho uklidnil.

„To je v pořádku, Martine,“ vyhověl jsem mu. „Neočekával jsem, že někdo, komu bylo tak zle, přijde do práce.“

Vypadal, že se mu ulevilo.

„Mně taky bylo špatně,“ ozvala se Julie svým pronikavým hlasem.

„I nám,“ řekl Gary a ukázal na sebe a Raye. Asi jsem je přece jen dobře odhadl. Gary pokračoval: „Taky jsem tam v sobotu měl být, ale bylo mi tak špatně, že jsem to nezvládl. Omlouvám se, šéfe.“

„To je v pořádku.“ Pohlédl jsem na něj. „Myslím, že jsme v pátek večer měli všichni otravu jídlem spolu s většinou hostů galavečeře na závodišti.“

Pomalu vstřebávali obludnost toho, co jsem řekl.

„Proto je kuchyně zamčená?“ vyptával se Gary.

„Ano.“ Vysvětlil jsem, co o situaci vím. Pověděl jsem jim, že zřejmě někdo zemřel na otravu jídlem, ale že nevím, o koho jde. Taky jsem jim řekl, že se pokusím, aby inspekce kuchyně proběhla brzy, a že se co nejdříve vrátíme k práci. „Louisa by si to tak přála,“

pronesl jsem. Byl jsem přesvědčený, že říkám pravdu, a ostatní souhlasně přikyvovali.

„Teď můžete jít všichni domů a vraťte se zítra v deset. Nemůžu vám slíbit, že v tu dobu už budeme zpátky v provozu, ale pokusím se. Až budeme vědět, kdy má Louisa pohřeb, zavřeme, abychom se všichni mohli zúčastnit. Co kdybychom nabídli jejím rodičům restauraci a zeptali se jich, jestli nechtějí po pohřbu pozvat hosty sem?“

Všichni znovu přikyvovali.

„Jestli chcete, řeknu jim to,“ nabídl se Richard.

„Ano, prosím. Řekněte jim, že pokud by si nepřáli přijít, nevadí, že jim stejně zdarma dodáme občerstvení, kam budou chtít.“ Richard se usmál. „Děkuju, povím jim to.“ Vzadu v rohu zazvonil telefon a Carl ho zvedl. Chvíli poslouchal a potom řekl: „Díky, že jste nám dali vědět.“ Zavěsil.

„Zrušení rezervace na dnešní večer,“ oznámil. „Tím líp,“ přikývl jsem.

„Obvolám ostatní rezervace,“ nabídl se Carl. „Měli bychom mít jejich čísla.“

„Dobře,“ pokusil jsem se o pozitivní, věcný tón. „Končím schůzi. Jestli mi někdo bude něco chtít, budu v kanceláři dělat na tom, abychom byli co nejdříve zpátky v provozu.“

Nazýval jsem tu místnost svou kanceláří, ale používali ji všichni. Martin odpovídal za bar a za objednávky veškerých nápojů i pro restauraci, i když o tom, jaká vína se objeví na našem lístku, jsem rozhodoval já. Carl se staral o objednávky potravin a vybavení. Kancelář měla na jedné stěně tři řady po sedmi háčcích. Na každém háčku visela svorka na papíry a zastupovala v každé řadě jeden den v týdnu od pondělí do neděle. Vrchní řada sloužila záznamům toho, co je třeba objednat. Prostřední řada zachycovala předané objednávky a spodní zobrazovala dodávky a přijaté objednávky.

Ve čtvrtek a v pátek chodila Enid, moje účetní na půl úvazku, porovnat dodací listy s objednávkami a fakturami. K těm se poté vypsaly šeky, spočítaly se příjmy a uložily do banky a vyplatily se mzdy a další náklady. Celý systém byl hodně primitivní, ale fungoval dobře a jen vzácně, nebo spíš vůbec, se nám stalo, že by nám došly

nějaké suroviny nebo ubrousky či cokoli jiného. Jelikož od prvního roku příjmy značně překračovaly hodnotu vypsaných šeků plus nákladů na mzdy a ostatní položky, byli jsme zisková. Vlastně to byl slušný zisk.

Usadil jsem se za stůl a posunul papíry, abych si udělal trochu místa. Pracoval jsem na novém jídelním lístku, tak se všude kolem povalovaly poznámky a recepty. Každý den jsme zachovávali stejný základ jídelního lístku, protože stálí zákazníci nemají rádi, když si nemohou dát své oblíbené jídlo, ale zpravidla jsme ve zvláštní nabídce obměňovali jeden až dva pokrmy. Nechtěl jsem, aby zvláštní nabídku odříkávali číšníci nahlas, jak je často zvykem v amerických restauracích, tak jsme jídelní lístek denně tiskli a zvláštní nabídku dne uváděli velkými tučnými písmeny.

Prohledal jsem kapsy a vytáhl vizitku Angely Milneové.

„Angela Milneová," ozvala se po prvním zazvonění.

„Zdravím, Angelo. Tady je Max Moreton," ohlásil jsem se.

„Výborně," řekla. „Právě jsem se vám chystala volat.

„Kdo zemřel?" zeptal jsem se.

„Cože, na otravu?" Byl bych raději, kdyby ten termín nepoužívala. „Ovšem," přitakal jsem.

„No, ukázalo se, že to úmrtí nemusí mít souvislost s pátečními událostmi."

„To mi vysvětlete," požádal jsem ji.

„Určitě chápete, že v tuhle chvíli je po bombovém útoku na závodišti všude pěkný zmatek. Je to otřesné, že? Vyrozuměla jsem, že oddělení místního koronera je poněkud přetížené. Musí zvládnout hromadu pitev. Objednali k nemocnici chladírenský vůz, který slouží jako provizorní márnice."

To bylo víc informací, než jsem chtěl.

„A co tedy to páteční úmrtí?" připomněl jsem jí.

„Je možné, že šlo o přirozenou smrt, a ne o otravu jídlem."

„Co tím chcete říct?" zeptal jsem se při pomyšlení na zapečetěnou kuchyni trochu podrážděně.

„V pátek večer se jeden pacient dostavil do nemocnice na pohotovostní ambulanci s bolestmi břicha, nevolností a prudkým zvracením, což odpovídá otravě jídlem." Odmlčela se. „Přišel do

nemocnice sám, ale ve stejnou dobu jako ostatní vážné případy, takže se předpokládalo, když vykazoval stejné symptomy, že má stejný problém. Pacient zemřel v sobotu ráno v sedm třicet a mladý doktor z nemocnice zavolal Úřad pro kontrolu potravinářských norem v Londýně, kde jeden zbrklý nižší úředník nařídil uzavření kuchyně.“ Znovu se odmlčela.

„Ano, pokračujte!“ pobízel jsem ji.

„Asi bych vám to neměla říkat,“ prohlásila.

„Proč ne?“ dotazoval jsem se. „Zavřeli kvůli tomu mou kuchyni.“

„Ano, já vím. Je mi to líto.“

„Na co vlastně umřel?“ zeptal jsem se.

„Pitva se ještě neuskutečnila, ale zdá se, že umřel na perforaci střeva.“

„Co to je?“ otázal jsem se.

„Přesně to, co říkám. Ve střevě je díra a obsah uniká do dutiny břišní. Pokud se rychle nezasáhne, může dojít k zánětu pobřišnice a ke smrti.“

„Takže ta osoba zemřela na zánět pobřišnice?“

„Nevím,“ odvětila. „Jak říkám, ještě nedošlo k pitvě. Ale jeho rodina teď uvádí, že trpěl Crohnovou nemocí, což je něco jako zánět střev, a že si už několik dní stěžoval na bolesti v břiše. Crohnova choroba může vést k zablokování střeva a následně k jeho perforaci.“

„Proč šel k doktorovi až v pátek?“ podivil jsem se.

„Nevím, ale pro něj zřejmě bolesti v břiše nebyly nic neobvyklého. Řekla bych ovšem, že je vysoce nepravděpodobné, že by chodil na večeři na závodišti, když mu bylo tak špatně, že potřeboval nemocniční ošetření.“

„Takže moje kuchyně je z toho venku?“ vyzvídal jsem.

„No, to bych netvrdila,“ namítla. „Rozhodně tu byly další případy otravy, i když to úmrtí s ní zřejmě nesouvisí.“

„Ale jídlo se nepřipravovalo v kuchyni mé restaurace a nikdy v té budově nebylo.“

„Ano, to vím.“

„Tak prosím vás sežeňte někoho, kdo sundá ty visací zámky.“

„V kuchyni se nejdřív musí udělat inspekce,“ připomněla mi.

„Prima. Je tam tak čisto, že můžete jíst z podlahy. Pošlete tam svoje inspektory dneska, ať můžu zase otevřít. Je mi nanic, když pomyslím na všechny škody, které určitě napáchaly ty nápisy ‚Zavřeno za účelem dekontaminace' nalepené kolem dokola."

„Udělám, co budu moci."

„Dobře. Jinak bych mohl začít dělat kravál ohledně doktora, co nepozná rozdíl mezi otravou jídlem a zánětem pobřišnice."

„Řekla bych, že toho kraválu se už ujala rodina zemřelého." No to bych se vsadil.

„Takže kdy proběhne v mé kuchyni inspekce, která celou tu záležitost ukončí?" naléhal jsem.

„To není tak jednoduché," namítla. „Z mého hlediska jako hygienika Cambridgeského hrabství nebudu mít námitky proti znovuotevření vaší kuchyně, jakmile proběhne inspekce, ale pořád ještě bude pokračovat vyšetřování, co otrávilo lidi na páteční galavečeři a přivedlo je do nemocnice."

„Ale kuchyně, kterou jsem v pátek používal, už neexistuje a žádné jídlo nezbylo, tak jak to budete vyšetřovat?" zeptal jsem se. Rozhodl jsem se, že o tom, že jediní mí dva zaměstnanci, kterým nebylo špatně, jedli vegetariánské menu, jí zatím nebudu nic říkat. Ne že bych se schválně snažil hatit vyšetřování, spíš jsem žádné nechtěl vyvolat.

„U hospitalizovaných byly odebrány vzorky zvratků a stolice," informovala mě. „Bude proveden jejich rozbor."

Skvělá práce, pomyslel jsem si, probírat se následky zvracení a průjmu jiných lidí. No, radši oni, než já. „A kdy se dají očekávat výsledky?" optal jsem se.

„Výsledky budou pro mne, ne pro vás," ujistila mě svým učitelským tónem.

„Ale řeknete mi je, viďte?" přemlouval jsem ji.

„Možná." V jejím hlase jsem zaslechl náznak pobavení. „Pokud nebudou podkladem pro trestní stíhání. V tom případě by vám po zatčení výsledky sdělila policie."

„Děkuju pěkně," ocenil jsem její výrok.

Zavěsili jsme v dobrém. Při svém podnikání potřebuji Angelu Milneovou jako přítele, ne jako protivníka.

Carl mě odvezl na závodiště, abych si mohl vyzvednout auto. Můj Golf byl skoro jediným vozem na parkovišti zaměstnanců. Jinak už tu stálo jen otlučené staré zelené Mini. Louisino auto.

„Ach Bože! Co s ním uděláme?“ zvolal Carl.

„Budu informovat policii,“ řekl jsem. „Oni si s tím poradí.“

„Dobrý nápad.“ Zřetelně se mu ulevilo, že to může nechat na mně.

Chvíli jsme zůstali sedět a koukali na Louisino smutné autíčko. Mini bylo její pýchou a radostí. Z jakéhosi důvodu mi připomnělo vlakové neštěstí na západní straně Londýna, kdy první identifikace ohořelých těl pasažérů příměstského vlaku proběhla podle kontroly poznávacích značek automobilů, které zůstaly až do večera nevyzvednuty na parkovišti nádraží v Readingu.

Vystoupil jsem z Carlova vozu. „Přijdu do restaurace odpoledne a budu pokračovat s jídelními lístky,“ oznámil jsem mu. „Uvidíme se ráno.“

„Možná se tam taky zastavím. Nemám nic jiného na práci,“ poznamenal.

„Dobře, tak se tam potkáme. Nejdřív se ale stavím doma.“

„Tak jo,“ souhlasil. Zavřel jsem dvířka vozu a on odjel. Stál jsem tam a díval se přes živý plot k tribuně. Všude byl klid, ale stál tu na stráži policista a modrobílá páska natažená kolem tribun plácala ve větru. Zřejmě má zabránit zvědavcům, aby se zatoulali dovnitř a zaneřádili místo činu. Říkal jsem si, že uvnitř budovy a v jejím okolí jistě probíhá horečná činnost skrytá pohledům zvenčí, že forenzní skupiny jistě dohledávají úlomky bomby.

Dokulhal jsem k policistovi a pověděl mu o autu na parkovišti a že patřilo jedné z obětí, Louise Whitworthové.

„Děkuju, pane,“ řekl a slíbil, že informaci předá zodpovědným osobám, aby auto mohlo být vráceno její rodině. Tento krok se pro policii podle naléhavosti nacházel nepochybně až kdesi na konci seznamu.

Napadlo mě, že bych se ho mohl zeptat, zda už je známo něco víc o tom, co se stalo, ale nejspíš by to nevěděl, a i kdyby ano, stejně by mi nic neřekl. Tak jsem mu zamával na rozloučenou, vrátil se k autu a odjel. Smutné zelené Mini zůstalo opuštěné na trávníku parkoviště.

Zajel jsem domů a spolkl pár prášků proti bolesti, abych uchlácholil své koleno. Chodil a stál jsem příliš dlouho, tak se jalo protestovat. Natáhl jsem se na chvíli na pohovku, než prášky zaberou, pak jsem zajel k nejbližší pumpě natankovat a koupit si noviny. Na silnicích byl klid a Barbara, pumpařka středního věku, protáhla mou kreditní kartu mašinkou a ujistila mě, že celé město je v šoku. Rozvláčně mi vylíčila, že zašla do supermarketu ve městě, a ještě nikdy tam nebylo tak prázdno. Lidé, co tam byli, prý mluvili tlumeně, jako kdyby hlasitý hovor mohl rušit mrtvé.

Naťukal jsem svůj PIN a prchl zpátky do auta, kde jsem seděl a pročítal v *Cambridge Evening News* zprávy o výbuchu. Na přední straně se vyjímala fotografie tribuny zakryté modrou plachtou s titulkem VRAŽDA NA DOSTIZÍCH. I když policie oficiálně oznámila pouze čtrnáct jmen z osmnácti zemřelých, noviny je uváděly všechna, a dokonce přidaly i jména řady vážně zraněných. Noviny asi mají dobré styky v místní nemocnici i u policie.

Prohlédl jsem si seznam. Osm mrtvých byli Američané z Delafield Industries včetně MaryLou Fordhamové. Jméno Elizabeth Jenningsové se nacházelo mezi místními obyvateli, o nichž bylo známo, že zemřeli, spolu s Louisou a čtyřmi dalšími včetně jednoho manželského páru, který býval pravidelným zákazníkem U sítě se senem. Ze čtyř zbývajících obětí jsem znal tři. Patřil k nim dostihový trenér s manželkou, kteří bydleli v Lambournu, a také úspěšný irský obchodník, jenž většinu svého bohatství investoval do rychlonohých plnokrevníků. Mezi vážně zraněnými, leč stále živými, skutečně figuroval Rolf Schumann, prezident společnosti Delafield, stejně jako zhruba půl tuctu dalších, které jsem znal z dostihového světa. Spolu se jmény otiskly noviny fotografie několika neamerických zemřelých a zraněných, zejména lidí, kteří nějak patřili k dostihům.

Přemýšlel jsem o těch ztrátách. Takoví milí lidé, kteří tvrdě pracovali a nezasloužili si, aby je zmrzačil nebo zabil nějaký neviditelný útočník, jehož mohla pohánět politická zavilost, tak vzdálená a cizí soudržné komunitě sportu králů. I v dostizích se samozřejmě objevuje rivalita. Někdy se takové soupeření a touha zvítězit mohou zvrhnout v nějakou nekalost a porušení pravidel a zákonů, ale vraždy a mrzačení nevinných se odehrávají v jiném

světě, ne v našem útulném suffolkském městě v největší dostihový den roku. Zajímalo by mě, jestli ještě někdy bude všechno zase jako dřív?

Prolistoval jsem zbytek novin, abych se ujistil, že mi neunikla žádná informace. Na straně pět mě zaujal další titulek, vytištěný palcovými tučnými písmeny: SÍŤ SE SENEM OTRÁVILA DOSTIHOVÉ HOSTY – JEDEN MRTVÝ.

A do hajzlu!

Článek pod titulkem nebyl nijak přesný a zřejmě ho kdosi sestavil s použitím notné dávky fantazie a dohadů, nicméně se natolik blížil pravdě, že byl naprosto zničující. Psalo se v něm, že dvě stě padesát dostihových hostů otrávila kuchyně Sítě se senem s celebritou Maxem Moretonem jako šéfkuchařem. Dále článek tvrdil, že jedna osoba zemřela a patnáct dalších bylo hospitalizováno. Síť se senem je, jak článek uváděl, uzavřena za účelem dekontaminace. Tón celého dílka byl výrazně nepřívětivý.

Vedle článku byla otištěna fotografie mé restaurace s velkou samolepkou NEVSTUPOVAT – UZAVŘENO ZA ÚČELEM DEKONTAMINACE připlácnutou nakřivo, leč viditelně, přes štít restaurace U sítě se senem.

Do hajzlu, pomyslel jsem si znovu. To teda opravdu pro podnik nebude nic moc.

5

Angela Milneová, věrna svému slibu, pohnula horami, aby zařídila inspekci mé kuchyně na pozdní pondělní odpoledne. Inspektor, mužík v obleku a brýlích s tmavými obroučkami, přijel asi ve tři čtvrtě na pět. Ještě na parkovišti si oblékl bílý plášť a bílou síťovanou čapku.

„Dobrý den," pozdravil, když jsem mu vyšel naproti. „Jmenuji se Ward. James Ward." Podal mi ruku. Napůl jsem čekal, že si pak prohlédne dlaň, aby se ujistil, že na ní neutkvěla nějaká špína, ale neudělal to.

„Max Moreton," představil jsem se.

„Ano," přikývl, „já,vím. Viděl jsem vás v televizi."

Usmál se. Že by se rozjasňovalo?

„Tak kde máme tu kuchyni?“ zajímal se.

Mávl jsem rukou a přešli jsme po skřípavém štěrku k zadním dveřím.

„Máte klíče?“ zeptal jsem se.

„Jaké klíče?“ podivil se.

Tak moc se zas nerozjasňovalo.

„Klíče k visacím zámkům,“ vysvětlil jsem. „Ti dva, co sem zámky v sobotu dali, tvrdili, že až se inspektor dostaví, bude klíče mít.“

„Promiňte,“ omlouval se. „Nikdo mi o tom neřekl.“

Vsadil bych se, že můj nikoli přítel biřic se vůbec nenamáhal to někomu říkat. Klíče nejspíš zahodil do řeky Cam.

„Co navrhujete?“ zeptal se pan Ward.

„Máte páčidlo?“ nadhodil jsem.

„Ne, ale mám v autě hever.“

Teprve po několika pokusech se podařilo s praskáním vytrhnout petlice z dveřního rámu. Poškození, stejně jako zámky bez klíčů budu nepochybně muset uhradit já.

Inspekce byla nesmírně důkladná, James Ward se podíval doslova do každého koutku, do každé škvíry. Přejel prsty po vršku digestoři, hledal zbytky v potrubí průmyslové myčky, a dokonce šťoural štětečky do úzké škvíry mezi vestavěnou fritézou a pracovním pultem a nabral stěry. Bylo tam čisto. Věděl jsem, že je tam čisto. Onu škvíru jsem tam úmyslně nechal speciálně pro inspektory z hygieny, aby ji našli a prověřili. Čistil jsem ji každý den pro případ nenadálé návštěvy.

„Dobře,“ prohlásil nakonec. „Všude pěkně čisto. Zítra ovšem musím ještě nechat otestovat tyhle stěry na bakterie.“ Ukázal na štětečky, které umístil do malých plastikových sáčků a jež pocházely nejenom ze škvíry u fritézy, ale také z povrchu pracovních pultů, prkének na krájení, dřezů a řady dalších míst, jež považoval za vhodné prověřit.

„Je teď ale kuchyně otevřená?“ dotazoval jsem se.

„Ano. Mluvil jsem s Angelou Milneovou a ta souhlasí se znovuotevřením, jakmile já budu spokojený s kuchyní, a to jsem, jedině že by se objevila nějaká překvapení v tomhle.“ Ukázal na své

štětečky. „Nicméně si nic takového nemyslím. Už jsem prováděl inspekci v mnoha kuchyních a tohle je jedna z nejčistších, jaké jsem kdy viděl.“

Měl jsem radost. Od začátku jsem trval na opravdu čisté kuchyni, a ne že jenom projde inspekcí. Na každém jídelním lístku jsem nechal vytisknout poznámku, že zvu každého zákazníka k návštěvě kuchyně, bude-li si to přát. Mnozí mé nabídky využili. Všichni mí stálí zákazníci už někdy do kuchyně zašli a jeden si dokonce dal záležet, aby se jeho hosté vždy šli podívat na mne nebo na Carla a Garyho. Pohrával jsem si s nápadem, že bych v rohu kuchyně umístil ‚stůl šéfkuchaře‘, aby nás večeřící mohli sledovat při práci. Ale jak má hvězda s léty stoupala, stále častěji jsem pobýval někde jinde a mých služeb v týdnu ubývalo. Věděl jsem, že zákazníci by si mohli stěžovat, kdyby mě tam nespatřili z masa a kostí, jak pro ně vařím, tak jsem se rozhodl, že bude daleko rozumnější nechat klientelu hodovat pouze v jídelně.

Poděkoval jsem Jamesi Wardovi a vyprovodil ho k vozu a z parkoviště. I když byl milý a ochotný, je na inspektorech hygieny cosi, co každému kuchaři nahání husí kůži, tak jsem byl rád, že odjíždí.

Příští hodinu jsme s Carlem strávili sundáváním všech nálepek UZAVŘENO ZA ÚČELEM DEKONTAMINACE, které tam snad přilepili nějakým superlepidlem. Pak jsme se vynasnažili odstranit ostatní visací zámky a petlice, aniž bychom nadělali příliš škody. Konečně jsme s tím byli hotovi, posadili se u baru a načepovali si každý pintu piva.

„Takže zítra znovu otvíráme?“ zeptal se Carl.

„Pokud nám zbyli nějací zákazníci,“ povzdechl jsem si.

Ukázal jsem mu noviny.

„To je v pořádku,“ pronesl klidně. „Nikdo z těch, co sem chodí, tohle nečte.“

„Dnes si to přečtou,“ namítl jsem. „Jako já, koupí si noviny, aby se dočetli o lidech, kteří v sobotu zahynuli. Takže si toho nakonec všichni všimnou.“

„Ne, nedělejte si starosti, naši stálí zákazníci budou věřit víc nám než novinám.“ Neznělo to ale moc přesvědčivě.

„Většina našich stálých zákazníků byla na páteční večeři a bude vědět, že je to pravda, protože celou noc prozvraceli," připomenul jsem.

„Hm, na to jsem zapomněl."

„Co ti, kterým jste už volal?" vyptával jsem se. „Víte, abyste jim řekl, že večer máme zavřeno."

„No, většina povídala, že stejně nehodlají přijít."

„Uváděli nějaký důvod?" zeptal jsem se.

„Teda jestli jako myslíte, že někdo řekl, že nepřijde, protože trávíme lidi jak na běžícím páse, tak ne. Jen jedna osoba se zmínila, že s manželem stejně nemohou přijít, protože se ještě dostatečně nevzpamatovali z otravy jídlem. Většina prostě prohlašovala, že by nebylo vhodné se bavit v restauraci, když těla zabitých sotva stačila vychladnout, nebo něco v tom smyslu."

Mlčky jsme dopili pivo. Pomyšlení na těla vychládající v chladírenském voze se mi potulovalo na okraji vědomí po celý zbytek dne.

Zavolal jsem Marku Winsomeovi. Říkal jsem si, že je na čase, aby se můj tichý společník dozvěděl, že nás mohou čekat jisté těžkosti. Pozorně mě vyslechl, když jsem mu vyprávěl všechno o páteční noci a o sobotním výbuchu. O bombě samozřejmě věděl, ale neuvědomil si, z jaké blízkosti polykala jeho investice prach.

„Je mi moc líto tvé číšnice," řekl.

„Díky. Ostatní zaměstnance to hodně rozrušilo. Poslal jsem je dnes dopoledne všechny domů."

„Ale říkal jsi, že se restaurace zítra zase otevírá?"

„Ano. Ale nepočítám, že budeme mít velký kšeft. Nejenom kvůli otravě jídlem, ale protože celý kraj je v šoku a lidi moc do restaurací chodit nebudou."

„Takže bys tenhle týden mohl mít trochu víc volna?" vyzvídal.

„No, asi bych tam měl být pro ty, co přijdou," uvažoval jsem. „Proč?"

„Jen si říkám, že je čas, aby ses vypravil do Londýna."

„Na schůzku s tebou?"

„Ne. Teda jasně, že tě rád uvidím. Ale mám na mysli, že je čas, aby ses vypravil do Londýna natrvalo.“

„A co restaurace?“

„No právě,“ řekl. „Měl bys otevřít restauraci v Londýně. Čekal jsem šest let, až budeš připravený, a myslím, že teď jsi.“

Seděl jsem ve své kanceláři a zíral do zdi. Zavolal jsem Markovi se značným rozechvěním, neboť jsem se bál, že se bude zlobit, že jsem očividně otrávil podstatnou část newmarketské společnosti a poškodil jeho investici. Místo toho mi nabízí… co vlastně? Proslulost a bohatství, nebo možná taky ponížení a pohromu. Přinejmenším mi ovšem nabízí šanci to zjistit.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se nakonec.

„Hmm,“ zamručel jsem.

„Dobře, tak někdy koncem týdne přijeď a uvidíme se.“ Odmlčel se. „Co takhle v pátek? Na oběd? U Goringa.“

„Prima,“ souhlasil jsem.

„Dobře,“ zopakoval. „V jednu v baru.“

„Prima,“ zopakoval jsem já a zavěsil.

Chvíli jsem seděl a přemýšlel, co mi budoucnost chystá. Nedalo se pochybovat, že Síť se senem začíná být v kraji dobře známá. Přinejmenším do minulého pátku se obecně těšila značné úctě. Vlastně jsme se stali tak populární, že získat stůl na večeři bylo výzvou, jež si žádala značné plánování v předstihu, zvláště když se jednalo o víkend. Vloni o mně psalo několik časopisů a na podzim u nás natáčela BBC. Restaurace U sítě se senem byla vyhledávaná, příjemná a zábavná. Možná to bylo až moc snadné, ale líbí se mi být součástí dostihového světa, v němž jsem vyrůstal. Mám lidi od dostihů rád a zdá se, že i oni mají rádi mne. Život mě tady těšil.

Jsem připravený vzdát se téhle provinční pohody a přestěhovat se do bezohledného světa restaurací v metropoli? Můžu si dovolit odejít od úspěchu a vrhnout se do souboje s nejlepšími šéfkuchaři v Londýně? Ale můžu si dovolit to neudělat?

Noc byla o něco klidnější než předchozí a ve snu došlo k drobným změnám. Vozík většinou tlačila MaryLou a chvílemi se přitom proměňovala v beznohého kostlivce. Mnohdy mě ale tlačila Louisa a

pořád měla nohy. V téhle podobě se sen naštěstí vytrácel mírumilovněji než nekonečným pádem a bušením^srdce. Nakonec jsem prospal víc hodin, než jsem byl vzhůru, a když mě ve tři čtvrtě na osm budík hlučně vzbudil, byl jsem vcelku odpočatý.

Chvíli jsem ještě ležel v posteli a přemýšlel o tom, co Mark včera odpoledne říkal. Vyhlídka, že bych se připojil k velkým klukům v oboru restauratérství mi najednou připadala ohromně vzrušující, ale taky neuvěřitelně děsivá. Jenže je to taková příležitost!

Na zem mě vrátilo zvonění telefonu u postele.

„Haló," ohlásil jsem se.

„Maxi, jste to vy?" tázal se ženský hlas. „Tady je Suzanne Millerová."

Suzanne Millerová, výkonná ředitelka gastronomické společnosti závodiště.

„Nazdar, Suzanne. Co pro vás můžu tak časně udělat?" Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět minut půl deváté.

„Promiňte, že vám volám domů," omlouvala se, „ale zřejmě nás čeká problém."

„Copak?"

„Souvisí to s minulým pátkem." Nijak mě tím nepřekvapila. „Zdá se, že některým lidem, co byli na galavečeři, bylo potom špatně."

„Vážně?" předstíral jsem překvapení. „Co vy a Tony?" Tony je její manžel a oba se páteční akce zúčastnili.

„Nám nic nebylo," prohlásila. „Večer se krásně vydařil. Jenže mně tyhle večerní akce drásají nervy. Jsem celá bez sebe, jestli se něco nepokazí."

A to její firma ani nepřipravovala jídlo, pomyslel jsem si. Odpovídali ovšem za seznam hostů a všechna ostatní organizační opatření.

„Tak v čem je problém?" vyptával jsem se nevinně.

„Dnes ráno jsem dostala dopis. Píše se tam…" Slyšel jsem šustit papír. „Vážená paní, dovolujeme si vás tímto předem upozornit na žalobu, jež bude naší klientkou podána proti vaší společnosti ve věci odškodnění za potíže a ušlý výdělek následkem otravy naší klientky na večeři pořádané vaší společností na dostihovém závodišti v Newmarketu v pátek 4. května."

„Kdo je ta jejich klientka?“ zeptal jsem se.

„Tady nahoře se píše – Věc: Odškodnění slečny Caroline Astonové.“

„Byla v pátek mezi hosty?“

„Není na seznamu, jenže tam není spousta jmen. Vždyť víte, jak to chodí – pan Tentononc a host. Kdo ví, kdo to je.“

„Mluvila jste o víc lidech. Kdo jsou ti ostatní?“

„Zřejmě jich není málo,“ povzdechla si. „Zmínila jsem se o tom před sekretářkou, zrovna když jsem otevírala dopis, a ona tvrdí, že v pátek v noci bylo špatně spoustě lidí. Její manžel je doktor a povídala, že musel ošetřit hromadu svých pacientů. A taky říká, že ve včerejších novinách o vás byl článek. Co budeme dělat?“

„Nic,“ ujistil jsem ji. „Aspoň zatím. Když se někdo bude ptát, řekněte, že to prošetřujete.“ Odmlčel jsem se. „Jen tak pro zajímavost, co jste s Tonym měli v pátek k jídlu?“

„Nemůžu si vzpomenout,“ postěžovala si Suzanne. „S tou bombou a vůbec, prostě mi to nemyslí.“

„Je to strašné, že?“ povzdechl jsem si.

„Příšerné,“ souhlasila. „Chudinka vaše číšnice. Upřímnou soustrast.“

„Díky. Pro moje zaměstnance to byla rána. Louisu měli všichni moc rádi.“

„Nějaká otrava jídlem se vedle toho zdá bezvýznamná,“ poznamenala.

Souhlasil jsem s ní a tiše doufal, že se na tuhle epizodu brzy zapomene. Kdopak se pokoušel zakrýt špatné zprávy něčím daleko hroznějším? Přišel o práci.

„Tak co uděláme s tím dopisem?“ ptala se Suzanne.

„Udělejte kopii a pošlete mi ji,“ navrhl jsem. „Kdybych byl na vašem místě, tak bych prostě počkal, jestli se ještě ozvou. Třeba jenom zkoušejí, jaká bude reakce, a když se žádné nedočkají, nechají to být.“ Nebo jde jen o mé zbožné přání.

„Asi bych se měla poradit na vedení,“ uvažovala. Místní gastronomická společnost je součástí celostátní skupiny a já Suzanne podezíral, že si není dostatečně jistá svým postavením, aby prostě jen tak o dopisu mlčela. Bude chtít, aby se na něj podívali právníci

mateřské společnosti. Nemohl jsem jí to mít za zlé. Na jejím místě bych jednal stejně.

„Dobře," řekl jsem, „ale nejdřív mi pošlete tu kopii."

„Nebojte se," řekla pomalu, snad zamyšleně, „ale pošlu vám ji s průvodním listem, ve kterém vás jako šéfkuchaře akce budu o dopisu oficiálně informovat. Na vedení pošlu taky kopii toho průvodního listu."

Proč mám najednou pocit, že ode mne Suzanne dává ruce pryč? Chystá se gastronomická společnost pověsit do průvanu právě mne? Patrně. Koneckonců, byznys je byznys.

„Dobře," souhlasil jsem. „A jestli si vzpomenete, co jste v pátek jedli, dejte mi vědět, ano?"

„Tony je vegetarián," poznamenala, „takže jedl to, co jste měli pro ně."

„A vy?" ptal jsem se dál. „Taky jste jedla vegetariánské jídlo?"

„Co to bylo?" zeptala se.

„Brokolice, sýr a zapečené těstoviny."

„Nesnáším brokolici, takže pochybuji. Počkejte." Následovala krátká odmlka. „Myslím, že jsem měla kuře. Ale byla jsem z celého večera tak nervózní, že jsem do sebe skoro nic nevpravila. Vlastně si vzpomínám, že po příchodu domů jsem měla takový hlad, že jsem si musela udělat chleba se sýrem, než jsem šla do postele." Nic nadějného.

„Proč to chcete vědět?" zeptala se.

„Jen pro případ, že by za tu nevolnost mohlo něco z jídla," vysvětloval jsem. „Pomáhá to eliminaci, to je všechno." Radši bych už měl změnit téma. „Nestalo se v sobotu nic vašim zaměstnancům?"

„Ne, děkuji. Někteří ovšem byli pořádně v šoku a jednu starší paní přijali do nemocnice s bolestmi na hrudi poté, co jí hasič řekl, že má utíkat čtyři patra po schodech. Ale brzy byla zase v pořádku. A co vy? Jak jste z toho vyvázl?"

Strávili jsme nějaký čas probíráním svých bojových zážitků. Suzanne byla ve své kanceláři na druhé straně od vážnice a výbuch si vůbec neuvědomila, dokud neuslyšela sirény přijíždějících hasičských vozů, přesto mi sáhodlouze popisovala své následné činy.

„Promiňte, Suzanne,“ vskočil jsem do malé odmlky, „už budu muset končit.“

„Omlouvám se. Když spustím, tak nevím, kdy přestat, viďte?“ kála se.

No neví, pomyslel jsem si. Aspoň jsme ale opustili téma otravy jídlem.

„Brzy si zase promluvíme, zatím nashle.“ Zavěsil jsem.

Opřel jsem si hlavu o polštář a přemýšlel, kdo je Caroline Astonová a kde je. S chutí bych jí zakroutil krkem. Potíže a ušlý výdělek, no ne! A co já? Taky jsem utrpěl potíže a ušlý výdělek. Na koho mám podat žalobu?

Další dopis od právních zástupců slečny Astonové mě čekal, když jsem přišel k Síti se senem. Potvrzoval, že slečna podává žalobu na mne osobně i na gastronomickou společnost závodiště. Paráda. S chutí bych jí zakroutil krkem dvakrát, jen vědět, kdo a kde je. Co si myslí? Že jsem otrávil lidi schválně?

Seděl jsem v kanceláři a stále dokola si dopis pročítal. Asi bych si měl najít advokáta a předat mu ho. Místo toho jsem znovu zavolal Marka.

„Pošli mi to,“ vyzval mě. „Mí právníci se na to kouknou a potom ti zavolají.“

„Děkuju.“

Odfaxoval jsem dopis na číslo, které mi dal, a jeho právník se mi ozval za patnáct minut. Vysvětlil jsem mu, oč jde.

„Nedělejte si starosti. My si s tím poradíme,“ uklidňoval mě.

„Děkuju,“ odpověděl jsem. „Ale dejte mi, prosím vás, vědět, kdo ta ženská je, abych si mohl vyrobit vúdú panenku a nabodat do ní jehly.“

Právník se smál. „Proč ji prostě neotrávíte?“

„To mi nepřijde legrační,“ ohradil jsem se.

„Ne. Promiňte. Dokážu ji vypátrat a najít za den. Ozvu se vám.“

„Rád bych jí zakroutil krkem,“ sdělil jsem mu.

„To bych neradil,“ řekl právník se smíchem. „Žaloba je občanskoprávní a můžete nanejvýš přijít o peníze, ne o svobodu.“

„Díky, vynasnažím se to mít na paměti, až ji najdete.“

Znovu se zasmál a zavěsil.

Co asi udělám, jestli ji najde? Nejspíš nic. Popuzovalo mě, že se dožaduje odškodnění kvůli hloupé náhodné otravě jídlem, když roztomilá Louisa přišla o život kvůli nějakému úchylnému šílenci, který si svou nenávist do Newmarketu přivezl až z dva tisíce mil vzdáleného Blízkého východu.

Přišel Carl a já se s ním podělil o ty úžasné zprávy.

„Zavřou vás?“ vyzvídal s nadějí.

„Jděte do háje!“ vyzval jsem ho.

„Roztomilé,“ usmál se. „Takže šéf je zpátky fyzicky i duševně. Tak to tu zase rozjedeme?“

„Rozhodně,“ oplatil jsem mu úsměv

Dobře rozjet restauraci představuje daleko víc než jen přípravu samotných jídel. Zákazníci chtějí mít výběr a nechce se jim dlouho čekat. U sítě se senem jsme zpravidla nabízeli osm až deset předkrmů a zhruba stejný počet hlavních jídel. Některé předkrmy jsou teplé, jiné studené, ale všechno se připravuje na objednávku a naším cílem je podávat jídlo na stůl do patnácti minut od převzetí objednávky. Ideálně by hlavní chod měl být hotový do deseti minut od chvíle, kdy se sklidí po předkrmu. Když si zákazník žádný předkrm nedá, tak do osmadvaceti minut od okamžiku, kdy objednávka dorazí do kuchyně. Moc dobře vím, že musí-li zákazník čekat déle, než považuje za únosné, už mu pak nesejde na tom, zda je jídlo chutné, když ho konečně dostane. Klient si pamatuje jenom čekání, ne chuť.

V parnu kuchyně jsme pracovali tři – Carl, Gary a já –, zatímco Julie se starala o studená jídla včetně salátů a moučníků. Ve srovnání s významnými londýnskými restauracemi nejsme velký podnik, ale pokud jde o úroveň služeb, působí naše kuchyně dynamicky a všichni se pilně otáčejí. Rezervace přijímáme tak, abychom rozložili rušné období večeří do několika hodin, ale naši zákazníci se vyznačují, nedochvilností, takže jsme se občas div nestrhli, abychom všechny objednávky vyexpedovali včas.

Jídlo je dost nevypočitatelné. Rozdíl mezi zeleninou, která je akorát, a zeleninou rozvařenou je záležitostí jedné či dvou minut. U steaku nebo filé z tuňáka to může být ještě daleko méně. Naši

zákazníci pochopitelně chtějí, aby jídlo, které dostanou na stůl, bylo perfektní. Přejí si rovněž, aby byl celý stůl obsloužen najednou. Kdo by si to taky nepřál? Očekávají, že jídlo bude lákavé, horké a bude hezky vonět. A hlavně si hlídají, aby se pokrmy servírovaly ve stejném pořadí, v jakém byly objednány. Jak jsem se poučil, nic tolik nevyvede zákazníky z míry, jako když vidí, že společnost, jež si objednala až po nich, je obsloužena dříve.

Běžnému pozorovateli by provoz kuchyně mohl připadat chaotický, ale ve skutečnosti je v něm chaosu asi tolik jako v pohybu žonglérových rukou, jež udržují ve vzduchu čtyři míčky najednou. V obou případech zdání klame.

Nemusím ani říkat, že ne vždy se nám všechno dokonale podařilo, ale celkově chvála ve srovnání s několika málo stížnostmi převažovala, a já byl spokojený. Stalo se, že někdo prohlásil, že už znovu nepřijde, ale takový člověk by se stejně nevrátil. Jen jsem se zdvořile usmál a vyprovodil ho na parkoviště. Takových bylo naštěstí málo a vyskytovali se s velkým časovým odstupem. Většina mých zákazníků patří k mým přátelům, je to trochu jako kdyby přišli ke mně domů na večeři, samozřejmě až na to, že si ji platí.

Ze zamyšlení mě vytrhla dodávka masa. Zásoboval jsem se u jednoho řezníka v Bury St Edmunds, který si sám poráží. Řekl mi, že zná osobně všechny farmáře, své dodavatele, a prohlašoval, že ručí za zdraví a pohodu každého zvířete z chovu, tedy samozřejmě až do okamžiku, než je porazí a rozčtvrtí. Neměl jsem žádný důvod o jeho tvrzení pochybovat, neboť maso a drůbež od něj byly vždy vynikající. Dobrá restaurace pochopitelně potřebuje dobrého šéfkuchaře, ale i ten nejlepší z šéfkuchařů potřebuje ke zpracování dobré suroviny, a tak je výběr dodavatele rozhodující.

Když v deset hodin dorazili ostatní mí zaměstnanci, řidič už téměř přeložil dodávku do chladírny. Gary byl celý nadšený, že zámky a petlice zmizely, a pobíhal po kuchyni jako kluk, kterého pustili do hračkářství. Pomyslel jsem si, že má jeden ze svých dobrých dní. Vyznačoval se energií a nadšením, jaké musí mít dobrý, ba nejlepší kuchař, ale já měl pořád pocit, že se bude muset naučit méně dobrodružnému přístupu v kombinování chutí. Stejně jako já je příznivcem přidávání ovoce k masu. Všichni znají vepřové s jablky,

krocana s brusinkami, kachnu na pomerančích, uzenou šunku s ananasem a třeba i zvěřinu s kdoulemi. Chutě se navzájem doplňují. Ovoce dává vyniknout tomu nejlepšímu v mase a lahodí patru. Ovšem podle mne je Gary schopný vybrat si exotické ovoce výrazné chutí a podávat je nevhodně s masy jemné chuti, jako třeba s telecím nebo kuřecím. Tuhle záležitost jsme spolu dlouze a vášnivě probírali.

Od chvíle, kdy k nám před několika lety přišel, se snažím, abychom vždy měli na jídelním lístku alespoň jedno jeho jídlo. Nyní to právě byl červený chňapal v bylinkové krustě a s pečenou hruškou v karamelu, podávaný se šťouchanými česnekovými brambory, povařenými s hruškami. Byl to chutný a oblíbený rybí pokrm a Garyho zpravidla zaměstnal na celou službu.

Rezervace na oběd ono úterý nebyly nijak početné a během dopoledne se ještě mnozí telefonicky omluvili, takže v restauraci bylo téměř prázdno. Další telefonické rušení rezervací na večer udělalo z celého dne pochmurnou záležitost.

V poledne jsem do jídelny svolal krátkou schůzku zaměstnanců.

„Vypadá to, že sobotní výbuch bomby spolu s problémy, k nimž došlo v pátek večer, pro nás budou znamenat dost hubený týden," začal jsem. „Jsem ale přesvědčený, že se všechno zase brzy v dobré obrátí. Budeme pokračovat jako obvykle a pro lidi, co přijdou, uděláme to nejlepší. Souhlasíte?" snažil jsem se, aby to znělo optimisticky.

„Co Louisina práce?" zeptala se Jean. „A kdy se vrátí Robert? Sami s Rayem celou jídelnu obsloužit nestihneme."

„Počkáme a uvidíme, kolik prostírání budeme dělat," řekl jsem. „Richard může pomáhat v jídelně, stejně jako když máme hodně plno." Podíval jsem se na něj. Přikývl. „Zavolám Roberta a zjistím, kdy se vrátí. Ještě něco?"

„Mluvil jsem s Withworthovými," hlásil Richard. „Děkují vám za nabídku, ale budou držet smutek doma. Beryl, to je Louisina máma, povídala, že pro hosty připraví občerstvení sama, že je to v pořádku."

„Jistě," přikývl jsem. Byl bych rád věděl, jestli Withworthovi připisují Louisinu smrt její práci. Rozhodl jsem se, že za nimi raději zajdu. Stejně se to sluší.

„Víte už, kdy bude pohřeb?" zeptal jsem se.

„V pátek o půl třetí v krematoriu v Cambridge.“

Zatraceně. Budu si muset přehodit schůzku s Markem.

„Dobře,“ přikývl jsem. „V pátek na celý den zavřeme. Máte volný den, abyste mohli jít na pohřeb, když budete chtít. Já půjdu.“ Odmlčel jsem se. „Máme ještě něco?“ Nikdo nic neříkal. „Tak fajn, dáme se do práce.“

Nakonec jsme podávali jen čtyři obědy dvěma párům, které se u nás zastavily cestou kolem. Zbývalo šest nezrušených rezervací, ale nikdo se neukázal, naopak v průběhu oběda odvolali další tři zákazníci své večerní rezervace. Na večer tedy z původně zaplněné jídelny zbývalo čtyřiadvacet hostí a já jsem vážně pochyboval, že se všichni dostaví.

Část odpoledne jsem strávil obvoláváním zákazníků, kteří měli rezervaci na pátek, a vysvětlil jim, že budeme mít zavřeno a proč. Většina říkala, že by stejně asi nepřišli, ale jen dva poněkud netaktně uvedli důvod, prý slyšeli, že U sítě se senem se člověk může přiotrávit. Vytočil jsem další číslo a telefon vyzváněl, když jsem si najednou uvědomil, že volám k Jenningsovým. Už jsem chtěl telefon položit, ale vtom se ohlásil Neil.

„Haló,“ pronesl pomalu, „zde Neil Jennings.“

„Zdravím, Neile. Tady Max Moreton od Sítě se senem.“

„Aha. Zdravím, Maxi.“

„Neile,“ řekl jsem trochu nejistě, „ je mi moc líto Elizabeth. Je to strašné.“

„Ano,“ přitakal.

Následovalo trapné mlčení. Nevěděl jsem, co říci. „V sobotu jsem se s ní setkal u oběda na dostizích.“

„Vážně?“ ozval se nesoustředěně.

„Ano,“ pokračoval jsem. „Připravoval jsem ten oběd, kterého se zúčastnila.“

„Neotrávil jste ji, viďte?“ Nebyl jsem si jistý, jestli to myslí jako žert.

„Ne, Neile,“ ujistil jsem ho, „neotrávil jsem ji.“

„Ne, ani si to nemyslím,“ utrousil.

„Máte už datum pohřbu?“ zeptal jsem se. „Rád bych přišel.“

„V pátek,“ odpověděl, „v jedenáct u Naší paní a svaté Etheldredy.“

Netušil jsem, že jsou římští katolíci, ale proč bych to koneckonců měl vědět.

„Vynasnažím se přijít," ujistil jsem ho.

„Fajn," řekl. Následovala další trapná pauza a už jsem se chtěl rozloučit, když se najednou ozval: „Asi bych vám měl poděkovat, že jste mi zachránil život."

„Promiňte, nerozumím vám!" podivil jsem se.

„Kdyby mi kvůli vám nebylo v pátek večer tak zle," pokračoval, „byl bych v sobotu s Elizabeth v lóži na závodišti."

Nedokázal jsem odhadnout, zda je rád, nebo ne.

6

Středa byla jasná a slunečná. Zpravidla spím s roztaženými závěsy a budím se s vycházejícím sluncem. Pár týdnů uprostřed léta se ale snažím nezapomenout závěsy na oknech své na východ položené ložnice zatáhnout, aby mě ze spánku nevytrhlo příliš časné svítání. Nadával jsem si, že jsem na ně zapomněl, když sluníčko ve čtvrt na šest vykouklo nad obzor a svými paprsky mi přes zavřená víčka proniklo do mozku. Poprvé téměř po týdnu jsem spal tvrdě a nepřerušovaně. Tedy až do čtvrt na šest.

Jak jsem se obával, úterní večer v restauraci za nic nestál. Nakonec dorazilo jenom osazenstvo pěti stolů plus jeden projíždějící obchodník, který nemohl uvěřit, jaké má štěstí, že pro něj máme místo. Měli jsme tolik místa, že jsme mu mohli dát vybrat ze dvaceti stolů. Kuchyně vypadala, jako když pracuje na půl plynu. Snad jsem měl být rád, že si můžeme trochu vydechnout po všem, co se událo v předchozích dnech, ale působilo to divně a mezi zaměstnanci jsem taky cítil napětí. Ani oni nebyli rádi. Dělali si starosti o svá místa a o budoucnost. Stejně jako já.

Osvěžený slušným spánkem a pořádnou sprchou jsem se rozhodl podniknout něco na nápravu postavení, v němž se restaurace ocitla. Říkal jsem si, že nemá cenu jen tak sedět a čekat, až se podnik zase vzpamatuje, když zatím skomírá. Je nutná nějaká pozitivní akce. Představil jsem si, jak chodím po hlavní ulici Newmarketu, na ramenou reklamní tabule hlásající, že U sítě se senem by Sokrates

byl v bezpečí, neboť bolehlav na jídelním lístku nemáme. Raději jsem si našel telefonní číslo Cambridge Evening News. Budu bojovat jejich zbraněmi.

Odhadoval jsem, že ve večerníku asi začínají pracovat brzy, tak jsem se usadil v županu na okraj postele a ve tři čtvrtě na osm vytočil číslo oddělení zpráv. Chvíli jsem čekal, než se konečně na lince ozvala vedoucí redaktorka oddělení, paní Hardingová.

„Ano? Co pro vás mohu udělat?“

„Zajímal by vás exkluzivní rozhovor s Maxem Moretonem?“ Rozhodl jsem se v tuto chvíli neprozrazovat svou totožnost pro případ, že by rozhovor chtěla udělat po telefonu. „O té příhodě s otravou jídlem v minulém týdnu a o sobotním výbuchu bomby na závodišti?“

„Co má Max Moreton co společného s výbuchem?“ tázala se paní Hardingová.

Sdělil jsem jí, že byl šéfkuchařem oběda podávaného ve vybombardované lóži a že byl první na místě činu hned po výbuchu ještě před tím, než přijela požární brigáda. Návnadu spolkla.

„Páni!“ zvolala. „Ano prosím, rádi bychom udělali rozhovor s panem Moretonem.“ Exkluzivní rozhovor se svědkem momentálního největšího zprávařského trháku je pro místní tisk jako mana z nebes.

„Dobře,“ řekl jsem. „Co třeba v restauraci U sítě se senem dnes dopoledne v půl jedenácté?“

„Není ta restaurace náhodou zavřená?“ podivila se.

„Ne,“ odpověděl jsem, „není.“

„Dobře.“ Znělo to trochu nejistě. „Není to nebezpečné?“

Potlačil jsem podráždění a ujistil ji, že nikoli.

„Ještě něco,“ dodal jsem. „Nezapomeňte s sebou vzít fotografa.“

„K čemu fotografa?“ dotazovala se.

Představoval jsem si, jak jí řeknu: aby mohl vyfotografovat vývěsní štít restaurace, tentokrát s nápisem OTEVŘENO ZA ÚČELEM SKVĚLÉ BAŠTY. Místo toho jsem prohlásil: „Pan Moreton vás určitě nechá vyfotografovat si jeho zranění způsobená výbuchem.“

„Aha. Dobře. Řekněte mu, že někdo bude v restauraci U sítě se senem v půl jedenácté.“

„Vy nepřijdete?“ zeptal jsem se.

„Asi ne," oznámila mi. „Pošlu někoho z reportérů."

„Myslím, že pan Moreton bude ochotný mluvit jedině s hlavní redaktorkou," namítl jsem. „Jsem si vlastně naprosto jistý, že bude chtít mluvit jedině s nejdůležitější osobou oddělení zpráv."

„Aha," zopakovala. „Vážně si to myslíte? No, snad bych to mohla stihnout sama." Lichotky vám otevřou všechny dveře, pomyslel jsem si. „Dobře," řekla rozhodně. „Povězte panu Moretonovi, že tam budu osobně v půl jedenácté."

Slíbil jsem jí, že to udělám, a s úsměvem jsem zavěsil.

Potom jsem zavolal Marka. Věděl jsem, že každé ráno sedí za svým stolem už v půl osmé a mnohdy je tam až do jedenácti do večera. Pokud vím, stačí mu šest hodin spánku denně. Veškeré bdělé hodiny věnuje vydělávání peněz a já si nedělal žádné iluze, že jeho záměr přivést mě do Londýna by snad nezahrnoval výhled, že ještě víc zbohatne. Netvrdím, že i já bych nezbohatl, jenomže je mi jasné, že Mark by o takovém kroku neuvažoval z altruismu nebo filantropických důvodů. Libry a dolary mu koukaly z obou očí a určitě si už v hlavě spočítal možný zisk.

„Bez problému," prohlásil. „Přijeď místo toho na večeři. Vyber si, kam chceš jít, já platím."

„Dobře. Co třeba Věž OXO?" Vždycky mi tam chutnalo.

„Fajn. Udělám rezervaci. Vyhovuje ti osm hodin?"

V duchu jsem si promítl jízdní řád vlaků. „Radši v půl deváté."

„Fajn," řekl znovu. „V pátek v půl deváté v OXO."

Zavěsil a já se natáhl zpátky na postel a přemýšlel o tom, co mi asi přinese budoucnost. Jak moc jsem ambiciózní? Co od života chci?

V listopadu mi bude třicet dva. Před sedmi lety jsem byl nejmladším šéfkuchařem, který kdy získal michelinskou hvězdičku, ale teď už byli dva mladší než já a se dvěma hvězdičkami. Média už mě nevnímala jako nadějného mladíka, od něhož se dá hodně očekávat, jsem spíš zavedený šéfkuchař, o němž se předpokládá, že vydělává jmění. Je pravda, že se mi nedaří špatně, ale Síť se senem je příliš malá a příliš provinční, aby mohla být továrnou na peníze. Zatímco na celostátní úrovni jsem jen malou hvězdou, u nás jsem dobře známý a obdivovaný, aspoň tak tomu bylo do minulého pátku,

a já si to užíval. Chce se mi vzdát se toho všeho a vypravit se za slávou a bohatstvím do Londýna? Co ještě je v mém životě důležité?

Vždycky jsem si přál rodinu, mít vlastní děti. V tomhle směru jsem zatím moc neuspěl. Pár známostí s děvčaty začalo a skončilo. Hlavně skončilo. Práce v restauraci není příliš příznivá pro vztahy sexuální povahy. Už samotný rozvrh je zcela asociální. Vyjít si na večeři obecně představuje pro lidi společenskou záležitost. Vyčerpávající večery a pozdní noci nejsou ideální přípravou na milování a vzpomínám si na nejeden případ, kdy jsem byl tak unavený, že jsem prostě usnul uprostřed aktu, což druhá strana rozhodně neocení.

Nicméně skutečnost, že jsem sám, pro mne neznamenala, že bych se trápil za bezesných nocí. Nikdy jsem usilovně nehledal partnerku, ale když se naskytne příležitost, chopím se jí. A když se nenaskytne, tak budu dál žít sám, tvrdě pracovat a mít oči otevřené, abych nepropásl nějakou šanci, kdyby se objevila. Londýn by mohl pravděpodobnost takové šance znásobit, pomyslel jsem si.

Telefon na nočním stolku zazvonil. Natáhl jsem se a zvedl sluchátko.

„Haló," ohlásil jsem se.

„Dobré ráno, pane Moretone," pozdravila mě Angela Milneová. „Máme krásný den."

„Ano, nádherný." Zprudka jsem se posadil. Můj krevní tlak okamžitě stoupl. „Máte pro mne nějaké zprávy?"

„Ano, mám. Dobré, ale bohužel i špatné. Které chcete slyšet nejdřív?"

„Asi ty dobré," poručil jsem si.

„Stěry, které nabral James Ward ve vaší kuchyni, jsou všechny naprosto v pořádku."

„Prima," řekl jsem. Nic jiného jsem neočekával. „Tak jaké jsou ty špatné zprávy?"

„Otrávil jste všechny strávníky fytohemaglutininem."

„Fyto… cože?" zalapal jsem po dechu.

„Fytohemaglutininem," zopakovala. „A ano, musela jsem si to vyhledat."

„Co to je?" zeptal jsem se.

„Lektin z červeného bobu, vlašské fazole."

„A co to je, když to máte doma?“

„Je to látka v červeném bobu vlašské fazole, která je jedovatá,“ vysvětlovala. „Dal jste svým hostům fazole, které nebyly pořádně uvařené.“

Usilovně jsem vzpomínal na páteční večeři. „Ale já žádné fazole nepodával.“

„Musel jste,“ trvala na svém. „Třeba v salátu nebo v něčem?“

„Ne,“ řekl jsem rozhodně, „na té večeři žádné fazole prostě nebyly. Dělal jsem všechno počínaje škrábáním zeleniny a přísahám, že žádné fazole, červené ani jiné, v ničem nebyly. V testech se museli nějak zmýlit.“

„Vzorky byly odebrány u šestnácti jednotlivců v nemocnici a všechny obsahovaly tenhle fytotento.“ Neřekla sice, že zmýlit jsem se musel já, ale tón jejího hlasu to jasně naznačoval.

„Hm.“ Byl jsem zmatený. Věděl jsem, že ve večeři žádné fazole nebyly. Aspoň tedy já je tam vědomě nedal. „Budu muset prověřit suroviny a přísady na dodacích listech.“

„Asi byste měl,“ nabádala mě. Na chvíli se odmlčela. „Já zatím musím napsat oficiální zprávu a uvést, že otrava byla způsobena požitím nesprávně připravených vlašských fazolí. Zpráva bude zaslána Úřadu pro kontrolu potravinářských norem.“

Radši bych měl záznam v trestním rejstříku.

„Je mi líto, Maxi,“ pokračovala, „ale musím vás upozornit, že Rada okresu Forest Heath, pod kterou spadá závodiště v Newmarketu, se může rozhodnout, že zprávu předá státnímu zastupitelství, aby tam zvážili, zda proti vám bude postupováno podle článku 7 Zákona o zdravotní nezávadnosti potravin.“ Odmlčela se, jako by přemýšlela. „Nejspíš bych vám vůbec neměla volat.“

Asi nakonec budu mít i ten záznam v trestním rejstříku.

„Děkuju, že jste mě varovala,“ řekl jsem. „Jaké jsou sazby?“

„Nejvyšší trest je neomezená výše pokuty a dva roky vězení, ale tak daleko to nedojde. Takový trest by se uplatňoval, kdyby šlo o úmyslný čin. Vy přinejhorším dostanete oficiální důtku.“

I oficiální důtka vydá tolik jako záznam v trestním rejstříku. Může stačit na ukončení londýnských plánů. Taky může být umíráčkem pro Síť se senem.

„Sepíšu pouze fakta," poznamenala. „Zdůrazním, že nikdo vážně neonemocněl ani nebyl v ohrožení života. Všichni, kdo vyhledali ošetření v nemocnici, byli okamžitě propuštěni nebo se vrátili domů následujícího dne. Možná vám jenom pošlou písemné varování do budoucna."

„Děkuju."

Zavěsila a já seděl a zíral na telefon v ruce.

Vlašské fazole! Každý šéfkuchař, každý kuchař či kuchařka, každá hospodyňka, dokonce i kdejaký školák ví, že vlašské fazole musí projít varem, aby se daly jíst. Je nemyslitelné, že bych do jakéhokoli receptu zahrnul fazole, aniž bych je předtím pořádně povařil, abych zničil toxiny, které obsahují. Prostě to nedává smysl. Nedalo se ale popřít, že mi bylo špatně stejně jako kdekomu dalšímu a že testy u šestnácti lidí prokázaly přítomnost lektinu červeného bobu. Totální šílenství. Musí existovat nějaké jiné vysvětlení. A já je najdu.

Seděl jsem v kanceláři v restauraci a hledal na internetu informace o vlašských fazolích. Fytohemaglutinin je skutečně látka, po které je lidem zle. Zjistil jsem, že se jedná o protein, který se vařením rozkládá a stává se neškodným. Pro zajímavost jsem se také dozvěděl, že tatáž látka se užívá ke stimulaci mitotického dělení lymfocytů v buněčných kulturách a napomáhá při cytogenetických studiích chromozomů, ať už to znamená cokoli.

Prohrabal jsem svůj psací stůl pokrytý papíry a našel dodací list a fakturu od Leigh Foods Ltd, dodavatele surovin pro páteční večeři. Všechno, co jsem použil, bylo na seznamu: norský uzený losos, uzený pstruh a makrelové filety; bylinky, víno, smetana, olivový olej, šalotka, hlavičky česneku, citrónová šťáva a hořčice do koprové zálivky; kuřecí prsa, višně a pancetta; čerstvé lanýže, lišky, šalotka, víno a smetana na omáčku; veškeré máslo, vejce, cukr, tobolky vanilky a tak dál na brûlèe, všechno včetně soli a pepře – ale ani náznak nějakých fazolí. Jediná přísada, na kterou jsem si dokázal vzpomenout a která nefigurovala na seznamu, byla trocha brandy, které jsem pro zvýraznění přidal do omáčky z lanýžů a lišek, a byl jsem si zatraceně jistý, že v něm žádné fazole neplavaly.

Tak kde se ten toxin vzal? Koupil jsem pro tu příležitost chlebové rolky, ale ty určitě nebyly plněné fazolemi. Víno? Nemělo by jinou chuť? A jak by se fazole dostaly do láhví?

Byl jsem bezradný. Zavolal jsem Angelu Milneovou. Nebrala to, tak jsem jí v hlasové schránce nechal vzkaz.

„Angelo, volá Max Moreton. Prověřil jsem suroviny páteční večeře a nikde se tam žádné fazole nevyskytují. S výjimkou chlebových rolek jsem všechno dělal sám ze základních surovin. Nechápu, jak se tam mohl dostat ten toxin. Jste si jistá, že výsledky jsou správné? Nemohla byste požádat toho, kdo testy dělal, aby se na to ještě jednou podíval? Museli se splést."

Položil jsem telefon, ten ale okamžitě zazvonil, ještě než jsem zvedl ruku.

„Angela?" ozval jsem se.

„Ne," pravil mužský hlas. „Bernard."

„Bernard?" divil jsem se.

„Ano, Bernard Sims," pravil hlas. „Je muzikantka. Hraje na violu."

„Promiňte, ale vůbec nevím, o čem mluvíte."

„Ta dáma je muzikantka."

„Kdo, Bernard Sims?"

„Ne, Caroline Astonová," řekl. „Já jsem Bernard Sims, právník pana Winsomea."

Konečně mi to došlo.

„Aha, už chápu. Nezlobte se, zahloubal jsem nad něčím jiným." Pokusil jsem se utřídit si myšlenky. „Takže kdo pozval slečnu Astonovou na večeři jako svého hosta?"

„Nikdo. Byla členkou smyčcového kvarteta, které hrálo v průběhu večera," vysvětlil mi Bernard. „Zřejmě jedla stejnou večeři jako ti ostatní, kterým bylo špatně."

Vybavil jsem si hráčky, čtyři vysoké elegantní dívky něco přes dvacet let, oblečené v černém. Také jsem si vzpomněl, jak jsem byl ten večer trochu zklamaný, že musím tak tvrdě pracovat a nemám čas si s nimi popovídat mezi jejich zkouškou a začátkem recepce. Je to zvláštní, jak fungují emoce. Místo abych jí ještě chtěl zakroutit krkem, bylo mi jí teď hlavně líto, že jí bylo špatně. Napomínal jsem se, abych nebyl takový trouba, že mám pravděpodobně oprávněný

nárok na to, abych do její vúdú podoby nabodal jehly a že stejně nejspíš má přítele, šest stop a šest palců velkého kulturistu, který by si mě dal k snídani, kdybych se ukázal poblíž.

„Kde pracuje?“ zeptal jsem se.

„Nemám ještě ověřené všechny podrobnosti, pořád na tom dělám,“ oznámil mi. „Zřejmě hraje pro KFO, ale nemůžu přijít na to, proč byla minulý pátek v Newmarketu ve smyčcovém kvartetu.“

„KFO?“ tázal jsem se.

„Pardon. Královský filharmonický orchestr. Fakt profesionální záležitost. Musí být dobrá.“ Vzpomněl jsem si, že mému neskolenému uchu zněly všechny dobře, stejně jako se od pohledu zamlouvaly mému oku. „Chcete její adresu?“

„Ovšem,“ řekl jsem, aniž bych moc věděl, co s ní udělám.

„Bydlí ve Fulhamu,“ oznámil mi, „V Tamworth Street.“ Nadiktoval mi celou adresu i její telefonní číslo. Všechno jsem si zapsal.

„Jak jste k tomu přišel?“ zeptal jsem se.

„Zasmál se. „To je obchodní tajemství.“

Asi informaci nezískal tak úplně legálně, tudíž jsem nenaléhal.

„Co mám dělat?“ otázal jsem se.

„Mne se neptejte,“ pravil. „A ani mi to neříkejte. Nechci to vědět.“ Znovu se zasmál. Právníka jako on jsem ještě nikdy nepotkal. Všichni ostatní, které jsem znal, byli hrozně seriózní. „Třeba byste ji mohl pozvat někam na večeři, ale nejdřív ochutnejte všechno jídlo, než se do něj pustí.“ Bublal smíchy nad svým žertíkem. Zjevně se báječně bavil a pořád ještě se pochechtával, když zavěšoval telefon.

Kdyby mi tak bylo do smíchu jako jemu.

Do kanceláře vstoupil Gary. „Přišla za vámi nějaká křepelka. Prý ji čekáte.“

„Sdělila vám ta křepelka své jméno?“ zajímal jsem se.

„Se mi zdá, že říkala Hardingová. Z novin.“

Hlavní redaktorka oddělení zpráv z Cambridge Evening News. S informacemi, co jsem získal od Angely Milneové, už mi ten nápad nepřipadal tak skvělý. Dělat mrtvého brouka by možná byl rozumnější přístup. Když udělám moc velké divadlo s tím, jak čistá a hygienická je moje kuchyně, nepřichystám si náhodou ještě větší

pád, až noviny oznámí, že jsem dostal důtku, pokutu nebo mě zavřeli za ‚podávání potravy škodlivé zdraví', jak to tak výstižně formuluje článek 7 Zákona o zdravotní nezávadnosti potravin vydaného roku 1990? No, teď už je stejně pozdě. Kdybych se s ní po všem dohadování nesetkal, určitě by o mně či o restauraci napsala něco ohavného a všechno by bylo ještě horší.

V baru na mne čekala třicátnice s tmavými vlasy v délce po ramena, svázanými do ohonu. Měla na sobě seriózní tmavou sukni ke kolenům a bílou blůzu. Nesla si černý pracovní kufřík. Vsadím se, že by byla nadšením bez sebe, kdyby věděla, že o ní Gary mluví jako o ‚křepelce'.

„Paní Hardingová," napřáhl jsem ruku, „já jsem Max Moreton."

Na okamžik se na mou ruku zahleděla, a pak se jí opatrně chopila. Zjevně byla přesvědčená, že v mé blízkosti a restauraci je její zdraví v ohrožení.

„Dala byste si šálek kávy?" nabídl jsem jí.

„Ach ne, ne, děkuji," odmítla s náznakem paniky v hlase.

„Paní Hardingová," usmál jsem se na ni, „ujišťuji vás, že moje káva není nebezpečná. Možná byste si nejprve chtěla prohlédnout kuchyni, abyste se přesvědčila, že je v ní čisto. Sice vám to tvrdím, ale nemusíte mi věřit. Optejte se místních úřadů, v pondělí tady byli na kontrole a inspektor mi říkal, že je to nejčistší a nejhygieničtější kuchyně, jakou kdy viděl." Trochu jsem sice přeháněl, ale co?

Nezdálo se, že by se úplně uklidnila, nicméně zdráhavě souhlasila, že se mnou do kuchyně zajde..

„Vzala jste si s sebou fotografa?" zeptal jsem se přes rameno, když jsem ji vedl létacími dveřmi z jídelny.

„Ne," odpověděla. „Tak rychle nebyl nikdo volný, ale vzala jsem si kameru. Dneska si všichni reportéři nosí digitální kamery. Když udělají dost snímků, tak se mezi nimi obvykle najde nějaký, který se dá otisknout." Rozhlížela se ze strany na stranu, když jsme procházeli výdejnou jídel, kde pokrmy na talířích čekají pod infračervenými lampami, aby zůstaly teplé, než si je vyzvednou číšníci a roznesou je po jídelně. Kráčela s volnou rukou nedaleko obličeje, jako kdyby se mohla něčeho dotknout a nakazit se, pokud by ruku spustila.

No potěš pánbu, tohle bude chtít daleko víc přesvědčování, než jsem si myslel.

„Toto místo propojuje kuchyni a jídelnu," informoval jsem ji, „kuchyňský personál na jedné straně, číšníci na druhé."

Přikývla.

„Nechcete si udělat snímek?" pobízel jsem ji. „Ne. To je v pořádku. Chci si ale promluvit o tom výbuchu."

„Dobře," souhlasil jsem, „ale nejdřív ši dám kávu." Mohl jsem ji připravit na baru, ale byl jsem rozhodnutý vzít svou novinářku do kuchyně, i když si nebude chtít nic vyfotit.

Šli jsme doprava dozadu, kam jsem schválně umístil kávovar, jenž obvykle stává na komodě v jídelně. „Opravdu si nedáte ani šálek?" nadhodil jsem. „Je čerstvá."

Chvíli se rozhlížela po vší lesknoucí se nerez oceli. Pracovní plochy zářily tak, že by si v nich mohla opravit nalíčení, a vršek sporáku kolem plynových hořáků se doslova blýskal. Zaznamenal jsem, že se o fous uvolnila.

Podal jsem jí hrnek kouřícího kafe. „Chcete mléko a cukr?" zeptal jsem se.

„Jenom mléko. Děkuju." Usmála se. První kolo pro Moretona.

„Všechno to zařízení je nové?" tázala se. Kufřík si odložila na podlahu a vzala si ode mne hrnek.

„Ne. Většinou jsou všechny součásti šest let staré, jen ten sporák," ukázal jsem tím směrem, jsme přidali před pár lety, abychom si usnadnili život."

„Ale všechno se tak leskne," poznamenala.

„Musí. Kvůli inspekcím z hygieny. Většině domácích kuchyní by vůbec nepovolili vařit pro restauraci. Našli by tam příliš špíny a omastku. Kdy jste naposledy uklízela pod svou ledničkou?" Ukázal jsem na ledničku v kuchyni, kterou používáme výhradně na syrovou drůbež.

Pokrčila rameny. „Nevzpomínám si." Druhé kolo pro Moretona.

„No, tady se podlaha pod ledničkou uklízela včera. A dneska se bude čistit zase. Vlastně se čistí denně krom neděle."

„Proč ne v neděli?" zeptala se.

„V neděli večer má uklízeč volno,“ vysvětlil jsem. Neřekl jsem jí ovšem, že ten uklízeč jsem já a v neděli večer nikdy nepracuji. Když odcházím domů a odpočívám po rušném nedělním obědě, má kuchyni na starosti Carl.

Ještě trochu se uvolnila, a dokonce se levou rukou opřela o pracovní plochu. „Když je všechno tak čisté, jak je tedy možné,“ zeptala se vyčítavě, „že se vám podařilo otrávit tolik lidí a nechat si podnik zavřít za účelem dekontaminace?“ Třetí kolo pro Hardingovou.

„Jídlo se nepřipravovalo tady,“ vysvětlil jsem. „Akce se konala na závodišti, a tam byla vytvořena provizorní kuchyně. Byla ovšem stejně čistá jako tahle.“

„To asi nemohla být,“ namítla. Nereagoval jsem. Přitlačila: „Proč tedy měli všichni hosté otravu jídlem?“

Rozhodl jsem se raději nezmiňovat nepolapitelné vlašské fazole, tak jsem nic neříkal a jenom jsem pokrčil rameny.

„Vy nevíte?“ podivovala se. „Otrávíte dvě stovky lidí a nevíte jak?“ Obrátila oči v sloup. Čtvrté kolo pro Hardingovou, ale pořád ještě je to nerozhodně.

„Připravoval jsem jídlo ze základních surovin,“ vysvětloval jsem, „a všechno bylo čerstvé, čisté a dobře uvařené. Kromě chlebových rolek a vína jsem dělal všechno sám.“

„Chcete říct, že bylo lidem špatně po chlebu?“

„Ne, to netvrdím. Jenom říkám, že nechápu, z čeho mohlo být lidem špatně, a vsázím svoji pověst, že bych postupoval naprosto stejně, kdybych měl dnes znovu připravit stejnou večeři.“ Moreton zasazuje první knokaut.

Vzchopila se. „Nelze ale pochybovat, že lidem špatně bylo. Patnáct jich přijali do nemocnice a jeden člověk zemřel. Cítíte za to zodpovědnost?“ Byla to rána vedená na solar, ale vykryl jsem ji.

„Lidem bylo nepochybně špatně. Ale vaše noviny se pletou, když tvrdí, že někdo v důsledku té večeře zemřel. Není to pravda. Navíc hospitalizováno bylo jenom sedm lidí, a ne patnáct.“

„Patnáct nebo sedm, na tom tolik nezáleží. Nic to nemění na skutečnosti, že některým lidem bylo tak špatně, že potřebovali ošetření v nemocnici.“

„Jenom kvůli dehydrataci.“ Chybný manévr.

„Dehydratace může rychle zabít,“ vyrazila hákem. „Můj prastrýc zemřel na selhání ledvin způsobené dehydratací.“ Druhý knokaut, tentokrát pro Hardingovou.

„To je mi líto,“ vzpamatoval jsem se. „Mohu vás ale ujistit, že kvůli mé večeři nikdo nezemřel. Možná vás zažaluji, že jste to napsali.“ Moreton umístil pravý hák.

„Tak proč nám zdroj v nemocnici tvrdil, že někdo zemřel?“

„V pátek v noci údajně zemřel nějaký muž, o kterém se původně domnívali, že trpí otravou jídlem, ale ukázalo se, že tomu tak není. Nebyl na té večeři. Zemřel na něco jiného.“

„Jste si jistý?“ tázala se podezíravě.

„Naprosto. Můžete si to ověřit v nemocnici.“

„Nic mi kvůli té jejich zatracené ochraně soukromí neřeknou,“ postěžovala si.

„Tak se zeptejte svého neoficiálního zdroje,“ poradil jsem jí. „Právě kvůli téhle nepřesné a zavádějící informaci mi Úřad pro kontrolu potravinářských norem zavřel kuchyni, i když se tady jídlo na večeři nevařilo. Sama vidíte, jak je tu čisto.“

„Hmm,“ zamručela. „Musím přiznat, že to nevypadá moc fér.“ Další kolo pro Moretona.

Rozvíjel jsem získanou výhodu. „Taky mi bylo špatně. Myslíte, že bych sám to jídlo jedl, kdybych si myslel, že může obsahovat toxiny?“

„Co když vám bylo špatně, než jste začal vařit? Mohl jste všechno kontaminovat vy, a ne ty suroviny.“

„Ne, přemýšlel jsem o tom. Nebylo mi špatně dřív a symptomy byly přesně stejné jako u všech ostatních. Stejným způsobem a stejnou věcí jsem se otrávil i já. Jen nevím, co to bylo.“ Nalil jsem si další šálek kávy a napřáhl k ní konvici. Zavrtěla hlavou. „Tak napíšete pro vaše noviny článek, který bude mou restauraci rehabilitovat?“ zeptal jsem se.

„Možná,“ řekla. „To se uvidí. Poskytnete mi nějaký nový zajímavý pohled na výbuch na závodišti?“

„Možná,“ opakoval jsem jako ozvěna. „Pokud slíbíte, že všechno otisknete.“

„Nemohu nic slibovat bez souhlasu editora," usmála se, „ale je to můj manžel, měla bych být schopna ho přesvědčit."

A sakra, pomyslel jsem si, další romantická příležitost v háji. Bojovná paní Hardingová se mi docela zamlouvala. Škoda že je paní.

Carl a Gary potřebovali začít v kuchyni připravovat oběd, tak jsme se s paní Hardingovou na zbytek rozhovoru vrátili do baru, ovšem teprve poté, kdy jsem ji přinutil, aby si mě vyfotografovala na pozadí co největšího množství zářící nerez oceli.

Poskytl jsem jí nové pohledy na výbuch, jak si přála, aniž bych se podrobně zabýval popisem krve a cárů těl. Pověděl jsem jí něco o MaryLou a jak strašné bylo, když jsem se později dozvěděl, že zemřela. Pokusil jsem se popsat pocit bezmoci a neschopnosti poradit si se situací, aniž bych doopravdy připustil, že jsem byl fňukající roztřesená troska.

Nakonec pohlédla na hodinky, zaklapla poznámkový blok a prohlásila, že musí utíkat, aby to stihla, než půjdou noviny do tisku.

„Tohle už dneska nevyjde," upozornila mě. „Koukněte se do zítřejšího vydání."

„Prima," řekl jsem. Potřásli jsme si rukama, tentokrát bez sebemenšího váhání z její strany. „Už jste u nás někdy jedla?" zeptal jsem se.

„Ne, nikdy."

„Tak přijďte jako můj host. Vezměte manžela. Kdykoli se vám to bude hodit."

„Díky," řekla s úsměvem. „Ráda."

Moreton vítězí k.o.

7

Angela Milneová volala hned ve čtvrtek ráno a mně bylo okamžitě jasné, že je dost podrážděná mým vzkazem. Zcela jednoznačně mi řekla, že při testech v nemocnici se nikdo nespletl a že bych se měl na sebe podívat do zrcadla a položit si otázku: „Kdo tady koho vodí za nos?"

„Podával jste fazole, které nebyly dostatečně uvařené," řekla. „Proč si to prostě nepřiznáte?"

Zbláznil jsem se? Vím, že v té večeři žádné fazole nebyly. Nebo snad byly? Absolutně jistý jsem si byl tím, že já sám jsem tam žádné fazole nedal, nevařil je a vůbec. Můžu si ale být stejně jistý, že to neudělal někdo jiný? Musel bych si jich ale všimnout. Červené vlašské fazole jsou přece nápadné, jak jistě potvrdí každý, kdo někdy jedl chilli con carne. Třeba je někdo nakrájel a přidal. Ale proč? A kdo?

Ten večer nás v kuchyni bylo hodně, nejenom můj obvyklý tým. Bylo tam nejméně pět nebo šest brigádníků, kteří nandávali jídlo na talíře, a dovnitř mohli i všichni obsluhující. Většina patřila ke cateringové agentuře, ale byli tam i přátelé mých zaměstnanců a jeden nebo dva pomocníci, které na poslední chvíli poskytla gastronomická společnost závodiště, když kdosi nepřišel. Otrávil snad někdo úmyslně večeři kvůli soupeření v pohostinství? Byla v tom závist? Jistě ne. Nedávalo to smysl. Jelikož jsem nicméně věděl, že já jsem fazole do večeře nepřidal, byl jsem stále více přesvědčený, že to musel udělat někdo jiný.

Zřejmě ale bude hodně těžké kohokoli přesvědčit, že mám pravdu. Všichni si budou stejně jako Angela Milneová myslet, že jsem se dopustil základní kulinářské chyby a nechci si to připustit.

Středeční večer byl smutný, jídelna byla plná sotva ze čtvrtiny, i když přišla i jedna dvojice, která se minulý pátek zúčastnila večeře na závodišti a oběma pak bylo špatně.

„To se prostě stane," prohlásila žena. „Určitě to nebyla vaše chyba." Byl bych rád, kdyby všichni zákazníci byli jako ona. Ptal jsem se jich, co jedli, ale nemohli si vzpomenout. Zeptal jsem se tedy, zda jsou vegetariáni. Ne, ujistili mě, nejsou. Objednali si steak, aby to dokázali.

Čtvrtek se vyvíjel o něco slibněji. Na psacím stole na mne čekaly noviny Cambridge Evening News. Položil je tam Richard, který pro ně zajel do města. Jak říkal, má spoustu volného času, když máme na oběd jen tři stoly, celkem všeho všudy osm lidí.

Článek v novinách se točil především kolem mých odpovědi na otázky paní Hardingové o výbuchu, což mi přišlo vcelku spravedlivé. O něco níž se nacházela zmínka, že k článku z pondělního vydání noviny dodávají, že v restauraci U sítě se senem proběhla inspekce

místního hygienika a zjistila, že tam k žádné kontaminaci nedošlo. Paní Hardingová rovněž napsala, že sama kuchyni restaurace navštívila a vysoká úroveň hygieny na ni udělala velký dojem. Hodná holka. K článku byla připojena moje fotografie se zářící nerez ocelí, a měl bych asi být spokojený, i když se nacházela až na straně sedm, a nikoli na první straně, kde by se mi líbila víc.

Říkal jsem si, že je ještě příliš brzy na to, aby článek v novinách přinesl nějaký výsledek, ale čtvrteční večer vykazoval jisté zlepšení s počtem zákazníků přesahujícím třicítku. Bylo to samozřejmě hluboko pod obvyklým průměrem a pořád málo na pokrytí nákladů, nicméně o něco živější atmosféra v restauraci představovala velký pokrok. Snad už jsme na cestě vzhůru. V pátek budeme mít celý den zavřeno, abychom se mohli zúčastnit Louisina pohřbu, tak sobotní večer nejspíš ukáže, jak na tom jsme.

V pátek se v Newmarketu a okolí konala řada pohřbů lidí, které jsem znal.

Nejprve přišla na řadu Elizabeth Jenningsová v katolickém kostele Naší paní a svaté Etheldredy na Exeter Road poblíž středu města, v moderní budově postavené v sedmdesátých letech v tradičním slohu s řadou normanských oblouků a sloupů po obou stranách lodi a s růžovým oknem vysoko nad západními dveřmi. Je to velký kostel vhodný pro město, kde mnoho obyvatel nebo jejich příbuzných pochází z Irska, té nejkatoličtější z katolických zemí. Nemusím ani říkat, že na pohřeb manželky jednoho z nejúspěšnějších a nejpopulárnějších trenérů v zemi přišly davy lidí, takže v přeplněném kostele zbývala jen místa k stání.

Vtiskl jsem se na konec jedné už tak přeplněné kostelní lavice. Kdybychom si byli uvědomili, že obřad s celou svátostí oltářní bude trvat dobře přes hodinu, byl bych si našel nějaké pohodlnější místo a můj soused v lavici by mi asi tak ochotně neuhnul.

Neil Jennings odhodlaně pronesl pochvalnou vzpomínku na svou ženu a téměř nás přivedl k slzám. Podařilo se mu udržet nit a pevný hlas, ale vypadal daleko starší a zranitelnější než na svých šedesát let. Neměli s Elizabeth děti a já přemýšlel, zda je mít nemohli. V důsledku toho veškerou lásku, kterou jiní lidé věnují svým

ratolestem, přenesli na koně. Dělal jsem si starost, jestli po předčasném skonu své partnerky nezačne Neil upadat, jak osobně, tak profesně.

Nejméně půl hodiny stál ve dveřích do kostela a tiskl si ruce se všemi, kdo přišli na obřad. Je to jedna z těch příležitostí, kdy slova nedokáží sdělit smutek, který člověk vůči tomu druhému cítí. Se zdrženlivým náznakem úsměvu na rtech a smutným výrazem v očích jsem se pokoušel vyjádřit, nakolik líto je mi jeho ztráty, a taky že vím, jak hrozně se musí v tuhle chvíli cítit, aniž bych ta slova, která by zněla příliš lacině, doopravdy vyřkl. Vrátil mi stejný zdrženlivý úsměv a nakrčil obočí, čímž mi poděkoval, že jsem přišel, a taky tím pohledem vyjádřil, že si nikdo neumí představit, jak osamělý se teď doma cítí. Měl bych být vděčný, že nezamrkal jedním okem, aby mi řekl, že je mojí chybou, že teď není s Elizabeth.

Postál jsem a pohovořil s některými dalšími truchlícími, z nichž jsem většinu znal natolik, že jsme se zdravili pokývnutím, když jsme se potkali na hlavní třídě města. Jedním z nich byl i George Kealy, špičkový newmarketský trenér, jehož žena měla v mé restauraci stálou rezervaci na sobotní večery.

„Zdravím, Georgi," oslovil jsem ho. „Je to hrozné, že?"

„Příšerné." Zmlkli jsme.

Emma Kealyová, Georgeova manželka, stála vedle Neila Jenningse a držela ho za ruku, když se loučil s posledními návštěvníky u dveří kostela. Uvědomil jsem si, že Emma je Neilova sestra. Díval jsem se, jak pomalu jdou a nastupují dozadu do černé limuzíny, jež se pak odlepila od obrubníku a vydala se za pohřebním vozem na Elizabethinu poslední cestu na hřbitov.

George vedle mne zavrtěl hlavou a stiskl rty. Zajímalo by mě, proč nejel na hřbitov s Emmou a Neilem, ale ve městě nebylo tajemstvím, že se oba soupeřící velcí trenéři nemají moc rádi, i když jsou švagři. George se najednou ke mně otočil. „Omlouvám se za sobotní večer," řekl. „Po všem, co se stalo, jsme se s Emmou necítili na to, jít k vám do restaurace na večeři."

„Stejně jsme měli zavřeno," uklidnil jsem ho. O petlicích a visacích zámcích jsem se nezmínil.

„Hm,“ pokývl, „myslel jsem si, že to tak bude.“ Odmlčel se. „Radši zrušte i naši zítřejší rezervaci. Vlastně teď asi nějaký čas nepřijdeme. Emma vám zavolá, ano?“

„V pořádku,“ přitakal jsem. Otočil se k odchodu. „Georgi?“ zavolal jsem. Obrátil se zpátky. „Má vaše rozhodnutí něco společného s pátečním večerem na závodišti?“

„Ne,“ odpověděl nepřesvědčivě. „Nevím. Oběma nám s Emmou bylo celou noc hrozně zle. Podívejte, řekl jsem, že zavoláme, platí?“ Nečekal na odpověď a rozhodně odkráčel. Došel jsem k názoru, že naléhat v tuhle chvíli by mi do budoucna moc neprospělo.

V půl třetí se konal Louisin pohřeb v Západní kapli cambridgeského krematoria.

Ve středu odpoledne jsem byl navštívit Withworthovy a cítil jsem takřka hmatatelný smutek a bolest v jejich domě. Spletl jsem se, když jsem si myslel, že Louisini rodiče budou připisovat její smrt práci v restauraci. Naopak až přemrštěně se rozplývali nad tím, jak jí tahle práce dodala sebedůvěru a přinesla finanční nezávislost, na níž si velmi zakládala.

„Ne že bychom jí nepomáhali, samozřejmě,“ připomněl její otec a polykal slzy. Beryl, Louisina matka, mi tak pevně tiskla ruku, jako kdyby jí to mohlo dceru vrátit. Byla tak přemožena zármutkem, že během mé půlhodinové návštěvy ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Přemýšlel jsem, jaká strašná krutost dopadla na tyhle prosté milé lidi, jejichž velkou životní radostí bylo, že mají krásnou, chytrou a veselou dceru. Takhle brutálně je o ni připravit!

Odcházel jsem z jejich domu rozrušenější, než jsem čekal. Dost dlouho jsem jen tak seděl v autě, než jsem byl schopen dojet zpátky do restaurace. Její pohřeb se stal nejstrašnější zkouškou dne.

Pyšním se celkem vyrovnanou povahou, jež nepodléhá snadno ani slzám, ani zlosti. V kapli jsem ale trpěl jako zvíře a slzy i zlost bublaly těsně pod povrchem. Zatínal jsem zuby, abych se ovládl, až mě z toho pak celé hodiny bolela čelist.

Jak se dalo čekat, nejméně dvě třetiny přítomných byli mladí lidé v Louisině věku, její přátelé ze školy. Napadlo mě, že pro většinu z nich je to asi první pohřeb, kterého se účastní. Jestliže je projevený

zármutek měřítkem lásky a citu k zesnulému, pak Louisa měla své pevné místo v srdci velkého počtu lidí. Jestliže je zármutek cenou, jíž platíme za lásku, pak zdrcující smutek je cenou za zbožňování, a Louisu její přátelé skutečně milovali. Než obřad skončil, museli několik lidí vyvést ven na čerstvý vzduch, aby se vzpamatovali z hysterie. Když jsem se vrátil k autu na parkovišti krematoria, byl jsem totálně vyčerpaný.

Den však pro mne chystal ještě další trápení.

Brian a June Waltersovi patřili k mým prvním zákazníkům, když jsem restauraci otvíral. Brian kdysi jako žokej steeplechase jezdil s mým otcem a léta byli blízcí přátelé, stejně jako bojovní soupeři. Myslím si, že tehdy na začátku přišel Brian k Síti se senem, jenom aby mě podpořil jako syna svého mrtvého přítele, ale on i jeho žena se brzy stali stálými zákazníky, což svědčí o tom, nakolik jim u mne chutnalo.

Téměř před třiceti lety opustil Brian nebezpečí dostihového ježdění a přešel k Tattersalls, společnosti, jež vlastní a spravuje světově proslulou newmarketskou dražební síň koní. Tvrdě pracoval a vytrvale stoupal po žebříčku až na pozici vedoucího prodeje. Nestal se sice šéfem, který o všem rozhoduje, ale jeho prací bylo zajistit, aby všechno v každodenním provozu běželo hladce, a ono to taky hladce běželo. Nedávno odešel z této důstojné pozice a čekal ho dlouhý a spokojený důchod, jak věřil. Rozhodl se žít dál ve městě, kde si vybudoval úctyhodnou pozici. Natolik úctyhodnou, aby byl zařazen na seznam místních veličin, pozvaných společností Delafield Industries u příležitosti dostihu 2000 Guineas, natolik úctyhodnou, že se svou manželkou stál hned vedle místa, kde v sobotu vybuchla bomba. Jeho dlouhý a šťastný důchod trval přesně šest týdnů a jeden den.

Brian a June zplodili celkem čtyři nyní už dospělé děti, ale žádné nebylo jejich společné, neboť oba už předtím žili v manželství, které bylo rozvedeno. Jak mi June častokrát při sklence portského po večeři v mé restauraci říkala, nebyli si ani s jedním z dětí nijak blízcí, neboť oba rozvody byly provázeny zatrpklostí a děti měli tendenci přiklonit se k jejich partnerům. Jejich společný pohřeb pozdě odpoledne u Všech svatých byl proto daleko věcnější a ve srovnání s

předchozími obřady probíhal bez emocí. Mnoho stejných lidí včetně George Kealyho, jehož jsem předtím potkal v katolickém kostele na pohřbu Elizabeth Jenningsové, se shromáždilo v anglikánském kostele, aby se s Waltersovými rozloučili. Je ode mne nešlechetné, že mě napadlo, kolik jich asi strávilo čas mezi oběma obřady v baru hotelu Rutland Arms, nacházejícího se na půl cesty mezi oběma svatostánky?

Po obřadu jsem se rozhodl, že se nepřidám k průvodu ostatních truchlících cestou na hřbitov. Místo toho jsem jel nějakých patnáct mil od kostela v Newmarketu na nádraží v Cambridge. Když jsem unaveně nasedl do vlaku do Londýna v šest třicet, připadalo mi, že jsem celý den prochodil údolím stínů smrti. Naordinoval jsem si džin s tonikem, abych se utěšil, zatímco jsem ležel u klidných vod na zelených pastvinách sedadla první třídy. Pro tenhle den už jsem si prachu, co v prach se obrátí, a třiadvacátého žalmu užil víc než dost.

Pohodlně jsem se opřel, upíjel svůj drink a přemýšlel o událostech uplynulého týdne. Připadalo mi, že od chvíle, kdy jsem v pátek připravoval galavečeři ve stanu na závodišti, uteklo daleko víc času.

Jak může sedm dní změnit člověku život! Byl jsem podnikatel, který si věří, je pilný, respektovaný, vytváří zisk a spí jako mimino. A byl jsem se vším spokojený. Teď, po pouhém týdnu, se ze mne stala pochybující troska, nečinná, obviněná z masového travičství, a taky oběť pravidelných nočních můr o beznohých ženách. Přesto tu sedím a přemýšlím, zda se mám vzdát tohoto snazšího života ve prospěch ještě většího stresu a úzkostí v Londýně. Asi jsem se opravdu zbláznil.

Vlak vjel do nádraží King's Cross těsně před čtvrt na devět. Měl bych se na večer s Markem těšit. Ale netěšil jsem se.

„Nedělej si s tím hlavu," povzbuzoval mě Mark u večeře. „Věř si a kašli na to, co si lidi myslí."

„Zákazníky si ale musíš získat," namítal jsem. „Takže na tom, co si myslí, přece jen záleží, ne?"

„Gordon Ramsay kdekomu nadává a všichni ho za to milují."

„V Newmarketu je to jinak, to mi věř. Přes veškerou zemitost dostihového prostředí a jeho vyhlášený drsný jazyk si tam lidi potrpí, aby se jim prokazoval patřičný respekt. Trenéři třeba v maštalích

stájníkům nadávají, ale ani ve snu by je nenapadlo, aby byli hrubí k majitelům. Přišli by o koně, dřív než bys řekl švec.“

„Já ale nemluvím o Newmarketu,“ přešel Mark k hlavnímu důvodu naší večeře. „Je na čase, aby ses usadil v Londýně a provozoval takovouhle restauraci. Nejvyšší čas udělat si jméno.

Seděli jsme v restauraci věže OXO v osmém patře nad siluetou Londýna. Je to jedno z mých oblíbených míst, a jestli mám někdy provozovat restauraci v metropoli, tak tohle je přesně ten druh podniku, jaký bych rád vytvořil. Kombinace rafinovaného a zábavného. Máte-li zajímavé, neobvyklé místo, je to výhoda. Tak jako tady. Podle stručného historického nástinu na jídelním lístku se restaurace nachází v místech, kde si v roce 1920 společnost Liebig Extract of Meat, vyrábějící masoxové kostky OXO, postavila skladiště. Když společnosti nepovolili umístit podle původního plánu neonová písmena OXO na fasádu budovy, aby zářila přes Temži, architekt je začlenil do tvaru oken na všech čtyřech stranách věže, tyčící se nad skladištěm. Společnost vyrábějící kostky masového vývaru se odtud už dávno odsunula a dnes se tu nabízí rezidenční bydlení, značkové butiky a taky čtyři různé kavárny a restaurace, ale věž s okny ve tvaru OXO zůstala. Odtud její jméno.

„Tak co?“ pobízel mě Mark. „Ztratil jsi řeč?“

„Přemýšlím. Je to velká změna.“

„Chceš si udělat jméno, ne?“ naléhal.

„Určitě,“ odpověděl jsem. „Jenže v tuhle chvíli spíš hrozí, že se proslavím v bulváru jako masový travič.“

„Za týden se na všechno zapomene. Lidi si budou pamatovat jenom tvoje jméno, a to je výhoda.“

Doufal jsem, že má pravdu. „A co ta holka, co mě žaluje?“ nadhodil jsem.

„S ní si nedělej starosti. Dohodněte se mimosoudně, a nebude se o tom psát. Dej jí kilo za potíže a jdi dál. To je ale nápad, podávat žalobu kvůli troše otravy jídlem! Co si myslí, že tím získá? Stejně o výdělek za ten večer nepřišla, leda že v tom nějak jede.“ Smál se svému vtipu a já se trošku uvolnil.

Seděli jsme v kulatých křesílkách restaurace OXO, potažených modrou kůží, a já si vychutnával, že místo mne pro změnu vaří

někdo jiný. Na předkrm jsem si vybral foie gras ballantine s fíkovým čatní a brioškou a jako hlavní chod jehněčí roládu s brzlíkem, zatímco Mark se rozhodl začít humrem a pokračovat shetlandskou treskou. I když si Mark vybral rybu, potrpěl si na červené víno, tak jsme se shodli a vychutnali si láhev vynikajícího Château Latour 1990.

„Takže," začal, když nám naservírovali předkrm, „kde budeme mít naši restauraci a jaký styl si představuješ?"

Proč ty otázky rozezněly v mé hlavě poplašné zvonění? Mark si v souvislosti se Sítí se senem naprosto hleděl svého. Poskytl finance, ale ponechal mi volnou ruku ve všem ostatním, ať už šlo o místo, styl, jídelníček, vína, zaměstnance, zkrátka všechno. Tehdy jsem ho požádal, aby mi řekl, s jakým celkovým rozpočtem počítá na vybudování restaurace a první rok provozu. „Víc než půl milionu, méně než milion," bylo vše, co odpověděl. „A co zajištění?" zeptal jsem se. „Vlastnický titul a džentlmenská dohoda, že budeš v podniku pracovat minimálně deset let, pokud se nedohodneme jinak." Nakonec jsem spotřeboval celý milion, ale jeho padesát procent zisku za posledních pět let splatilo více než polovinu původní investice a pořád ještě podnik vlastnil. Za deset let by Síť se senem při obratu, jaký dělala před otravou, poskytla velice pěknou návratnost. Já byl pochopitelně nadšený a hrdý, že se můj malý newmarketský podnik dočkal takového úspěchu jak finančně, tak co do postavení ve městě. Nejdůležitější ze všeho však pro mne byla moje nezávislost. Na vybudování sice dal Mark peníze a vlastnil budovu, ale byla to moje restaurace a já dělal od začátku do konce všechna rozhodnutí.

Že bych v Markových otázkách cítil úmysl hrát v novém londýnském podniku větší roli? Nebo slyším trávu růst? Třeba má na mysli: kde budeš mít restauraci, a ne kde ji budeme mít? Řekl jsem si, že zatím nebudu tlačit na pilu.

„Rád bych takové místo, jako je tohle, tradiční a přece moderní," řekl jsem.

„Obojí to přece být nemůže," namítl Mark.

„Ale může. Tahle restaurace vyznává tradiční hodnoty s bílými ubrusy, dobrou obsluhou, výborným jídlem a vínem a jistým

stupněm osobního soukromí pro hosty. Vzhled výzdoby je ale moderní a jídlo nápaditě se středomořskými a asijskými vlivy. V Newmarketu moje jídelna úmyslně připomíná domácí prostředí, moje jídlo je dobré, ale méně inovativní, než bych si troufl tady. Neznamená to, že by mí klienti byli méně světaznalí než lidé z Londýna, vůbec ne. Jenom mají na výběr menší počet restaurací a mnozí chodí k Síti se senem často, někteří každý týden. U takhle pravidelných návštěv je potřeba, aby je čekalo spíš pohodlí než výzva, a jídlo, které znají, ne nějaký experiment."

„Netýká se to všech?" zeptal se. „Já jsem si objednal tresku. Tedy žádný experiment."

„Počkej a uvidíš," zasmál jsem se. „Vsadím se, že na to budeš koukat a říkat si, jestli ti přinesli to, co sis objednal. Nebude to plátek ryby v těstíčku s hranolky, jaký bys dostal zabalený do novin u pouličního stánku. Dostaneš tresku s cassouletem, což jsou dušené fazole, zpravidla bílé, a pyré z jeruzalémských artyčoků. Víš, jak vypadá jeruzalémský artyčok? A jak chutná?"

„Nejsou to takové ty ostré lupeny, co se vykusují?"

„To jsou kulaté artyčoky," poučil jsem ho. „Jeruzalémský artyčok je druhem slunečnice a jedí se kořeny, které jsou hlízovité jako brambory."

„A pochází zřejmě z Jeruzaléma."

„Kdepak," zasmál jsem se znovu. „Neptej se mě, proč se tomu říká jeruzalémský artyčok. Nevím. Rozhodně to nemá nic společného s Jeruzalémem jako městem."

„Jako v hymně," poznamenal Mark. „Víš, zda tyto nohy a tak dál. Nemá to nic společného s městem. Jeruzalém tam znamená ‚nebe'. Třeba ty artyčoky mají nebeskou chuť."

„Spíš chutnají jako ředkvičky. A mohou způsobovat větry."

„Výborně," rozesmál se Mark. „Asi budu cestou domů potřebovat ve vlaku svůj vlastní vagon.

Teď je ta pravá chvíle, rozhodl jsem se.

„Marku," řekl jsem vážně, „v nové restauraci budu mít naprostou volnost rozhodování, viď? Stejně jako U sítě se senem?"

Opřel se a zadíval se na mne. Na chvíli jsem se lekl, že jsem situaci špatně odhadl.

„Maxi,“ řekl nakonec, „kolikrát jsem se tě ptal, jak prodávat mobilní telefony?“

„Nikdy.“

„No vidíš. Tak proč by ses ty měl ptát mne, jak provozovat restauraci?“

„Ale chodíš do restaurací jíst,“ poznamenal jsem.

„A ty používáš mobil,“ kontroval.

„Príma. Slibuji, že s tebou nebudu rozebírat mobilní telefony, když mi slíbíš, že se mnou nebudeš probírat restaurace.“

Mlčky seděl a usmíval se na mne. Že bych opravdu zatlačil velkého Marka Winsomea ke zdi?

„Budu mít veto?“ zeptal se nakonec.

„Ohledně čeho?“ zeptal jsem se dost bojovně.

„Ohledně místa.“

Co jsem mu měl říct? Když se mu nebude líbit místo, nepodepíše smlouvu na pronájem nebo na koupi. Pokud jde o výběr místa, má veto tak jako tak.

„Když poskytneš finance, máš svoje veto,“ souhlasil jsem. „Když ne, tak ne.“

„Fajn,“ řekl. „Poskytnu finance. Za stejných podmínek jako minule?“

„Ne. Chci víc než padesát procent ze zisku.“

„Není to poněkud chamtivé?“ otázal se.

„Chci mít možnost povzbudit zaměstnance účastí na zisku.“

„Kolik?“

„To bude záležet na mně,“ řekl jsem. „Ty dostaneš čtyřicet procent a já šedesát, a potom se rozhodnu, zcela nezávisle, dát jako bonus svým zaměstnancům tak málo nebo tak moc, jak budu chtít.

„Budeš si vyplácet mzdu?“

„Ne. Stejně jako teď. Ale budu mít ze zisku šedesát procent místo padesáti.“

„A co v době rozjezdu? Minule jsi měl mzdu z mé investice po prvních osmnáct měsíců.“

„Ale splatil jsem ji,“ upozornil jsem ho. „Tentokrát ji nebudu potřebovat. Mám nějaké úspory a budu žít z nich místo z platu.“

„Ještě něco?“ zeptal se Mark.

„Ano,“ přikývl jsem. „Deset let je moc dlouho. Pět let. Potom budu mít možnost tě za slušnou cenu vykoupit.“

„Čemu říkáš ‚slušná cena‘?“

„Vyrovnání nejlepší nabídky, soukromé či veřejné, kterou ti udělá nezávislá třetí strana.“

„Za jakých podmínek?“

„Hodnota nájmu plus čtyřicet procent jejich ocenění obchodní hodnoty.“

„Padesát procent,“ řekl.

„Ne. Čtyřicet procent obchodní hodnoty a sto procent nájmu.“

„A co když tě budu chtít vykoupit já?“ zeptal se.

„Tak tě to bude stát šedesát procent obchodní hodnoty a můžu jít.“ Zajímalo by mě, nakolik se obchodní hodnota může změnit, když odejde šéfkuchař. Stejně jsem si žádné okolnosti, za kterých by mě chtěl vykoupit, nedovedl představit.

Mark se opřel do křesílka a zadíval se na mne. „Vyjednáváš zatraceně tvrdě.“

„Proč ne? Všechna práce je na mně. Tobě stačí podepsat tučný šek a pak můžeš sedět na zadku a čekat, až k tobě penízky připlavou.“ Teda aspoň jsem doufal, že připlavou.

„Víš, kolik londýnských restaurací do roka zavře pro velké ztráty?“ zeptal se. „Podstupuju se svými penězi nemalé riziko.“

„No a? Máš jich hromady. Já riskuju svou pověst.“

„Nebo to, co z ní právě teď zbývá,“ smál se.

„Říkal jsi, ať si z toho nic nedělám a věřím si. Tak já si věřím. Nezavřeme do roka, ani do dvou.“

Podíval se na mne s hlavou nakloněnou ke straně, jako by přemýšlel. Najednou se naklonil dopředu. „Dobře, platí,“ prohlásil a podal mi ruku.

„Prostě jen tak?“ divil jsem se. „Ještě ani nemáme místo a nezačali jsme připravovat rozpočet.“

„Mně se zdálo, že jsi říkal, že je to tvůj džob. Já jenom podepíšu šek, vzpomínáš si?“

„Jak velký šek?“ vyzvídal jsem.

„Tak velký, jak budeš potřebovat,“ řekl a znovu mi podával ruku.

„Prima,“ řekl jsem, „platí.“

Spokojeně jsem si s ním potřásl rukou a usmáli jsme se na sebe. Mám Marka moc rád. I když jeho právníci budou muset sepsat smlouvu, jeho slovo je závazkem a moje taky. Obchod byl uzavřen.

Po zbytek večeře jsem sotva dokázal v klidu sedět, tak jsem byl rozčilený. Mark se smál, když mu přinesli jeho tresku. Měl jsem naprostou pravdu.

Šéfkuchař přišel z kuchyně a připojil se k nám na závěr večera na sklenku portského. V loňském roce jsme se potkali jako soudci kuchařské soutěže v televizi a nyní jsme s potěšením rozvíjeli přátelský vztah.

„Jak se vám daří tam u vás v zapadákově?“ zajímal se.

„Výborně.“ Doufal jsem, že neodebírá *Cambridge Evening News*. Taky by mě zajímalo, jestli by byl tak přátelský, kdyby věděl, že v jeho restauraci s Markem plánujeme přesun na jeho území. „A jak vám jdou obchody?“ zeptal jsem se konverzačně.

„Pořád stejně,“ ujistil mě, aniž by vysvětlil, co znamená ‚stejně‘.

Rozhovor ještě chvíli pokračoval v nezávazném a neurčitém duchu. Ani jeden z nás se nechtěl odborně vyslovit k podnikání toho druhého. Svět haute cuisine dokáže být stejně tajnůstkářský jako tajné služby.

V jedenáct hodin ukončila naši večeři nutnost chytit poslední vlak. Kráčeli jsme s Markem družně po nábřeží Temže k nádraží Waterloo. Prošli jsme kolem několika hlučných hospod, bister a pizzerií, které jižní břeh úplně proměnily. Pozdním pátečním večerem se přes dláždění k řece nesla hlasitá hudba a halasný smích.

„Kde a kdy se začneš rozhlížet po vhodném místě?“ zeptal se Mark.

„Nevím a co nejdřív,“ usmál jsem se do tmy. „Asi se obrátím na nějakou realitku a uvidím, co je k mání.“

„Budeš mi podávat zprávy?“ ujišťoval se.

„Samozřejmě.“ Prošli jsme kolem reklamní tabule. Od bílého pozadí plakátu se odrážela velká černá písmena ‚KFO v RFH‘. Díky Bernardu Simsovi jsem věděl, že KFO znamená Královský filharmonický orchestr. „Co je RFH?“ zeptal jsem se Marka.

„Cože?“

„Co je RFH?“ opakoval jsem a ukázal na plakát.

„Royal Festival Hall,“ řekl. „Proč?“

„Jen tak, prostě mě to zajímá.“ Podíval jsem se znovu na plakát. KFO, v němž zřejmě Caroline Astonová hraje na violu, má příští měsíc vystupovat v Royal Festival Hall. Možná si je půjdu poslechnout.

Rozloučili jsme se před Národním divadlem. Mark odspěchal na vlak a já se rozhodl přejít přes lávku Golden Jubilee na severní stranu řeky ke stanici metra Embankment. Uprostřed lávky jsem se na chvíli opřel o zábradlí a zadíval se k východu na vysoké budovy City. V mnoha z nich svítila proti nočnímu nebi všechna okna.

Mezi věžáky vykukovala i matně osvětlená, majestátní kupole Svatého Pavla. Můj učitel dějepisu ve škole tuhle stavbu vášnivě miloval a svým žákům o ní do hlavy vtloukl nemálo údajů. Vzpomněl jsem si, že byla vybudována na místě dřívější katedrály, kterou v roce 1666 zničil velký požár Londýna. Stavěla se pětatřicet let a kupodivu po více než čtvrt tisíciletí zůstala nejvyšší stavbou Londýna až do roku 1960, kdy ji převýšily mrakodrapy ze skla a oceli.

Stál jsem tam a říkal si, jestli Sira Christophera Wrena někdy napadlo, že se pouští do projektu, na který třeba nebude stačit. Pouštím se já do projektu, na který třeba nestačím?

Pozvedl jsem imaginární sklenku k úžasnému výsledku jeho snažení a tiše pronesl přípitek: Sire Christophere, zvládl jste to a já to taky dokážu.

8

„Vlašské fazole!“

„Ano, vlašské fazole, pravděpodobně červené vlašské fazole. Podle testů provedených u pacientů v nemocnici bylo ve večeři cosi, čemu se říká fytohemaglutinin, a všem z toho bylo špatně. Je to známé taky jako lektin červeného bobu.“

Bylo pozdní sobotní odpoledne a před tím, než začneme podávat večeře, jsem se s Carlem a Garym sešel v kanceláři. V sobotu nemáme v poledne otevřeno, většina naší klientely je totiž na dostizích.

„Ale v té večeři žádné fazole nebyly," řekl Carl.

„Právě to jsem si myslel. Jenže vzorky prý odebrali šestnácti různým lidem a u všech našli tuhle látku."

Gary s Carlem se na sebe podívali. „No to mě podržte," ulevil si Gary.

„Kde v té večeři mohly být?" vyptával se Carl.

„Na to hodlám přijít. A pak zjistím, kdo je tam dal."

„Přece nechcete říct, že někdo otrávil všechny lidi úmyslně?" vrtěl hlavou Carl.

„Co jiného si mám myslet?" odpověděl jsem. „Vezměte si fakta. Spoustě lidí, co snědli tu večeři, bylo špatně. Včetně mne. Testy u šestnácti z nich prokázaly přítomnost toho fytosajrajtu. Vyskytuje se jen ve vlašských fazolích, ale já vím, že jsem žádné do jídla nedával. Tudíž, jak bylo právě dokázáno, je tam musel dát někdo jiný a musel to udělat schválně, aby bylo lidem špatně."

„Ale proč?" divil se Gary.

„Nevím." Byl jsem zoufalý. „Ale musel to udělat někdo, kdo měl přístup do kuchyně."

„Do kuchyně se mohla dostat fůra lidí," připomenul Carl. „Neměli jsme tam žádného hlídače. Byl tam kuchyňský personál z agentury a taky všichni číšníci."

„Stejně jako další lidi z pohostinství závodiště," dodal jsem. „Ale můžete mi věřit, že rozhodně hodlám zjistit, kdo to udělal."

„Ale červené fazole by přece ve všem byly vidět, ne?" uvažoval Gary.

„Taky jsem si to myslel. Ale nemusely by, kdyby byly hodně nadrobno nakrájené," upozornil jsem.

„Kolik fazolí je potřeba na otrávení dvou stovek lidí?" vyptával se Carl. „Určitě tolik, že by to bylo poznat na chuti, ne?

„Vyhledal jsem si údaje na internetových stránkách amerického Úřadu pro kontrolu léků a potravin," sdělil jsem jim. „Údajně stačí čtyři až pět syrových fazolí, aby se člověku udělalo špatně. Taky se tam uvádí, že pokud se fazole uvaří na osmdesát stupňů Celsia, jsou pětkrát jedovatější než syrové. To znamená, že by stačila jedna fazole na osobu. Taky se tam říká, že účinnost působení je

stoprocentní – to znamená, že každému, kdo požil fazole, bude špatně.“

„V čem ale teda byly?“ dotazoval se Gary.

„Podle mne musely být v omáčce.“ Došel jsem k názoru, že nikdo nepozná chuť jednotlivé částečně uvařené fazole, zejména je-li na drobounko nakrájená a zamíchaná do omáčky s liškami, lanýži a šalotkou, nemluvě o bílém vínu, brandy, česneku a smetaně.

„Ale ta omáčka se redukovala s vínem,“ poznamenal Carl. Chtěl říci, že omáčka se musí povařit, aby se zahustila tím, že se nadbytečná tekutina odpaří. „Fazole by pak byly neškodné, jestli tam nějaké byly, ne?“

„Někdo je musel přidat po redukci,“ řekl jsem. „V omáčce byla pro plnější chuť smetana. Po jejím přidání se už omáčka nevařila.“ Aby se nesrazila ve vinných kyselinách.

Vzpomínal jsem na tu večeři. Abychom měli omáčky dost, použil jsem čtyři velké aluminiové hrnce, podobné domácím kuchyňským pánvím, jen větší a s držadly po obou stranách. Nádoby od Stress-Free Catering měly celkový obsah kolem šesti litrů. Spočítal jsem, že budeme potřebovat 50 mililitrů omáčky na osobu. Na dvě stě padesát prostírání jsem tudíž potřeboval dvanáct a půl litru omáčky. Vařil jsem ji ve čtyřech nádobách právě pro případ, že by se některá dávka srazila. Nakonec se pěkně vydařily všechny čtyři hrnce a spousta omáčky nám zbyla. Dobře si to pamatuju, protože tuhle omáčku miluju, a tak jsem si na svůj talíř nalil dvojitou dávku. Zkrátka moje smůla.

Čtyři zpola plné nádoby stály v prostoru, kde jsme na talíře servírovali porce plněných kuřecích prsou, restované nové brambory, hrášek a omáčku, se snítkou petrželky na brambory jako ozdobou. Hrnce už se pár minut přímo neohřívaly na hořáku, protože jsem si říkal, že jsou horké dost, aby si po dobu servírování udržely teplotu, když budou stát na horké ocelové servírovací desce. Jednoho z kuchyňských brigádníků jsem požádal, ať omáčku občas zamíchá, aby se nedělila. Hoch se k ničemu jinému moc nehodil a pamatuju si ho proto, že mi chvíli trvalo, než jsem mu vysvětlil, co po něm chci, protože pořádně nerozuměl anglicky. Tehdy jsem si pomyslel, že je

asi Polák nebo Čech, či z nějaké jiné země Východní Evropy, jak je dneska v pohostinských službách běžné.

Odhadl jsem, že vznikl asi desetiminutový prostor, kdy by do omáčky mezi jejím přinesením z kuchyně a podáváním bylo možné fazole přidat. V té době jsem převážně pobýval za rohem v kuchyni nebo v naší jídelní části. V každém případě jsem po tu kritickou dobu neměl hrnce s omáčkou na očích. Vzhledem k tomu, že stály mezi kuchyní a jídelním prostorem, měl téměř každý ze zaměstnanců možnost do hrnců něco přidat. Musel to ale být někdo, kdo věděl, co je to zač, a můj míchač či někdo další ho mohl vidět. Pořád mi to nějak nedávalo smysl.

„Co navrhujete, abychom udělali?“ zeptal se Gary.

„Nemůžeme dělat nic, leda pokračovat jako normálně.

Na večeři máme pětašedesát rezervací, a dnes ještě nikdo nevolal, aby to zrušil.“

Telefon na mém stole zazvonil. Proč jen jsem nedržel svůj hloupý jazyk za zuby, napadlo mě, když jsem zvedal sluchátko.

„Haló, restaurace U sítě se senem,“ ohlásil jsem se.

„Maxi? Jste to vy?“ tázal se ženský hlas.

„Jistěže,“ potvrdil jsem.

„Skvělé. Tady Emma Kealyová. Prý jste včera na Elizabethině pohřbu mluvil s Georgem.“

„Ano. Je mi moc líto Elizabeth.“

„Já vím,“ řekla. „Děkuji. Je to hrozné, hlavně pro Neila.“ Na chvíli se odmlčela. „Ale my ostatní musíme žít dál.“

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptal jsem se.

„No, George mi řekl, že prý zrušil naši rezervaci na dnešní večer.“

„Ano, to udělal. Říkal, že nějakou dobu nepřijdete.“

„Trouba jeden,“ rozhořčila se. „Pořád ještě máme na návštěvě hosty, a v baráku není žádné jídlo. Co si myslí, že budu dělat? Mám snad jít do Rádž of India?“ Rádž je ošuntělá jídelna v Paláce Street, kde vaří curry a odkud si můžete jídlo odnést domů. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že Emma Kealyová vůbec ví o existenci takového místa, natož aby tam chodila. „Můžete nám na dnešek na půl devátou nějak zařídit čtyři místa?“ zeptala se prosebně. „Pochopím, když to nebude u našeho obvyklého stolu.“

„Ale samozřejmě,“ ujistil jsem ji. „Těším se na vás.“

„Báječně, tak se uvidíme později.“ Zaslechl jsem úlevu v jejím hlase. Byl bych rád věděl, jak moc se s Georgem pohádali.

Položil jsem telefon a pohlédl na Garyho a Carla. „Další čtyři místa na dnešní večer,“ usmál jsem se. Kealyovi nás díkybohu neodepsali.

Gary s Carlem se odebrali do kuchyně připravovat večeře a já zůstal za svým stolem a dodělával nějaké papírování. Prošel jsem už srovnané hromádky dokladů, abych si ověřil, že se tam nezatoulal nějaký nezaplacený účet, který je třeba okamžitě uhradit. Narazil jsem na dodací list od Leigh Foods, dodavatele na galavečeři. Ještě jednou jsem prošel všechny suroviny, jako kdybych snad předtím mohl fazole přehlédnout. Nebyly tam. Samozřejmě že tam nebyly. Přísahal bych na hrob vlastního otce, že jsem do té večeře žádné zatracené fazole nedal.

Zavolal jsem Suzanne Millerové na mobil.

„Zdravím, Suzanne, tady je Max Moreton. Omlouvám se, že vás ruším v sobotu odpoledne. Máte minutku?“

„Povídejte,“ vyzvala mě. „Jsem stejně v kanceláři. Máme tu dnes svatbu, tak ještě pracuju.“

„Nevěděl jsem, že děláte na závodišti svatby,“ podivil jsem se.

„Ale ano. Většinu sobot v létě, samozřejmě když se nekonají dostihy. Na obřad využíváme sál Hongkong a na recepci restauraci Champions‘ Gallery. Docela pěkně to funguje.“

„Člověk se pořád učí,“ poznamenal jsem.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se.

„Napadlo mě, jestli bych nemohl dostat kopii seznamu hostů na páteční večeři?“

„Ale jistě, žádný problém. Mám ten seznam v počítači. Pošlu vám ho hned e-mailem,“ slíbila.

„Díky. A ještě něco. Máte seznam všech brigádníků, které dodala agentura?“

„Nemám jména,“ vysvětlovala. „Agentura mi vždycky sdělí jenom počet lidí, kteří přijdou, ne jejich jména.“

„Ale možná si vzpomenete, že někteří nepřišli, a museli jste je na poslední chvíli nahradit z vlastních řad,“ připomněl jsem. „Nemáte

náhodou jména těch, co nepřišli, a taky jména vašich zaměstnanců, které jste nám půjčili?“

„Pošlu vám mailem telefonní číslo agentury a můžete se na to optat přímo jich,“ nadhodila. „Nač potřebujete jména mých zaměstnanců?“

Kolik jí toho mám říct? Ani sekundu neváhala a dala ode mne ruce pryč, když se jí na stole objevil dopis od Caroline Astonové. Myslí si teď, že hledám nějakého obětního beránka?

„Mám důvod se domnívat, že do večeře někdo dal něco, co tam nemělo být,“ řekl jsem, „a snažím se určit jména všech, co tam byli a měli přístup k jídlu, abych mohl zjistit, kdo je za to zodpovědný.“

Na druhém konci linky následovalo dlouhé ticho.

„Vy si myslíte, že někdo z mých zaměstnanců může za to, že lidem bylo špatně?“ otázala se Suzanne mrazivě.

„Ne,“ odpověděl jsem rychle. „Nic takového neříkám, ani si to nemyslím. Vaši zaměstnanci přišli na poslední chvíli jako záskok, takže oni to být nemohli.“ Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by někdo koupil a připravil velké množství fazolí v tak krátké době. „Jenom bych rád měl jejich jména, abych je mohl vyloučit z pátrání.“ Znělo to trochu jako od policisty.

„Vyhledám vám je. Ale nejdřív se jich musím zeptat, jestli jim nebude vadit, že vám jejich jména dám.

„V pořádku,“ souhlasil jsem.

„Opravdu si myslíte, že jídlo někdo otrávil schválně?“

„Suzanne, vím, že to zní bláznivě, ale žádné jiné vysvětlení nemám. Testy v jídle prokázaly nepochybnou přítomnost látky, kterou jsem tam nedal, tak co si mám myslet?“

„Jaké látky?“ zeptala se.

„Raději vám to nebudu říkat.“ Nevím, proč mi přišlo, že bude lépe nechat si některé skutečnosti pro sebe. Možná jsem si dělal naděje, že provinilce nachytám, když řekne ‚vlašské fazole‘, aniž bych se o nich já zmínil. Určitě jsem kdysi četl detektivku, kde se něco takového stalo a policista okamžitě případ vyřešil.

„Připadá mi to všechno nějak melodramatické,“ poznamenala. „A přitažené za vlasy, jestli chcete něco vědět. Proč by někdo chtěl otrávit tolik lidí?“

„Nevím proč. Proč má tolik lidí potřebu něco rozbíjet? Třeba z legrace. Spousta věcí nemá žádnou logiku.“

„Pátrá policie po tom, kdo to udělal?“ zeptala se.

„Pokud vím, tak ne. Policii teď nejspíš zaměstnává hlavně hledání pumového útočníka ze soboty.“

„Asi máte pravdu,“ řekla. „Rozhodně jsou pořád ještě tady na závodišti, a málem jsme kvůli nim museli zrušit všechny svatby, ale naštěstí nepotřebujeme čelní tribunu. Ta teď bude celé měsíce zavřená. Neměl byste ale informovat policii, jestli máte nějaké podezření ohledně té večeře?“

„Možná to udělám,“ řekl jsem, ale soukromě jsem byl přesvědčený, že by si stejně jako Angela Milneová pomysleli, že jsem prostě fazole nedostatečně uvařil, a nechci to přiznat.

„Co ještě chcete dělat?“ zeptala se.

„Nejspíš nic. Menší otrava jídlem, která nikomu nezpůsobila trvalé následky, není ve srovnání s výbuchem bomby nijak důležitá.“ Taky jsem si pomyslel, že pro moji pověst a pro restauraci bude asi lepší, když celá událost z paměti lidí pomalu vyvane, než abych ji ještě rozdmýchával.

„Dejte mi vědět, kdybych vám mohla nějak pomoct,“ vyzvala mě Suzanne.

„Díky, když tak zavolám. A nezapomeňte na ten seznam hostů a číslo agentury.“

„Hned to posílám.“ Slyšel jsem, jak ťuká na klávesnici. „Odesláno. Měl byste to tam mít každou chvíli,“ oznámila mi.

„Vynikající. Děkuju.“ Zavěsili jsme a já se otočil ke svému počítači.

„Máte novou poštu,“ hlásil počítač. Po několika kliknutích se mi před očima vskutku otevřel seznam hostů galavečeře. Jak jsme mohli existovat, dokud nebyl e-mail?

Pročítal jsem seznam, ale nevěděl jsem přesně, co hledám, ani proč, tak jsem si ho vytiskl a nechal ho ležet na hromádce věcí k vyřízení. Místo toho jsem se připojil na internet.

Zadal jsem vyhledávání KFO a brzy jsem se ponořil do podrobností o koncertech a operách na programu královských filharmoniků. Koncertní program v Royal Festival Hall měl velkou publicitu a já si

přál, abych si mohl koupit lístek pouhým kliknutím myši. Všiml jsem si, že dnes večer a po většinu příštího týdne hraje orchestr Sibeliovy a Elgarovy skladby v Carnegie Hall v New Yorku. Caroline Astonová má štěstí, řekl jsem si. Byl jsem v New Yorku na jaře loňského roku a moc se mi tam líbilo.

Našel jsem telefonní číslo Caroline Astonové v bloku, kam jsem si je poznamenal ve středu ráno, když mi volal Bernard Sims. Jestli je v New Yorku, tak teď nebude doma. Třikrát jsem na telefonu vyťukal její číslo, ale nestiskl jsem tlačítko volání. Zajímalo mě, jestli tam má hlasovou schránku a jak asi zní její hlas. Po čtvrté jsem nakonec zmáčkl volání a nechal telefon dvakrát zazvonit, než jsem ztratil nervy a zavěsil. Třeba nebydlí sama a někdo by to nakonec zvedl.

Ještě chvíli jsem si s telefonem hrál, a pak číslo vytočil znovu. Po jediném zazvonění kdosi odpověděl.

„Haló," ozval se ženský hlas.

Ajta, žádná nahrávka. Živá osoba.

„Je to Caroline Astonová?" zeptal jsem se s jistotou, že se ve skutečnosti musí nacházet tři tisíce mil daleko.

„Ano," odpověděla. „Co si přejete?"

„Ééé," projevil jsem se jako idiot, „nechtěla byste si pořídit bezpečnostní fólie na okna?"

„Ne, děkuji," odmítla. „Na shledanou!" zavěsila.

Jsem blbec, pomyslel jsem si a poslouchal, jak mi v hrudi buší srdce. Fakt blbec. Položil jsem telefon, ale ten okamžitě zazvonil.

„Haló," řekl jsem.

„Nechcete si vy koupit bezpečnostní fólie na okna?"

„Pardon?"

„Koukejte, proč si myslíte, že bych si měla kupovat bezpečnostní fólie na okna od někoho, kdo mi jen tak z ničeho nic zavolá? Vám by se to nezamlouvalo, stejně jako se to nezamlouvá mně."

Nevěděl jsem, co mám říct. „Omlouvám se." I mně samotnému to znělo směšně.

„Kdo vůbec jste?" zajímala se. „Prodávání vám moc nejde."

„Jak jste přišla na moje číslo?" vyptával jsem se.

„Podle identifikace volajícího," pravila. „Nevěděla jsem, že váš druh lidí nepoužívá skryté číslo. Podstatnější ale je, jak vy jste přišel na moje číslo?"

Těžko jsem jí mohl povědět pravdu, ale ať teď řeknu cokoli, dostanu se jen do ještě větších problémů. Rozhodl jsem se nenápadně vycouvat.

„Poslyšte, musím už končit. Na shledanou." Rychle jsem zavěsil. Ruce jsem měl zpocené. Jsem doopravdy korunovaný blbec!

Šel jsem do kuchyně a našel Carla, jak se dost sarkasticky pokouší vysvětlit jednomu z kuchyňských pomocníků, že je skutečně nutné, aby odstranil veškeré zbytky jídla ze smažící pánve, kterou čistil.

Kuchyňští pomocníci navzdory svému jménu nepomáhají kuchařům, nýbrž tráví veškerý čas ponořeni po lokty v horké vodě a umývají hrnce a pánve. U sítě se senem jsme měli dva. Tedy tak to mělo být, ale až příliš často se stávalo, že takový kuchyňský pomocník tu jednu chvíli byl, a zanedlouho už byl pryč. Bez vysvětlení, bez rozloučení, prostě zmizel a už se nevrátil. Současným držitelem této funkce byl jeden padesátník, jehož otec přišel do Anglie z Polska v roce 1940, aby v RAF bojoval proti nacistům. V jeho nevyslovitelném polském jméně se vyskytovala spousta ps a zs, on sám ale mluvil se širokým esexským přízvukem. „Asi teťkon pudu dom," říkával. Nebo: „Asi si teťkon dám hrnek kafe." Byl u nás už téměř rok, daleko déle než je obvyklé, ale hleděl si svého a s ostatními zaměstnanci moc nekomunikoval.

Druhý kuchyňský pomocník se jmenoval Jacek, pracoval tu čtvrtý týden a drhnutí pánví mu zřejmě nijak zvlášť nešlo. Byl typickým příkladem pracovní síly, jakou vám pošlou z místního úřadu práce, táhlo mu ke třicítce a pocházel z jedné z nových členských zemí Evropské unie. Anglicky uměl jen málo, dokázal mě nicméně požádat o pomoc, když potřeboval každý týden odeslat peníze své ženě a dcerušce, které zůstaly u nich doma. Vypadal spokojený se životem, pořád se usmíval a prozpěvoval si a v minulém týdnu měl vyloženě kladný vliv na morálku v kuchyni. Nyní stál proti Carlovi se sklopenou hlavou, jako kdyby prosil o odpuštění. Neustále přikyvoval, a mne by zajímalo, kolik toho z Carlovy tirády pochopil.

Sarkasmus určitě ocenit nedokázal. Bylo mi ho líto, tak daleko od domova, v cizím prostředí a bez rodiny.

Podařilo se mi upoutat Carlovu pozornost. „To stačí," vyslovoval jsem nezvučně. Jacek tvrdě pracoval a já jsem o něj nechtěl v tuhle chvíli přijít třeba jen proto, že náš současný páreček spolu docela dobře vycházel a ani jeden z nich moc nepil, což bývá obvyklým prokletím kuchyňských pomocníků.

Carl se zarazil takřka v půli věty a propustil provinilce krátkým mávnutím ruky. Jacek kolem mne prošel cestou za svými povinnostmi u dřezu a já se na něj usmál. Mrkl na mne a úsměv mi oplatil. Na tomhle kuchyňském pomocníkovi je něco víc, než se na první pohled zdá, pomyslel jsem si.

V sobotu večer to vypadalo, že Síť se senem je zpátky na výsluní. Sice jsme obsluhovali jen třetinu kapacity, ale v baru i jídelně panovala vzrušená nálada a hrůzy minulého týdne upadly v zapomnění, i když možná jen dočasně.

George a Emma Kealyovi a jejich dva hosté přišli přesně v půl deváté, usadili se u svého obvyklého stolu a vypadali, že se sice tiše, ale dobře baví. O mém rozhovoru s Georgem na pohřbu nepadlo ani slovo, a když odcházeli, Emma se ke mně otočila a prohlásila: „Uvidíme se příští týden jako obvykle."

„Pro šest?" tázal jsem se.

„Zatím udělejte rezervaci pro šest," přikývla. „Dám vám v pátek vědět."

„Prima," usmál jsem se na ni.

„Už jste zjistil, proč bylo všem minulý týden tak špatně?" otázala se. George se zatvářil zděšeně, že je jeho žena tak netaktní a zmiňuje se o tom.

„Ne tak docela," odpověděl jsem. „Ukazuje se, že večeře mohla být kontaminována."

„Čím?" vyptávala se Emma.

„Ještě si nejsem úplně jistý," řekl jsem. Zajímalo by mě, jestli mi ve vyslovení zmínky o nedovařených fazolích brání rozpaky. „Pořád se pokouším přijít na to, jak mohl někdo do jídla něco dát."

„Jistě nechcete říct, že to někdo udělal schválně," poznamenala.

„Je to nevyhnutelný závěr," řekl jsem.

„Mně to přijde jako divoká smyšlenka," prohodil George.

„Vám možná," pokračoval jsem, „ale co jiného si mám myslet? Jen si představte, Georgi, že máte koně, který běžel při galopech jako vítr, a pak se vám v dostihu vlekl jako šnek a následně měl pozitivní dopingový nález. Když víte naprosto jistě, že vy jste mu nic nedal, abyste ho zpomalil, tak byste došel k názoru, že mu něco musel dát někdo jiný. Tady je to stejné. Já vím naprosto jistě, že jsem do té večeře nedal nic, z čeho by lidem mohlo být špatně, ale testy ukázaly přítomnost jedovaté látky, takže to tam někdo musel dát. A k tomu podle mne mohlo dojít jedině úmyslně. Ujišťuji vás, že hodlám zjistit, kdo za to může."

Patrně jsem jim toho neměl tolik říkat, ale podpořili mě, když ostatní dezertovali, tak jim to nejspíš dlužím.

„No, nám to každopádně prokázalo velkou službu," prohlásila Emma.

„Jakou?" zeptal jsem se.

„Byli jsme pozváni na ten oběd, kde vybuchla bomba," vysvětlovala. „Nešli jsme tam jenom proto, že nám oběma bylo v noci tak špatně. Měli jsme štěstí! I když přiznávám, že v sobotu ráno jsem na vás byla příšerně naštvaná." Píchla mě prstem do hrudníku. „Tolik jsem se na Guineas těšila. Nakonec se to ukázalo jako požehnání." Usmála se na mne. „Proto vám odpouštím."

Také jsem se usmál a položil jí ruku na paži. „Pak je všechno v pořádku," řekl jsem. Vždycky vstřícně reaguji na flirtování zákaznic, které jsou dost staré, aby mohly být mou matkou. Svědčí to obchodu.

„Pojď už, Emmo," pobízel ji George neklidně. „Musíme jít. Peter a Tanya čekají." Mávl rukou ke dveřím, kde trpělivě stáli jejich dva hosté.

„No dobře, Georgi," odpověděla podrážděně. „Už běžím." Natáhla se ve své výšce pěti stop a tří palců, aby mým šesti stopám uštědřila polibek, a já se sklonil, abych jí to usnadnil. „Dobrou," loučila se. „Byl to moc pěkný večer."

„Děkuji, že jste přišli," řekl jsem a myslel to vážně.

„A můžete nás otrávit, kdykoli si vzpomenete, jestli nám to zase zachrání život." Usmála se.

„Díky." Pokoušel jsem se přijít na nějakou vhodnou odpověď.

George přešlapoval z jedné nohy na druhou. „Tak už pojď, drahoušku,“ vyzýval ji zoufale. Emma mu s povzdechem vyhověla. Díval jsem se oknem, jak všichni čtyři nastupují do nového Mercedesu nejvyšší třídy a odjíždějí.

Takže už vím o třech lidech, kteří měli být ve vybombardované lóži, ale nepřišli, protože jim bylo po večeři špatně. Chudák Neil Jennings si přál, aby tam byl s Elizabeth, ale Kealyovi rozhodně o nic takového nestáli. Byli až zvráceně vděční, že se přiotrávili. Ten temný mrak nakonec možná nepřinesl jen bouři.

Menší počet hostů v restauraci o něco urychlil obsluhu a poslední večeřící odešli těsně před jedenáctou. O jiných sobotních večerech ještě obvykle naléváme portské a brandy i po půlnoci, a jednou či dvakrát byla jedna hodina dávno pryč, než se mi podařilo vystrkat flamendry ze dveří do noci.

Usadil jsem se u stolu v kanceláři a tiše doufal, že nejhorší máme za sebou. Kdybych ještě dokázal zarazit žalobu v samém rozpuku, hájit se nevědomostí a žádat o odpuštění za jedovaté fazole, pak by se snad Síť se senem vrátila k normálu, aspoň na těch pár měsíců, než budu připravený ohlásit přesun do velkoměsta.

Jak jsem se mýlil!

Podíval jsem se na hodinky. Čtvrt na dvanáct. Čas jít domů, pomyslel jsem si. Pro jednou hezky včas. Telefon u mého lokte zazvonil.

„Haló,“ řekl jsem do sluchátka. „Restaurace U sítě se senem.“

Na druhém konci bylo ticho.

„Haló,“ zopakoval jsem. „Restaurace U sítě se senem. Co si přejete?“

„Proč jste mi tvrdil, že prodáváte fólie do oken?“

„Ehm.“ Seděl jsem tam a nevěděl, co říct.

„No?“ pobídla mě. „Čekám.“

„Nevím proč,“ zamumlal jsem.

„Jste nějak mentálně postižený nebo co?“

Ano, patrně ano. „Ne,“ řekl jsem. „Smím to vysvětlit?“

„Čekám,“ zopakovala.

„Ne tady, ne teď, ne po telefonu," namítl jsem. „Mohli bychom se sejít?"

„Jak jste přišel k mému číslu?" vyptávala se.

„Na dotazech na čísla," odpověděl jsem.

„Já v seznamech nejsem," oznámila mi.

„No, už si nevzpomínám. Asi nějak přes orchestr."

„Tam mají jenom číslo mého mobilu."

Topil jsem se čím dál víc.

„Poslyšte," řekl jsem, „když se sejdeme, tak vám všechno vysvětlím. Smím vás pozvat na večeři?"

„Do Newmarketu nejedu," zvolala. „Nedám vám další zatracenou šanci mě otrávit."

„Vyberte si místo a já vás zvu. Kamkoli budete chtít."

Následovala krátká přestávka, jako kdyby přemýšlela.

„Ke Gordonu Ramsayovi," řekla nakonec.

„V Claridge?" zeptal jsem se.

„Ne, jistěže ne. Do restaurace Gordona Ramsaye v Royal Hospital Road. Tenhle týden mám až do pátku všechny večery volné."

Restaurace Gordona Ramsaye je nejenom jednou z nejdražších restaurací na světě, ale je rovněž vyhlášená tím, že je nesmírně těžké se tam dostat. Rezervace se přijímají od devíti hodin ráno dva kalendářní měsíce dopředu, a každý den v půl jedenácté už jsou zaplněné. Budu muset zkusit zatahat za šňůrky prostřednictvím kolegů kuchařů, jestli mám mít nějakou šanci získat stůl na nadcházející týden.

„Zavolám vám," řekl jsem.

„Dobře, jen zavolejte." Zdá se mi to, nebo její tón naznačuje, že to určitě nedokážu?

„Proč nejste v New Yorku?" zeptal jsem se poněkud bláhově.

„To zařídila ta vaše zatracená večeře," pravila rozzlobeně. „Nemohla jsem se dostat minulou sobotu na letiště a místo mne vzali náhradníka."

„Ach jé," vyjelo ze mne.

„Jo, přesně tak. Celé měsíce jsem se těšila na cestu do New Yorku, a vy jste mi to zatraceně zkazil."

„Moc se omlouvám."

„Přiznáváte vinu?“

Už jsem v duchu viděl, jak by ze mne Bernard Sims šílel.

„Ne, rozhodně ne,“ prohlásil jsem.

„Můj agent říká, že vám mám zatraceně zatopit,“ sdělila mi. „Tvrdí, že bych měla dostat nejmíň deset tisíc.“

Připomněl jsem si Markovu radu a usoudil, že smír s touhle dámou přijde jistě na víc než na kilo. „Podle mého názoru váš agent přehání,“ poznamenal jsem.

„Myslíte?“ tázala se. „Víte, nepřišla jsem totiž jenom o honorář za turné. Neexistuje žádná záruka, že mě orchestr znovu pozve ke spolupráci, až se vrátí domů. Dirigenti dokáží být pořádně vrtošiví. Zrovna jsem postoupila na sólovou violu, a teď se zatraceně stane tohle.“ Zcela zřejmě moc ráda používá slovo ‚zatraceně‘.

„Povězte mi,“ zkoušel jsem změnit téma, „jaký je rozdíl mezi houslemi a violou?“

„Cože?“ zařvala do telefonu. „Vy mě neposloucháte? Povídám vám, že jste mě možná připravil o celou kariéru.“

„Určitě ne,“ namítl jsem. „Měla byste se uklidnit. Zlost nedělá dobře na krevní tlak.“

Následovala chvíle mlčení. „Jste hrozně protivný,“ řekla nakonec.

„To říkával můj bratr taky,“ ujistil jsem ji.

„Měl stoprocentní pravdu.“ Odmlčela se. „Tak co?“

„Tak co co?“ tázal jsem se.

„Co s tím uděláte?“

„Nic,“ prohlásil jsem.

„Nic! V tom případě se uvidíme u soudu.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Povíte mi ale jaký je tedy ten rozdíl?“

„Rozdíl?“

„Mezi houslemi a violou,“ připomněl jsem.

„Neříkejte viola,“ napomenula mě, nejde o žádnou kytku. „Je to viola.“ Důrazně vyslovila krátké o.

„Tak v čem je rozdíl?“

„Viola hoří déle než housle.“

„Prosím?“

„Promiňte,“ smála se. „To je mezi muzikanty takový starý vtip. My, hráči na violu, bývame terčem nejdrsnějších žertů v orchestru.

Už jsme zvyklí, a nic si z toho neděláme. Všichni na nás nejspíš žárlí.“

„Jaký je tedy ten rozdíl?“

„Jde o různé nástroje.“

„To vím,“ řekl jsem. „Ale vypadají stejně.“

„Ne, nevypadají,“ ujistila mě. „Viola je daleko větší než housle. To je jako kdybyste řekl, že kytara vypadá jako cello.“

„Nevypadá, to je hloupost,“ opáčil jsem. „Už jenom proto, že na cello se hraje svisle a na kytaru vodorovně.“

„Ha!“ zvolala samolibě. „Jimi Hendrix hrál na kytaru povětšinou svisle.“

„Nebuďte pedant,“ rozesmál jsem se. „Víte, co myslím. Na housle i na violu se hraje smyčcem a máte je pod bradou.“

„Nebo prsty,“ namítla. „Pizzicato. A ani ne tak pod bradou, jako spíš na rameni.“

„Chcete říct, že máte bradu ve vzduchu?“

„Možná.“ Z jejího tónu jsem vytušil, že se usmívá. Rozhodl jsem se, že je patrně správná chvíle rozhovor ukončit, než se zase začne vyptávat, jak jsem se dozvěděl její telefonní číslo a zaměstnání.

„Zavolám vám, kdy půjdeme na večeři,“ slíbil jsem. „Nejspíš v úterý.“ Úterní večery jsou U sítě se senem volnější, a tak bývám často pryč, buď vařím někde jinde nebo jsem na nějaké akci.

„Vy si vážně myslíte, že dostanete stůl?“ zeptala se.

„Jistě, bez problému,“ ujistil jsem ji.

Doufal jsem, že se nepletu. Mohlo by mi to ušetřit deset táců.

9

Seděli jsme u stolku pro dva u stěny vedle dveří. Je třeba přiznat, že nešlo o nejlepší stůl v restauraci, ale na Caroline to stejně udělalo patřičný dojem.

„Nevěřila jsem, že se vám podaří sehnat stůl,“ informovala mě, když dorazila. „Upřímně řečeno, kdybych si myslela, že to dokážete, nenavrhla bych tohle místo. Vlastně nevím, jestli se mi tu vůbec chce být.“ Na důkaz svého váhání se zamračila.

Nebyl jsem si jistý, jak si mám její poznámku vyložit, ale přišla, což pro mne v tu chvíli bylo nejdůležitější. Během posledních pár dní jsem se usilovně snažil vybavit si smyčcový kvartet na galavečeři. Vím, že všechny byly v dlouhých černých šatech a měly vlasy svázané do ohonů, ale ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nedokázal jsem si vybavit jejich obličeje. Když ale Caroline vešla do restaurace Gor-dona Ramsaye, okamžitě jsem ji poznal.

Zajistit stůl bylo těžké, musel jsem poskytnout řadu službiček a ještě víc jich naslibovat. „Je nám líto," sdělili mi po telefonu s jistou dávkou pobavení nad mojí bláhovostí, „stoly rezervujeme zpravidla dva měsíce dopředu." Ani nepotřebovali dodávat, že dva dny dopředu patří do kategorie ‚naprosto bez šance'.

Nejsem však pro nic za nic vyhlášený šéfkuchař, i když malý. Světu *cordon bleu* sice vládne soupeřivost jako všude jinde a šéfkuchaři slastně sní o tom, jak svým rivalům podříznou hrdlo kuchyňským nožem, nicméně v hloubi duše všichni víme, že se navzájem potřebujeme živí a zdraví nejenom proto, abychom udrželi zájem veřejnosti o gastronomii, ale také jako hosté našich televizních show.

Zaprodal jsem duši ne sice přímo ďáblu, nýbrž vedoucímu kuchyně, nasliboval věci, jež bude těžké, ne-li nemožné splnit, a odměnou mi byla nabídka „stolečku, který nějak nacpeme do už tak přeplněné jídelny na devátou. Asi to ale bude poblíž dveří."

„Senzační," zaradoval jsem se. Stačilo by mi i venku na chodníku.

„Musíte Gordona Ramsaye dobře znát, když jste uspěl," pravila Caroline.

„Laskavost prokázaná kolegovi," pousmál jsem se. „My šéfkuchaři držíme při sobě." Neskutečné kecy, ale pořád lepší, než abych jí líčil, jak jsem musel o tenhle stůl škemrat. Z dlouhodobého pohledu by desetitisícová žaloba možná nakonec vyšla levněji.

„Je milý?" dotazovala se. „V televizních programech působí vždycky jako hrubián."

„Velice milý," řekl jsem. „V televizi to jen hraje." Ve skutečnosti jsem se s Gordonem Ramsayem osobně nikdy nesetkal, ale Caroline to vykládat nebudu, aspoň zatím ne.

„Povězte mi, co děláte," změnil jsem téma.

„Dělám hudbu," odpověděla. „A vy děláte jídlo. Takže vy živíte a já bavím." Usmála se svému vtípku. Její tvář se proměnila. Jako když se ráno roztáhnou závěsy a dovnitř vstoupí slunce.

„Neříká se o hudbě, že je potravou pro duši?" prohodil jsem.

„Ten citát se ve skutečnosti týká vášně," opravila mě. „V lidské duši není žádná vášeň, svou potravu však nachází v hudbě. Nemohu si vzpomenout, kdo je autorem, ani co to znamená, ale bylo to vyryté na dřevěné desce v hale mé hudební školy."

„Jaké školy?" zeptal jsem se.

„RCM," řekla. „Royal College of Music."

„Aha. A proč jste si vybrala zrovna violu?"

„To vzniklo už na základní škole. Učitelka hudební výchovy hrála na violu a já chtěla být jako ona. Byla báječná." Caroline se opět usmála. „Naučila mě užít si vystoupení. Za ten dar jí budu navždy vděčná. Hodně mých kolegů v orchestru miluje hudbu, ale její provedení si doopravdy nevychutnají. Je to hrozná škoda. Pro mne je hudba vystoupení. Proto říkám, že dělám hudbu, ne že ji hraji."

Seděl jsem a prohlížel si ji. Paměť mě neošálila. Byla vysoká a elegantní, dnes večer však nebyla v černém, měla na sobě krémovou sukni a zářivě stříbrnou mačkanou blůzu, která mi zvedala tep pokaždé, když se naklonila dopředu. Světlounce hnědé, ne úplně blond vlasy měla jako předtím svázané do ohonu.

Přišel číšník a tázal se, zda jsme si už vybrali. Zahloubali jsme se do jídelního lístku.

„Co je pied de chochon?" zeptala se Caroline.

„Doslova to znamená prasečí noha. Běhák prasete. Je to moc dobré."

Ohrnula svůj rozkošný nosík. „Dám si asi humří ravioli a potom jehněčí. Co je smrž?"

„Smrž," vysvětloval jsem, je jedlá houba jako žampion."

„Fajn, dám si jehněčí s omáčkou ze smržů." Vzpomněl jsem si na jinou houbovou omáčku, ze které mi zřejmě bylo zle. Raději to nebudu zmiňovat.

„A já si dám pied de cochon a mořského okouna."

„Děkuji, pane," přijal číšník naši objednávku.

„Co byste chtěla k pití?" zeptal jsem se.

„Ráda bych červené, ale vy máte rybu.“

„Červené mi nevadí.“ Objednal jsem Médoc za mírnou cenu, tedy mírnou na zdejším vinném lístku. Za tyhle peníze by U sítě se senem šlo o nejdražší láhev. Budu si muset zvykat na londýnské ceny.

„Tak z čeho mi bylo špatně?“ vyzvídala a šla při tom rovnou k věci. „A jak jste přišel k mému telefonnímu číslu? A jak je možné, že toho o mně tolik víte?“

„Povězte mi,“ nevšímal jsem si jejích otázek, Jak to, že jste hrála ve smyčcovém kvartetu na závodišti v Newmarketu, když normálně hrajete v KFO?“

„Hraji s KFO,“ svižně mě opravila. „V tom je velký rozdíl.“

Připomnělo mi to otce, který nesnášel, když lidi říkali, že spadl z koně, zatímco on trval na tom, že když upadl kůň, tak on prostě spadl s ním, tedy spadl s koněm. Pro něj byl ten rozdíl velmi důležitý.

„Proč tedy smyčcový kvartet?“

„Přítelkyně ze školy,“ řekla. „My čtyři jsme si na školné vydělávaly hraním po večerech a o víkendech. Hrály jsem na všech možných akcích, od svateb po pohřby. Byla to dobrá škola. Dvě z nás jsou nyní profesionální hráčky a jedna učí. Jane, ta čtvrtá, je teď na plný úvazek matkou v Newmarketu. Byl to její nápad, dát nás minulý týden dohromady. Pořád ještě spolu hrajeme, když to jde, ale bohužel je pořád míň dní, kdy některá z nás nemá nějaké závazky. Ale je to legrace. Ovšem s výjimkou minulého týdne. To tedy žádná legrace nebyla – rozhodně ne potom.“

„Ano, je mi to opravdu moc líto. Ale jestli vám to pomůže, tak mně bylo taky neskutečně zle.“

„Dobře vám tak. Patří vám to.“

„To není moc účastné.“

„Proč bych měla cítit účast k nechvalně známému traviči z Newmarketu?“

„Ale já nejsem travič,“ ohradil jsem se.

„Tak kdo?“

„Toť otázka za milion dolarů.“

Bernard Sims by mi můj postup určitě neschválil, ale vylíčil jsem jí všechno, co o otravě vím, což zas na druhou stranu není tak moc.

Předkrm nám přinesli uprostřed mého popisu neblahých účinků fytohemaglutininu na lidský zažívací trakt a jsem si jistý, že Caroline velice pozorně zkoumala své ravioli, zda se tam nezatoulala nějaká nepatřičná fazole.

Moje prasečí noha naštěstí nevypadala, jako kdyby měla po talíři běhat, a byla dokonale lahodná. Jídlo mi velmi chutnalo, ale vzhledem ke své profesi jsem v hodnocení výtvorů ostatních šéfkuchařů poněkud výstřední. Říkejte si tomu profesionální arogance nebo jak chcete, ale zvrhle si pochutnávám na pokrmu, o němž vím, že bych ho dokázal připravit lépe. A naopak si připadám trochu méněcenný, když ochutnám něco, o čem vím, že je nad mé síly, a tohle byl ten případ. Pied de cochon se sázeným křepelčím vejcem, šunkovým kolínkem a holandskou omáčkou by mě dokázalo zahnat zpátky do kuchyně se sílícím rozhodnutím příště se o hodně víc snažit.

„Kdo tedy myslíte, že je pachatel?“ zeptala se nakonec Caroline, když odložila vidličku.

„Řekl bych, že důležitější je otázka, proč k tomu došlo?“ uvažoval jsem.

„No a?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Přemýšlel jsem o tom většinu minulého týdne. Nejdřív jsem si myslel, že se někdo pokouší zničit mne a moji restauraci, ale nenapadá mě, kdo by to mohl být. V okolí Newmarketu není zas tolik restaurací a nezdá se, že by některá měla kvůli mně zkrachovat.“

„Co vaši zaměstnanci?“ nadhodila.

„I o tom jsem uvažoval,“ připustil jsem. „Ale co by tím mohli získat?“

„Třeba jim jde o vaše místo.“

„Jenže já jsem majitel restaurace,“ namítl jsem. „Když mě položí, nebudou mít žádné místo, ani svoje, ani moje.“

„Třeba někdo žárlí na váš úspěch,“ navrhovala Caroline.

„Taky mě něco takového napadlo, ale zase – o koho by mohlo jít. Prostě to nedává smysl.“ Upil jsem vína. „Mám jinou divokou teorii, ale zní potrhle.“

„Vyzkoušejte ji na mně,“ vyzvala mě, naklonila se dopředu a málem mi způsobila další zástavu srdce. Koukej se nahoru, napomenul jsem se.

„Napadlo mě, jestli spolu otrava z večeře a výbuch bomby na závodišti nějak nesouvisí. Vím, že to zní hloupě, ale prostě pátrám po něčem, co by dokázalo vysvětlit, proč by někdo chtěl úmyslně otrávit víc než dvě stě padesát lidí.“

„Jak myslíte, že by mohly ty události souviset?“ zeptala se.

„No, možná jsem blázen, ale řekněme, že večeři otrávili, aby někdo nebyl v sobotu odpoledne na dostizích a nezasáhl ho výbuch bomby.“

„Proč byste kvůli tomu měl být blázen? Mně to připadá docela logické.“

„Jenže by to na rozdíl od obecně přijatého názoru znamenalo, že bomba zasáhla pravý terč. Nebyla by určena arabskému princi a všechny noviny se pletou.“

„Proč by to znamenalo právě tohle?“ podivila se.

„Protože pokud byl někdo připravený otrávit jídlo večer před výbuchem, pak určitě věděl, že před několika dny se lóže vyměnily. Taky si nemyslím, že kdokoli na té večeři se měl ocitnout v princově lóži, jelikož noviny tvrdí, že celý jeho doprovod přiletěl až dopoledne před dostihem. A přece se sedm lidí, kteří ve vybombardované lóži měli být, nakonec neukázalo, a já vím jistě, že nejméně tři z nich nepřišli právě kvůli otravě z předchozího večera.“

„Páni!“ zvolala. „Komu jste to ještě řekl?“

„Nikomu. Nevím, komu bych to měl říct. Stejně bych se bál, že se mi vysmějí.“

„Proč by to dělali?“

„Vy jste nečetla noviny?“ zeptal jsem se. „Celý týden se zprávy točí kolem souvislostí s Blízkým východem. I televizní reportáže předpokládají, že pravým terčem byl princ.“

„Možná mají nějaké informace, které vy nemáte. Tajné služby něco mít musí.“

„Možná,“ připustil jsem. „Ale podle *Sunday Times* se žádná skupina k útoku nepřihlásila.“

„Myslíte, že by se přihlásili, když jim to nevyšlo?“

„Nevím.“

Donesli nám hlavní chod a my si chvíli povídali o obyčejnějších věcech jako naše rodiny, naše školy a naše oblíbené filmy a hudba. Nezeptal jsem se jí sice přímo, ale usoudil jsem, že zrovna žádného přítele nemá, natož pak šest stop a šest palců vysokého kulturistu, abych se musel obávat, že mě sežere k snídani. Vypadalo to, že stejně jako povolání šéfkuchaře není ani hra na violu příznivá pro romantické svazky.

„Nerada to říkám,“ poznamenala, „ale většina muzikantů v orchestru je příšerně nudná, vůbec nejsou můj typ.“

„Jaký je váš typ?“ vyzvídal jsem.

„No, to je dobrá otázka,“ utrousila.

Mohla by být, ale jelikož mi neodpověděla, změnil jsem téma. „Jaké je jehněčí?“ zeptal jsem se.

„Výtečné. Chcete ochutnat?“

Vyměnili jsme si sousta na vidličce, její jehněčí a moji rybu. Podíval jsem se jí při tom zblízka do tváře. Měla zářivé modré oči, vysoké lícní kosti a delší nosík nad širokými ústy a hranatou bradou. Nebyla právě klasická kráska, ale mně se moc líbila.

„Nač koukáte?“ otázala se. „Mám smrži omáčku na bradě?“ Otřela si obličej ubrouskem.

„Ne,“ zasmál jsem se. „Jen jsem si zblízka prohlížel osobu, která mě žaluje, abych ji v soudní síni poznal.“ Usmál jsem se na ni, ale ona mi úsměv neoplatila.

„Ano, je to skoro hanba.“

„Můžete žalobu prostě stáhnout,“ navrhl jsem.

„Můj agent na žalobě trvá. Nemá rád, když nedostane svoji provizi.“

„Dostává podíl ze všeho, co vyděláte?“

„Absolutně ze všeho. Dostává patnáct procent.“

„Páni! Snadno vydělané prachy.“

„Ale ne, on si je zaslouží. Jednak vyjednal moji smlouvu s KFO, a taky pro mne získal daleko víc peněz, než by většina agentů dokázala. Vystupuji i sólově, když nehraji s orchestrem, a on se stará o můj rozvrh a smlouvy. Mně stačí se dostavit a hrát.“

Takže vás pilně zaměstnává?“

„Určitě,“ řekla. „Tenhle týden mám volno jenom proto, že jsem měla být v New Yorku. Abych řekla pravdu, tak bylo fantastické být večer doma, povalovat se na pohovce a koukat na televizi.“

„Omlouvám se, že jsem vás vyrušil z povalování, když jsem vás pozval na večeři.“

„Nevykládejte hlouposti, mně se to moc líbí.“

„Výborně,“ řekl jsem. „Mně taky.“

Spokojeně jsme se chvíli mlčky věnovali jídlu. Opravdu se mi to moc líbilo. Hezká, inteligentní a talentovaná společnice, báječná večeře a slušná láhev bordeauxského vína. Co může být lepší?

„Komu tedy povíte o té vaší bláznivé teorii?“ zeptala se Caroline nad kávou.

„Co navrhujete?“

„Samozřejmě policii,“ prohlásila. „Nejdřív si ale musíte ujasnit fakta.“

„Jak?“ otázal jsem se.

„Máte seznam hostů té galavečeře?“

„Mám. Ale celkem k ničemu není, protože tam nejsou všechna jednotlivá jména. U několika stolů byly skupiny po deseti a na seznamu je jmenovitě uveden jenom hostitel, další jsou uváděni jen jako jeho hosté. Získal jsem i kopii zasedacího pořádku, ale je to totéž. Jenom asi polovina hostů je uvedena jmenovitě.“

„Co seznam hostů na té akci, kde vybuchla bomba?“ tázala se.

„Ten se mi nepodařilo získat,“ přiznal jsem. „Myslím, že jediná osoba, která úplný seznam patrně znala, byla marketinková ředitelka sponzorské firmy, a tu výbuch zabil. Je vcelku snadné zjistit, kdo tam skutečně byl, protože se nachází na seznamu mrtvých nebo zraněných. Mne by ale víc zajímala jména těch sedmi lidí, kteří tam být měli, a nepřišli.“

„Někdo přece musí mít seznam pozvaných,“ namítla.

„Zkoušel jsem to, ale neúspěšně.“ Většinu pondělního dopoledne jsem strávil pokusy o získaní zmíněného seznamu. Suzanne Millerová z gastronomické společnosti závodiště měla ve svých papírech jenom poznámku ‚hosté Delafield Industries‘ a William Preston, ředitel závodiště, mi pomohl ještě méně, neboť se musel spokojit určením ‚sponzor a hosté‘.

„Co takhle sponzorská společnost?“ nadhodila. „Zkusil jste je?“

„Ne. Nepovažuju za moc pravděpodobné, že by věděli, kdo byl pozvaný krom jejich vlastních lidí, kteří přiletěli z Ameriky. Podle mého názoru MaryLou Fordhamová, to je ta mrtvá marketinková ředitelka, připojila k seznamu britské hosty poté, co přijela a zjistila si, koho je vhodné pozvat. Vzpomínám si, že byla dost naštvaná, když se dozvěděla, že dva trenéři z města na poslední chvíli účast odřekli. Myslím, že vím, kdo ti dva byli.“

„Nemůžete se jich optat?“

„Jednoho jsem se včera zeptal,“ přiznal jsem. Zavolal jsem George Kealyho. „Ale jak řekl, je těžké vědět, kdo další byl pozvaný na oběd, na který jste nešel.“

„Má nejspíš pravdu,“ poznamenala. „Co zranění lidé ze sponzorské společnosti? Někdo z nich by třeba mohl vědět, koho ještě chtěli pozvat.“

„Taky jsem na to myslel. Podle včerejších místních novin jsou dva z nich stále ještě na jednotce intenzivní péče a ostatní už odletěli domů do Ameriky.“

Požádal jsem číšníka o účet, a když přišel, téměř jsem nemrkl. Stejná částka by U sítě se senem nakrmila početnou rodinu a v rychlém občerstvení dokonce malou armádu, ale nic z toho by mi neposkytlo tolik potěšení, kolik mi ho přinesla večeře s Caroline.

Když jsem se zmínil, že bych ji měl doprovodit domů do Fulhamu, trvala na tom, že stačí, abych ji posadil do taxíku. Nerad jsem zamával na černé taxi a ona si nastoupila.

„Uvidím vás zase?“ zeptal jsem se otevřenými dvířky.

„Jistě,“ odvětila. „Uvidíme se u soudu.“

„To jsem zrovna neměl na mysli,“ namítl jsem.

„Tak co jste měl na mysli?“

„Nevím. Další večeři? Výlet na dostihy?“ Byl bych jí nejraději navrhl výlet do své postele.

„Co děláte za dva týdny ve čtvrtek?“ zeptala se.

„Nic,“ odpověděl jsem. Nic až na přípravu šedesáti obědů a stovky večeří U sítě se senem.

„Mám hrát koncert pro violu a orchestr v Cadogan Hall. Přijďte si mě poslechnout.“

„Moc rád. Pak půjdeme na večeři?“

„Skvěle,“ řekla. Věnovala mi široký úsměv, zavřela dvířka a taxi odjelo. Najednou byla pryč a nechala mě na dláždění samotného jako nějakou trosku. Jsem takový zoufalec, tázal jsem se sám sebe, že skočím po první babě, kterou potkám? Vždyť Caroline mě žaluje o desetitisícové odškodné. Možná jsem měl být opatrnější a tolik jí toho nevykládat. Třeba proti mně použije všechno, co jsem jí řekl. Mezi námi ale byl nějaký vztah, tím jsem si byl jistý. Dokonce i v pátek večer v telefonu jsem byl dokonale přesvědčený, že si budeme rozumět, a přesně tak to dopadlo. Nejsem zoufalec, usnesl jsem se, jsem citlivý. Ale proč jenom tolik bolí, že už se mnou není?

Zamával jsem na další taxi a zdráhavě řidiči řekl, ať mě odveze na nádraží King’s Cross, i když bych ho nejraději byl požádal, ať jede do Tamworth Street ve Fulhamu.

Do odjezdu posledního vlaku do Cambridge mi zbývalo deset minut. Usadil jsem se, a když vlak vyjížděl ze stanice na sever, na cestu dlouhou jednu hodinu deset, zahloubal jsem se nad tím, o čem jsme s Caroline hovořili.

Po vyslovení se mé myšlenky kupodivu zdály věrohodnější. Pořád jsem ale měl pocit, že úřady by mé teorie zavrhly jako příliš fantastické. Jsou ale opravdu fantastičtější, říkal jsem si, než představa, že se nějaká teroristická skupina z Blízkého východu pokusí v Newmarketu zavraždit cizího královského prince?

Moc jsem tomu nevěřil, a jestli mám pravdu, že večeři otrávili úmyslně, aby někdo nevyletěl při výbuchu do povětří, tak mohu oprávněně přepokládat, že bomba zasáhla skutečně zamýšlený cíl. Co je tedy na Delafield Industries tak zvláštního, že je někdo chtěl v jejich velký den v Anglii smést z povrchu země? Kdo by chtěl zabít nebo zmrzačit Elizabeth Jenningsovou či Briana a June Waltersovy a proč? Nebo byli cílem takoví jako Rolf Schumann a MaryLou Fordhamová?

Věděl jsem, že Delafield Industries vyrábí traktory a zemědělské kombajny, ale co ještě dělají? Rozhodl jsem se, že si je ráno vyhledám na internetu stejně jako Rolfa Schumanna.

Opřel jsem si hlavu o opěrku sedadla a přemýšlel o příjemnějších věcech, jako třeba o čtvrtečním večeru za dva týdny v Cadogan Hall. Po pravdě nejsem velkým milovníkem klasické hudby, ale s obrovským potěšením si poslechnu cokoli, když potom budu moci jít s Caroline na večeři. Už jenom samotné pomyšlení na to mě nutilo k úsměvu, i když mě od té chvíle dělilo ještě víc než celých patnáct dní. Hodně dlouhá doba, kdy budu muset čekat, než ji zase uvidím. Třeba by se mi podařilo nějak ji vylákat do Newmarketu o něco dřív, jako například zítra.

Vlak vjel do stanice v Cambridge za pět minut půl jedné ráno. Jako vždycky jsem měl v nočním zastávkovém spoji co dělat, abych neusnul a neskončil někde v King's Lynnu či bůhvíkde.

Auto jsem nechal na parkovišti nádraží v Cambridge jako obvykle, když jedu večer do Londýna. V pět odpoledne byla téměř všechna místa obsazená vozy lidí dojíždějících vlakem do práce, ale nyní stál můj malý Golf vzadu na parkovišti osamoceně a čekal na můj návrat. Nevypil jsem za večer víc než půl láhve vína, navíc jsem se dobře najedl a měl jsem kávu. Od chvíle, kdy jsme s Caroline víno dopili, už uplynuly skoro tři hodiny, tak jsem usoudil, že mohu bez problému řídit a že bych nadýchal pod limit. Trochu mě překvapilo, že auto není zamčené. Dvířka u řidiče nebyla pořádně zavřená, jen napůl zaklapnutá. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych je takhle nechal já, ale na druhou stranu by to ani zdaleka nebylo poprvé. Po tolika letech bezohledného zacházení bylo potřeba dvířky pořádně prásknout, aby se správně zavřela. Mechanik v mém servisu se nesčetněkrát usilovně pokoušel prodat mi nový zámek, ale vždycky jsem jeho nabídku odmítl s odůvodněním, že cena nového zámku je jen o fous menší než současná hodnota celého vozu.

Pečlivě jsem auto prohlédl. Podíval jsem se na pneumatiky, ale vypadaly v pořádku. Klekl jsem si, opřel se o ruce a nakoukl pod auto. Nic. Dokonce jsem otevřel kapotu a zadíval se na motor. Nevím vlastně, jak by bomba mohla vypadat, tudíž šance, že odhalím něco nepatřičného, byla nepatrná, nicméně nezaznamenal jsem žádné podezřelé balíčky připevněné k elektrickému rozvodu vozu ani nic jiného. Asi začínám být paranoidní. Zřejmě důsledek všech těch řečí o otravě a výbuchu. Když jsem ale otočil klíčkem v zapalování,

abych nastartoval, srdce mi v hrudi bouchalo o něco hlasitěji než normálně.

Motor naskočil, přesně jak měl. Trošku jsem ho protočil, ale zvuk mi připadal v pořádku, bez jakéhokoli klapání či bouchání. Zatřásl jsem volantem, ale nic neočekávaného se nestalo. Vyjel jsem kousek po parkovišti a pak prudce zabrzdil. Auto se s trhnutím zastavilo jako obvykle. Objel jsem několik kruhů oběma směry a prudce přitom otáčel volantem. Vůz se choval přesně podle očekávání. Jsem snad vážně paranoidní, pomyslel jsem si a odjel domů, kam jsem se dostal bez jakýchkoli příhod, ač jsem často a důrazně kontroloval brzdy na každém rovném úseku silnice.

Během další neklidné noci mé podvědomí opět nezvaně navštívily nohy MaryLou Fordhamové, respektive jejich nepřítomnost. Můj mozek by snad už měl mít tyhle epizody pod kontrolou. Měl by si hned na začátku snu uvědomit, že je načase mě vzbudit a ukončit tu mizérii. Pokaždé se však odehrál celý děj, pokaždé jsem se vzbudil s hrůzou v srdci a panikou v hlavě. Skutečnost, že se mi rysy obličeje MaryLou pomalu vytrácejí z paměti, nikterak nezmírnila hrůzu, kterou ve mně její beznohé torzo vyvolávalo.

Pokoušel jsem se ignorovat přerušení odpočinku prostě tím, že se otočím na druhý bok a pokusím se zase usnout. Nabádal jsem se, že by se mi mělo zdát něco příjemnějšího, jako třeba že držím v náručí Caroline, jenže jsem bohužel zůstával vzhůru, dokud mi hladina adrenalinu v krvi neklesla natolik, aby se mě opět zmocnil spánek a ten ohavný sen mohl zase začít. Bylo to nesmírně vyčerpávající.

Když konečně nastala středa, bylo to jedno z těch květnových rán, která si musíte vychutnat, zejména v rovinách východní Anglie – bezmračné modré nebe a neuvěřitelná viditelnost. Z okna ložnice jsem dohlédl na bílé oblouky montované střechy tribuny Millennium na závodišti. V průzračném vzduchu a slunečním světle se jevila daleko větší a blíž než normálně.

Kdyby tak můj život byl stejně průzračný jako dnešní vzduch, pomyslel jsem si.

Zvonil mi mobil.

„Haló,“ odpověděl jsem v naději, že by to mohla být Caroline, což samozřejmě byla pitomost, protože jsem jí ani nedal číslo.

„Maxi, tady je Suzanne Millerová. Mám bohužel špatné zprávy. Dostala jsem dnes ráno dopis od okresní rady Forest Heath, kde upozorňují na svůj úmysl žalovat podle článku 7 Zákona o nezávadnosti potravin z roku 1990.“

A kruci, říkal jsem si v duchu. Jestliže žalují gastronomickou společnost závodiště, která měla nad akcí pouze dohled, pak určitě budou žalovat taky šéfkuchaře, to jest mne.

„Uvádějí, koho hodlají žalovat?“ dotazoval jsem se.

„Všechny,“ odpověděla odevzdaně. „Přišly dopisy mně osobně a pro společnost. Máme tu na závodišti dokonce i dopis pro vás, adresovaný na pana Maxe Moretona naším prostřednictvím.“

No fakt do hajzlu. Další dopis je nejspíš U sítě se senem. „Co se v tom vašem dopise vlastně říká?“ vyptával jsem se jí.

Přečetla mi to. Nenašel se tam ani náznak dobrých zpráv.

„Můj dopis je nejspíš úplně stejný,“ poznamenal jsem. „Jestli chcete, tak se zastavím a vyzvednu si ho.“

„Ano, to udělejte. Podívejte, Maxi, veškeré jídlo bylo vaší starostí a já to budu muset říct. Já jsem tu akci jenom organizovala. Nenechám se odsoudit za podávání jídla škodlivého zdraví, rozhodně ne když mám jít letos do důchodu. Nepřijdu přece kvůli tomu o penzi.“ Rozplakala se.

„Suzanne,“ snažil jsem se ji uklidnit, „já to vím, vy to víte, Angela Milneová z Rady hrabství Cambridgeshire to ví. Jestli kvůli tomu někdo bude mít opletačky, tak to budu já, jasné?“

„Ano, díky,“ popotáhla.

„Ale Suzanne, potřebuju, abyste mi ještě pomohla. Potřebuju úplnější seznam těch, co byli na večeři, a jména co největšího počtu zaměstnanců, co jen se vám podaří sehnat. Taky potřebuju jména lidí, kteří byli pozvaní na dostih Guineas do lóže Delafieldů. Jestli mi tohle všechno seženete, tak rád řeknu, že jste s jídlem na večeři neměla nic společného.“

„Ale já jsem s ním nic společného neměla,“ zakvílela.

„Já vím,“ přiznával jsem. „A taky to řeknu. Ale sežeňte mi ty seznamy.“

„Pokusím se," řekla.

„Pořádně se snažte," vybídl jsem ji a zavěsil.

Zavolal jsem oddělení zpráv *Cambridge Evening News* a nechal se spojit s paní Hardingovou.

„Haló," ohlásila se. „Ověřujete si, jestli pořád ještě hodlám přijít na večeři k vám do restaurace?"

„Zčásti. Ale taky vám chci sdělit jisté novinky, dřív než se o nich doslechnete odjinud."

„Jaké novinky?" Její novinářský instinkt se okamžitě probudil.

„Místní úřady mě zažalují, že jsem podával jídlo, jež mohlo ohrozit zdraví," pronesl jsem tak bezvýrazně, jak jen jsem dokázal.

„Vážně? A máte k tomu pro mne nějaké vyjádření?"

„Ne takové, které byste mohla otisknout bez hvězdičky," odvětil jsem.

„Proč mi to říkáte?" zajímala se.

„Říkal jsem si, že to nakonec stejně zjistíte, a tak vám radši naleju čistého vína," vysvětloval jsem.

„Čistého jako vaše kuchyně," utrousila.

„Díky. Beru to jako kompliment a píšu si, že jste na mé straně."

„Až takhle bych to neřekla. Mým úkolem je zajistit, aby se noviny prodávaly, a nemůžu vědět, na čí straně jsem, dokud nevím, odkud vítr fouká."

„To je ale ostudné," řekl jsem. „Copak nemáte žádnou morálku?"

„Já osobně? Ano," prohlásila. „V práci? Možná, ale ne na úkor nákladu. Takový luxus si nemůžu dovolit."

„Uzavřu s vámi obchod," navrhl jsem.

„Jaký obchod?" tázala se rychle. „Neuzavírám obchody."

„Budu vás průběžně informovat o všech novinkách ve stíhání pro otravu a vy mi poskytnete možnost reagovat na všechno, co kdo řekne nebo provede mně a mé restauraci, včetně vás."

„To pro mne žádný obchod není," namítla.

„Přihodím záruku exkluzivního rozhovoru na závěr řízení," řekl jsem. „Berte, nebo neberte."

„Dobře," řekla. „Beru."

Pověděl jsem jí o dopisech, které přišly do kanceláře gastronomické společnosti závodiště. Také jsem jí pověděl, že se hodlám tomu nařčení velmi důrazně bránit.

„Lidem ale bylo špatně," poznamenala. „To nemůžete popřít."

„Ne, nepopírám, že lidem bylo špatně. Mně taky. Ale rozhodně popírám, že bych za to byl zodpovědný."

„Tak kdo tedy?" zeptala se.

„Nevím," přiznal jsem. „Ale já to nebyl." Raději jí nebudu říkat o fazolovém lektinu. Zatím ne. Porušuju tím uzavřený obchod? Ne, usnesl jsem se. Jen jsem ho trošičku obešel. „Když zjistím, kdo za to může, slibuju, že vám to povím." Povím to všem.

„Co mám zatím napsat?" dožadovala se.

„Já bych byl nejraději, kdybyste nepsala nic," ujistil jsem ji. „Ale jestli něco napsat musíte, tak napište, co chcete. Budu mít ale možnost na to reagovat."

„Dobře," řekla trochu nejistě. Asi bychom měli změnit směr.

„Máte něco nového o lidech, které zranil výbuch?" zeptal jsem se. „Četl jsem ve vašich novinách, že většina Američanů odjela domů, až na dva, co jsou pořád na intenzivní péči."

„Teď už jen jeden," oznámila mi. „Ten druhý včera zemřel. Na popáleniny."

„A jé. Kolik už jich je?"

„Devatenáct," odpověděla.

„Nevíte náhodou, co se stalo s Rolfem Schumannem? Je to prezident Delafield Industries."

„Vydržte chvilku," vyzvala mě. Slyšel jsem, jak se kohosi ptá. „Vypadá to, že o víkendu odletěl ze Stanstedu sanitním letadlem do Ameriky." A mně ještě nikdo nezaplatil oběd na Guineas.

„Víte, jaká měl zranění?" vyptával jsem se dál.

Opět jsem slyšel, jak postupuje otázku. „Poranění hlavy," odpověděla nakonec. „Prý mu šplouchá na maják."

„Doufám, že tohle nepíšete do novin," řekl jsem.

„Bože, ovšemže ne!" zvolala. „Utrpěl posttraumatický šok."

„Co ostatní zranění, co nejsou Američané?" otázal jsem se.

Opět otázku předala. „Pár lidí ze severu je ještě v nemocnici s poraněními páteře a podobně. Všechny ostatní už nemocnice v

Addenbrooku propustila, ale víme nejméně o jednom pacientovi, kterého převezli do Roehamptonu.“

„Do Roehamptonu?“

„Rehabilitační centrum,“ vysvětlila. „Umělé končetiny.“

„Aha.“ Obrázky osob bez rukou a bez nohou se opět nezvaně vetřely do mého vědomí.

„Já už musím končit,“ pravila paní Hardingová. „Mám práci.“

Zavěsila a já seděl na kraji postele a přál si, aby nebyla oživila mé vzpomínky na masakr, vzpomínky, které pomalu začínaly blednout, ale pořád ještě dokázaly vyplout na povrch stejně snadno jako korek na hladinu vody.

Rozhodl jsem se rozveselit se tím, že zavolám Caroline.

„Nazdar,“ pozdravila mě. „Takže pořád máte moje číslo.“

„To se vsaďte,“ ujistil jsem ji s úsměvem. „Volám, abych vám poděkoval za včerejší večer.“

„Já bych měla poděkovat vám,“ řekla. „Skvěle jsem se bavila.“

„Já taky. Je nějaká šance, že bych vás dneska nebo zítra nalákal do Newmarketu na večeři?“

„Proč nejdřív trochu nechodíte okolo horké kaše?“ zeptala se. „Proč nemluvíte o počasí nebo o něčem podobném?“

„Proč bych to dělal?“

„Nevypadal byste tak žhavě,“ prohlásila.

„Zní to moc žhavě? Omlouvám se.“

„Neomlouvejte se,“ rozesmála se. „Vlastně se mi to docela líbí.“

„Tak přijedete?“

„Na večeři?“

„Ano.“

„Kam?“

„Do mé restaurace.“

„Nebudu jíst sama, když vy budete vařit.“

„Ovšemže ne,“ uklidnil jsem ji. „Přijeďte, podíváte se, jak vařím, a potom se navečeříme společně.“

„Nebude moc pozdě?“ znepokojila se. „Jak se dostanu domů?“

Chtělo se mi požádat ji, ať zůstane se mnou, v mé posteli, v mém náručí, ale usoudil jsem, že by to nebylo moudré. „Odvezu vás na

poslední vlak do King's Cross nebo vám zaplatím noc v hotelu Bedford Lodge."

„Samotné?" zajímala se.

Chvíli jsem mlčel. „To záleží na vás," řekl jsem nakonec.

I na druhém konci linky následovala chvíle ticha. „Žádné závazky a finty?"

„Žádné závazky a finty," souhlasil jsem.

„Dobře." Mluvila rozjařeně. „V kolik a kde?"

„Přijeďte tak brzo, jak se vám hodí, a já vás vyzvednu na nádraží v Cambridge."

„V Newmarketu není nádraží?"

„Je, ale stejně musíte přestupovat v Cambridge a spojení není nic moc."

„Dobře," zopakovala. „Podívám se na jízdní řád a zavolám vám zpátky. Na tohle číslo?"

„Ano." Byl jsem nadšený při pomyšlení, že ji zase tak brzy uvidím.

„Co si mám vzít na sebe?" pídila se.

„Co chcete," řekl jsem.

Ani vyhlídka, že budu stíhán podle zákona z roku 1990, nedokázala utlumit moji povznesenou náladu, když jsem skákal dolů po schodech. Hlasitě jsem se smál a boxoval do vzduchu, když jsem si bral kabát a šel k autu. Caroline přijede na večeři! Do mé restaurace! A zůstane přes noc! Škoda že ne u mne doma.

Brzdy mého Golfu selhaly na konci Woodditton Road.

Cítil jsem se skvěle a moje rychlost byla pravděpodobně, stejně jako má očekávání, poněkud vysoká. Sešlápl jsem brzdový pedál a nic se nedělo. Zatlačil jsem víc. Nic. Auto naopak přidalo z kopce ke křižovatce s Dullingham Road dole. Asi mi to mělo myslet rychleji. Mohl jsem třeba zkusit ruční brzdu nebo přeřadit níž, abych zpomalil. Jako krajní řešení jsem taky mohl strhnout auto do živého plotu po levé straně a na pole za ním. Místo toho jsem v panice křečovitě svíral volant a pořád dál zašlapával zbytečný brzdový pedál víc a víc do podlahy.

Svým způsobem jsem měl štěstí. Nesrazil jsem se čelně s nákladákem cihel jako můj otec. Mé milé autíčko srazil plně klimatizovaný třiapadesátimístný autokar s vestavěnými

videoobrazovkami. Vím to, protože Golf skončil na boku za zadkem autobusu a bílá písmena na rudém pozadí, inzerující podrobnosti o nabízených službách, jsem si mohl přečíst pěkně zblízka. Zvláštní, jak funguje lidská mysl. Ačkoliv jsem ztrácel vědomí, zapamatoval jsem si ten údaj o padesáti třech sedadlech.

10

Vezli mě na nemocničním vozíku šedou chodbou. Nad hlavou se mi míhala stropní světla. Nebyly to však obvyklé jasné obdélníkové panely, nýbrž skleněné koule. Byla tu okna, velký počet sluncem ozářených oken. A hlasy, spousta hlasů, mužských i ženských.

„Zřejmě už přichází k sobě," pronesl nade mnou mužský hlas.

„Haló," ozval se ženský hlas po mé levici. „Pane Moretone, slyšíte mě?"

V mém zorném poli se objevil jakýsi obličej. Usmál se na mne.

„Pane Moretone," řekl ten obličej znovu, „měl jste nehodu, ale budete zase v pořádku." To je úleva, pomyslel jsem si.

Nezdálo se, že by mě něco moc bolelo, ale kupodivu jsem měl dojem, že nemám hlavu spojenou s tělem. Měl jsem pocit, jako když se z výšky dívám na cizí mrtvolu. Ne, přece jsem si nezlámal krk?

Zmocnila se mě panika a pokusil jsem se posadit.

„Jen hezky ležte a odpočívejte," pravil ženský hlas. Na rameno mi pevně zatlačila její ruka. Pohlédla mi do tváře. „Ošklivě jste se uhodil do hlavy."

Ach Bože, určitě jsem si zlámal krk.

Zkusil jsem zavrtět prsty na nohou a za odměnu jsem zpozoroval, že se nad mýma nohama hýbe přikrývka. Zaplavila mě vlna úlevy. Zvedl jsem ruku k obličeji a otřel si studený pot z čela. Všechno je v pořádku, pomyslel jsem si, i když mám trochu zvláštní pocit.

„Zřejmě máte otřes mozku," pravila. „Uděláme vám snímek."

Doufal jsem, že nějaký mozek najdou.

Zajímalo mě, kde jsem. Věděl jsem, že jsem v nemocnici, ale kde? A proč jsem v nemocnici? Pro moji popletenou hlavu to byly příliš těžké otázky, tak jsem zvolil cestu nejmenšího odporu a udělal to, co mi řekli. Položil jsem si hlavu zpátky na polštář a zavřel oči.

Po několik příštích hodin jsem si matně uvědomoval, že mě zdvíhají, píchají do mne, mluví o mně, ale ne se mnou. Nechal jsem svět, ať se točí beze mne.

Nedokázal jsem si vzpomenout, proč tu jsem. Bylo dost znepokojivé, že jsem si nemohl vzpomenout téměř na nic. Kdo jsem, ptal jsem se sám sebe, a utěšovalo mě pouze to, že jsem si vědom důležitosti té otázky. Dospěl jsem k závěru, že patrně nejsem blázen. Kdybych byl blázen, tak bych si tu otázku jistě nekladl. Jenže jaká je odpověď?

Myšlenky proudily mým vědomím bez jakýchkoli vazeb. No tak, napomínal jsem se, udělej si v nich pořádek. Musím si určit priority. Kdo jsem? Proč jsem tady? A kde je tady?

„Pane Moretone? Pane Moretone?“ volala nějaká žena po mé levé straně a někdo mi hladil paži. Jsem já pan Moreton? Nejspíš musím být. Opravdu se mi chce vrátit se zrovna teď do země živých? Asi bych měl.

Otevřel jsem oči.

„Probral se,“ řekla ta žena. „Pane Moretone, jak se cítíte?“

Pokusil jsem se říct, že dobře, ale vyšlo ze mne jen zakrákání. Žena zjevně považovala za dobré znamení, že vůbec nějak reaguju. Naklonila se nade mnou a zblízka se mi usmála do obličeje. „Výborně,“ pochválila mě. „Budete v pořádku.“

Proč mám pocit, že se pokouší přesvědčit nejenom mne, ale i sama sebe?

Znovu jsem se pokusil promluvit. „Kde jsem?“ krákal jsem.

„V Addenbrookeské nemocnici,“ řekla. „V Cambridge.“ Věděl jsem, že vím něco o Addenbrookeské nemocnici. Ale co? Paměťové okruhy v mé hlavě klikaly a cvakaly, a nakonec přišly s odpovědí – v Addenbrookeské nemocnici vyhledaly ošetření oběti otravy jídlem.

Proč si to myslím? Kdo jsou ty oběti? Jsou v pořádku? Rozhodl jsem se, že si s nimi nebudu dělat starosti. Určitě budou v pořádku, říkal jsem si. Ta žena to povídala, tak jí budu věřit. Zase jsem zavřel oči. Ještě jsem nebyl připravený zúčastnit se běhu světa.

Když jsem se příště probudil, byla tma. Po pravé straně se nacházelo okno, ale bylo černé, jen s několika žlutými pouličními svítilnami blikajícími v dálce. Ležel jsem a díval se ven. Pamatoval jsem si, že jsem v nemocnici, v Addenbrookeské nemocnici v Cambridge, ale nepamatoval jsem si proč. Zajímalo by mě, co je s restaurací.

„Nazdar, Maxi," pozdravil mě hlas z levé strany.

Natočil jsem hlavu. Byla to Caroline. Usmál jsem se na ni.

„Nazdar, Caroline," řekl jsem. „To je milé."

„Takže víte, kdo jsem?" zeptala se.

„Samozřejmě," ujistil jsem ji. „Jsem sice v nemocnici, ale nejsem blbec."

„Doktor mě varoval, že mě třeba nepoznáte. Povídal, že jste si nejdřív nemohl vzpomenout, kdo jste. Prý celý den upadáte do bezvědomí a zase se probíráte. Jak se cítíte?"

„Když vás vidím, tak je mi hned líp," prohlásil jsem. „Ale proč tu jsem?"

„Měl jste nehodu," vysvětlila mi. „Srazil jste se s autobusem a praštil se do hlavy. Říkají, že nejspíš o postranní okénko vozu. Prý máte jen lehčí otřes mozku a za pár dní vám bude dobře."

Nedokázal jsem si vybavit ani nehodu, ani autobus. „Jak jste se dozvěděla, že jsem tady?" vyptával jsem se.

„Volala jsem vám na mobil, abych vám řekla, kterým vlakem přijedu, a vzala to nějaká sestra. Řekla mi, že jste v nemocnici, tak jsem rovnou přijela." Caroline se usmála.

To je od ní moc hezké, říkal jsem si v duchu.

„Kolik je hodin?" zeptal jsem se.

„Kolem druhé," odpověděla.

„Ráno?"

„Ano."

„Omlouvám se za tu večeři," řekl jsem. „Kde jste se ubytovala?"

„Přímo tady," řekla. To od ní taky bylo hezké. „Chtělo to trochu přemlouvání, ale nakonec mě tu nechali."

„Musíte se ale někde vyspat," dělal jsem si starosti.

„Tady mi to vyhovuje." Usmála se na mne. Byl jsem spokojený. „Ráno si najdu něco na vyspání."

Páni, pomyslel jsem si.

„Pořád ještě mě žalujete?“ vyzvídal jsem.

„Rozhodně,“ ujistila mě a zasmála se. Její smích přešel v slzy, které jí stékaly dolů po tváři. Smála se a plakala zároveň. „Ach Bože, tolik se mi ulevilo, že se vám nic nestalo. Už mi to nikdy nedělejte.“

„Co nemám dělat?“ tázal jsem se.

„Už mě nikdy takhle neděste. Když jsem vám zavolala, řekli mi, že vás vezou na snímkování mozku, aby zjistili, jestli nemáte nějaké zhmožděniny. Povídali, že ještě neznají rozsah možného trvalého poškození.“ Rozeštkala se při té vzpomínce. „Nechci vás ztratit, sotva jsem vás našla.“

„Myslel jsem, že já jsem našel vás.“

„Ano,“ potlačila vzlyky. „Tak to bylo. Jak jste mě vlastně našel? Ne, radši to nechci vědět.“ Naklonila se, políbila mě na čelo a pak jemně na rty. Na tohle bych si snadno zvykl, říkal jsem si.

„Strašně se omlouvám. Nehodí se to, ale já opravdu musím na záchod,“ oznámil jsem.

„Zavolám sestru,“ řekla a zmizela. Vrátila se s rozložitou ženou středního věku v modré uniformě.

„Tak jste se nám zase probral, pane Moretone,“ zahlaholila sestra. „Jakpak se cítíte?“

„Celkem slušně. Jen mě trochu bolí hlava a potřebuju na záchod.“

„Bažanta nebo mísu?“ dotazovala se. Trvalo mi pár sekund, než jsem pochopil o čem mluví.

„Aha. Mísu. Ale nemohl bych jít opravdu na záchod?“

„Seženu nějaké kolečkové křeslo. Po té ráně do hlavy byste ještě neměl chodit. Máte otřes mozku a mohl byste ztratit rovnováhu,“ oznámila mi.

Vrátila se s kolečkovým křeslem a pomohla mi do něj z postele. Na sobě jsem měl cosi, co se dá popsat jedině jako na zádech rozstřižená noční košile. Mé sebevědomí skučelo, jelikož si všichni mohli prohlídnout mé pozadí, když mě sestra opatrně stěhovala do křesla. Rovnováhu jsem vskutku neměl nejlepší, a tak se celý manévr neodehrál zrovna elegantně. Pevně jsem doufal, že se Caroline nedívá.

Sestra mě odvezla chodbou na toalety. Začínalo to být docela naléhavé, a tak jsem se začal škrábat z křesla.

„Počkejte vteřinku," zarazila mě sestra. „Musím nejdřív zajistit brzdu."

Brzdy. Nesouviselo cosi s brzdami? Snažil jsem se vzpomenout si, o co šlo.

Jako kdyby nestačilo, že mám na sobě hábit s holým zadkem, ještě navíc sestra trvala na tom, že bude stát vedle mne a přidržovat mě za ramena, abych nepřepadl do záchodu nebo na zem. Došel jsem k závěru, že nemocnice člověku na důstojnosti moc nepřidá.

Cítil jsem úlevu a rozpaky zároveň a sestra mě odvezla zpátky na lůžko. Opět křeslo zabrzdila. Seděl jsem a koukal. Proč doufám, že brzdy znovu neselžou?

„Caroline," zavolal jsem hlasitě.

„Pšššt," napomenula mě sestra. „Všechny vzbudíte."

„Tady jsem." Caroline přišla a spustila se do podřepu na moji úroveň.

„Mému vozu selhaly brzdy," šeptal jsem.

„Já vím. Policie řekla doktorům, že si myslí, že příčinou nehody bylo selhání brzd."

„To nebyla nehoda," řekl jsem.

„Jak to myslíte?"

„Myslím, že se mě někdo pokusil zabít."

„To ale nemyslíte vážně, že?" pochybovala Caroline.

„Smrtelně vážně," ujistil jsem ji.

Pověděl jsem jí všechno o tom, jak auto u nádraží v Cambridge nebylo zamčené a jak jsem si v úterý v noci dělal starosti, jestli není něco s brzdami nebo s řízením.

„Ale nevíte jistě, že by s brzdami někdo něco provedl," poznamenala. „Říkal jste, že cestou domů vypadaly v pořádku."

„Pravda," připustil jsem. „Ale skutečnost je taková, že ve středu ráno selhaly."

„To mohla být náhoda," namítla.

Koukal jsem na ni s povytaženým obočím.

„Dobře, dobře," ustupovala. „Ale náhody se stávají." Vzala mě za ruku. To se mi líbilo. „Co s tím chcete dělat?"

„Zajímalo by mě, jestli má policie někoho, kdo by se na ty brzdy podíval a zjistil, jestli se v nich někdo nevrtal."

„Jistě mají vyšetřovatele nehod, ne?" Caroline zívla. „Promiňte."

„Potřebujete se jít vyspat," přesvědčoval jsem ji.

„Je mi fajn," vzpírala se, ale znovu zívla.

Rád bych jí nabídl, ať se natáhne ke mně do postele a vyspí se tady, ale pomyslel jsem si, že sestře by se to nejspíš nezamlouvalo.

„Nemůžete tu zůstat celou noc," řekl jsem.

„Nemám kam jinam jít."

„Jděte ke mně domů," navrhl jsem. „Někde tu musí být klíče."

Prohledala mé věci, které kdosi pečlivě uložil v plastovém pytli do nočního stolku vedle postele. Žádný klíč tam nebyl.

„Už si vzpomínám. Je na kroužku s klíči od auta." Tudíž asi pořád ještě v autě, napadlo mě.

„Stejně nechci k vám domů sama," prohlásila Caroline. „Zvlášť jestli se vás někdo pokouší zabít. Díky, zůstanu tady."

Nakonec spala v křesle vedle mé postele. Bylo to jedno z těch polohovacích křesel, aby se ležící pacienti mohli podepřít a změnit pozici. Caroline si křeslo sklopila, přikryla se dekou z postele a v mžiku usnula.

Díval jsem se na ni a přemýšlel o neobvyklém receptu na lásku – nejprve obmyšlené způsobte otravu jídlem, pak ji dopalte nejapnými telefonáty, dál uspořádejte pěknou večeři, nato ji vyděste téměř smrtelnou autonehodou, no a na závěr jí naservírujte konspirační teorii o pokusu o vraždu. Zdá se, že to perfektně zafungovalo.

Domů mě pustili následující den. Caroline přesvědčila doktory, že mi doma bude dobře, protože se o mne postará. Co bych proti tomu mohl namítat?

Černožluté taxi firmy NewTax nás vyložilo u mého domku kolem jedné hodiny. Zavolal jsem své občasné uklízečce, ať na nás počká s klíčem, abychom se dostali dovnitř. Oběd představoval další problém. Nemívám doma moc jídla s výjimkou věcí na snídani, protože zpravidla obědvám a večeřím V restauraci. Caroline provedla

krátkou inspekci mého obydlí, a pak se vydala do kuchyně hledat jídlo.

„Mám hlad jako vlk," ohlásila. „Vám dali v nemocnici aspoň něco k snídani, ale já jsem od včerejšího rána nic nejedla."

Ve skříňce našla trochu slazených kukuřičných lupínků a v ledničce mléko, tak jsme se posadili u mého malého jídelního stolu v kuchyni a dali si k obědu misku cereálií.

Carl hned ráno volal do nemocnice, aby zjistil, jak mi je. Jak jsem čekal, dával najevo jisté zklamání, že jsem nejenom živý, ale že i můj mozek nedoznal úhony a funguje normálně. Spojovatelka v nemocnici ho přepojila na aparát vedle mé postele.

„Tak jste pořád mezi námi živými, co?" pravil lehce ublíženě.

„Ano, omlouvám se," řekl jsem. „Jak to jde U sítě se senem?"

„Jde to bez vás báječně," ujistil mě. „Jako vždycky," dodal podle mne vcelku zbytečně. Nestoudný zmetek.

Navzdory jeho zdánlivě špatné náladě, že se mi daří dobře, jsem si Carla nedovedl představit jako konspirátora, který se mě pokouší zabít. Nepochybně pouze projevuje svůj zvrácený smysl pro humor. Jeho protivné poznámky jsou sice občas pořádně únavné, ale nemyslím si, že by se za nimi skrývalo něco skutečně zlověstného.

Vlastně čím víc o tom přemýšlím, tím nepravděpodobnější mi připadá, že by si někdo přál mou smrt. Třeba brzdy opravdu selhaly náhodou. A stejně, udělat něco s brzdami mi nepřijde zrovna nejjistější způsob, jak někoho zabít. Jedině že by oběť jela z prudkého kopce klikatou silnicí, a prudké kopce jsou celkem známy tím, že se v Newmarketu moc nevyskytují.

Po našem cereálním obědě jsem se natáhl na pohovku a zavolal do restaurace, zatímco Caroline prováděla průzkum v patře.

„Přitížilo se vám?" otázal se Carl s nadějí v hlase, když jsem mu oznámil, že nepřijdu.

„Ne," zklamal jsem ho. „Jenom mi doktoři řekli, ať nepospíchám a pár dní si odpočinu. Uvidím, jak mi bude."

„Nijak s návratem nespěchejte," pravil Carl přezíravě.

„Poslyšte, co vás žere? Proč jste tak příšerně protivný?" zeptal jsem se.

Na druhém konci linky zavládlo delší ticho.

„To je jen takový můj způsob,“ řekl nakonec. „Omlouvám se.“ Následovala další odmlka. „Budu rád, až se vrátíte, určitě.“

„Zase to moc nepřehánějte na druhou stranu,“ zasmál jsem se. „Pak nevím, na čem jsem.“

„Omlouvám se,“ opakoval.

„Omluva se přijímá,“ řekl jsem. „Jak to šlo s obědem?“

„Jakž takž,“ pravil. „Ale včera večer byl dobrý kšeft. Měli jsme plno z osmdesáti procent.“

„Skvěle.“

„Všichni se ptali, kde jste. Richard jim pověděl všechno o vaší nehodě a o ničem jiném se tam pak nemluvilo,“ informoval mě. „Spousta lidí vám posílá přání, abyste se brzy uzdravil. A zaměstnanci si o vás taky dělají starosti.“

„Díky.“ Nebyl jsem si jistý, zda velepřátelský Carl není ještě nesnesitelnější než ten zakyslý, ale rozhodl jsem se, že už do toho nebudu šťourat. „Řekněte všem, že jsem v pořádku a vrátím se do práce co nejdříve, pravděpodobně v polovině příštího týdne.“

„Dobře. Najal jsem na přechodnou dobu kuchaře z té agentury v Norwichi, aby nám vypomohl o víkendu. Doufám, že je to v pořádku,“ ujišťoval se Carl.

„Výborně, to jste udělal dobře, Carle,“ pochválil jsem ho. Už toho vzájemného lichocení bylo dost. „Teď už ale hněte zadkem a vraťte se k práci.“ Slyšel jsem, jak se směje, když zavěšoval. Carl patří k hodným klukům, tím jsem si jistý. Nebo nejsem?

Pak jsem zatelefonoval na suffolkskou policii, abych zjistil, co se stalo s mým autem.

„Odtáhla ho Bradyho odtahová a vyprošťovací služba z Kentfordu,“ oznámili mi. „Budou ho tam mít.“

„Už auto někdo prohlédl?“ zajímal jsem se.

„Policista zasahující u nehody vozidlo krátce prohlédl, než bylo odklizeno.“

„Prý někdo od policie řekl doktorovi v nemocnici, že příčinou nehody bylo selhání brzd.“

„O tom nic nevím, pane.“

„Mohl bych mluvit s policistou, který nehodu vyšetřoval?“ zeptal jsem se.

„Můžete chvilku počkat?“ Neměl jsem šanci říct ani ano, ani ne, a už jsem poslouchal nahrávku, v níž jsem se seznámil se službami, poskytovanými suffolkským policejním sborem. Vyslechl jsem si celou nabídku nejméně třikrát, než se na lince znovu ozval živý hlas.

„Promiňte, pane, ale příslušný důstojník není právě dostupný.“

„A kdy bude dostupný?“ vyptával jsem se. „Mohu mu nechat vzkaz, aby mi zavolal?“ Udal jsem číslo mobilu, ale nedělal jsem si velké naděje, že se k němu vzkaz skutečně dostane. Jsou přetížení, povídali, ale uvidí, co se dá dělat.

Zavolal jsem odtahovou službu. Ano, řekli, mají můj Golf, ale není v moc dobrém stavu. Mohl bych se přijet podívat? zeptal jsem se. Ano, řekli, kdykoli.

Caroline se po průzkumné výpravě po mém majetku vrátila do obývacího pokoje.

„Hezké místo,“ prohlásila. „Lepší než moje nora ve Fulhamu.“

„Chcete se nastěhovat?“ nadhodil jsem.

„Nepokoušejte štěstí, pane Moretone,“ usmála se. „Dívala jsem se, kde bych mohla večer spát.“

„Ale zůstanete tu?“ vyptával jsem se na její vkus možná příliš žhavě.

„Ano, ale ne ve vaší ložnici. Jestli vám to vadí, tak se rovnou vrátím do Londýna.“

„Ale vůbec mi to nevadí,“ ujišťoval jsem ji. Není to báječné, ale aspoň něco.

Vzal jsem si pár prášků proti bolesti, protože mi bušilo v hlavě, a pak jsme se s Caroline jeli taxíkem podívat na moje auto.

Jak mi do telefonu řekl člověk z odtahovky, nebylo v nejlepším stavu. Vlastně mi museli ukázat, který z vraků je můj, abych ho poznal. Chyběla například celá střecha.

„Co se mu proboha stalo?“ zeptal jsem se jednoho z mužů. Má dlouholetá pýcha a radost se změnila v pomačkanou hromádku.

„Hasiči museli vodříznout střechu, aby dostali řidiče ven,“ vysvětloval. „Když jsem se tam se svým náklaďákem dostal, auto leželo na boku a střecha už byla pryč. Možná tam ještě někde leží v příkopu.“

Na tom nesejde. I v mých očích bylo auto dokonale na odpis. Zmizela nejenom střecha, taky pravý blatník byl úplně utržený a volant trčel v prapodivném úhlu. K tomu muselo dojít, když jsem se srazil s autobusem, pomyslel jsem si.

„Už to někdo prohlížel?“ optal jsem se.

„Co já vím, tak ne, ale už se tady povaluje od včerejšího rána a já u něj nestojím a nehlídám ho.“

‚Tady‘ znamenalo vedle dílny za párem odtažených vozů.

„Já řídil,“ oznámil jsem.

„No nazdar, to jste teda měl štěstí. Já myslel, že je to smrťák, když jsem tam přijel.“

„Proč?“ tázal jsem se.

„Hasičům a saniťákům trvalo celou věčnost, než vás dostali ven. To nikdy nic dobrýho nevěští. Moc dobře jste nevypadal, to vám můžu říct. Nehejbal jste se. Myslel jsem si, že jste nejspíš mrtvej.“

„Děkuju,“ pronesl jsem sarkasticky.

„Ale ne, jsem rád, že nejste. Je to pro mne jednodušší.“

„Jak to?“

„Kdyby to byl smrťák,“ vysvětloval, „musel bych si tady tu hromadu nechat pro policejní inspektory, a těm to děsně dlouho trvá. Když jste v pohodě, tak se toho můžu zbavit, hned jak se na to kouknou z pojišťovny. A taky,“ dodal, ,,když jste naživu, můžu vám poslat účet za vodtažení ze silnice.“

V duchu jsem si poznamenal, že musím zavolat pojišťovnu, ne že by mi dali bůhvíco. Obával jsem se, že auto má hodnotu sotva větší než pojistné, ale snad mi to zaplatí aspoň účet za odtažení.

„Myslím, že k nehodě došlo, protože mi selhaly brzdy,“ prohodil jsem. „Dá se to nějak od pohledu poznat?“

„Jen se klidně koukněte, je to váš auťák.“ Otočil se k odchodu. „Já mám práci.“

„Ne,“ ozval jsem se rychle. „Nevěděl bych, po čem se mám dívat. Nemohl byste se kouknout místo mne?“

„Zadarmo ne,“ pravil.

„Dobře, kolik chcete?“

„Běžnou sazbu za práci,“ odpověděl.

„Můžete se podívat hned? Dokud jsem tady?“

„Snad jo,“ uvolil se.

„Dobře,“ řekl jsem. „Běžná sazba za práci.“

Strávil asi dvacet minut zkoumáním toho, co z mého auta zbylo, ale závěr nebyl nijak jasný.

„Hádám, že to mohly bejt brzdy,“ vynesl konečně svůj soud. „Těžko říct.“

Ujistil jsem ho, že to rozhodně brzdy byly, že selhaly, což bylo příčinou nehody.

„Když jste si tak zatraceně jistej, že to byly brzdy, tak nač jste chtěl, abych se na to koukal?“

„Chtěl bych vědět, jestli s brzdami někdo něco neprovedl,“ vysvětlil jsem.

„Cože, jako schválně?“ Zůstal na mne zírat.

„Nevím. To bych právě chtěl, abyste mi řekl.“

„No nazdar,“ zopakoval. Znovu se sklonil nad autem.

„Koukejte,“ vyzval mě. Naklonil jsem se vedle něj nad tím, co bývala přední maska. Ukázal na pomotané klubko kovových trubek a tyčí. „Brzdovej systém na tomhle starým Golfu je jednoduchej hydraulickej bez posilovače.“ Přikývl jsem. To vím. „Když sešlápnete brzdovej pedál, tak zatlačíte píst do tohodle válce.“ Ukázal na cosi, co vypadalo jako kovová trubička zhruba jeden coul v průměru a půldruhého coulu na délku. „Píst vevnitř tlačí brzdovou kapalinu vedením až ke kolům a tlak způsobí, že brzdový destičky stisknou brzdovej kotouč. To auto zpomalí.“

„Jako brzdy na kole?“ dotazoval jsem se.

„No, ne tak úplně. Na kole máte od brzdový páky k brzdám lanko. V autě se tlak přenáší prostřednictvím soustavy trubek s kapalinou.“

„Rozumím,“ přikývl jsem, i když jsem si tím nebyl zcela jistý. „Co tedy způsobilo selhání brzd?“

„Brzdy vám selžou, když se do potrubí dostane místo kapaliny vzduch. Když pak sešlápnete pedál, stlačíte akorát vzduch a brzdy nefungujou.“ Povšiml si mého zmateného pohledu. „Víte, brzdová kapalina se nestlačí, ale vzduch jo.“ Přikývl jsem. To jsem věděl z chemie ve škole.

„Takže stačí, když dostanete trochu vzduchu do potrubí a brzdy nebudou fungovat?“ dotazoval jsem se.

„Ano,“ souhlasil. „Jenže až tak jednoduchý to zas není. V tomhle autě jsou dva brzdný systémy, a když jeden selže, druhej pořád ještě funguje.“

„Když jsem šlapal na pedál, tak to vůbec nebrzdilo,“ informoval jsem ho.

„Vzduch se musel dostat do hlavního válce,“ prohlásil. „To je neobvyklý, ale už jsem se s tím přece jen setkal. Tehdy se uvolnilo vedení z nádrže k hlavnímu válci.“ Nestíhal jsem ho sledovat.

„Dá se říct, jestli to bylo schválně?“ zeptal jsem se.

„Těžko říct,“ opakoval. „Může bejt. Spoje jsou pevný, tak musel někdo nějak narušit kovovou trubku.“ Kamsi ukázal. „Šlo by to, kdybyste ji několikrát sem tam vohejbal, až by únavou materiálu praskla. Víte, jako když mockrát vohnete kovovej háček na šaty a praskne vám.“

„Selhaly by pak brzdy okamžitě?“ zeptal jsem se.

„Ne nutně. Mohlo by to chvilku trvat, než se vzduch dostane z prasklý trubky do hlavního válce. Chtělo by to párkrát hezky důrazně šlápnout na brzdovej pedál.“

Vzpomněl jsem si na důrazné sešlapování brzdového pedálu cestou domů od nádraží v Cambridge.

„Dokážete takhle od pohledu říct, jestli se to tak přihodilo?“ otázal jsem se.

Znovu zkoumal změť trubek. „Při tý nehodě se všecko rozmlátilo. Těžko se dá říct, jak to vypadalo předtím.“

„Dokázal by to policejní vyšetřovatel poznat lépe?“ zeptal jsem se ještě.

Zatvářil se poněkud uraženě, že zpochybňuju jeho schopnosti. „Nikdo z toho zmatku nedokáže říct, co bylo před nehodou,“ pronesl pohoršeně.

Tak zcela jsem s ním nesouhlasil, ale nejspíš není nejvhodnější chvíle to říkat. Zaplatil jsem mu tedy hotově za půl hodiny práce a mobilním telefonem si zavolal taxi.

„Máte klíče od toho auta?“ zeptal jsem se ho.

„Ne, v životě jsem je neviděl. Možná jsou pořád ještě vevnitř.“

Nebyly. Díval jsem se. „Nevadí," řekl jsem. „Stejně by už k ničemu nebyly." Jenže visely na stříbrném řetízku na klíče. Dárek k jednadvacátým narozeninám od mé matky.

„Můžu teda ten vrak poslat do šrotu?" zeptal se.

„Zatím ne. Počkejte, až se na něj podívají z pojišťovny."

„Tak jo," pokývl. „Ale nezapomeňte, že platíte skladný."

No to je ale překvapení.

„Moc průkazné to není," poznamenala Caroline, když nás taxi odváželo zpátky do Newmarketu. „Co teď chcete dělat?"

„Jet domů," řekl jsem. „Jsem nějak líný." Jeli jsme tedy domů přes supermarket ve městě. Zůstal jsem sedět venku v taxíku a Caroline šla koupit něco k večeři a taky láhev červeného vína. Bylo mi jasné, že moje prášky proti bolesti se s alkoholem nijak zvlášť nesnášejí, ale komu na tom záleží.

Ležel jsem na pohovce, nechával odpočívat bolavou hlavu a Caroline zatím pobíhala po kuchyni. Jednou nebo dvakrát si ke mně přišla na chvíli sednout, ale brzy zase vstala a jala se znovu pobíhat.

„Uvolněte se," nabádal jsem ji. „Nesežeru vás zaživa."

Vzdychla si. „Tím to není. Jsem neklidná, protože tu nemám violu a nemůžu hrát. Většinou cvičím každý den aspoň dvě hodiny, i když večer vystupuju. Od předvčerejška jsem nezahrála ani notu a trpím abstinenčními příznaky. Potřebuju svoji kotvu."

„Mám to stejně s vařením," ujistil jsem ji. „Někdy mě prostě popadne potřeba vařit, i když není nikdo, kdo by to snědl. Mrazáky v restauraci jsou plné takových krmí, které hodlám jednou sníst."

„Škoda že nemáte nějakou tu krmi tady," prohodila.

„Můžu zavolat a požádat někoho ze zaměstnanců, aby ji sem přinesli."

„Ne," odmítla s úsměvem. „Risknu to a něco kuchaři ukuchtím. Taky bude lepší nic o tom zaměstnancům neříkat."

„Proč ne?" podivil jsem se.

„Mohli by si to špatně vyložit."

„A co přesně že by si mohli špatně vyložit?" vyzvídal jsem.

„Ach, já nevím," povzdechla si. „Kdyby věděli, že tu jsem, mohli by dělat unáhlené závěry."

Nemůžu říct, že by se mi obrat v rozhovoru zamlouval. Když se nějaká situace moc rozebírá, tak všechno začne vypadat hloupě, zatímco nepromyšlené spontánní jednání bez zábran je mnohdy lepším obrázkem pravých citů. Upřímnému nekontrolovanému citu ze včerejší noci v nemocnici hrozilo, že ho převálcuje příliš mnoho zdravého rozumu a zvažování důsledků.

„Co hrajete při cvičení?“ zeptal jsem se, abych změnil téma. „A neříkejte, že na violu.“

„Hlavně prstoklady,“ odpověděla. „Hrozná otrava.“

„Jako stupnice?“ Když jsem byl malý, musel jsem celé hodiny hrát stupnice na klavír. Nenáviděl jsem to.

„Přesně,“ přikývla. „Ale skladby hraju taky. Ze samotných stupnic by se zbláznil i profesionální muzikant.“

„Máte nějakou oblíbenou skladbu, kterou hrajete nejraději?“ vyzvídal jsem.

„Bachův houslový koncert E dur,“ svěřila se. „Ale hraju ho samozřejmě na violu.“

„Nezní to pak nepatřičně?“

Rozesmála se. „Ne, jistěže ne. Zní to dobře. Vezměte si například písničku ‚Yesterday‘, víte tu od Beatles. Dá se hrát na piano, na kytaru, na housle, na co chcete. A pořád to zní jako ‚Yesterday‘, ne?“

„Nejspíš jo,“ pokývl jsem a začal si ji broukat.

Podíval jsem se na hodinky. Šest hodin. Slunce sice ještě úplně nezapadlo, ale bylo rozhodně na sestupu za obzor, tak jsem otevřel láhev vína, posadili jsme se a při jeho popíjení se navzájem těšili ze své společnosti.

Caroline ukuchtila lososa s pažitkovou omáčkou, nové brambory a salát, a bylo to moc dobré. Seděli jsme spolu na pohovce, jedli z talířů na klíně a dívali se na satirický program v televizi. Pravá domácí pohoda.

Jak si Caroline naplánovala, nespala v mé ložnici.

Ostatně já taky ne.

11

Caroline vstala brzy a zavolala si taxi.

„Řekl jsem něco špatně?“ znepokojil jsem se.

„Ale ne,“ zasmála se. „Jenom se prostě musím vrátit do Londýna. Mám schůzku v kanceláři KFO na Clerkenwell Green. Chci je přemluvit, aby mě nechali odletět a připojit se na zbytek turné k orchestru.“

Seděla na kraji postele v mém pokoji pro hosty a navlékala si černé punčochy. Posadil jsem se a stáhl ji zpátky, až mi zase ležela v náručí.

„Neměla jsem v úmyslu, aby k tomu došlo,“ poznamenala. „Ale jsem ráda, že se to stalo.“

Já to v úmyslu měl a taky jsem byl rád. Políbil jsem ji.

„Vrátíš se po té své schůzce?“ zeptal jsem se.

„Nemůžu,“ tvrdila. „Orchestr dnes večer končí vystupování v New Yorku, a pak se na druhou část amerického turné přesouvá do Chicaga. Musím si zajistit svoje místo. Jestli všechno půjde dobře, tak v neděli odletím.“

Byl pátek. Neděle se zdála strašně blízko na to, aby mi zmizela za nekonečným Atlantikem.

„Ještě jsi ani neviděla moji restauraci,“ připomněl jsem jí. „Co třeba zítra? Na večeři?“

„Nebuďte tak žhavý, pane Moretone. Mám svůj život, víš. A musím zařídit řadu věcí, když budu příští týden pryč.“ Vstala a dooblékla se.

„Kdy se vrátíš ze Států?“ zeptal jsem se.

„Ještě ani nevím, jestli pojedu. Orchestr se má vrátit příští víkend, aby se mohl začít připravovat na sezonu ve Festival Hall. Právě v té době sólově vystupuju v Cadogan Hall. Opravdu přijdeš?“

„Pokud se mnou pak opravdu půjdeš na večeři,“ ujistil jsem ji.

„Dohodnuto.“ Zpečetili jsme domluvu polibkem.

Sešli jsme dolů a Caroline připravila snídani.

„Dávej pozor na ten toaster,“ varoval jsem ji, „Je rozbitý a nevysouvá topinky tak, jak by měl. Vždycky navíc zapomenu zapnout kouřový alarm.“

Pečlivě dávala pozor, a tak jsme se bez nehody usadili u stolu v kuchyni a sežvýkali každý dvě topinky s marmeládou.

Venku zatroubilo taxi. Moc brzo, pomyslel jsem si, příliš brzo.

Když Caroline odjela, potuloval jsem se celé dopoledne po domě a přál si, aby tu ještě byla. Kuchyni jsem uklidil nejmíň třikrát, a dokonce jsem vyluxoval podlahu v obývacím pokoji, až mě z toho hluku rozbolela hlava. Dal jsem si k obědu misku cereálií s prášky proti bolesti.

Kolem jedné hodiny Caroline telefonovala a já se smíšenými pocity vyslechl její zprávy. Byla celá vzrušená, že ji přivítali zpátky do náruče orchestru, a pilně spřádala plány na cestu do Chicaga. Měl jsem za ni radost, ale klamal bych sám sebe, kdybych si nepřiznal, jak moc je mi líto, že odjíždí.

„No to snad ne?“ nevěřil Bernard Sims svým uším. „Slyšel jsem o klientech, co se vyspali se svým právním zástupcem, a o porotcích, co spí jeden s druhým, dokonce jakási soudkyně se vyspala se soudním zapisovatelem, ale v životě jsem neslyšel o tom, že by se žalovaný vyspal se žalující stranou, a to ani když byli manželé.“ Hlasitě se řehtal. Radši jsem mu to neměl říkat.

Zavolal zkraje odpoledne, aby mi sdělil, že dostal další dopis od advokátů slečny Astonové, uvádějící podklad pro její stížnost a vyzývající naši stranu, aby slečně učinila rozumnou nabídku odškodnění za potíže a ztrátu výdělku, které zmíněná utrpěla.

Bláhově jsem mu přiznal, že jsem si vzal k srdci jeho radu, pozval ji na večeři, a že vztah mezi námi se rozvinul.

„Ale nespal jste s ní?“ zeptal se naléhavě.

„No,“ řekl jsem nakonec, „co když ano?“

Teď si tu situaci báječně užíval.

„Vzdala se zároveň se spodním prádlem i žaloby?“ dotazoval se a jen stěží se mu dařilo potlačit hurónský smích.

„Bernarde,“ ozval jsem se ostře, „to stačí. A ne, žalobu nestáhla. Její agent ji nutí, aby vytrvala. Chce svá procenta.“

„Třeba s ním spí taky.“ Už to vážně přeháněl.

„Bernarde, řekl jsem, ať toho necháte.“ Zesílil jsem hlas.

„Vy to s ní myslíte vážně, co?“ otázal se.

„Ano.“

„No to mě podrž,“ ulevil si. „Co mám říct jejím právníkům?“

„Opovažte se jim cokoli říct,“ nabádal jsem ho.

„O tomhle pochopitelně ne. Co jim mám říct ohledně té nabídky?“

„Já si to přes víkend promyslím. Domluvíme se v pondělí. Ona je teď na týden pryč, tak s ní právníci stejně nebudou moct mluvit.“

„Je pryč společně s vámi?“ zajímal se.

„Ne, není,“ ujistil jsem ho. „A i kdyby byla, tak vám do toho nic není.“

„Je mi do všeho, co se vás týká,“ chechtal se. „Jsem váš advokát, vzpomínáte si?“ Pořád ještě se smál, když zavěšoval. Zajímalo by mě, jestli mu všichni jeho klienti poskytují tolik legrace.

Kolem půl druhé jsem zavolal Carla a požádal ho, ať mě vyzvedne.

„Já myslel, že máte pár dní odpočívat?“ divil se.

„Mám. Nejdu do práce. Jen potřebuju na počítač, na internet.“

„Dobře,“ řekl, „budu tam za pět minut.“

Když jsem do vyhledavače na svém počítači zadal ‚Rolf Schumann‘, vyskočilo na mne skoro milion odkazů. Většinou německých. Rolf a Schumann jsou zřejmě běžná jména v Německu, Rakousku, Švýcarsku, a dokonce i v Holandsku.

Přidal jsem k vyhledávacím kritériím ‚Wisconsin‘ a překvapilo mě, že odkazy stále překračovaly osmadvacet tisíc. Takže Rolf a Schumann jsou i ve Wisconsinu celkem běžná jména.

Zjistil jsem, že do Spojených států emigrovalo víc lidí z Německa než z ostatních zemi, včetně Irska a Anglie, a že se jich nemálo usadilo ve státě Wisconsin, jelikož tamější podnebí a zemědělství byly obdobné jako u nich doma. Příliv byl tak velký, že se podle jedné webové stránky, kterou jsem navštívil, třetina celkové populace státu z roku 1900 narodila v Německu. Milwaukee, největší město ve Wisconsinu, vzdálené necelých třicet mil od Delafieldu, bývalo v devatenáctém století známé jako Německé Atény.

Když jsem doplnil Delafield, vyhledávání se zúžilo na pouhých několik stovek a mezi nimi jsem ho našel. Rolf Schumann, prezident Delafield Industries Inc., s datem narození, dosaženým vzděláním, rodinnými vazbami, prostě všechno. Starý dobrý internet.

Zhruba další hodinu jsem strávil zjišťováním různých užitečných informací o panu Schumannovi. Je mu jednašedesát let a prezidentem Delafield Industries je už sedm roků, přičemž předtím byl u téže společnosti finančním ředitelem. Ukázalo se, že je pilířem

delafieldské společnosti, zapojuje se do různých místních charitativních akcí, buďto jako dárce nebo jako organizátor. Dozvěděl jsem se, že je prominentem delafieldské Obchodní komory a také je starším jedné z místních luteránských církví. Absolutně nic z toho, co jsem našel, nenaznačovalo, že by se mohl stát terčem bombového útoku čtyři tisíce mil od domova.

V roce 1840 založil Delafield Industries Inc. místní kovář, vyrábějící ruční nástroje pro nové osadníky Wisconsinu, aby mohli obdělávat půdu a pěstovat obilí. S příchodem motoru s vnitřním spalováním našla firma nové zaměření, nejprve se vrhla na traktory a potom na kdejaký druh zemědělských strojů. Podle jejich vlastní webové stránky je dnes společnost největším dodavatelem zemědělských kombajnů pro farmáře na americkém Středozápadě, a dokonce i já jsem věděl, jak obrovské množství obilí se tam pěstuje. Pokud motivem vraždy pro žárlivé soupeře nebyl nesmírný úspěch a obří výdělky, nedokázal jsem připadnout na žádný důvod, proč by se Dealafield Industries měly stát terčem útoku.

Jako vyšetřovateli se mi nijak zvlášť nedaří.

Do kanceláře vešel Carl a podal mi dopis. „Tohle vám přišlo včera," oznámil.

Byl to dopis od okresní rady Forest Heath, kterým mě informovali, že mě hodlají žalovat. Vzpomněl jsem si, že jsem si ho právě jel vyzvednout od Suzanne Millerové, když mi selhaly brzdy. Zavolal jsem jí do kanceláře.

„Zdravím, Suzanne. Tady je Max Moreton."

„Dobrý den, Maxi," zatrylkovala., jak se vám daří? Doslechla jsem se, že jste měl nehodu."

„Jsem v pohodě, Suzanne, děkuju," uklidnil jsem ji. „Mám jen trochu otřes mozku, zato moje auto to odneslo důkladně."

„Ach, ach, to je mi líto."

„Omlouvám se, že jsem se k vám nedostal a nevyzvedl si ten dopis od okresní rady Forest Heath."

„Nedělejte si s tím starosti. Však tady na vás pořád čeká."

„Poslali mi kopii do restaurace," informoval jsem ji.

„Myslela jsem si, že to tak udělají," poznamenala.

„Měla jste štěstí s tím seznamem, co jsem vám o něj říkal?“ přešel jsem k pravému důvodu svého telefonátu.

„Bohužel vám se seznamem hostí na tu večeři nepomůžu,“ pravila. „Jediný seznam, který je k dispozici, je ten, co už máte. Krom obvolávání lidí, kteří jsou na seznamu uvedeni jmenovitě, a dotazování se na jména jejich hostů mě nenapadá, co jiného by se dalo dělat. Trochu víc štěstí jsem ale měla se seznamem Delafield Industries. Zvláštní oddělení údajně požádalo o seznamy hostů ve všech lóžích. Má to něco společného s bezpečností toho Araba.“ Nevypadala, že by na ni zvláštní oddělení dělalo nějaký zvláštní dojem. „A k čemu to bylo?!“

Jako všichni ostatní kromě mne si pořád myslela, že bomba byla určena princi.

„Kde ty seznamy jsou?“ zeptal jsem se.

„Asi je má zvláštní oddělení,“ usoudila. „Dozvěděla jsem se o nich jenom proto, že mi to řekl nájemce jedné z dalších lóží. Dost ho dopálilo, že má policii sdělit jména svých hostů. Podle mne se vztekal hlavně kvůli tomu, že tam měl milenku a chtěl její jméno uchovat v tajnosti.“

„Víte to určitě?“ tázal jsem se.

„Ale ovšem,“ pravila. „Řekl mým zaměstnancům, že je to jeho neteř, ale bylo úplně jasné, že není. Moc jsme si užili, když jsme dělali jakoby nic.“ Zasmála se do telefonu.

Nikdy bych to do ní neřekl. „Kdo to je?“ zeptal jsem se dychtivě.

„Radši vám to neřeknu,“ pravila, ale stejně mi to pověděla. Nedokázala odolat. Věděl jsem, o koho jde. V dostihovém světě ho znal každý. Nakonec mi sdělila i jméno oné milenky. Rozkošné. „Ale nikomu to neříkejte,“ žádala mě vážně. Ani nemusím. Suzanne se o to postará sama.

„Jak se dostanu k tomu seznamu zvláštního oddělení?“ vyptával jsem se.

„Proč si jim prostě neřeknete?“ nadhodila.

Tak jsem to udělal.

Naťukal jsem do počítače ‚Zvláštní oddělení policie Spojeného království‘ a našel stránku, kde jsem se dočetl, že každá policejní složka má své zvláštní oddělení. Zavolal jsem tedy na suffolkskou

policii, kde mě informovali, že ochranu významných osobností má na starosti zvláštní oddělení Metropolitní policie. Laskavě mi poskytli telefonní číslo.

„Veřejnosti informace nepodáváme," sdělil mi rozhodně detektiv inspektor Turner, když jsem mu zavolal a požádal ho o seznam.

„Ale já nejsem jen tak veřejnost, byl jsem tam," vysvětlil jsem mu. „Výbuch mě zasáhl a skončil jsem v nemocnici." Nesvěřil jsem se mu, že šlo jen o naražené koleno a natržené stehno.

„O co vám vlastně jde?" dotazoval se.

Vysvětlil jsem, že jsem působil jako šéfkuchař na obědě, který se podával ve vybuchlé lóži, a že jednoho z mých zaměstnanců exploze zabila. Projevoval příslušný soucit. Pověděl jsem mu o své domněnce, že zvláštní oddělení získalo seznam všech hostů pozvaných do oné lóže a že bych ho rád měl, abych mohl pozvat ty, co přežili, na terapeutickou skupinu, jež bude zřízena jménem zemřelé číšnice. Jako pomoc při překonávání traumatu z výbuchu.

Nic lepšího jsem si v rychlosti nedokázal vymyslet.

„Uvidím, co se dá dělat, pane," pravil.

Poděkoval jsem mu a dal mu svoji e-mailovou adresu a telefonní číslo.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro půl páté. Zavolal jsem Caroline.

„Haló," ozvalo se na lince. „Zrovna jsem na tebe myslela."

„Doufám, že v dobrém."

„Převážně." Její tón mi nebyl moc jasný.

„Nelituješ minulé noci, viď?" tázal jsem se.

„No, víš, bylo to trochu náhlé."

„Ano," souhlasil jsem. Podle mého jsou nejlepší věci v životě vždycky trochu náhlé, a ona není žádná výjimka. Rozhodl jsem se ale, že to nebudu zdůrazňovat. Kdo řekl, že ‚Kdo si počká, ten se dočká?'

„Jak ses měla odpoledne?" zeptal jsem se.

„Skvěle," oznámila mi. „Hrála jsem na violu celé tři hodiny. Bolí mě prsty, ale cítím se oživlá. Hudba je jako kyslík, bez ní se dusím."

„Já myslel, že budeš balit," poznamenal jsem.

„Odjíždím až v pondělí," sdělila mi. „První koncert v Chicagu se koná ve středu a zbytek orchestru jede na víkend k Niagarským vodopádům. Připojím se k nim v Chicagu v pondělí večer."

„Vrátíš se tedy do Newmarketu?" vyzvídal jsem.

„Nemůžu. Zítra ve čtyři jdu ke kadeřníkovi a musím se připravit na cestu."

„Hm," zabručel jsem pochmurně. „Kdy tě uvidím?"

„Nemluv tak zoufale," napomenula mě. „Řekla jsem, že nemůžu přijet do Newmarketu, ale ty bys mohl přijet sem, kdybys chtěl."

Chtěl jsem. „Kdy?"

„Kdykoli," pravila. „Přijeď zítra a zůstaň do pondělí do rána. Můžeš mi pomoct s věcmi na Heathrow a zamávat mi, až budu odlétat do Států."

Hnusilo se mi pomyšlení, že bych jí měl mávat na cestě kamkoliv. „Dobře." souhlasil jsem. „Budu u tebe zítra kolem poledne."

„Ne, později," bránila se. „Před tím kadeřníkem musím jít ještě nakupovat. Přijeď v sedm a půjdeme na večeři do hospody."

„To bude prima," nadchl jsem se. „Ještě ti zavolám." Zavěsili jsme a já seděl u psacího stolu a usmíval se. Nikdy v životě jsem tak dychtivě nechtěl nikoho vidět. Je to ono? přemýšlel jsem. Trochu náhlé, a trochu děsivé.

Zeptal jsem se počítače, kdo řekl ta slova. Ihned mi poskytl odpověď. Abraham Lincoln. Ale úplné znění citátu bylo trochu jiné: ‚Kdo si počká, ten se dočká, ale jen toho, co na něj zbude po lidech, kteří si pospíší.' Rozhodl jsem se, že si v budoucnu pospíším.

Strávil jsem další hodinu na počítači a pokoušel se přijít na něco, co by mě nasměrovalo, kde hledat. Vyhrabal jsem výtisk *Cambridge Evening News*, kde uveřejnili seznam mrtvých, a prohledával internet, jestli u některého jména nenajdu nějaké vodítko. Zjistil jsem, že jeden ze zemřelých zástupců Delafieldů, Gus Witney, měl spojení se světem koní, jelikož působil v pólo klubu. V Lake Country Polo Clubu, abych byl přesný.

Vyhledal jsem si ten klub. Měl obsáhlé webové stránky, jež jasně svědčily o tom, že jde o kvetoucí podnik. Gus Witney tam vskutku byl, uvedený jako předseda klubu, a dokonce jsem si mohl prohlédnout jeho usmívající se fotografii. Viditelně nebyli právě

nejrychlejší, pokud jde o aktualizaci stránek, neboť již uplynuly téměř dva týdny, co jejich předseda zemřel, a zatím tu o tom nebyla ani zmínka. Klub nikoli neočekávaně sponzorovala společnost Delafield Industries Inc. A samotný Rolf Schumann byl uveden na seznamu patronů a místopředsedů.

Našel jsem tam také link na Asociaci póla Spojených států a překvapilo mě, nakolik je tenhle sport v Americe rozšířený. Nešlo samozřejmě o stejnou ligu jako baseball nebo americký fotbal, ale ukázalo se, že ve Spojených státech je čtyřikrát víc pólo klubů než dostihových drah pro plnokrevníky. Taky asi desetkrát víc klubů než v Anglii. Opravdu překvapivé. Vždycky jsem pólo považoval za menšinový sport, navíc prapodivný britský menšinový sport, kterému se věnovali důstojníci britského jezdectva na pláních Indie, aby zahnali nudu na daleké výspě od domova.

„Máte novou poštu," hlásil počítač prostřednictvím malé modré obálky v pravém dolním rohu obrazovky.

Přišla od detektiva inspektora Turnera. Posílal mi seznam hostů Delafieldů na dostizích 2000 Guineas. Hodný detektiv inspektor Turner. Jenže jsem nenašel to, oč mi šlo. Poslal mi naskenovanou kopii papíru, na němž byl původně vytištěný celý seznam pozvaných. Kdosi ale tlustou černou čárou přeškrtal sedm jmen těch, kteří se nedostavili. Vedle šestnácti zbývajících jmen někdo připsal z, zřejmě místo ‚zesnulý', neboť taková zet se nacházela vedle Elizabeth Jenningsové, MaryLou Fordhamové a Waltersových. Někdo také na konec seznamu rukou připsal Louisa Whitvorthová a Elaine Jonesová. I ony měly vedle sebe z. Uvědomil jsem si, že podle zprávy v *Cambridge Evening News* byla Elaine Jonesová žena, kterou zasáhlo letící zdivo.

Asi bych si neměl stěžovat. Požádal jsem o seznam těch, kdo přežili, a přesně to mi detektiv inspektor Turner poslal spolu se jmény zemřelých. Pořád mi ale chyběla jména sedmi lidí, kteří tam měli být, a nebyli.

Znovu jsem zavolal na stejné číslo.

„Je tam detektiv inspektor Turner?" tázal jsem se.

Musel jsem několik minut čekat, než se dostavil k telefonu. Poděkoval jsem mu, že mi seznam poslal, ale nemohl by mi ještě

trochu pomoci? Trpělivě vyslechl mé vysvětlení, že bych rád získal také jména těch, kteří jen o vlásek unikli smrti, aby i oni mohli mít prospěch z terapeutické skupiny. Má těch sedm chybějících jmen?

Zdálo se, že váhá, ale nakonec souhlasil, že se pokusí vyhledat původní seznam.

„Nemůžu vám slíbit, že ho pořád ještě máme," prohlásil. „Pro nás není tak důležité schovávat seznam lidí, kteří tam nepřišli, zvlášť když nebyli zamýšleným cílem."

Už jsem mu málem pověděl o své teorii, že zamýšleným cílem nebyli, ale pořád to vypadalo značně fantasticky a jen těžko bych to podložil fakty. Odpolední prohledávání internetu mi nepřineslo prakticky nic zaznamenání hodného, a já začínal vážně pochybovat i o svém nápadu, že autonehodu někdo úmyslně nastražil. Tak jsem mu jenom znovu poděkoval a řekl, že budu čekat, co mi pošle.

„Za půl hodiny mi končí služba," řekl. „Uvidím, co se dá dělat."

Zavěsil jsem. Mám pravdu já, nebo policie? Možná bych se o své myšlenky měl podělit s policistou, mohl by mě přinejmenším upozornit na omyly v mém uvažování. Třeba má policie, jak říkala Caroline, víc informací než já, informací od MI5 a ostatních výzvědných služeb. Ovšem taky se třeba drží teorie o arabském princi, protože žádnou jinou nemá.

Říkal jsem si, že zavolám Neilu Jenningsovi, ale je asi příliš brzy, abych ho rušil v období smutku a kladl mu otázky o tom, jak a proč byl pozvaný do lóže Delafieldů. Zavolal jsem místo toho Kealyovým.

„Dobrý den, Maxi," ozvala se Emma. „Chcete si ověřit, jestli zítra přijdeme?"

Musel jsem se zamyslet, abych pochopil, o čem mluví. „Ne," řekl jsem. „Počítal jsem, že přijdete."

„Ano," potvrdila. „Myslím, že nás bude šest jako obvykle."

„Výborně." Rozhodl jsem se nezmiňovat, že v restauraci nebudu. Budu ve městě v hospodě s Caroline. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem byl v sobotu večer naposledy ‚v hospodě'. Těšil jsem se. „Ne, volám kvůli tomu, že se chci zeptat, jestli víte, proč vás pozvali na ten oběd na Guineas."

„Jo tohle. Běžel nám v tom dostihu kůň. To asi byl ten důvod."

„Ale všechny trenéry přece pozvat nemohli,“ zapochyboval jsem.

„Nevím,“ řekla Emma. „Nás ano, a vím, že taky pozvali Neila a Elizabeth. Mluvila jsem s ní o tom.“ Krátce se odmlčela. „Chudák Elizabeth.“

„Ano,“ přitakal jsem. Pár sekund jsem počkal. „Emmo, je mi líto, že otravuju, ale nemohla byste si vzpomenout, kdy jste dostali pozvánku?“

„Hm.“ Následovala chvíle ticha. „Nevzpomínám si. Vím jenom, že už je to nějaký čas.“

„Byla to opravdová pozvánka na tuhém papíru?“ zeptal jsem se.

Další odmlka. „Asi ne,“ řekla. „Nevzpomínám si, že by byla na krbové římse. Tam všechny pozvánky dáváme.“ Jejich krbová římsa je určitě pořád pěkně zaplněná.

„No nic,“ povzdechl jsem si. „Stejně děkuju.“

„V pořádku. Zeptám se George, až se vrátí. Je na nějakém zatraceném zasedání výboru klubu, kde je předsedou. Zavolám vám, jestli si bude pamatovat víc než já.“

„Děkuju. Na shledanou.“ Zavěsil jsem. Další slepá ulička.

Znovu jsem se zadíval na seznam, který mi poslal detektiv inspektor Turner. Ze sedmnácti nepřeškrtnutých jmen, vedle nichž nebylo z, jsem znal jedenáct. Odhadoval jsem, že ta zbývající, která jsem nepoznal, jsou lidé od Delafieldů, z nichž jeden podle paní Hardingové a jejích novin mezitím zemřel na popáleniny. Mezi jedenácti jmény, jež jsem znal, byl i manželský pár, který pravidelně večeřel U sítě se senem, a čtyři další místní lidé, naši občasní zákazníci. Ostatních pět bydlelo ve vzdálenějších končinách, a byl mezi nimi i jeden trenér s manželkou z Middlehamu v Yorkshiru, manželka irského obchodníka, kterého výbuch zabil, a bývalý žokej ze západní Anglie, který se nyní skromně živí tipováním na dostizích pro různé společnosti. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych s ním před obědem mluvil, ale stejně jsem byl většinu času v kuchyni. Nikdo z nich nevypadal jako pravděpodobný terč teroristů.

Poslední byl Rolf Schumann. Byl on tím terčem?

Zkontroloval jsem elektronickou poštu. Nic nového.

Podíval jsem se na hodinky. Půlhodina už uplynula. Detektiv inspektor Turner jistě už ze služby pro dnešek odešel, možná i na celý víkend, tak se budu muset obrnit trpělivostí a čekat.

O půl sedmé se již obsluha v restauraci dostala do plného proudu, odešel jsem tedy do kuchyně, abych se ujistil, že všechno běží, jak má, ale Carl mě z kuchyně okamžitě vykázal.

„Jste nemocný," oznámil mi. „Jděte domů a nechte nás pracovat."

„Nejsem nemocný," namítl jsem. „Jenom mě bolí hlava. Otřes mozku není nakažlivý, nemusíte se bát."

Uculil se. „To je jedno. Poradíme si bez vás. Tohle je Oscar." Ukázal na novou tvář v kuchyni. „Jde mu to." Oscar se usmál. Gary nikoli. Zjevně neměl svůj dobrý den. Nechal jsem je a vrátil se do kanceláře. Docela rád bych šel domů, ale chtěl jsem ještě chvíli hledat na internetu, a doma počítač nemám.

Znovu jsem zkontroloval elektronickou poštu, ale pořád nic. Už jsem začal detektiva inspektora Turnera vzdávat, když zazvonil telefon. Byl to on.

„Omlouvám se," pravil, „našel jsem originál seznamu, ale nějak si nemůžu poradit se skenerem, když sekretářka odešla. Taky už musím jít domů. Manželka má narozeniny a máme jít do kina, stejně už přijdu pozdě. Pošlu vám to příští týden."

„Nemohl byste mi seznam prostě přečíst?" navrhoval jsem. „Zapsal bych si to."

„Tak dobře. Ale rychle."

Popadl jsem tužku a zapsal si jména na zadní stranu jednoho starého jídelního lístku. Jak jsem očekával, byl tam Neil Jennings stejně jako George a Emma Kealyovi, a znal jsem dva z ostatních čtyř, Patricka a Margaret Jacobsovy, kteří ve městě společně vedli úspěšné sedlářství. O další dvojici jsem v životě neslyšel. Jmenovali se Pyotr* a Tatiana Komarovovi. Poděkoval jsem Turnerovi, popřál mu pěkný večer s manželkou a doporučil mu, ať na mne svede svůj pozdní příchod. Sdělil mi, že to stejně měl v úmyslu, a zavěsil.

*S ohledem na místo, kde se děj románu odehrává, byla při překladu úmyslně použita transkripce z ruského jazyka do anglického (Pyotr), nikoliv do českého jazyka (Pjotr).

Zahleděl jsem se na jména, která jsem si poznamenal na jídelní lístek. Proč jsem si myslel, že klíčem ke všemu budou jména pozvaných, co se nedostavili do vybuchlé lóže? Patrick a Margaret Jacobsovi jsou milí lidé. Vím, že se o své zákazníky starají schopně a s okouzlující péčí. Většina trenérů v Newmarketu je má v úctě, ba přímo v oblibě, někteří je dokonce brávali na večeři k Síti se senem. Porovnal jsem jejich jména se seznamem hostí na páteční večeři, a opravdu, pan a paní Jacobsovi byli přítomni.

S Komarovovými jsem neměl stejné štěstí, ti se na pátečním seznamu nevyskytovali. Neznamená to samozřejmě, že tam být nemohli, jen nebyli uvedeni jmenovitě.

Naklepal jsem do počítače ‚Komarov'. Vyhledavač Google na mne vyplivl přes milion odkazů. Zkusil jsem ‚Pyotr Komarov' a dostal se zhruba na osmatřicet tisíc. Ten, kterého jsem hledal, mohl být kterýkoli z nich, a většina byli Rusové. Požádal jsem přístroj, ať hledá ‚Tatiana Komarov'. ‚Nemyslíte náhodou ‚Tatiana Komarova?' tázal se mě. Vzpomněl jsem si, že v ruštině a ostatních slovanských jazycích končí ženská podoba jména na a. Zkusil jsem tedy ‚Tatiana Komarova'. Dalších osmnáct tisíc odkazů. Zadání ‚Pyotr a Tatiana Komarovovi' dohromady mi jich vyneslo šestnáct tisíc. Jako kdybych hledal jehlu v kupce sena, a přitom ani nevěděl, jak vypadá.

Jeden z odkazů nicméně upoutal moji pozornost. Jistý Pyotr Komarov figuroval jako předseda Pólo klubu St Petersburg. To musí být on, napadlo mne. Pyotr Komarov a Rolf Schumann se nejspíš seznámili přes pólo.

Hledal jsem dál, tentokrát jsem se zaměřil na webové stránky Pólo klubu St Petersburg. Nečekal jsem, jak moc jich bude, ale pak jsem si uvědomil, že většina se vztahuje k St Petersburgu na Floridě. Klub, který jsem hledal, se nachází ve městě Sankt-Petěrburg, založeném carem Petrem Velikým v roce 1703 na baltickém pobřeží Ruska. Podle klubových stránek je pólo v postsovětském Rusku jasně na vzestupu. Kluby zřejmě rostou jako houby po dešti a nová střední třída se nejspíš snaží soutěžit se svým americkým protějškem a

udělat z výletu na zápas póla jednu z nejvýznamnějších společenských událostí týdne. V Rusku dokonce během dlouhé zimy hrají pólo na sněhu a používají k tomu nafukovací oranžový míč velikosti míče fotbalového, namísto tradičního bílého dřevěného. Uvádělo se tu, že Sněžný pohár v pólu, sponzorovaný jedním z největších výrobců švýcarských hodinek, je první událostí zimní sezony v Sankt-Petěrburgu, událostí, kterou musíte vidět a na níž v apartní společnosti musíte sami být viděni.

Takže co? Co může mít pólo společného s výbuchem bomby na závodišti v Newmarketu? Nebyl jsem si jistý, že tu nějaká souvislost je, nicméně pólo nepochybně spojovalo některé oběti výbuchu i některé další lidi, kteří se oběťmi nestali, ač se to u nich dalo očekávat.

12

Strávil jsem další neklidnou noc. Namísto až příliš důvěrně známé noční můry s beznohou MaryLou jsem ležel vzhůru a snažil se myslet na Caroline, ale pořád jsem se vracel k palčivým otázkám: Kdo otrávil večeři? Proč? Opravdu se kdosi snažil zabránit někomu následující den v účasti na dostizích? Pokud ano, tak kdo? Pokusil se mě někdo zabít tak, že poškodil brzdy mého auta? Jestli ano, tak kdo? A proč? A konečně, má to všechno něco společného s pólem? Spousta otázek, ale zatraceně málo odpovědí.

Většinu předchozího večera jsem strávil na internetu. O pólu jsem se dozvěděl hromadu věcí, o nichž jsem neměl tušení a bez nichž bych se nejspíš velice dobře obešel. Pětkrát se pólo stalo olympijským sportem, avšak jen do roku 1936, kdy Argentina získala zlatou medaili. Zdá se však, že tato země pořád zůstává v pólu nejsilnější a většina ponyů, používaných v tomto sportu, stále pochází z Jižní Ameriky.

Ve Spojeném království je vrcholným orgánem Hurlinghamská asociace póla, přestože se v Hurlinghamském klubu vlastně žádné zápasy nehrají, jelikož tamější hřiště póla byla rozorána, aby v roce 1939 nakrmila válkou sužované Londýňany.

Vyhledal jsem si na jejich webové stránce pravidla hry. Zabírala padesát stran hustě tištěného textu a byla tak složitá, až jsem se divil, že tomu vůbec někdo dokáže rozumět. Pobavilo mě zjištění, že pokud se třiapůlpalcový dřevěný míček po úderu pálkou, nebo šlápne-li na něj pony, zlomí na dvě nestejné části, stále je možné zaznamenat branku, pokud mezi jejími sloupky projde větší část míčku. Jen jsem si tak představoval, co by říkal obránce, kdyby se ukázalo, že bránil nesprávný kus míčku. Pravidla šla dokonce tak daleko, že v nich bylo písemně uvedeno, že rozhodčí na koních nesmějí během hry používat mobilní telefony, zatímco pěší sudí se má vyvarovat rozptylování jako třeba hovoru se sousedem nebo používání mobilu, když sleduje postranní čáru.

Rovněž jsem zjistil, že pólo ponyové nejsou ve skutečnosti poníci. Jsou to koně. Mnozí jsou argentinští Criollos a jiní zase bývalí dostihoví plnokrevníci, kteří na dráze neosvědčili dostatečnou rychlost. V Americe plnokrevníky často kříží s plemenem Quarter horse, aby vyprodukovali rychlá zvířata na jistých nohou, schopná prudkého zrychlení a zpomalení i ostrých obratů, jež jsou pro úspěch podstatné. Rozhodně to však nejsou poníci, v kohoutku mají v průměru přes patnáct pěstí, neboli pět stop, ve srovnání s maximální kohoutkovou výškou čtrnácti a půl pěstí u opravdového ponyho.

Ač jsem měl hlavu plnou zbytečných informací, žádné odpovědi na své otázky jsem nenašel. Zato jsem se dozvěděl, že se právě tuto neděli v Gardovém pólo klubu poblíž Windsoru koná finále turnaje v pólu. Možná se tam vypravím. Nebo ještě líp, vypravím se tam s Caroline.

„Zbláznil ses?“ tázala se Caroline, když jsem jí zavolal. „Nemám čas chodit na nějaký zatracený zápas v pólu. A ty máš odpočívat. Nezapomínej, že máš otřes mozku.“

„Jde jenom o odpoledne,“ přesvědčoval jsem ji. „A otřes ovlivňuje paměť.“

„Ty tam vážně chceš jít, co?“

„Rozhodně,“ přiznal jsem.

„Ale já o pólu nic nevím,“ stěžovala si.

„No a co? Já taky ne,“ uklidňoval jsem ji.

„Tak nač tam pro všechno na světě chceš chodit?“ nechápala.

„No, znáš moji praštěnou teorii o výbuchu a otrávené večeři, že? Mám prostě takové tušení, že by to mohlo mít něco společného s pólem. Vím, že to zní šíleně, a možná pláču na špatném hrobě, ale chci jít na zápas póla a položit pár otázek.“

„Tak proč to neřekneš rovnou? Samozřejmě půjdu. Mám si vzít kostkovanou čepici a lupu?“

„Slyším v tvém hlase jistou skepsi?“ zasmál jsem se. „Abych ti řekl pravdu, tak mám taky silné pochyby, ale nemám kde jinde pátrat.“

„Tak co si mám vzít na sebe?“ dotazovala se Caroline.

„Tvídový kostým a zelené gumáky,“ poradil jsem jí.

„Nemám tvídový kostým,“ ohradila se.

„Dobře. Tak něco elegantního a teplého, předpověď na neděli není nejlepší.“

„Potřebuju klobouk?“ upřesňovala si.

„Nevím,“ odpověděl jsem.

„Jsi úplně k ničemu,“ usoudila. „Já myslela, že se v koňském světě vyznáš.“

„V dostizích, ne v pólu,“ namítl jsem.

„To je totéž. Obojí se motá kolem kobyl.“

Musí se toho ještě hodně naučit.

Většinu neděle jsem strávil blouděním po svém domku a koukáním na ručičky hodinek, jež se neskutečně pomalu ploužily kolem ciferníku. Přál jsem si, aby sebou hodily a já už byl na cestě do Fulhamu, na cestě za Caroline.

Den nicméně nepředstavoval úplnou ztrátu. Dopoledne jsem zavolal Margaret Jacobsové do sedlářství. Netvářila se právě přátelsky.

„Co chcete?“ otázala se dost podrážděně.

„Copak se stalo, Margaret?“ zeptal jsem se.

„Způsobil jste, že nám s Patrickem bylo po té večeři hrozně zle,“ postěžovala si. „Myslela jsem, že umřeme.“

„Je mi to líto.. Jestli vás to utěší, tak mně bylo taky příšerně zle. A neudělal jsem to schválně.“

„No to asi ne.“ Trochu roztála, i když jen nepatrně. „V novinách ale psali, že je vaše restaurace zavřená za účelem dekontaminace.

Takže i oni museli shledat, že je tam něco v nepořádku. Jedli jsme tam jenom týden před tím.“

„S restaurací není nic v nepořádku,“ ujistil jsem ji. „Prověřili nás z Úřadu potravinářských norem a vystavili nám dobré vysvědčení. Nic v nepořádku nebylo.“

„Muselo být,“ trvala na svém. „Proč by nám jinak bylo tak špatně?“

Rozhodl jsem se nevykládat jí o fazolích a svém přesvědčení, že někdo večeři úmyslně otrávil. Místo toho jsem změnil téma.

„Margaret,“ řekl jsem, „vím, že jste s Patrickem byli pozvaní na oběd, který u příležitosti 2000 Guineas pořádala firma Delafield Industries. Nešli jste tam proto, že vám bylo špatně?“

„Ano,“ přitakala pevně. „Moc jsem se na ten den těšila, ale oba jsme celou noc nezamhouřili oko.“

„Řekl bych, že nakonec bylo dobře, že jste tam nešli,“ prohodil jsem.

„Jak to?“ podivila se.

„Vy to nevíte? Lóže, v níž na závodišti vybuchla bomba, byla právě lóže, kde se podával ten oběd. Všichni, kdo zemřeli, byli lidi od Delafieldů a jejich hosti.“

Na druhém konci drátu následovalo dlouhé ticho.

„Margaret? Jste tam ještě?“

„Neuvědomila jsem si, že to byla ta lóže, kde došlo k výbuchu,“ ozvala se nakonec šokovaně. „Můj Bože. Mohli jsme být po smrti.“

„Ale nejste.“ Snažil jsem se ji uklidnit.

„Byla jsem tak naštvaná, že nemůžeme jít,“ dodala. „Vlastně jsem chtěla jít, přestože jsem se cítila mizerně. To Patrick naléhal, abychom nikam nechodili, a hrozně jsme se pohádali,“ Odmlčela se. „Chudáci lidi.“

„Ano,“ souhlasil jsem. „Byl jsem tam. Vařil jsem ten oběd.“

„Vážně?“ zeptala se překvapeně. „Kdybych to byla věděla, tak jsem možná tolik neusilovala tam jít.“

„No, díky,“ utrousil jsem.

„Promiňte,“ omlouvala se. Nedodala však, že to tak nemyslela.

„Margaret, restaurace U sítě se senem je naprosto bezpečná,“ ujišťoval jsem ji.

„Hmm.“ Neznělo to, jako kdyby mi moc věřila.

„Přijďte na večeři jako můj host a vezměte Patricka.“

„Možná,“ řekla. A možná taky ne, pomyslel jsem si. Sedlářství Patricka a Margaret Jacobsových zásobovalo většinu stájí ve městě a já potřeboval, aby nešířili pochybnosti o mém jídle. Získat špatnou pověst je velice snadné, ať už zaslouženě nebo ne, a špatné pověsti se člověk zbavuje jen obtížně.

„Rozmyslete si to,“ vybídl jsem ji. „Klidně si pozvěte pár hostů.“ Kolik jí budu muset nabídnout, přemýšlel jsem, než bude souhlasit?

„Kdy?“ zeptala se. Zabrala.

„Kdykoli budete mít chuť,“ tlačil jsem ji dál. „Co třeba příští víkend?“

„V sobotu?“ nadhodila.

„Bez problému,“ ujistil jsem ji. „Udělám vám rezervaci pro čtyři. Na osmou?“

„Dobře,“ souhlasila s lehkým zachvěním v hlase. „Děkuju.“ Svou rybičku jsem chytil, ale nijak mě to neposunulo v mém hledání.

Život bez auta se mi vážně začínal zajídat. Vynález spalovacího motoru se ukázal jako největší poskytovatel osobní svobody, jakou kdy člověk poznal, jenže je to svoboda, kterou máme tendenci považovat za samozřejmou. Můj poslední poskytovatel osobní svobody ještě pořád ležel jako pomačkaná hromada v areálu odtahové služby, a já velice postrádal pohodlí rychlého, snadného cestování, jež nyní nebylo ani rychlé, ani snadné.

Vytočil jsem číslo taxislužby NewTax, jež jsem už znal zpaměti, a objednal si odvoz na nádraží v Cambridge, abych chytil v pět hodin vlak do Londýna. Naházel jsem do cestovní kabely pár věcí a netrpělivě čekal na taxík. Proč jen si připadám jako nezvedený školák, co se chystá za školu?

Dodatečně jsem do kabely přihodil taky cestovní pas, co kdybych ho náhodou potřeboval. Říkal jsem si, že jsem cvok, ale co? Neřekl snad Shakespeare v Jak se vám líbí něco o tom, že člověk nemiloval, pokud si nedokáže vzpomenout, že by provedl nějakou hloupost? Zamiloval jsem se? Ano, pravděpodobně ano.

Nádraží King's Cross bylo plné zklamaných fotbalových fanoušků, čekajících po porážce svého týmu ve finále Poháru na vlak zpátky na sever. Panovala mezi nimi pochmurná a dost agresivní nálada. Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem se ubránit širokému úsměvu vyvolanému představou, že strávím s Caroline dvě noci. V důsledku toho jsem si vysloužil nevítanou pozornost od skupiny půl tuctu fotbalových mladíků v červených košilích. Všichni byli značně rozparádění alkoholem.

„Čemu se culíš?" položil mi jeden z nich otázku, strčil mi svůj obličej do tváře a obšťastnil mě štědrou dávkou svého alkoholického dechu.

„Ničemu," odtušil jsem nesměle.

„Koukej táhnout do prdele," vyzval mě trochu nezřetelně. V jeho očích jsem si mohl přečíst, jaké myšlenkové pochody se mu odehrávají v intoxikovaném mozku. Byl zřejmě velitelem své bandy a na ostatních jsem viděl, jak pozorně sledují každý jeho pohyb. Vycítil jsem, že zvažuje možnosti dalšího vývoje a že jednoduchá volba jít dál a nechat mě mému osudu by v jeho očích znamenala ztrátu tváře mezi jeho nohsledy. Kdyby to nebylo tak děsivé, mohla to být legrace. Oči se mu rozšířily a já viděl, jak jeho iracionální uvažování dochází k jednoznačnému závěru, že fyzické násilí je jediným možným řešením.

Jeho reakce však byly natolik pomalé, že jsem zahlédl, jak napřahuje do dálky pazouru, aby mi uštědřil pravý hák, a stačilo mi uhnout dozadu, abych se ráně vyhnul. Na tváři se mu objevil výraz jistého překvapení, když jeho pěst neškodně o půl druhého palce minula špičku mého nosu. Setrvačnost úderu ho táhla za neúspěšnou paží, vyvedla ho z rovnováhy a on sebou těžce pleskl o betonové nástupiště. Nejvyšší čas hbitě zmizet, pomyslel jsem si. Otočil jsem se a utíkal pryč.

Následovalo pár úzkostných minut, kdy jsem prchal nádražím, v patách tlupu pronásledovatelů. Naštěstí většina z nich s sebou vláčela nejenom přebytek vypitého piva, ale taky přebytečné pneumatiky kolem pupku, takže jen těžko stačili mému adrenalinem poháněnému úprku. Dva z nich však byli navzdory své zátěži nečekaně čiperní a

nejednou jsem ucítil jejich prsty na svém kabátě. Jednou jsem se ohnal kabelou po jednom z nich a odměnilo mě hlasité nadávání.

Vyrazil jsem z nádraží a přeskočil zábradlí do provozu na Euston Road, kličkoval mezi autobusy, auty a taxíky a utíkal o život. Naštěstí pro mne kombinace zdravého rozumu a včasný zásah projíždějícího policejního vozu znamenaly, že mě párek pronásledovatelů už nehonil, když jsem unikl za čtyřproudovou silnici a ztěžka dýchaje klusal po dláždění směrem k západu.

Zpomalil jsem a úlevou se nahlas rozesmál. Vysloužil jsem si pár udivených pohledů od kolemjdoucích, ale tentokrát v jejich očích nebylo naštěstí nic jiného než trocha pobavení. Cítil jsem se blaženě a doslova poskakoval po chodníku, když jsem mezi přijíždějícími vozy vyhlížel prázdný černý taxík, který by mě odvezl do Fulhamu.

Caroline své obydlí popsala jako snížené přízemí. Tamworth Street stejně jako mnohé rezidenční ulice západního Londýna lemovaly po obou stranách terasové činžovní domy s omítkou, postavené ve dvacátých a třicátých letech, aby ubytovaly vzrůstající městskou populaci. Původně domy sloužily vždy jedné rodině, ale od té doby mnohé přestavěli na byty, neboť poptávka po bydlení v dalších desetiletích dvacátého století dále vzrůstala. Podél celé ulice vznikly byty i v původních prostorách ‚pod schodištěm‘, kde kdysi působili sloužící, pečující o rodiny nahoře. Do Carolinina příbytku se nevstupovalo hlavními dveřmi, nýbrž bývalým vchodem pro služebnictvo, nejprve vrátky v kovovém zábradlí, potom dolů asi po osmi schodech do malého dvorečku pod úrovní ulice.

Otevřela dveře, radostně vypískla, vrhla se mi do náručí a uštědřila mi dlouhý polibek na uvítanou. Jestliže má nějaké pochybnosti o našem vztahu, má věru zvláštní způsob, jak to dát najevo.

Její byt procházel celým domem od průčelí až dozadu a byl z něj přístup na miniaturní venkovní prostor, dost velký akorát na stůl a pár židlí.

„V létě mi sem jde ranní slunce,“ informovala mě. „Je to rozkošná zahrádka. Proto jsem si byt pronajala.“

Jak je možné, uvažoval jsem, že lidské bytosti spokojeně žijí tak blízko sebe v téhle městské džungli, že stolek a židle na betonovém

plácku o šesti stopách čtverečních pro ně představuje rozkošnou zahradu? Já mám radši široké otevřené prostory krajiny kolem Newmarketu, ale je mi jasné, že se brzy budu muset přestěhovat a připojit se k tomuhle městskému shluku, jestli mám uskutečnit Markovy plány.

Samotný byt byl moderní, v minimalistickém stylu se spoustou holých dřevěných podlah a chromovaných barových stoliček v dobře vybavené bílé kuchyni. Byly tu dvě ložnice, ale tu menší Caroline předělala na zkušebnu s židlí a stojanem na noty uprostřed místnosti a horami notových záznamů kolem stěn.

„Nemají tví sousedé námitky?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odvětila rozhodně. „Nehraju pozdě večer ani před devátou ráno a nikdo si nestěžoval. Dokonce jedna paní nahoře povídala, jak ráda mě poslouchá.“

„Zahraješ mi?“ dotazoval jsem se.

„Cože, teď?“

„Ano.“

„Ne,“ odmítla. „Nezahraju ti, dokud ty mi neuvaříš.“

„To není fér. Já bych ti byl uvařil, kdybych neměl bouračku.“

„Výmluvy, samé výmluvy,“ smála se.

„Co máš v ledničce?“ vyzvídal jsem. „Uvařím ti teď.“

„Kdepak. Jdeme do hospody. Musela jsem podplatit barmana, aby nám podržel stůl.“

Jít s Caroline v sobotu večer do hospody bylo přesně takové, jak jsem si to představoval. Příslušná hospoda jménem Atlas se nacházela za rohem na Seagrave Road a byla nacpaná. I když se Caroline nějak podařilo zařídit rezervaci, pořád to byla hospoda, a ne restaurace jako U sítě se senem. Náš světlý dřevěný stůl stál poblíž okénka prodeje pití na ulici. Caroline se usadila na rovné dřevěné židli, co mi připomněla školní lavice, a já se zatím prodíral davem k baru, kde jsem si z vinného lístku napsaného křídou na černé tabuli hrdě se tyčící nad zrcadlovou stěnou za pultem vybral Chianti Classico.

Jídlo bylo dobré a nápadité. Caroline si vybrala mořského okouna s kuskusem a já se rozhodl pro cumberlandskou klobásu a šťouchané brambory s česnekem. Nad česnekem jsem se trochu zarazil, a stejně

tak Caroline. Vidličkou mi z talíře sebrala trochu brambor. Zachytil jsem její pohled, když si sousto dávala do úst. Na okamžik jsme si nahlédli hlouběji, do hloubi duše, a pak jsme se zasmáli, neboť jsme oba znali důvod.

Caroline byla celá nadšená z cesty do Chicaga. Povídali jsme si o její práci a oblíbené hudbě.

„Teprve když hraju, mám pocit, že žiju," prohlásila. „Existuju jenom uvnitř hlavy, a vím, že to zní hloupě, ale moje ruce na smyčci a strunách jsou jakoby oddělené od mého těla. Mají vlastní rozum a prostě se chovají samostatně."

Seděl jsem, díval se na ni a nechtěl ji přerušovat.

„Třeba i když hraju nějakou novou skladbu, kterou jsem ještě nikdy nehrála, nemusím vědomě říkat prstům, co mají dělat. Jenom koukám do not a moje prsty to dělají samy. Já cítím výsledek. Je to nádherné."

„Slyšíš to, co sama hraješ, když máš kolem sebe všechny ostatní nástroje?" vyptával jsem se.

„Ale ano," potvrdila. „Ve skutečnosti cítím zvuk, který vytvářím. Cítím ho v kostech. Když víc stisknu bradou violu, celou hlavu mi naplní hudba. Musím si dávat pozor, abych netlačila moc silně, protože potom neslyším zbytek orchestru. Hrát ve velkém orchestru je tak rozjařující. Tedy až na všechny ty zatracené lidi."

„Jaké lidi?" podivil jsem se.

„Ostatní členy orchestru," svěřila se. „Dokážou být hrozně neupřímní, chovat se jako primadony. Předpokládá se, že budeme jeden tým, ale v orchestru panuje spousta přízemního soupeření. Každý chce být lepší než ti ostatní, hlavně ve své sekci. Všichni houslisté se chtějí stát koncertními mistry a většina ostatních nástrojů nenávidí fakt, že koncertním mistrem je vždycky houslista. Je to jak zatracené pískoviště ve školce. Najdou se tam tyrani i ti, co se nechají týrat. Řada starších členů orchestru nenávidí mladší, když se jim daří a dostanou sólo, o kterém si myslí, že si je nezasloužili. Ani peklo nezná takovou zášť, jakou cítí přeskočený rádoby sólista, to ti můžu říct. Jednou jsem dokonce viděla staršího člena jednoho orchestru, jak se pokusil sabotovat nástroj mladšího sólisty. Jen doufám, že jednou nebudu taky taková."

„Víš, šéfkuchaři taky dovedou být všelijací," ujistil jsem ji a znovu přemýšlel o tom, jestli žárlivost na můj úspěch nemohla být pravým důvodem pro přidání jedovatých fazolí do večeře.

„Vsadím se ale, že jsi nikdy nemusel pracovat snad s osmdesáti lidmi najednou. Všichni se snaží předvést, že jsou lepší než jejich soused, a zároveň spolu musejí vyjít, aby přivedli partituru k životu."

„Asi ne, ale občas takový pocit mívám," ujistil jsem ji.

Usmála se. „Abys mi špatně nerozuměl," pokračovala, „já jsem nesmírně ráda v opravdu dobrém profesionálním orchestru. Je to až dojímavé a dokáže to člověka úžasně naplnit. Vrchol díla přináší naprosto fantastický pocit. Víš, jako třeba když v Čajkovského Předehře 1812 všechny nástroje zaduní, a v Royal Albert Hall je sedm tisíc lidí, je to neuvěřitelně vzrušující." Zasmála se. „Lepší než orgasmus."

Nevěděl jsem, jak si její poznámku vyložit. Chce to praxi, říkal jsem si. Prostě potřebujeme víc praxe. „Počkej a uvidíš," řekl jsem.

„To má být slib?" dotazovala se se smíchem.

„Určitě," odpověděl jsem a pohladil ji přes stůl po ruce.

Dojedli jsme ve spokojeném tichu, možná jsme nechtěli narušit kouzlo, dokud si číšník nepřišel pro prázdné talíře. Objednali jsme si kávu a já nám do skleniček dolil zbytek Chianti. Ani jeden z nás navenek neprojevoval touhu spěchat zpátky do bytu a podrobit můj slib zkoušce. Takový byl vnější dojem. V duchu jsem se nemohl dočkat.

„Co budeš v Chicagu hrát?" otázal jsem se a svou nedočkavost zahnal kamsi do koutku.

Tvář se jí rozsvítila. „Hlavně Elgara. Hrajeme první symfonii a také Variace, ty miluju. Na programu je i nějaký Sibelius. Přesně řečeno, jeho čtvrtá symfonie, ale z toho už tak nadšená nejsem, připadá mi to takové těžko stravitelné. Hodně temné." Ušklíbla se.

„Kdo vybírá, co se bude hrát?" vyptával jsem se.

„Myslím, že ředitel a dirigent," pravila. „Doopravdy nevím. Američani do toho asi taky mají co mluvit. Elgara podle mne zařadili proto, že je tak typicky anglický. Navíc se samozřejmě slaví výročí jeho narození."

Samozřejmě, pomyslel jsem si.

„Sibelius ovšem není Angličan," poznamenal jsem.

„Ne. Myslím, že je Fin, ale nevím to jistě. Američani si zřejmě na jeho hudbu potrpí. Možná to má něco společného s těžkým životem a bydlením ve srubech." Zasmála se. „Pro mne je to příliš temné a táhlé."

„Jako melasa," napadlo mě.

„Přesně, akorát to tolik nelepí." Zase se zasmála. Její smích byl uvolněný, šťastný.

„Už jenom kvůli Elgarovi to ale stojí za to," dodala. „Nimrod byla jedna ze skladeb, které jsem hrála na zkoušce v Royal College. Mám tu skladbu strašně ráda a hraju ji pokaždé, když se potřebuju v životě nějak utěšit, a můžu ti říct, že to bylo hodně často. Hudba a viola mi kolikrát byly velkou oporou." Zahleděla se kamsi nad mou hlavu, ale nedívala se doopravdy. „Miluju svou violu natolik, že bych bez ní asi nedokázala žít."

Žárlil jsem. Taková hloupost. Samozřejmě že Caroline miluje svou hudbu. Já koneckonců miluju vaření. Mohl bych bez něj žít? Ne, asi nemohl. No tak, napomínal jsem se, přestaň žárlit na violu. Je to neživý předmět. Opravdu jsem se snažil, ale pouze s částečným úspěchem.

Posléze jsme ruku v ruce odkráčeli k jejímu bytu a oba se dychtivě vrhli do postele, kde jsem se pokusil dostát svému slibu.

Neřekla sice výslovně, že to bylo lepší než Čajkovského ‚1812', ale taky neřekla, že nebylo. Třes se, violo.

13

Probudili jsme se brzy, ale zůstali jsme vedle sebe ležet v posteli, podřimovali a občas se jeden druhého dotkli. Otočil jsem se a vzal ji do náručí, ale nereagovala, a já vycítil, že ji cosi trápí.

„Co se děje?" zeptal jsem se.

„Ale nic," odpověděla. „Jenom přemýšlím."

„O čem?" vyzvídal jsem.

„O ničem důležitém," tvrdila. Ale zjevně to důležité bylo.

Začal jsem rukama zkoumat její tělo, ale posadila se. „Teď ne," řekla. „Chci čaj." Vstala, navlékla si župan a vydala se chodbou do

kuchyně. Ležel jsem na polštáři a přemýšlel, jestli jsem řekl nebo udělal něco špatně.

Vrátila se se dvěma kouřícími hrnky čaje a vlezla si zpátky do postele, ale župan si nesundala.

„Tolik jsem tě zklamal?“ zeptal jsem se opřený o loket a jal se usrkávat čaj.

„Ale ne,“ řekla. „Vlastně úplně naopak. To je právě ten problém.“

„Tak mi pověz, o jaký problém jde,“ vyzval jsem ji.

S povzdechem si opřela hlavu o stěnu. „Nemůžu se odstěhovat do Newmarketu a žít tam,“ prohlásila. „Kvůli své práci potřebuju žít v Londýně.“

S úlevou jsem se rozesmál. „Nechci po tobě, abys žila v Newmarketu.“

„Aha,“ pronesla zachmuřeně. „Jen jsem si myslela, že bys třeba mohl.“

„No, mohl,“ připustil jsem. „Jenže se pravděpodobně budu stěhovat do Londýna.“

„Tak potom je všechno v pořádku.“ Na tváři se jí rozzářil široký úsměv. „Ale kdy? A co tvoje restaurace?“

„Ještě to není jisté,“ vysvětloval jsem, „a zatím nechci, aby se o tom dozvěděli zaměstnanci, ale měl bych někdy v průběhu roku otevřít novou restauraci v Londýně.“

„No páni,“ zvolala vzrušeně.

„Rozumím tomu tedy správně tak, že hodláš trvale vstoupit do mého života?“ otázal jsem se.

„Možná.“ Setřásla si z ramen župan a uhnízdila se vedle mne v posteli.

„Pak je všechno v nejlepším pořádku,“ usoudil jsem.

V poledne jsme chytili vlak do Virginia Water a odtamtud si vzali taxi do Smiths Lawn, sídla Gardového pólo klubu. Ani jeden z nás neměl sebemenší představu, co očekávat, zvolili jsme si tedy oblečení vhodné pro všechny příležitosti. Caroline si vybrala černobílé květované šaty, které mi připadaly přiléhavé na všech správných místech, zdůrazňovaly její značné přednosti a ve vlaku k ní přitahovaly nejeden pohled. Přes šaty měla tvídový kabát s hnědou

kožešinkou na límci a na manžetách. Kdyby si s sebou vzala kostkovanou čepici a lupu, netuším, kam by je schovala. Já se rozhodl pro modrý blejzr a šedé flanelové kalhoty s bílou košilí a pruhovanou kravatou. Usoudil jsem, že se jedná takřka o uniformu každého slušného gardového důstojníka mimo službu.

Oba jsme došli k názoru, že si nebudeme brát zelené gumové holínky už jenom proto, že bychom si je nejprve museli zakoupit. Jak víkend plynul, předpověď počasí se zlepšovala a slibovaný déšť měl od západu přijít teprve následující den, takže jsem si obul obvyklé černé mokasíny a Caroline si vybrala pohodlné černé kožené kozačky na nízkém podpatku.

Jelikož jsem vyrostl ve světě dostihů, kde každý fyzický kontakt mezi soupeři vyvolává zamračení a kde i sebemenší náraz mezi účastníky může v místnosti stevardů vyústit ve ztrátu dostihu, nebyl jsem připravený na tvrdost, ba takřka násilí, předváděné na hřišti při pólu.

Hráčům je dovoleno vytlačit protivníka, i když právě není v držení míčku. Toto vytlačení zahrnuje najetí vlastním koněm do boku protivníkova zvířete a přetlačování kolenem a loktem, aby došlo k odklonu dráhy. Všichni hráči mají právě pro tento účel velké silné chrániče kolen, a dále ostruhy, které není povoleno, jak jsem byl spolehlivě informován, vrážet soupeři do nohy, i když mně tedy připadalo, že právě k tomu se používají.

Věděl jsem, že cílem hry je vstřelit bílý míček pálkou mezi brankové sloupky, což je ovšem velmi zjednodušující popis čehosi, co na mne působilo jako směsice hokeje, kroketu a amerického fotbalu, hraná ve velké rychlosti na koňském hřbetě.

Hra byla jak pro hráče, tak pro diváky nepochybně velmi rozjařující. Členové družstev na sebe udatně pokřikovali a co chvíli se u sudího dožadovali udělení nějaké penalty. Z letmé četby padesáti stran pravidel jsem věděl, že hra je o dost složitější než pouhé ježdění po hřišti a vstřelení míčku mezi sloupky branky. V akci se však samotná hra vyznačovala určitou jednoduchostí, již jsem neočekával, a oba jsme se s Caroline brzy nakazili vzrušením od ostatních diváků na členské tribuně.

Dorazili jsme do areálu, jak tomu říkali, a zjistili, že se zde nacházejí prostory vyhrazené pro členy, a zbytek pro ostatní. Já rozhodně mířil do prostor pro členy. Nemělo by absolutně žádný smysl se tu vyskytovat, kdybych nemohl položit pár otázek zasvěceným.

Chvilku jsme se potulovali po parkovišti pro členy, až přijela skupina pěti lidí v Range Roveru. Docela jednoduše jsme se s Caroline připojili na konec jejich skupiny, když je vrátný pouštěl bránou dovnitř. Usoudil jsem, že nemá cenu příliš pokoušet štěstí tím, že bych se snažil vetřít do nejsvětější svatyně, do dvoupatrové Královské lóže s verandami v koloniálním stylu, se střechou z červených tašek, hezky upravenými prosklenými místnostmi a bíle oploceným trávníkem před tribunou.

Jelikož jsem nevěděl, co mám čekat, netušil jsem, zda dav asi dvou až tří stovek lidí je považován za dobrou návštěvnost, či nikoli. Mnozí z diváků zaparkovali na vzdáleném konci areálu a prostě si vylezli na střechy svých vozů, odkud sledovali dění. Každou branku tak spíše než potlesk pozdravoval chór houkaček.

Den byl naštěstí pěkný, dokonce slabé sluníčko nás s Caroline pomáhalo zahřát, když jsme seděli venku na zelených plastových sedačkách spolu s asi stovkou dalších diváků, z nichž mnozí se zřejmě mezi sebou znali nebo byli nějak spřízněni s hráči. Mávali na sebe a vyměňovali si pokřiky, když družstva před startem kroužila před námi.

Zápas v pólu se dělí na úseky známé jako ‚čaka', přičemž každá ‚čaka' trvá asi sedm minut. Zápas se může skládat ze čtyř, pěti nebo šesti takových úseků s přestávkami mezi jednotlivými ‚čaka'. V tomto případě se zápas skládal ze čtyř ‚čaka' s asi pětiminutovými přestávkami a o něco delší přestávkou v poločase.

Caroline se muže ve středním věku, který seděl nedaleko od ní, zeptala, jaké je skóre. Nebyla to tak hloupá otázka, jak by se mohlo zdát, neboť hra může být poměrně matoucí. Jednak nebylo vždy zcela zřejmé, zda byla vstřelena branka, jelikož na rozdíl od fotbalu v ní není žádná síť, jež by míček zachytila. Za druhé týmy mění směr hry po každé brance a pro začátečníkovo oko není vždy snadné rozpoznat, který tým hraje v jakém směru.

„Záleží na tom," odvětil muž, , jestli myslíte s handicapovými brankami nebo bez nich."

„Co jsou ‚handicapové branky'?" zajímala se Caroline.

Muž odolal pokušení obrátit oči v sloup nakonec i z toho důvodu, že je měl přilepené na lákavém výstřihu Carolininých šatů. „Každý hráč má na začátku sezony přidělený handicap," jal se vysvětlovat. „V zápase musíte sečíst handicapy všech hráčů v týmu a odečtete výsledné handicapy jednotlivých týmů. Tak zjistíte, na kolika brankách začíná družstvo s nižším handicapem." Usmál se, ale ještě neskončil. „Jenže v tomhle zápase, který se hraje jenom na čtyři ‚čaka', se samozřejmě počítá pouze se třetinou těchto branek."

„Takže jaké je skóre?" zopakovala Caroline dost zoufale.

„Mad Dogs porážejí Orchio Rios tři a půl bodu ku dvěma." Ukázal na výsledkovou tabuli na levém konci pole, kde bylo skóre jasně zobrazeno velkými bílými čísly na modrém pozadí, takže si je všichni mohli hezky přečíst.

Že jsme se vůbec ptali. Ani jsme nevěděli, který tým jsou Mad Dogs a který ne, ale na tom nezáleželo. Bavili jsme se a smáli se, abychom to dokázali.

V poločase mnoho diváků na tribunách popošlo kupředu, aby se pozdravili s hráči, když slézali na zem a měnili si koně. Zhruba třicet zvířat bylo uvázáno k zábradlí podél hřiště a někteří hráči měli rezervní koně osedlané a nauzděné, aby se v průběhu hry při výměně nezdržovali. Ukázalo se, že každý má jednoho či dva stájníky, aby se mu starali o koně a pomáhali s rychlým přesunem jezdce a vybavení z jednoho ponyho na druhého. Pólo viditelně není sport nemajetných.

Během přestávky v poločase jsem se našeho přítele na tribuně zeptal, zda se někdy setkal s Rolfem Schumannem nebo Gusem Witneyem z pólo klubu ve Wisconsinu ve Spojených státech. Na chvíli se zamyslel, a pak zavrtěl hlavou.

„Je mi líto," pravil. „Ale není to pravděpodobné. Americké pólo se od našeho docela liší. Oni hrají hlavně v halách." Asi jsem vypadal dost zmateně, protože pokračoval: „Hraje se vevnitř nebo na stěnami ohrazených hřištích, jako na jízdárně. Víte, na takové, co používají pro drezuru." Přikývl jsem. „V týmu hrají jenom tři hráči a…"

odmlčel se. „No, prostě se to liší od toho, co těší nás.“ Neřekl sice, že to za nic nestojí, ale přesně tak to myslel.

„A co člověk, který se jmenuje Pyotr Komarov?“ zkusil jsem.

„Jistě,“ odpověděl. „Každý slyšel o Peteru Komarovovi.“

„Peter?“ divil jsem se.

„Peter, Pyotr, to je totéž. Pyotr je v ruštině Peter.“

„Jak to, že ho každý zná?“ vyptával jsem se.

„Neřekl jsem, že ho každý zná, řekl jsem, že o něm každý slyšel,“ opravil mě. „Je největší dovozce pólo ponyů v Británii. Možná i na světě.“

„Odkud je dováží?“ Snažil jsem se, aby moje otázka zněla nonšalantně.

„Odevšad,“ řekl. „Ale hlavně z Jižní Ameriky. Letecky. Hádám, že nejmíň polovinu zdejších ponyů sem dovezl Peter Komarov.“

„Sídlí v Anglii?“ zeptal jsem se.

„Ne, to si nemyslím,“ pravil. „Vím, že tu tráví hodně času, ale podle mne žije v Rusku. Provozuje tam pólo klub a údajně pro ruské pólo udělal přímo zázraky. Často sem vozí hrát jejich týmy.“

„Jak víte, že tady tráví hodně času?“ zajímal jsem se.

„Můj syn ho zná,“ odpověděl. „Tamhle to je můj syn. Číslo tři za Mad Dogs.“ Ukázal na jakéhosi hráče, ale nevěděl jsem přesně, kterého myslí. „Kupuje si ponye od pana Komarova.“

„Díky. Moc jste mi pomohl.“

„Cože?“ ozval se podrážděně. „Jak jsem vám pomohl? Nejste náhodou novinář, co?“

„Ne.“ Zasmál jsem se. „Jenom toho vím o téhle hře málo, nebo skoro nic, a rád bych se poučil. Zdědil jsem po babičce fůru peněz a napadlo mě, že bych něco mohl utratit a dopřát si při pólu trochu zábavy s lepšíma lidma.“

Rychle o nás ztratil zájem nepochybně v přesvědčení, že my, ignorantská lůza, bychom měli jít a utrácet svoje peníze jinde, přesně jak jsem měl v úmyslu. Nevím proč, ale opravdu se mi nechtělo, aby se Peter či Pyotr Komarov doslechl, že jsem se na něj v Gardovém pólo klubu vyptával.

Hrály se dva zápasy a každý trval necelou hodinu. Zůstali jsme na oba. Druhý zápas jsme sledovali od stolečků umístěných před klubovnou. Slunce nyní z vysokého mraku svítilo víc a krásné jarní odpoledne kazil pouze neustálý proud hlučných letadel, jež nám nad hlavami stoupala z letiště v Heathrow. Nechtělo se mi myslet na letadlo, které mi následující den odveze Caroline tak daleko.

Popovídali jsme si s půltuctem lidí a všichni slyšeli o Peteru Komarovovi, leč ne všichni se o něm vyjadřovali stejně kladně jako muž na tribuně.

„Nemá dobrý vliv," poznamenal jeden muž. „Podle mne má příliš velkou moc."

„Jak to?" otázal jsem se.

„Nejenom prodává koně, ale taky je pronajímá, hlavně špičkovým hráčům," vysvětloval. „To znamená, že někteří z nejlepších mezinárodních hráčů jsou mu zavázáni. Nepotřebujete být Einstein, aby vám došlo, že je to vynikající půda pro korupci."

„V pólu se ale moc peněz nevyhrává, že?" nadhodil jsem.

„Možná ne, ale pořád to roste," namítl muž. „Taky došlo k nárůstu sázek na zápasy. Dneska už si můžete na pólo vsadit na internetu. A kdoví kolik se prosází na naše zápasy za mořem, hlavně v Rusku. Podle mne by nám bylo bez jeho peněz líp."

„Takže do hry dává peníze?" vyptával jsem se.

„Ani z půlky tolik, kolik na tom trhne," rozhořčoval se.

Nikdo neslyšel ani o Rolfu Schumannovi, ani o Gusu Witneym, ale nijak mi to nevadilo. Nasbíral jsem nečekané množství informací o nepolapitelném panu Komarovovi, včetně jedné perly od zástupkyně klubovního pohostinství, která rovněž dodávala jídlo na Královskou tribunu. Pyotr Komarov a jeho žena Tatiana jsou vegetariáni.

„Proč jsi tak rozčilený?" zeptala se Caroline, když jsme stáli na nástupišti a čekali na vlak zpátky do Londýna. „Samozřejmě krom toho, že se mnou opět strávíš noc."

„Slyšela jsi, co říkala ta ženská?"

„Něco že Komarovovi jsou vegetariáni," řekla. „Co je na tom tak vzrušujícího?"

„Znamená to, že i kdyby byli na galavečeři na závodišti, nemohli mít otravu z jídla, protože já jsem přesvědčený, že jed byl v omáčce, která se servírovala s kuřetem.“

„No a?“

„V sobotu se neukázali v lóži Delafieldů, kde je očekávali,“ vysvětloval jsem. „A důvodem nemohlo být, že jim bylo noc před tím špatně, rozhodně ne jako všem ostatním, protože jedli něco jiného. Tak proč nepřišli? Nevěděli náhodou, že tam vybuchne bomba?“

„Počkej chvilku,“ zarazila mě. „Skáčeš jako blázen z jednoho závěru na druhý, zvlášť když jsi tvrdil, že otrava měla někomu zabránit, aby se zúčastnil oběda, a teď zas vykládáš, že útočník se vůbec neotrávil, ale stejně se neukázal.“

Měla samozřejmě pravdu. Bylo to všechno celé zmatené.

„Co když byl ještě někdo jiný, koho útočník na obědě nechtěl,“ namítal jsem. „Může platit obojí.“

„Potřebuješ víc než jen nějaké ‚co když‘,“ mírnila mě. „Co když byla bomba přece jen určena tomu arabskému princi? Cokoli může znít pravděpodobně, když připojíš ‚co když‘.“

Přijel náš vlak a my se usadili ve vagonu obklopeni partou dětí, které se vracely domů z výletu do zábavního parku. Všechny byly v povznesené náladě a s křikem a smíchem popisovaly, jak děsivé bylo svezení na té které atrakci a jaká legrace byla jízdu přežít.

Caroline se mi opřela o rameno. „Chci spoustu dětí,“ oznámila mi.

„To je trochu náhlé,“ poznamenal jsem. „Ještě spolu ani nebydlíme, a už chceš děti?“

Místo odpovědi se ke mně ještě víc přitiskla a něco si broukala. Nemyslím, že to byl Nimrod od Edwarda Elgara.

Uvařil jsem Caroline večeři v bílé chromované kuchyni a ona mi k tomu hrála na violu. Zastavili jsme se v supermarketu u nádraží Waterloo a nakoupili suroviny a láhev vína. Připravil jsem hovězí stroganoff a Caroline hrála Bachův Houslový koncert E dur, svoji oblíbenou skladbu. Měla pravdu. Na violu to znělo skvěle.

„Tohle budeš hrát v Cadogan Hall?“ zeptal jsem se.

„Ne, bohužel ne,“ zalitovala. „Abych tohle mohla někdy hrát na koncertě, musela bych hrát na housle.“

„Ale na housle bys určitě taky dokázala hrát, ne?“

„Ano, dokázala,“ připustila. „Ale nechci. Jsem violistka, a ne houslistka. Je to moje volba. Housle mají v porovnání se šťavnatými tóny violy tak plechový zvuk. Většina lidí v orchestru si myslí, že violisté jsou neúspěšní houslisté, ale není to pravda. Stejně nemůžeš tvrdit, že trombonisté jsou neúspěšní trumpetisté, nebo flétnisté neúspěšní hobojisté. Je to směšné.“

„Stejně jako že číšníci jsou neúspěšní šéfkuchaři,“ poznamenal jsem, i když jsem znal pár číšníků, pro které to platilo.

„Přesně,“ pokývla. Bylo mi jasné, že se nad tímhle tématem nerozhořčuje poprvé.

„Caroline,“ oslovil jsem ji, „nemusíš dokazovat svoji cenu, rozhodně ne mně. Věř si jako violistka. Nepotřebuješ se omlouvat, že nejsi něco jiného.“

Stála vedla mne a opírala se o pracovní desku.

„Máš pravdu,“ řekla rozhodným tónem. „Jsem violistka a jsem ráda.“

Zasmáli jsme se a připili si na slečnu Caroline Astonovou, jež je hrdá na to, že je violistka.

„Tak co tedy hraješ v Cadogan Hall?“ vyptával jsem se.

„Koncert pro housle a violu od Benjamina Brittena,“ řekla.

„Zahraješ mi to?“

„Ne,“ odmítla. „Znělo by to hloupě.“

„Proč?“

„Musí to hrát dva lidé, jeden na housle a druhý na violu. To by bylo, jako kdybys poslouchal jen jednu osobu při rozhovoru s někým jiným, koho neslyšíš, třeba po telefonu. Nepochopil bys celý smysl.“

„Má hudba vždycky smysl?“ zeptal jsem se.

„Rozhodně,“ prohlásila. „Když hraješ hudební partituru, jako kdybys vyprávěl příběh pomocí not a harmonií místo písmen a slov. Hudba může vyvolat velkou vášeň a symfonie provedou posluchače celou škálou emocí od očekávání, smutku a melancholie v úvodních taktech až po rozkoš a radost ve vyvrcholení.“

Netroufl bych si tvrdit, že večeře dokáže povědět nějaký příběh, ale doufal jsem, že by chuťovým buňkám mohla přece jen poskytnout jistou dávku rozkoše a radosti, byť krátké.

Nakrájel jsem hovězí na tenké proužky, okořenil je a osmahl na pánvi. Poté jsem osmažil pokrájenou cibuli a trochu hub, až byly měkké, a přidal je k hovězímu masu s trochou mouky. Přilil jsem štědrou dávku koňaku a ke Carolinině hrůze alkohol odflamboval.

„Zatraceně, podpálíš celý barák," křičela, když plameny vyšlehly ke stropu, a já se smál.

Potom jsem opatrně přilil trochu kysané smetany a malé množství citrónové šťávy. Všechno jsem poprášil paprikou. Už předtím jsem si připravil velkou bramboru, a protože Caroline neměla kuchyňský kráječ zeleniny, nastrouhal jsem ji na hrubé straně struhadla na sýr. Vytvořil jsem dlouhé tenké proužky brambor, ty jsem teď osmažil ve fritéze do zlatohněda, zatímco se moje směs ohřívala na mírném plameni.

„Já myslela, že hovězí stroganoff se podává s rýží," podivila se Caroline a pozorovala mě při práci. „A nenapadlo by mě, že šéfkuchař bude používat fritézu."

„Používám ji pořád," ujistil jsem ji. „Vím, že smažené jídlo se nepovažuje za zdravé, ale dobře chutná a všechno je v pořádku, když použiješ na smažení správný olej a jíš umírněně. Já bych třeba rozhodně nepoužil slaninu, jako se to dřív dělávalo." Vytáhl jsem smažící koš z oleje. „V Rusku se hovězí stroganoff tradičně podává s bramborovými hranolky, i když hodně lidí je má rádo s rýží."

Posadili jsme se na pohovku v obývacím pokoji a jedli z táců na klíně.

„Není to špatné," pochválila. „Proč se tomu říká stroganoff?"

„Nejspíš podle Rusa, co to vymyslel."

„Další Rus," prohodila. „Proto sis dneska večer vybral tohle jídlo?"

„Ne vědomě," řekl jsem.

„Je to dobré." Vložila si do úst další sousto. „Co tomu dodává tu výraznou chuť?" vyzvídala s plnou pusou.

„Kysaná smetana a paprika." Pousmál jsem se. „Tohle jídlo mívalo na jídelním lístku hodně restaurací, ale v dnešních dnech se bohužel

dělá spíš bez hovězího, říká se tomu houbový stroganoff a podává se vegetariánům.“

„Jako jsou Komarovovi,“ utrousila.

„Právě, jako jsou Komarovovi.“

Pondělní ráno přineslo rozporuplné pocity a velmi se lišilo od předchozího večera.

Caroline se nemohla dočkat, až vyrazí na letiště, a jen stěží potlačovala vzrušení vyvolané představou, že se brzy bude řítit vzduchem do Chicaga, kde se připojí k orchestru. Při čekání na taxi, které nás mělo dovézt na Heathrow, si neustále stěžovala, jak se čas pomalu vleče.

Já naopak zděšeně sledoval, nakolik rychle hodiny ubíhají. Při pomyšlení, jak se mi vzdaluje, mi bylo nanic a zároveň jsem se snažil sdílet její radost z cesty.

Do letištního terminálu jsme dorazili víc než dvě hodiny před odletem jejího letadla a ona si bez problému podala zavazadla.

„Povýšili mě do business třídy,“ zvolala nadšeně a tiskla si violu k hrudi.

„Asi ses tomu chlapíkovi na přepážce líbila,“ poznamenal jsem.

„Byla to žena,“ ohradila se a píchla mě prstem do žeber.

Usadili jsme se na barových stoličkách a objednali si kávu. Zmocnily se nás rozpaky. Přál jsem si strávit s ní čas do poslední chvíle, zatímco ona toužila projít odbavením, jako kdyby tím mohla letadlo přimět k dřívějšímu odletu. Ani jeden z nás nechtěl tomu druhému dát najevo své pocity. Oba jsme moc dobře věděli, oč jde.

„Chceš ještě kávu?“ zeptala se Caroline.

„Ne, díky,“ odmítl jsem. „Asi bys už měla jít, co kdyby u bezpečnostní prohlídky byla dlouhá fronta.“ Nepřál jsem si to. Chtěl jsem, aby se mnou zůstala pořád a navždycky.

„Ještě chvíli počkám,“ nabízela, ale myslím, že ve skutečnosti byla jako na jehlách. Jen mě chtěla potěšit.

„Ne,“ řekl jsem. „Běž už a já půjdu na vlak do Londýna a potom pojedu do Newmarketu.“

„Asi máš pravdu.“ Zjevně se jí ulevilo.

Mával jsem jí do poslední vteřiny, dokud s violou nezmizela v bezpečnostní zóně a odletové hale za ní. Ještě jsem tam chvíli postál

pro případ, že by se vrátila, že by něco potřebovala. Samozřejmě se už neobjevila.

Jak je možné, lámal jsem si hlavu, že je tak blízko, jen za jedněmi nebo dvojími dveřmi, a přece už tak daleko? Dokonce jsem si promluvil se svou cestovní kabelou. „Jak mohla odjet beze mne?“ ptal jsem se. Kabela mi neodpověděla. Vzpomněl jsem si na svůj cestovní pas v její postranní kapse. Proč prostě taky neletím do Chicaga? Měla by Caroline z mého příletu radost, nebo by ji uvedl do rozpaků? Co by řekl Carl, kdybych se další týden neukázal U sítě se senem?

‚Přestaň blbnout,‘ napomenul jsem svou kabelu a vysloužil si pár udivených pohledů.

Nastoupil jsem do Heathrow Express směr Paddington a připadal si strašně osamělý. Nejenom proto, že nejsem s Caroline, ale navíc jí ještě celých devět hodin nemůžu zavolat, kdybych chtěl. Nemůžu jí povědět, jak moc už mi chybí a jak hrozně to bolí. Nejspíš je to tak lepší, usoudil jsem.

Když jsem dorazil na nádraží King’s Cross, říkal jsem si, že její letadlo už jistě odletělo. Sedí si pohodlně ve svém sedadle v business třídě, ucucává šampaňské a váhá, na který film se bude dívat. Zakuklena v hliníkovém pouzdře mizí do dáli rychlostí šest set mil za hodinu. Cítil jsem se děsně.

Carl mě vyzvedl na nádraží v Newmarketu ve tři hodiny a odvezl mě k Síti se senem. Netoužil jsem jet domů a sedět tam sám.

„Včera jsme dělali šedesát pět obědů,“ oznámil mi Carl.

„Skvělé. Snad už by se dalo říci, že jsme zpátky v normálu,“ uvažoval jsem.

„U večeří jsme ještě pořád trochu níž,“ poznamenal. „Včera jich bylo jenom dvacet, a to je i na neděli málo.“

„Možná bychom měli mít v neděli večer zavřeno. Co myslíte?“ vyptával jsem se.

„Aspoň bychom měli všichni v neděli večer volno,“ zamyslel se. „Určovat každý týden, na koho vyjde služba, byl vždycky hlavolam.“

„Kolik obědů jsme měli dneska?“ zeptal jsem se.

„Docela dost. Nejmíň pětatřicet. Jenže jsme jediní, kdo v pondělí v poledne vaří.“

Přijeli jsme k Síti se senem a zjistili, že Gary pilně zaměstnává kuchyňské pomocníky čištěním kuchyně. Odtáhli všechny pracovní jednotky z nerez oceli a drhli pod nimi podlahu.

„Co to má znamenat?“ dotazoval jsem se Carla, když jsme vešli do kanceláře. „Gary je najednou nějaký pilný.“

„Podle mne se snaží udělat dojem,“ zasmál se Carl. „Oscar mu trošku pocuchal peří.“

„Oscar?“ tázal jsem se.

„No víte, ten kuchař na záskok od agentury.“ Přikývl jsem, už jsem si vzpomněl. „Gary si patrně myslí, že si Oscar brousí zuby na jeho místo, a nelíbí se mu to.“

„Ale to je směšné,“ prohodil jsem. „Oscar tu bude už jenom pár dní.“

„No, ono nejde jenom o kuchyni,“ vysvětloval Carl. „Oscar má zřejmě zálusk i na Raye.“ Ray a Gary, páreček. „Gary žárlí.“

„Nebudu se do toho plést,“ rozhodl jsem se. „Dokud to neovlivní běh kuchyně.“

„Budete večer pracovat?“ zeptal se Carl. „Mohl bych Oscara pustit hned, jestli se vracíte naplno.“

„Ne,“ odmítl jsem. „Ještě si ho chvilku nechte. Zatím se pořád ještě necítím úplně v pořádku.“ Navíc, říkal jsem si v duchu, budu během příštích týdnů zřejmě potřebovat být víc pryč, až se budu v Londýně poohlížet po místě pro novou restauraci. Stejně jsem uvažoval o dalším šéfkuchaři, aby vypomohl s prací. Když tu Oscar ještě nějakou dobu zůstane, aspoň uvidím, jestli je to opravdu potřeba. Platy zaměstnanců představují největší položku režijních nákladů, a rozhodně nehodlám zaměstnávat víc šéfkuchařů, než bude nutné.

Nakonec jsem ten večer pracoval v kuchyni, i když mě tam nepotřebovali. Hlavním důvodem byla snaha myslet na něco jiného než na Caroline v letadle. Podávali jsme padesát večeří, což sice nedosahovalo úrovně před otravou, nicméně oproti minulému týdnu to představovalo výrazné zlepšení.

Ponořil jsem se do vaření, opékal na pánvích skotské hovězí filé, smažil mořského okouna, podléval jehněčí žebírka a dusil vepřové medailonky. Ve svých vyjetých kolejích jsem se cítil dobře, i když obchody se stále ještě točily trochu pomaleji.

Dvakrát jsem nachytal Jacka, jak mě při práci pozoruje. K jeho povinnostem patřilo chodit do kuchyně pro použité hrnce a pánve, aby se mohly v umývárně vyčistit a vrátit kuchařům k dalšímu použití. Poprvé jsem si myslel, že jenom čeká, až už nebudu potřebovat pánev, kterou jsem zrovna používal, ale podruhé už jsem si byl jistý, že se dívá, jak vařím. Mávnutím jsem ho poslal zpátky do umývárny.

„Na toho si dávejte pozor," varoval mě Gary, který byl svědkem scénky. „Nevěřím mu."

Vcelku jsem s ním souhlasil a rozhodl se, že se ráno pokusím o našem novém kuchyňském pomocníkovi zjistit něco víc.

Dva z mých večerních návštěvníků byli paní Hardingová, vedoucí oddělení zpráv z *Cambridge Evening News*, spolu s editorem listu panem Hardingem, aspoň jak jsem předpokládal. Neviděl jsem je přicházet, a dokonce jsem ani netušil, že jsou v jídelně, dokud za mnou nepřišel Richard s jejich účtem.

„Říká, že jste je pozval zadarmo," oznámil mi obviňujícím tónem. Richard nemá rád, když někdo dostává něco za nic. Je to jeden z důvodů, proč ho zaměstnávám.

„To je v pořádku." Vzal jsem si jejich účet z tácku, na němž ho přinesl. Podíval jsem se. Objednali si láhev vína, ale byla to jedna z nejlevnějších na našem vinném lístku, a já se rozhodl, že ji schválím. Richardovi by se to nelíbilo.

Zašel jsem ke stolu Hardingových s láhví portského a třemi skleničkami.

„Co takhle skleničku na dobrou noc?" navrhl jsem.

„Dobrý večer," zvolala paní Hardingová vřele. „To je můj manžel Alistair. Max Moreton." Viděl jsem, jak si čte jméno vyšité na mé tunice.

Alistair vstal a potřásli jsme si rukama.

„Díky za večeři," pravil. „Moc jsme si ten večer užili."

„To je dobře. Smím se k vám připojit na portské?“ Zvedl jsem láhev

Nakonec se ke mně přidala pouze paní Hardingová, neboť její manžel řídil.

„Nějak se mi nedaří myslet na vás jako na paní Hardingovou, ale neznám vaše křestní jméno.“

„Clare,“ sdělila mi.

„Dobře, Clare,“ řekl jsem, „doufám, že po zdejším jídle nemáte žádné nepříjemné pocity.“

Zatvářila se polekaně a potom se široce usmála, když si uvědomila, že jenom žertuju. Aspoň jsem pevně věřil, že žertuju.

„Určitě mi bude dobře,“ řekla. „Dala jsem si havajskou rybu s hruškou a bylo to vynikající.“ Gary by měl radost.

„A já měl vepřové medailonky,“ přidal se Alistair. „Byly moc dobré.“

„Děkuji. Jsem moc rád, že vám chutnalo.“

Ještě jsme si chvilku povídali a oni pak odešli se slibem, že se zase vrátí, tentokrát na vlastní útraty. O zamýšleném stíhání se ani nezmínili. Třeba se opravdu všechno začíná vracet k normálu.

V kapse mi zazvonil mobil.

„Haló,“ ohlásil jsem se.

„Nazdar, miláčku,“ volala Caroline vzrušeně. „Už jsem tady a je to nádhera. Mám krásný pokoj nad řekou. Přála bych si, abys tu byl.“

Taky bych si to přál. „Let byl dobrý?“ tázal jsem se.

„Skvělý. Spala jsem asi tři hodiny, tak všechno dobře zvládám.“

„To je fajn. Tady je půl dvanácté a já se chystám domů do postele.“

„Kde jsi?“ zeptala se.

„V restauraci. Pomáhal jsem s přípravou večeří.“

„Jsi zlobivý kluk. Měl bys odpočívat,“ napomínala mě.

„Jo, jako třeba včera?“ zasmál jsem se.

„Už musím končit,“ zarazila mě. „Mám se za pět minut sejít se všemi ostatními dole. Jedeme na výlet lodí. Budu strašně utahaná,“ vykládala nadšeně.

„Dobře se bav,“ popřál jsem jí. Zavěsili jsme a já doslova trpěl, že tam nejsem s ní.

Zívl jsem. Taky jsem byl utahaný, emocionálně i fyzicky.

Převlékl jsem se a Carl mě svezl domů. Teprve když odjel, jsem si uvědomil, že jsem svou cestovní kabelu nechal v kanceláři restaurace.

„No co," řekl jsem si. „Pro jednou půjdu do postele bez vyčištění zubů."

A taky jsem to udělal.

Ve snu se mi zdálo, že cítím vůni topinek. Jenže někdo nechal topinku v mém rozbitém toastem příliš dlouho a ona začínala hořet. Spálená topinka. Můj otec měl nejradši toasty opálené do čema. Žertoval, že nejsou spálené, nýbrž dobře propečené.

Vzbudil jsem se a pořád cítil spálené topinky.

Vstal jsem a otevřel dveře ložnice.

Můj domek byl v jednom ohni, obrovské plameny šlehaly schodištěm nahoru a spousta valícího se černého kouře naplňovala vzduch.

14

Do hajzlu, pomyslel jsem si. Jak se odtud dostanu? Zabouchl jsem dveře do ložnice. Třeba je to všechno jenom sen. Jenže jsem dobře věděl, že není. Cítil jsem kouř, jak proniká škvírami kolem dveří, a cítil jsem horko i na druhé straně dřevěné stěny. Nebude trvat nijak dlouho, než si oheň ke mně prokouše cestu. Přešel jsem k oknu.

Můj domek postavili před více než dvěma sty lety a okna byla z původních olovnatých sklíček, malých tabulek skla, které jsou spojeny olověnými proužky. Sama okna byla malá s malinkou výklopnou ventilačkou, skrz niž bych se v žádném případě neprotáhl.

Otevřel jsem větračku a hlasitě křičel.

„Hoří! Hoří! Pomoc! Pomoc! Pomozte mi někdo!"

Nebylo slyšet, jestli někdo odpovídá. Hluk ohně pod mýma nohama každou sekundou duněl víc a víc.

Znovu jsem zavolal: „Hoří! Hoří! Pomoc! Pomoc!"

Žádné sirény, nikde žádné hadice, žádní muži ve žlutých helmách a se žebříky.

Vzduch v ložnici houstl kouřem a nutil mě ke kašli. Stál jsem u větračky, aby se mi dostalo aspoň trochu čerstvého vzduchu, ale i sem proudil kouř ze spodního okna. Začínalo mi být hodně horko.

Věděl jsem, že oběti požárů se většinou spíš udusí kouřem, než že by podlehly plamenům. Nebyl jsem si jistý, zda mě to uklidňuje, nebo naopak. Nechtěl jsem umřít, a hlavně jsem nechtěl umřít takhle, uvězněný v hořícím domě. Naštvalo mě to, vlastně jsem se šíleně rozzuřil a vztek mi dodal sílu.

Vzduch v pokoji už byl skoro plný kouře. Klekl jsem si a zjistil, že níž je vzduch skoro čistý. Cítil jsem ale horko pod sebou a všiml si, že koberec u zdi vedle dveří začíná doutnat. Jestli se odtud mám dostat živý, musí to být brzy.

Zhluboka jsem se nadechl čistšího vzduchu u podlahy, zvedl se, popadl noční stolek a rozběhl se s ním proti místu, kde jsem věděl, že se nachází okno. Kvůli kouři, který mě pálil do očí, jsem nic neviděl. Na poslední chvíli jsem zachytil přes okenní tabulku záblesk světla od ohně dole a mírně poopravil svoji dráhu.

Praštil jsem stolkem do okna. Okno se prohnulo, ale nepovolilo. Opakoval jsem postup, okno se prohýbalo stále víc a některé tabulky skla vypadly, ale ten zatracený olověný rám pořád držel.

Znovu jsem se sesul na kolena, abych se trochu nadýchl. Vrstva vzduchu pod hladinou kouře se zmenšila jen na pár palců a mně bylo jasné, že se buď probiju ven, nebo zemřu.

Tentokrát stolek prolétl oknem, zmizel mi z dohledu v kouři a plamenech a vzal s sebou zbytky okna. Nebyl čas přemýšlet, kam skáču. Protáhl jsem se otvorem a pokusil se skočit co nejdál od budovy, pryč od ohně.

Jednou z výhod vlastnictví tak staré budovy je skutečnost, že stropy jsou hodně nízké, takže skok z okna ložnice na trávník dole představoval jen nějakých deset stop. I tak dost daleko, pomyslel jsem si. Skončil jsem na kolenou, přepadl tělem dopředu a jako parašutista se kutálel po trávě až na cestu. Vyškrábal jsem se na nohy, popošel na druhou stranu cesty a ohlédl se zpátky.

Otvorem po okně v ložnici bylo jasně vidět plameny. Vyskočil jsem opravdu na poslední chvíli.

Nasál jsem do plic svěží vzduch a divoce se rozkašlal. Bylo mi zima. Třásl jsem se na okraji trávníku, a teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem úplně nahý.

Moje sousedka, patrně probuzena mým křikem, se vyšla podívat ven a nyní kráčela směrem ke mně. Byla to malá starší dáma a ve světle plamenů jsem viděl, že má na sobě huňatý růžový župan se sladěnými růžovými pantoflíčky a bílé vlasy jí úpravně přidržuje síťka.

Rozhlížel jsem se po něčem, čím bych zakryl svou nahotu, a nakonec mi nezbylo, než použít ruce.

„To je v pořádku, drahoušku," pravila. „Už jsem to viděla. Měla jsem tři manžele a čtyřicet let jsem pracovala jako ošetřovatelka." Usmála se. „Jsem moc ráda, že jste se z toho dostal. Dojdu vám pro kabát." Obrátila se k odchodu. „Zavolala jsem hasiče," poznamenala přes rameno. Skutečnost, že vedle ohnivého pekla ani ne patnáct stop od vlastních oken našla uprostřed noci na okraji cesty nahého muže, ji zřejmě nijak nevyvedla z míry.

Hasiči přijeli s blikajícími světly a sirénami, ale mnoho nezmohli. Můj domek tonul v plamenech a hasiči strávili nejvíc času a energie tím, že kropili domek mé sousedky, aby od sálajícího vedra rovněž nechytnul.

Proseděl jsem zbytek noci v kuchyni u sousedky oblečený do kabátu a pantofli jednoho z jejích bývalých manželů. Neptal jsem se, zda je vdova, nebo se rozvedla. Nezáleželo na tom. Byl jsem jí vděčný za všechno i za šálky čaje, kterými až do úsvitu zásobovala mne i hasičský sbor.

„Jako za náletů," poznamenala se širokým úsměvem. „Pomáhala jsem matce s občerstvením pro policii a hasiče. WRVS, víte."

Přikývl jsem. Královské ženské dobrovolné sbory Women's Royal Volunteer Service.

Ráno skoncovalo s plameny, ale jinak velkou úlevu nepřineslo. Z mého domova se stala skořápka bez podlah, oken a dveří, uvnitř nezbylo nic krom popela a doutnajících zbytků mého života.

„Měl jste štěstí, že jste se z toho dostal živej," sdělil mi velitel hasičů. Věděl jsem to. „Tyhle starý baráky jsou hotová past. Dřevěný

schody a tenký dřevěný dveře a podlahy. I vnitřní zdi jsou hořlavý, jen sádra na dřevěnejch plaňkách. Hotová past," zopakoval a kroutil hlavou.

Z cesty jsme se dívali, jak jeho muži polévají trosky další vodou. Kamenná část vnější zdi přežila celkem slušně, ale už nebyla nabílená jako včera. Nad každým otvorem po okně se táhly vzhůru velké černé šmouhy a zbytek zhnědl působením velkého horka a kouře.

„Nevíte, co mohlo požár způsobit?" zeptal jsem se.

„Zatím ne," odpověděl. „Ještě je to moc rozpálený, aby se dalo jít dovnitř. Ale hádal bych, že to byla elektrika. Většinu požárů způsobí elektrika, jinak to taky bejvaj špatně uhašený cigarety. Kouříte?"

„Ne," řekl jsem.

„Nechal jste něco zapnutýho?" dotazoval se.

„Na nic si nevzpomínám. Jen televize asi byla v pohotovostním režimu."

„To by mohlo bejt," uvažoval. „Může to bejt všecko možný. Pozdějc sem musím poslat vyšetřovatele. Naštěstí se nikomu nic nestalo. To je vždycky nejdůležitější."

„O všechno jsem přišel." Pohlédl jsem na černé kouřící trosky.

„Nepřišel jste o život," usadil mě.

Bylo to ale o vlásek.

V osm hodin jsem použil sousedčin telefon a zavolal Carlovi.

„Máte tejden blbec," okomentoval situaci, když jsem mu všechno pověděl.

„Ani bych neřekl," vzepřel jsem se. V uplynulých sedmi dnech jsem byl informován, že se na mne chystá žaloba, odepsal jsem auto po srážce s autobusem, strávil noc v nemocnici s otřesem mozku, přišel o dům a všechen osobní majetek při požáru a nyní tu stojím v kabátě a pantoflích bývalého sousedčina manžela a nemám nic jiného na sebe. Když se na to ale podívám z té světlé stránky, tak teprve před sedmi dny jsem vyvedl Caroline na večeři do restaurace Gordona Ramsaye. O hodně jsem přišel, ale ještě víc jsem získal.

„Můžete pro mne přijet?" zeptal jsem se Carla.

„Kam chcete jet?" vyptával se.

„Máte sprchu, kde bych se mohl umýt? Páchnu jako po táboráku.“

„Budu tam za pět minut,“ prohlásil.

„Jo a Carle, mohl byste mi přivézt nějaké oblečení?“

„Na co?“ podivil se.

„Zachránil jsem jen holý život,“ oznámil jsem mu. „Vůbec nic jiného.“

Rozesmál se. „Uvidím, jestli něco najdu.“

V Carlově sprše jsem stál dobrých deset minut a nechal proud horké vody, aby mi vymyl kouř z vlasů a únavu z očí.

Hasiči dorazili na scénu ve 3.32. Vím to, protože mě jakožto vlastníka nemovitosti velitel požádal, abych týmu požární služby podepsal souhlas se vstupem do nemovitosti pro pozdější dobu, až budova vychladne.

„Co byste dělali, kdybych v tom ohni zemřel?“ otázal jsem se velitele.

„Pak bysme žádný povolení nepotřebovali,“ odvětil. „Když dojde k vážnýmu zranění nebo k úmrtí, máme automaticky právo vstupu.“

Praktické, pomyslel jsem si.

„Kdybyste nechtěl podepsat a měli jsme podezření ze žhářství, můžeme si opatřit povolení k prohlídce.“

„Domníváte se, že jde o žhářství?“ zeptal jsem se trochu poplašeně.

„To musí zjistit vyšetřování,“ řekl. „Mně to přijde jako běžná domácí nehoda, ale tak to vlastně vypadá skoro vždycky.“

Papír jsem mu podepsal.

Vysprchovaný a oblečený do Carlovy teplákové soupravy jsem se usadil u jeho kuchyňského stolu a začal dělat inventuru. Vlastně mi pár osobních věcí zůstalo, jelikož má cestovní kabela strávila bezpečnou noc pod psacím stolem v kanceláři U sítě se senem. Carl mi ji vyzvedl, zatímco jsem se sprchoval, a tak jsem se mohl oholit a vyčistit si zuby pomocí vlastního vybavení.

Carl bydlí v moderní třípokojové polovině dvojdomku na sídlišti v Kentfordu, jen kousek od místa, kde pomačkaný vrak mého auta stále čeká, až si ho prohlédne likvidátor pojišťovny.

S Carlem jsme bok po boku pracovali v jedné kuchyni pět let, a já si najednou s překvapením uvědomil, že u něj doma jsem poprvé. Nejsme doopravdy přátelé, občas si sice U sítě se senem dáme

společně pivo, ale jinak jsme se nijak nestýkali. Nebylo mi zvlášť příjemné volat mu a žádat ho o pomoc. Koho bych ale mohl požádat? Matka by mi byla k ničemu a ponechala by mě po většinu dne v péči dámy v růžových pantoflíčkách, než by stihla celý svůj ranní rituál pomalého koupání a pečlivého bohatého líčení. Následovalo oblékání, činnost, jež jí sama o sobě běžně zabírala mnoho hodin, jelikož matka neustále měnila názor na to, co se k sobě nejlépe hodí.

Carl byl jedinou možnou realistickou volbou. Nijak se mi to ale nezamlouvalo.

„Tak co teď budete dělat?“ tázal se.

„Ze všeho nejdřív si potřebuju pronajmout auto,“ řekl jsem. „Pak se ubytuju někde v hotelu.“

„Jestli chcete, tak můžete zůstat tady,“ nabídl. „Mám fůru místa.“

„Ale co Jenny a děti?“ Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, jaké je tam ticho.

„Už to bude rok, co se Jenny vrátila k matce,“ vysvětlil. „Holky si vzala s sebou.“

„Carle, to je mi moc líto. Proč jste mi něco neřekl?“

„Tolik na tom nezáleželo,“ povzdechl si. „Abych vám řekl pravdu, ulevilo se mi, když odešla. Nemohl jsem vystát ty hádky. Jsem daleko spokojenější, když jsem sám. Nejsme rozvedení nebo něco. Jezdí i s holkama na víkendy, a někdy je to vážně fajn.“

Co jsem na to mohl říci? Práce v restauraci s náročnou pracovní dobou nikdy nebyla nejlepší půdou pro šťastné manželství.

„Mohl bych tedy zůstat na pár nocí?“ zeptal jsem se. „Do víkendu budu pryč.“

„Zůstaňte, jak dlouho budete chtít,“ zval mě. „Řeknu Jenny a děvčatům, že tenhle víkend tu nemůžou být.“

„Ne,“ odmítl jsem rychle. „To nedělejte. Do té doby si najdu něco trvalejšího. Tak to bude pro všechny lepší.“

„Asi máte pravdu,“ přikývl. „Přijdete dneska do práce?“

„Ano. Myslím, že ano. Ale nejspíš dost pozdě. Musím si nejdřív najmout to auto.“

Carl mě cestou do práce hodil do půjčovny aut.

„Ovšem, pane,“ řekli. „Jaký vůz byste si přál?“

„Co máte?“ zajímal jsem se.

Rozhodl jsem se pro Ford Mondeo. Chtěl jsem nenápadné auto, které nebude přitahovat pozornost, kdybych se například znovu vypravil na členské parkoviště Gardového pólo klubu ve Smiths Lawn.

Jeden z pracovníků půjčovny trval na tom, že se mnou zajde do banky a vyřídíme platební náležitosti, než mi předá klíče od Mondea. Už pokolikáté mě napadlo, že restauratérství je jednou z mála oblastí podnikání, kde má zákazník možnost zkonzumovat zboží dřív, než je požádán o platbu, o zárukách úhrady nemluvě. Starý vtip o umývání nádobí už za léta dost vyvanul a nevím o nikom, kdo by to doopravdy udělal, i když jsem už také občas narazil na zákazníka, který neměl čím za snědenou večeři zaplatit. Co jsem mohl dělat? Měl jsem mu vrazit ruku do krku a donutit ho konzumaci vrátit? Po pravdě řečeno, nedá se dělat nic jiného, než takového člověka nechat jít a přijmout jeho slib, že se druhý den ráno vrátí a zaplatí. Ve většině případů pak došel šek s mnohomluvnými omluvami. Jenom dvakrát za šest let, co máme otevřeno, jsem už pak o daném člověku neslyšel. V jednom případě ten člověk následující den zemřel, byť naštěstí ne kvůli mému jídlu. Ve druhém případě šlo o dva páry, které jsem neznal. Dopřáli si veškerý servis, který nabízíme, tři chody, kávu a dvě láhve mého nejlepšího vína, a pak tvrdili, že se domnívali, že platit bude ten druhý pár. Dali mi adresy a čísla pojištění, obé se však ukázalo jako falešné, a já si lehkomyslně nepoznamenal poznávací značku jejich auta. Vsadil bych se, že jim to připadalo ohromně zábavné. Mně ne. Kteréhokoli z nich bych okamžitě poznal, kdyby to zkusili znovu.

Když už jsem byl v bance, tak jsem si vyzvedl pořádný balík peněz a dohodl, že mi k Síti se senem co nejdříve pošlou náhradní kreditní kartu. Zítra, řekli. A co takhle dnes odpoledne, vyptával jsem se. Pokusíme se, řekli, ale budete si muset zaplatit kurýra. Prima, řekl jsem, tak se do toho dejte. Bez kreditní karty jsem si připadal stejně nahý jako v noci před svým hořícím domem.

Seděl jsem ve svém novém vozidle a hodnotil situaci. Jsem živý, v cestovní kabele mám věci na převlečení, cestovní pas v kapse, příštích pár nocí mám kde spát, a kdyby to bylo nutné, mohl bych si

dát lehátko do kanceláře. Nemám ale žádné hodinky, a mobilní telefon už bezpochyby nikdo neopraví, neboť zůstal spolu s peněženkou v kapse blejzru zavěšeného na opěradle křesla v obývacím pokoji, když jsem se včera večer odebral do postele.

Zaparkoval jsem auto a zašel do obchodu s mobilními telefony na High Street. Vysvětlil jsem mladé ženě za pultem, že mi shořel dům i s telefonem a že potřebuju náhradu, nejlépe stejné číslo jako předtím. Mně samotnému to nepřipadalo jako nerozumný požadavek, přesto mi zabralo víc než hodinu, abych ho prosadil, a několikrát jsem byl nucen zesílit hlas, což nebývá mým zvykem.

Nejdřív se mě neustále vyptávala, jestli mám SIM kartu ze svého telefonu, a já se jí pokoušel vysvětlit, že telefon spolu s tou zatracenou SIM kartou už neexistují. Řekl jsem jí, že se roztavil na loužičku silikonu. „Neměl jste baterku vystavit ohni," poznamenala. „Škodí to životnímu prostředí." Pouze zbytky slušné výchovy mi zabránily, abych ji v ten okamžik neuškrtil. Nakonec jsme se klopotně přiblížili k závěru tohoto náročného řízení. Již jsem měl v ruce telefon, pravda zatím nenabitý, a v druhé ruce balíček bankovek na zaplacení. „Máte nějaký průkaz totožnosti?" otázala se podle mne poněkud opožděně. Hrdě jsem předložil pas. „To nestačí," namítla. „Potřebuju něco, na čem je vaše adresa. Máte třeba fakturu za elektřinu?"

Zíral jsem na ni. „Vy jste neposlouchala, co jsem vám říkal?"

„Poslouchala," odpověděla.

„Tak jak můžu mít fakturu za elektřinu, když můj dům shořel na popel?" chtěl jsem vědět. „V tu chvíli jsem vážně netušil, že spolu se svým životem mám z toho pekla zachraňovat taky fakturu za elektřinu." Hlas mi stoupal do crescenda. Nějak se mi přesto podařilo nevybuchnout úplně. „Bohužel," řekl jsem o něco klidněji. „Ne, nemám fakturu za elektřinu."

„Pak lituju, pane. Pořebuju něco k potvrzení vaší adresy."

Přešlapovali jsme na místě.

„Nemohla byste, prosím vás, najít kopii mého telefonního účtu za poslední měsíc?" navrhl jsem svým obvyklým klidným tónem.

„Jistě, pane," souhlasila.

Nadiktoval jsem jí číslo mobilu, a ona nepochopitelně požadovala rovněž první řádek mé adresy, prý z bezpečnostních důvodů. Pověděl jsem jí, co chtěla. Tiskárna pod pultem zavrněla a vyplivla kopii účtu s mou adresou v horním pravém rohu.

„Prosím," podal jsem jí účet zpátky. „Tady máte účet i s adresou."

Její silně zmalovaná víčka ani nemrkla.

„Děkuju, pane," pokývla a jala se zpracovávat mou objednávku. Aleluja!

„Můžu u vás nechat telefon asi hodinu nabíjet?" zeptal jsem se.

„Lituju," odvětila, „ale budete si ho muset nabít doma." Povzdychl jsem si. No nic, řekl jsem si v duchu, zkusím to jinde.

Nakonec jsem si od ní koupil nabíječku do auta a znovu se usadil v Mondeu s novým telefonem, který jsem zapojil do zdířky zapalovače. Šlo to pomalu. Podíval jsem se na zápěstí. Vlastně nemám hodinky. Ležely na nočním stolku. Hodiny v autě mi sdělily, že je půl dvanácté. V Chicagu půl šesté ráno. Ještě moc brzy na to, abych volal Caroline, i kdybych znal číslo. Byl jsem přesvědčený, že mi zavolá, hned jak se vzbudí. Doufal jsem, že do té doby bude telefon dostatečně nabitý.

Nechal jsem ho nabíjet a šel na kávu. Seděl jsem u okna kavárny s autem zaparkovaným tak, abych na ně dobře viděl. Musel jsem nechat auto odemčené s klíčky v zapalování, aby se baterka mohla nabíjet, tak jsem z něj nespouštěl oči. Děsil jsem se představy, že bych se měl vrátit k té mladé ženě a vysvětlovat jí, že mi můj nový telefon ukradli ještě dřív, než jsem měl šanci ho použít.

Poté jsem se vydal do obchodu s koženým zbožím a koupil si kufr, který jsem během následující půldruhé hodiny naplnil novými kalhotami a ponožkami, pěti novými košilemi, třemi šusťákovými kalhotami, blejzrem v námořnické modři, dvěma tvídovými saky a kravatou. Můj pracovní oděv, sada tunik s vyšitým jménem Max Moreton a kalhot s velkými kostkami, se naštěstí nacházel v bezpečí restaurace. Nikdy si je neberu domů, protože se každé ráno spolu s ubrusy posílají do prádelny. Příští týden v Cadogan Hall bych ale v šéfkuchařské tunice vypadal trochu hloupě.

Caroline zavolala kolem druhé hodiny a byla příslušně zděšena, když uslyšela zprávu o vyhořelém domku.

„Ale jsi v pořádku?“ ptala se už asi po stopadesáté.

Ujistil jsem ji, že jsem v pohodě. Řekl jsem jí, že pár dní zůstanu u Carla a najdu si nějaké dočasné bydlení ve městě, než se rozhodnu, co budu dělat dál.

„Můžeš bydlet se mnou,“ prohodila.

„To bych moc rád,“ řekl jsem s úsměvem. „Ale aspoň ještě chvíli musím být blíž k restauraci. Něco vymyslím. Zatím mám v hlavě zmatek.“

„Dávej na sebe pozor,“ nařídila mi.

Slíbil jsem, že budu.

„Zavolám ti ve vašich sedm, po zkoušce,“ oznámila mi a zavěsila.

Znovu jsem pohlédl na své prázdné zápěstí. Do sedmi byla dlouhá doba.

Za zbytek hotovosti jsem si koupil v jednom z klenotnictví na High Street nové hodinky. Tak je to lepší, pomyslel jsem si, když jsem kontroloval, jestli jdou správně. Má existence začínala znovu nabývat jistého zdání normálnosti.

Vrátil jsem se do banky, vyzvedl si další svazek bankovek a použil je na nákup bonboniéry a kytice jarních květin pro sousedku.

Mondeo jsem zaparkoval na cestě před spáleništěm, na téže cestě, přes kterou jsem se předchozí noc kutálel. Letmo jsem zrakem přelétl zbytky svého příbytku. Na zčernalé, osaměle a zuboženě stojící zdi, žalující šedému nebi, nebyl pěkný pohled. Zachmuřeně jsem se odvrátil a šel zaklepat na sousedčiny dveře. Přišla otevřít, tentokrát nikoli v růžovém županu z minulé noci, nýbrž v zelené tvídové sukni, krémové vestě s dlouhými rukávy a pohodlných hnědých střevících. Vlasy měla upravené, ale bez síťky.

„Á dobrý den, drahoušku,“ usmála se. Podívala se na květiny. „Ty jsou pro mne? Jsou nádherné. Pojďte dál.“

Předal jsem jí kytici a ona zamířila zpátky do kuchyně. Zavřel jsem domovní dveře a následoval ji. Usadil jsem se znovu u nyní již známého kuchyňského stolu.

„Dal byste si trochu čaje, drahoušku?“ zeptala se, když umístila květiny do vázy vedle dřezu.

„Moc rád,“ souhlasil jsem.

Dala vařit vodu a zabývala se květinami, dokud nebyla spokojená s jejich úpravou.

„Tak," prohlásila nakonec. „Nádhera. Moc vám děkuji."

„Já děkuji vám," řekl jsem. „Nevím, co bych si bez vás včera v noci počal?"

„Nesmysl, drahoušku," ohradila se. „Jsem ráda, že jsem vám mohla pomoci."

Seděli jsme a pili čaj, tak jako před nějakými dvanácti hodinami.

„Už víte, jaká byla příčina požáru?" zeptala se.

„Ne. Hasiči říkali, že pošlou vyšetřovací tým, aby to zjistili. Je to všude úplně spálené. Sotva poznáte, co byla lednička a co pračka, i ty jsou roztavené horkem. Trouba se dá poznat, ale všechno ostatní doslova zmizelo."

„Je mi to moc líto, drahoušku," soucítila se mnou laskavá sousedka.

„No, aspoň že jsem tam nezůstal i já," řekl jsem s úsměvem.

„To mě opravdu moc těší, drahoušku," poplácala mě po paži.

I mne to těšilo.

„Už víte, co budete dělat?" zajímala se.

„Příštích pár dní budu u kolegy z práce," objasnil jsem jí. „Potom si najdu něco trvalejšího."

„Já myslela s domem, drahoušku," upřesnila. „Postavíte ho znova?"

„Aha. Asi ano. Musím počkat, co tomu řekne pojišťovna."

Zůstal jsem u ní asi hodinu a za tu dobu mi ta drahá dáma ukázala fotografie svých mnoha dětí a vnoučat. Většina z nich žila v Austrálii, a ona se zcela zřejmě cítila osamělá a byla vděčná, že si má s kým popovídat. Otevřeli jsme bonboniéru a já dostal další šálek čaje.

Nakonec se mi podařilo uniknout pokračování historie jejího života a odebral jsem se vedle, abych si lépe prohlédl zbytky svého hradu. Nebyl jsem sám. Jakýsi muž v tmavomodrém svetru a kalhotách v královské modři si razil cestu hromadami popele.

„Dobrý den," pozdravil jsem ho. „Můžu vám nějak pomoct?"

„Jsem od hasičů," představil se. „Z vyšetřovacího oddělení."

„Fajn," řekl jsem. „Já jsem majitel toho smetiště."

„No to je teda smůla,“ prohodil.

„No co, aspoň tu nejste proto, abyste tam hledali můj popel,“ usmál jsem se.

„A něčí snad jo?“ otázal se vážně.

„Ne,“ ujistil jsem ho. „Nikdo jiný v domě nebyl. Tedy pokud se tam někdo nevloupal potom, co jsem si šel lehnout, a pak nezemřel v plamenech.“

„Nebylo by to prvně.“ Má poznámka ho nijak nepobavila.

Dál rozhrnoval popel holí. V jednu chvíli se zarazil, sehnul se dolů a trochu popela přemístil do igelitového sáčku, který vytáhl z kapsy.

„Co jste našel?“ vyptával jsem se.

„Nic zvláštního,“ utrousil. „To je jen kvůli testu na urychlovač.“

„Co to je?“ otázal jsem se.

„Testuje se přítomnost urychlovače hoření jako je nafta, ředidlo na barvy nebo parafín, takový věci.“

„Já myslel, že za to může elektrika,“ poznamenal jsem.

„Nejspíš jo,“ prohodil. „Většinu požárů má na svědomí elektrika, ale testovat to stejně musíme. Nečekám, že se toho moc dozvíme. Tady je to tak spálený, že bude zatraceně těžký určit, jak to začalo.“

Pokračoval v rozhrabávání popela. Po chvíli holí cosi vytáhl, jako kdyby vytahoval na břeh lososa.

„Aha!“ zvolal. „Copak to tu máme?“

Mně to připadalo jako černý roztavený žmolek. Nepoznal jsem v tom nic ze svého vlastnictví.

„Co to je?“ vyptával jsem se.

„Váš detektor kouře,“ oznámil mi.

Nevzpomínal jsem si, že bych slyšel alarm.

„Měl jste v tom mít baterku. Bez baterky je vám k ničemu. Hasiči mohli přijet dřív a aspoň něco zachránit, kdyby v tom detektoru byla baterka.“

„Ale vždyť tam baterka byla,“ ujišťoval jsem ho.

„Ne, pane,“ prohlásil rozhodně. „Nebyla. Koukněte, jak se to horkem speklo.“ Ukázal mi ten žmolek. Nezbývalo mi než mu věřit. „Kdyby tam byla baterka, tak byste ji tam pořád našel, nebo aspoň její zbytky. Je tu vidět pacička, ale nejsou u ní žádný stykače baterky. Tam rozhodně žádná baterka nebyla.“ Odmlčel se, snad aby

zdůraznil svůj posudek. „Nevidím něco takového poprvé. Hromada lidí zapomíná vyměnit vybitou baterii, nebo jako vy tu starou vyndaj a pak tam zapomenou dát novou.“

Jenže já jsem nezapomněl. V detektoru baterie musela být. Vyměnil jsem ji, vždycky to dělám, když se v březnu mění čas na letní. Zrovna minulý týden alarm spustil, když jsem zase jednou spálil topinku. V detektoru rozhodně baterie byla. Byl jsem si tím jistý, stejně jako si vyšetřovatel byl jistý, že detektor baterii postrádal.

Dala se do mne zima a na těle mi vyrazil studený pot. Někdo zřejmě vyndal z detektoru kouře baterii a potom podpálil dům i se mnou uvnitř. S urychlovačem nebo bez něj, oheň založený pod schodištěm mi ponechával málo šancí k úniku. Prostě jsem měl kliku, že jsem se náhodou probudil včas.

Najednou jsem si byl jistý, že se mě kdosi už podruhé pokusil zabít.

15

Byl jsem vyděšený. Hodně vyděšený. Už dvakrát jsem vrahovi unikl. Nechtělo se mi myslet na nějaké ‚do třetice‘ či ‚když se ti něco nedaří, zkoušej to stále znovu‘.

„Kdo to může být?“ hloubal jsem. „Kdo jenom může chtít, abych byl mrtvý, a proč?“

Bylo šest hodin večer a já seděl v pronajatém Mondeu na prázdném parkovišti dostihového závodiště Newmarket July Racecourse. Nevím, proč jsem si vlastně vybral tohle místo, ale asi jsem se prostě chtěl všem vyhnout a mít kolem sebe dost prostoru, abych viděl, kdyby někdo přicházel. Parkoviště bylo pusté až na Mondeo stojící uprostřed. Rozhlížel jsem se kolem. Nikde nikdo.

Komu můžu věřit? Můžu vůbec někomu věřit?

Caroline, samozřejmě. Jí bych svěřil vlastní život. Najednou mi došlo, že skutečně přijdu o život, jestli se zmýlím a budu důvěřovat nesprávné osobě.

Nejjistější bude nevěřit nikomu. Dokonce ani drahouškovi laskavé sousedce.

Nemůžu tu ale na parkovišti zůstat sedět navěky.

Můžu věřit Carlovi? Je bezpečné spát v jeho domě? Bude on v bezpečí, když u něj přespím? Až příliš důvěrně jsem zažil, co oheň dokáže a jak blízko jsem měl k tomu, abych se jako oběť připojil k osudu svého detektoru kouře. Podstupovat znovu takové riziko se mi vážně nechtělo.

Mám teď jít na policii? Uvěří mi? Všechno to působí tak neskutečně, dokonce i na mne. Brali by mě dostatečně vážně, aby mi přidělili ochranu? Nemá cenu chodit na policii, jestli si jen zapíšou výpověď a pošlou mě pryč, na smrt. K čemu bude dobré, když mi uvěří, teprve až budu po smrti?

Použil jsem svůj nový mobil a zavolal do Sítě se senem. Vzal to Martin, můj barman, a já ho požádal, ať mi sežene Carla.

„Je v kuchyni, šéfe," řekl Martin. „Dojdu pro něj."

Čekal jsem.

„Haló," ozval se konečně Carl. „Je všecko v pořádku?"

„Ne, ne úplně," odpověděl jsem. „Musím na pár dní odjet."

„Kam?" otázal se.

Opravdu, kam? Přemýšlel jsem. „Ehm, ještě přesně nevím."

„Jste v pořádku?" znejistěl.

„Ano, jsem v pohodě," ujistil jsem ho. „Matce není dobře a potřebuju být s ní. Zvládnete to beze mne do konce týdne?"

„Jistě," pronesl nejistě. „Můžu vám nějak pomoct?"

„Ne," odmítl jsem. „To bude dobrý. Nepřišlo pro mne nic, nějaká pošta?"

„Ano," odpověděl, „asi před půl hodinou. Mám vám to někam dovézt?"

„Ne, to není nutné. Stavím se a vyzvednu si to."

„Co vaše věci u mne doma?" Nechal jsem u něj v domě cestovní kabelu a toaletní tašku.

„Nedělejte si s tím starosti," uklidňoval jsem ho. „Koupím si nový kartáček na zuby a holicí strojek."

„Můžu vám je vyzvednout, jestli chcete," nabízel stále dost nejistě.

„Ne, na tom nezáleží," řekl jsem. „Musím jet hned. Nechte, prosím vás, ten balíček u vstupních dveří."

„Dobře, když to říkáte." Zjevně si myslel, že jsem blázen.

Projel jsem známou cestou k restauraci za stálého rozhlížení se vlevo i vpravo, zda se tam neskrývá nějaké nebezpečí. Nikde nikdo, aspoň nikdo, koho bych viděl. Nechal jsem motor běžet, vyskočil ven a vtrhl do restaurace. Balíček ležel tak, jak jsem Carlovi nařídil, tak jsem ho popadl a vyrazil zpátky k autu.

„Maxi," zavolal Carl, který za mnou vyšel ven. „Maxi, počkejte."

Zastavil jsem se u otevřených dvířek vozu.

„Omlouvám se, Carle, ale spěchám."

„Tak mi zavolejte," vyzval mě.

„Později," řekl jsem. „Zkusím vám zavolat později."

Nastoupil jsem a odjel. Každých pár sekund jsem se díval do zpětného zrcátka, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje. Nesledoval. Prchal jsem pryč a sám jsem nevěděl, kam vlastně jedu.

Následující ráno jsem prchl ještě dál. V 10.50 jsem chytil letadlo do Chicaga.

Když jsem předchozího večera ujížděl od restaurace, jel jsem bezcílně po A14 až do Huntingdonu a zastavil na opuštěném parkovišti zavřeného obchodu s koberci.

Kdosi mi jednou říkal, že je možné určit místo, odkud se uskutečnil hovor z mobilního telefonu. Riskl jsem to a zavolal nejprve matce. Potom jsem zavolal Caroline.

„Řekl jsi to policii?" zeptala se, když jsem jí všechno převyprávěl.

„Ještě ne. Mám strach, že by mě nebrali vážně."

„Ale někdo se tě dvakrát pokusil zabít. To určitě vážně brát budou."

„Oba pokusy vypadají jako nehoda. Třeba si policie bude myslet, že si vymýšlím nebo něco takového." Málem jsem si to začínal myslet sám.

„Jak se mohl někdo dostat do tvého domu, aby něco provedl s alarmem?" zeptala se.

„Nevím. Ale jsem si naprosto jistý, že to někdo udělal. Klíč od předních dveří byl na kroužku s klíči od auta, a klíče se po nehodě ztratily. Ten, kdo vyndal baterii a zapálil mi dům, je musel mít."

Jak jsem jí všechno vypověděl, začínalo to vypadat stále méně věrohodně. Neměl jsem sebemenší představu, kdo by ten ‚někdo',

kdo se mě pokouší zabít, mohl být, ani proč by to dělal. Uvěřila by mi policie, nebo by si řekla, že jde o nepodloženou bláznivou teorii spiknutí? Musel bych jim říct, že se domnívám, že ten ‚někdo' by mohl být ruský dovozce pólo ponyů, kterého podezírám jenom proto, že se nedostavil na oběd, na nějž byl pozvaný. Pokud by tohle byl zločin, pak by polovina obyvatelstva musela stanout před soudem.

„Můžeš jet do mého bytu a přespat tam," nabídla mi Caroline. „Sousedka nade mnou má klíč, můžu jí zavolat, aby tě pustila dovnitř."

„Nevím, jestli je to bezpečné. Co když mě někdo sleduje. Mohli mě tam vidět minulý víkend. Nebudu to riskovat."

„Tebe to vážně hodně vyděsilo, viď?" otázala se.

„Hodně," přitakal jsem.

„Tak přileť sem. Přileť do Chicaga. Všechno to pořádně probereme a potom se rozhodneme, co dělat a komu to říct."

Zajel jsem k jednomu z hotelů na severním okraji Heathrow a ubytoval se na jednu noc pod smyšleným jménem. Za pokoj jsem hotově zaplatil předem. Recepční tázavě povytáhl obočí, nicméně nakonec přijal mé fiktivní vysvětlení, že jsem si hloupě zapomněl pas a kreditní kartu doma a manželka mi je ráno doveze na letiště. Možná jsem všechno trošku moc dramatizoval, ale prostě se mi nechtělo riskovat, že mě někdo vystopuje prostřednictvím kreditní karty. Jestli skutečně kdosi byl v mém domě ve tři ráno, aby tam založil požár pod schodištěm do ložnice, tak nevyžadovalo příliš mnoho fantazie představit si, že než škrtl sirkou, mohl se z kapsy saka zmocnit mého starého telefonu a kreditní karty, a měl tak přístupová čísla k mým účtům a patrně i možnost dopátrat se, kde se právě nacházím, kdybych účet použil. Pro jistotu jsem vypnul i svůj nový telefon.

Ve středu ráno jsem nechal pronajaté Mondeo na hotelovém parkovišti, které je sice placené, ale podle zaměstnanců hotelu tam bude mé auto v pořádku. Dobře, řekl jsem, a ze zbytku hotovosti jim rovnou zaplatil za týden parkování. Pak jsem se autobusem kyvadlové dopravy přepravil do letištního terminálu a nerad použil novou kreditní kartu k nákupu letenky. Jestli se někomu podaří zjistit, že jsem na Heathrow a kupuju si letenku, tím hůř. Prostě jsem doufal, že by se nestihl dostat na letiště dřív, než odletím. A jestli

potom dokáže zjistit, že letenka byla do Chicaga, no… vždyť je to velké město. Hodlal jsem zůstat ukrytý.

Rozhodl jsem se, že při čekání na svůj let nebudu sedět v nějakém tmavém koutě odletové haly. Usadil jsem se naopak pěkně v otevřeném prostoru vedle americké rodiny se třemi malými dětmi, které si kolem mých nohou hrály s miniaturními londýnskými černými taxíky, suvenýry z cesty, a dělaly brrmmm brrmmm. Cítil jsem se bezpečněji.

Odlet proběhl v klidu a já pak usnul ve výšce čtyřiceti tisíc stop nad Atlantikem. V hotelu jsem se moc nevyspal, třikrát jsem v průběhu noci kontroloval, že židle, kterou jsem zapřel kliku dveří, je stále na svém místě. Zatímco se letadlo hnalo k západu, opřel jsem se dozadu a doháněl nedostatek spánku z předchozích dvou nocí. Vzbudila mě až letuška, když jsme se přibližovali k O'Harovu letišti v Chicagu.

Věděl jsem, že na mne Caroline nebude na letišti čekat. Řekla mi, že má celé odpoledne zkoušku, přípravu na první večerní koncert, a já ji stejně žádal, aby v žádném případě nejezdila. Napadlo mě, že to tak bude bezpečnější. Přesto jsem se po ní rozhlížel, jen co jsem se vynořil od příletové a celní kontroly.

Nebyla tam. Jistěže tam nebyla. Neočekával jsem ji, ale stejně jsem pociťoval mírné zklamání. Několik párů se vítalo vřelými objetími a polibky, na zápěstích nebo na kočárcích plných usmívajících se batolat přivázané nafukovací balónky s nápisy Miluju tě nebo Vítej doma. Letištní příletové haly jsou radostná místa, dělají člověku dobře na duši.

Ovšem zdroj mé osobní radosti zde nebyl. Bylo mi jasné, že je nejspíš hluboce ponořena do Elgara a Sibelia, a žárlil jsem na ně, žárlil jsem na dávno mrtvé skladatele. Je to snad další příklad iracionálního chování?

Žlutý taxík mě odvezl z letiště do města, přesněji do hotelu Hyatt, kde byl, jak jsem věděl, orchestr ubytovaný. Zabořil jsem se hluboko do koženého křesla v hale a sledoval vchod. Seděl jsem a čekal, až se vrátí Caroline, a okamžitě jsem při tom zase usnul.

Vzbudila mě pohlazením po hlavě a přitom mi laškovně rozcuchala vlasy.

„Nazdar, Šípková Růženko,“ pozdravila mě.

„Ne, princezna jsi ty,“ namítl jsem a pomalu otevřel oči.

„Koukám, že ostražitě vyhlížíš případné vrahy,“ prohodila.

„Nech si ty žerty,“ ohradil jsem se. Měla ale pravdu. Usnout přímo proti hotelovému vchodu z ulice nebylo zrovna nejchytřejším krokem, který jsem za posledních čtyřiadvacet hodin podnikl, abych zůstal naživu.

„Kde je zbytek orchestru?“ zeptal jsem se.

„Někteří už jsou na pokojích. Další – pilňousové – se pořád ještě potloukají po koncertní hale a pár jich šlo nakupovat.“

Podíval jsem se na své nové hodinky. Bylo jedenáct třicet. Šestihodinový rozdíl, takže je půl šesté odpoledne. „V kolik je vystoupení?“ zeptal jsem se.

„O půl osmé,“ odpověděla. „Ale musím se převléknout, připravit a být zpátky ve tři čtvrtě na sedm. Cesta do koncertní síně trvá taxíkem pět minut.“

Zbývala nám hodina a deset minut. Myslela na to, na co jsem myslel já?

„Pojďme si na hodinu lehnout,“ vybídla mě.

Takže myslela na totéž.

Podařilo se mi zůstat vzhůru po celý koncert. Vzpomněl jsem si, jak mě můj otec, když mi bylo osm nebo devět, vážně nabádal, že se nikdy, ale nikdy nemá na koncertě tleskat, dokud nezačnou tleskat ostatní. Sice mi o tom nic nevyprávěl, ale určitě musel ve svém životě zažít ponižující okamžik, kdy začal zcela osamoceně tleskat během tiché pauzy mezi jednotlivými hudebními větami. Sedl jsem si na ruce, abych nic takového neprovedl.

Caroline udělala zázraky, aby mi sehnala sedadlo. Jediné ‚firemní‘ sedadlo uprostřed osmé řady. Bylo to skvělé místo, až na to, že dirigent byl velký muž s protivně širokými rameny a stál mezi mnou a Caroline, takže jsem na ni neviděl.

I když bych to Caroline nikdy nepřiznal, nebýt programu, jenž mě informoval, že před přestávkou se hraje samý Elgar a po přestávce Sibelius, nepoznal bych, která skladba a od koho je na pořadu. Něco jsem však sem tam přece jenom poznal, hlavně Nimroda z Enigma

Variations. Poslech mi připomněl otcův pohřeb. Matka zvolila Nimroda na závěr obřadu, když otce v jednoduché dubové rakvi slavnostně vynášeli z kostela v East Hendred na hřbitov Celý ten obraz jsem měl v paměti natolik živě, jako kdyby se odehrál včera. Caroline mi vyprávěla, jakou moc dokáže hudba mít, a já tu moc právě cítil.

Poprvé jsem pro svého mrtvého otce plakal. Seděl jsem v chicagské koncertní síni obklopený dvěma tisíci dalších lidí a vyplakával své osobní hoře nad mužem, jenž je už třináct let mrtvý. Do toho rozpoložení mě přivedla hudba muže, který je mrtvý už víc než sedmdesát let. Plakal jsem nad svou ztrátou i nad matčinou ztrátou, plakal jsem, protože jsem mu toužil povědět o Caroline a o svém štěstí. Co bychom dali za to, kdybychom mohli strávit aspoň hodinku navíc s našimi milovanými zmizelými rodiči?

Když došlo na přestávku, byl jsem úplně vyčerpaný. Mí sousedé zcela jistě neměli ani tušení, co se vedle nich odehrává. A tak je to správné, pomyslel jsem si. Smutek je osamělý zážitek, a přítomnost dalších lidí může vést ke zmatku a rozpakům na všech stranách.

Caroline mi sdělila, že se za mnou o přestávce nedostane, neboť dirigenti se na takové jednání mračí a ona není právě v postavení, aby je dráždila, ne po tom, co zmeškala původní let. Tím líp, pomyslel jsem si. I když jsme se potkali teprve minulý týden, Caroline už mě zná příliš dobře a já bych se necítil moc volně, kdyby hned začala zkoumat všechny mé nejniternější myšlenky a emoce, vyplynulé k povrchu. Rozhodl jsem se, že si nepůjdu koupit papírový kelímek se zmrzlinou a miniaturní plastikovou lžičkou, jak to dělali téměř všichni kolem mne, a zůstal jsem sedět na svém místě.

Ve druhé části koncertu byla na programu Sibeliova symfonie, a mně nepřipadala tak temná a táhlá, jak mě Caroline varovala. Vlastně se mi docela líbila. Jak jsem tam tak seděl a vstřebával hudbu, začal jsem se cítit jaksi osvobozený od minulosti a plný životního elánu do budoucna. Nemám dům, ani auto, a zbylo mi jen velice málo osobních věcí, o které bych si musel dělat starosti. Čekají mě dvě nové, vzrušující cesty, jedna s novou londýnskou restaurací a druhá s novou společnicí, kterou zbožňuju. Někdo se mě také pokouší zabít, buď proto, že něco vím, nebo jsem něco řekl, ovšem nic z toho mi v

tu chvíli nepřipadalo důležité. Utekl jsem do Ameriky a užívám si báječný pocit, že jsem nechal své starosti kdesi daleko. Ty starosti se sice nijak nevyřešily, ale neměl jsem je na očích a na víc než hodinu se dokonce vytratily i z mé mysli.

Posluchači vstali a jásali. Dokonce výskali nadšením, strkali si prsty do úst a pískali. Vypadalo to, že je jim dobré všechno, co nadělá největší hluk. Žádné dekorum a zdrženlivost. Na rozdíl od Britů, kteří sedí a zdvořile tleskají, vyjadřují Američané své ocenění řevem, pokřikováním a poskakováním.

Orchestr se usmíval a dirigent se opakovaně klaněl. Ovace trvaly nejméně pět minut, přičemž dirigent opustil jeviště a šestkrát či sedmkrát se vrátil. Někteří posluchači dokonce povykovali a dožadovali se přídavku jako na nějakém popovém koncertě. Nakonec dirigent potřásl rukou koncertnímu mistrovi a oba opustili scénu. Ukončili tak aplaus a umožnili hráčům, aby se mohli rovněž důstojně vzdálit.

S Caroline jsem se setkal u dveří na jeviště. Vznášela se ve výšinách jako papírový drak.

„Slyšel jsi je?“ tázala se bez dechu. „Slyšel jsi ten rámus?“

„Jestli jsem ho slyšel?“ smál jsem se. „Já ho dělal.“

Vrhla se mi kolem krku. „Miluju tě,“ řekla.

„To říkáš jen tak,“ mírně jsem se jí posmíval.

„Nikdy v životě jsem to ještě nikomu neřekla,“ ozvala se vážně. „Když to říkám tobě, vypadá to tak jednoduše a samozřejmě.“

Políbil jsem ji. Taky ji miluju.

„Je to ohromný rozdíl, když jsi v sále,“ svěřovala se. „Ale celý koncert jsem strávila tím, že jsem se tě pokoušela najít v tom moři tváří.“

„Byl jsem za dirigentem,“ vysvětlil jsem jí. „Taky jsem na tebe neviděl.“

„Myslela jsem, že ses vrátil do hotelu.“

„Ani náhodou,“ ohradil jsem se. „Opravdu se mi to moc líbilo.“

„To říkáš jen tak,“ posmívala se mi na oplátku.

„Ne. Líbilo se mi to a… miluju tě.“

„Jupí,“ vypískla a objala mě. Také jsem ji objal.

Zůstal jsem přes noc v Carolinině pokoji, aniž jsme v hotelu něco řekli a uvedli mé jméno. I když bylo velice nepravděpodobné, že by mě někdo vystopoval, nechtěl jsem riskovat, a když jsme si šli lehnout, opět jsem kliku dveří zaklínil židlí.

Nikdo se nepokusil proniknout dovnitř, přinejmenším já nic neslyšel. Ovšem než jsme šli kolem půlnoci spát, byl jsem tak unavený, že bych patrně neslyšel, ani kdyby se někdo pokoušel dostat dovnitř pomocí ručního granátu.

Ráno jsme leželi v posteli a dívali se na ranní vysílání televize, které bylo sice dobré, ale na můj vkus příliš často přerušované reklamními přestávkami.

„Co máš dneska na programu," ptal jsem se Caroline a přejížděl jí prstem podél páteře.

„Až do čtyř hodin nic," odpověděla. „Pak si potřebujeme projít pár taktů. Večer je vystoupení v půl osmé, jako včera."

„Můžu tam zase?" zeptal jsem se.

„Hm, to doufám," uculovala se.

„Já myslím na koncert," vysvětlil jsem.

„Můžeš, jestli chceš," řekla. „Víš to ale jistě? Bude to úplně to samé jako včera."

„Můžeš přece jíst stejné jídlo dva večery za sebou, ne?" utrousil jsem.

„Jenom když vaříš ty."

„Dobře," řekl jsem. „Chci tam večer jít a zase tě slyšet hrát."

„Uvidím, jestli se mi podaří sehnat ti lístek."

„Co tedy chceš dělat do čtyř hodin?" zeptal jsem se.

Pousmála se. „Můžeme zůstat v posteli."

Jenže jsme v ní nezůstali. Rozhodli jsme se vstát a dojít si na snídani do restaurace v pětadevadesátém podlaží v John Hancock Building, což je podle turistického průvodce po Sears Tower druhá nejvyšší budova na Středozápadě.

Sjel jsem výtahem do haly a Caroline šla kolegyni violistce, s níž měla jít na nákupy, strčit pod dveře vzkaz, že se její plány změnily. Zatímco jsem na ni čekal, požádal jsem portýra o mapu oblasti a zjistil, že budova John Hancock Building je tam zřetelně vyznačena.

Taky jsem našel O'Harovo letiště na severozápadě od středu města. Ještě něco na mapě upoutalo moji pozornost.

Caroline odevzdala vzkaz a přišla za mnou.

Víš, že stát Wisconsin začíná jenom pár mil severně od Chicaga?" zeptal jsem se.

„No a?" podivila se.

„Ve Wisconsinu je město Delafield a v něm sídlí Delafield Industries Inc."

„Jak daleko?" dotazovala se. „Některé státy jsou obrovské."

Vyptal jsem se. Hotelový portýr byl velmi ochotný. Delafield ve Wisconsinu, informoval mě, je odtud necelé dvě hodiny jízdy. Ano, může samozřejmě zorganizovat pronájem auta, potřebuje pouze kreditní kartu. Caroline mi půjčila svoji. Raději být opatrný než mrtvý.

Mezistátní dálnice 94 vhodně vedla přímo z Chicaga do Delafieldu, a jak hotelový portýr řekl, v pronajatém Buicku nám cesta trvala necelé dvě hodiny.

Z dálnice jsme odbočili na sjezdu na Delafield a ocitli se uprostřed urbanistického modelu, jenž se tisíckrát opakuje po celých Spojených státech. Dálniční uzel ze všech stran obklopovaly obchodní a prodejní stavby s plochou střechou, včetně čerpacích stanic, drugstorů, supermarketů a stánků všudypřítomného rychlého občerstvení, které na sebe podél dálnice upozorňovaly vysokými reklamními poutači, viditelnými ze všech směrů na míle daleko. Připomněl jsem si, jak jsem otevíral restauraci U sítě se senem a záplavu námitek ze strany místních úřadů ohledně skromného poutače, který jsem chtěl umístit u silnice. Nakonec jsem povolení získal za podmínky, že vršek poutače nepřesáhne dva metry od země. V duchu jsem se usmál. Úředníka plánovacího odboru Rady hrabství Cambridgeshire by v tomhle pralese poutačů ranila mrtvice.

Za prodejními areály s celými akry asfaltových parkovišť jsem na malém vršku uviděl bytelné průmyslové stavby s velkými černými písmeny DELAFIELD INDUSTRIES INC. na žlutém firemním označení trčícím ze střechy. Pod znakem byl na stěně továrny zčásti vybledlý nápis NELJEPŠÍ ZEMĚDĚLSKÉ STROJE V AMERICE.

Nevím, čeho jsem doufal dosáhnout, když jsem přijel z Chicaga až do Delafieldu. Prostě mi připadalo, že se to nabízí, když je to tak blízko. Neměl jsem tušení, co bych se mohl dozvědět. Vlastně jsem ani nevěděl, co hledám. Jestli ale mám pravdu a Delafield Industries skutečně byly terčem útoku, pak pokud mohl o bombě někdo něco vědět, jistě je to Rolf Schumann. Zda se od něj něco dozvím či nikoli, už byla jiná otázka.

Dojeli jsme k hlavní bráně, kde nám cestu přehrazovala masivní závora.

„Co si přejete, pane?“ tázal se vrátný, který vyšel z prosklené budky po mé levici. Měl na sobě tmavomodrou uniformu s bílou čapkou a páskem, na němž se mu houpalo víc všelijakých pomůcek, než se zdálo moudré. Pásek s takovou zátěží mu musí táhnout kalhoty dolů, místo aby je držel na místě, napadlo mě.

„Projíždím tudy, a tak jsem si říkal, jestli je tu pan Rolf Schumann,“ osvětlil jsem mu.

„A vaše jméno, pane?“ ptal se vrátný. On sám měl na plastovém štítku vyražené jméno BAKER.

„Butcher,“ představil jsem se, když jsem překonal pokušení vymyslet si něco malebnějšího. „Max a Caroline Butcherovi.“ Nevím, proč jsem mu neřekl vlastní jméno. Jestli tu pan Schumann je, mohl by si mě pamatovat ze závodiště v Newmarketu a divit se, proč jsem jeho strážnému uvedl falešné jméno. Ale koneckonců co.

„Máte domluvenou schůzku, pane Butchere?“ tázal se strážný zdvořile.

„Ne, bohužel nemáme,“ odpověděl jsem stejně zdvořile.

„Potom lituji, návštěvníky bez domluvené schůzky nepřijímáme.“

„Dobře,“ ustoupil jsem. „Ale je pan Schumann přítomen?“

„To vám nemůžu říct,“ pravil.

„Nemůžete, nebo nechcete?“ vyptával jsem se.

„Nemůžu.“ Všechna zdvořilost se mu z hlasu vytratila.

„Proč ne?“ ptal jsem se dál.

„Prosím, pane,“ pronesl bez jakéhokoli pobavení a s viditelnou snahou neprotahovat tuhle hru, „obraťte své vozidlo a opusťte tyto prostory.“ Pronesl ‚vozidlo‘ jako dvě slova – ‚vo-zidlo‘ s důrazem na ‚zidlo‘. „Jinak vás odtud budu muset vykázat silou.“

Nevypadal, že žertuje. Odolal jsem pokušení sdělit mu, že mi jeho společnost pořád ještě dluží nějaké peníze za oběd, na kterém jejich šéf lítal vzduchem. Raději jsem obrátil své ‚vo-zidlo‘, jak mi doporučil, a odjel pryč. Viděl jsem ho ve velkém zpětném zrcátku. Stál na cestě s rukama v bok a sledoval nás celou cestu z vršku, dokud jsme mu dole nezmizeli za zatáčkou.

„To se moc nepovedlo,“ poznamenala Caroline poněkud sarkasticky. „Co navrhuješ dál? Přelezeš plot?“

„Pojďme na snídani, jak jsme chtěli.“

Zaparkovali jsme Buick na hlavní třídě, usadili se u okna kavárny Mary’s Café, popíjeli kávu a jedli vdolečky.

Delafield je trošku matoucí. Delafield Town označuje celou novou zónu u dálnice, včetně prodejních areálů a továrny na zemědělské stroje, zatímco City of Dealfield je rozkošné starosvětské venkovské městečko na břehu jezera Nagawicka. Jak nás majitelka kavárny spolehlivě informovala, Nagawicka v jazyce místních původních Američanů, indiánů Odžibvejů, znamená je tam písek‘, i když na břehu jezera žádný písek nebyl vidět.

„Ještě kávu?“ přišla k nám Mary zpoza svého pultu s černou termoskou.

„Ano, děkujeme,“ přistrčila k ní Caroline naše hrnky.

„Slyšela jste někdy o člověku, který se jmenuje Rolf Schumann?“ položil jsem Mary otázku, když nám nalévala horkou tekutinu.

„Bodejť,“ přikývla. „Schumannovy tu zná každej.“

„Prý je prezidentem Delafield Industries,“ nadhodil jsem.

„To je pravda,“ potvrdila. „Teda byl. Taková hanba.“

„Co je hanba?“ otázala se Caroline.

„Ten jeho stav,“ odpověděla Mary.

„V jakém je stavu?“ nedal jsem se odradit.

Mary se rozhlédla kolem, jako by se chtěla ujistit, že nikdo neposlouchá. V kavárně jsme byli jen my tři. „No, víte,“ vrtěla hlavou, „nemá to tuhle úplně v pořádku.“

„Jak to myslíte?“ vyptával jsem se. Mary byla na rozpacích. Překvapilo mě to. Trochu jsem jí pomohl. „Má to co dělat s jeho zraněním?“

„Jo,“ přitakala rychle. „Tak to je. Souvisí to se zraněním.“

„Nevíte, jestli je pořád ještě v nemocnici?“ zeptal jsem se.

„Jo. Myslím, že jo.“ Znovu se kolem sebe rozhlédla a pokračovala tlumeným tónem. „Je v Shingo.“

„V Shingo?“

„No, v Shingo. Víte, v nemocnici pro mentální případy.“ Poslední slova vyslovila téměř šeptem.

„Kde přesně je Shingo?“ zeptal jsem se stejným způsobem.

„V Milwaukee, na Masterton Avenue.“

„Schumannovi bydlí v Milwaukee?“ zeptal jsem se už normálněji.

„Ne, samozřejmě že ne. Bydlí tady. Nahoře na Lake Drive.“

Rozloučili jsme se s Mary a jejími vdolečky ne proto, že už bych získal dostatek informací, ale spíš jsem měl pocit, že s největší pravděpodobností povypráví Schumannovým o nás a našich otázkách, tak jako byla ochotná povědět nám o nich. Diskrétnost podle mého odhadu nebyla její nejsilnější stránkou.

Městečko Delafield se pyšnilo mnoha obchody plnými zboží, které člověk nepotřebuje, ale stejně je musí mít. Všechny jsme po řadě navštívili a obdivovali dekorativní sklo a porcelán, nezvyklé sošky, krabičky všech velikostí, tvarů a výzdoby, podomácku vyrobené pohlednice a podobně. Byl tu i rozkošný obchůdek s policemi staromódních znaků, ozdobných zápisníků, polštářů s vyšitými nápisy pro každou myslitelnou příležitost a všeho možného. Byly tu hračky pro chlapce, hračky pro děvčata a také spousta hraček pro rodiče. Delafield musí být ráj pro sběratele. Ne že by zboží bylo levné. Carolinina kreditka dostala zabrat, neboť její majitelka toho nakoupila trochu moc na to, aby se jí všechno vešlo do zavazadla, až poletí domů. Dárky, vysvětlovala, pro rodinu, i když jsme oba věděli, že ty věci chce pro sebe.

Všude, kam jsme zašli, se mi podařilo zavést řeč na Schumannovy. Majitelka krámku s vyšívanými polštáři se nad nimi téměř ocitla v slzách.

„Takoví hodní lidé,“ rozplývala se. „Tak štědří. Udělali hrozně moc pro zdejší komunitu. Paní Schumannová sem vždycky chodí. Polštářků u mne nakoupila nepočítaně. Je to tak smutné.“

„Myslíte zranění pana Schumanna?“ pobídl jsem ji.

„Ano,“ přikývla. „A ti ostatní lidé, co je zabili v Anglii. Všichni tu žili v okolí, víte? Byli jsme zvyklí je tu vídat.“

„Hrozné,“ projevil jsem účast.

„A všichni se tolik obáváme o budoucnost,“ pokračovala.

„Proč vlastně?“ zeptal jsem se.

„Kvůli továrně,“ odpověděla.

„Co je s ní?“ znovu ji postrčil.

„Nedaří se jí moc dobře,“ vysvětlovala. „V listopadu propustili třetinu dělníků. Bylo to strašné, zrovna před svátky a tak. Prý Číňané prodávají traktory za poloviční cenu, než za jakou je my můžeme vyrobit. Ve městě se povídá, že celá továrna zavře. Můj muž tam pracuje a syn taky. Nevím, co tady budeme dělat, jestli opravdu zavřou.“ Otřela si slzu z oka. „A potom ještě to neštěstí v Anglii a chudák pan Schumann a ostatní…“ Hlas se jí vytrácel, nebyla schopna pokračovat.

Výlet na 2000 Guineas byl evidentně posledním zoufalým pokusem najít pro skomírajícího obra nový trh. Následná jatka se ztrátou klíčového personálu se mohou ukázat jako poslední hřebík do rakve společnosti.

„Je tady v okolí velká nezaměstnanost?“ otázal jsem se.

„Ne, teď právě ne. Tři tisíce lidí ale ještě pracují v továrně na traktory. Žádná malá komunita nedokáže vstřebat takový počet lidí najednou. Mnozí budou muset odejít do Milwaukee vyrábět pivo nebo motocykly.“

„Pivo nebo motocykly?“ Přišlo mi to jako zvláštní kombinace.

„Pivo Miller a motorky Harley-Davidson,“ vysvětlila. „Obojí se dělá v Milwaukee.“

„Jak je to daleko?“

„Asi třicet mil.“

„Třeba by mohli dál bydlet tady a dojíždět,“ pokusil jsem se ji utěšit. „Nebude hned tak zle.“

„Doufám, že máte pravdu.“ Viditelně mi moc nevěřila.

„Zajímalo by mě, co bude se Schumannovými,“ nadhodil jsem po malé odmlce.

„O ně si nedělejte starosti,“ řekla. „Mají spoustu peněz. Zrovna si postavili nový dům. Spíš jako zámeček. Šéfové nikdy neskončí na

ulici. Postarají se, aby dostali své prémie a renty dřív, než továrna zavře. Však uvidíte.“

Zcela jasně nebyla Schumannovými tak nadšena, jak se ze začátku tvářila. Až se její muž a syn stanou přebytečnými, pomyslel jsem si, nenajde jediné dobré slovo pro nikoho, kdo bude mít co dělat s Delafield Industries Inc.

Jen jeden člověk, s nímž jsme mluvili, znal MaryLou Fordhamovou. Byl to muž v krámku se soškami.

„Parádní nohy,“ poznamenal se znaleckým úsměvem. Oplatil jsem mu úsměv, ale nevzpomínal jsem na její nohy. Já ji měl ve vzpomínkách jako beznohou.

Projížděli jsme pomalu po Lake Drive a prohlíželi si jednotlivé impozantní rezidence milionářské čtvrti Delafieldu. Každý z domů trůnil uprostřed velké zahrady s působivými ploty, zdmi a vraty, jež měly odradit nezvané hosty. Budovy byly z cesty špatně vidět, zakrývaly je borovice a bujné rododendrony, tak jsme s Caroline nejprve zajeli na druhou stranu jezera a odtud zjistili, který dům patří Schumannovým. Jak pravila polštářková dáma, byl to skoro zámeček – moderní třípatrový panský dům z šedého kamene s červenou střechou se tyčil nad rozsáhlým, dobře udržovaným trávníkem, svažujícím se až dolů k vodě a přístavišti se člunem.

Je toto domov pravého terče bombového útoku v Newmarketu? Je to domov oběti nebo zloducha? Je to domov přítele nebo nepřítele?

Existuje jen jedna cesta, jak to zjistit, pomyslel jsem si a stiskl tlačítko domácího telefonu vedle osm stop vysoké tepané bezpečnostní brány.

16

Dorothy Schumannová byla drobná, ne vyšší než pět stop osm palců, ale vzhledem ke své štíhlosti vypadala větší. Měla dlouhé, tenké, strašidelně bílé, téměř průhledné ruce. Když si je položila do klína, třásly se jí. Seděli jsme s Caroline proti ní na zeleno-bílých pohovkách v obývacím pokoji. Pohled dolů na jezero, který se před námi otevíral, byl přesně tak velkolepý, jak jsem si představoval.

„Tak vy jste se s mým Rolfem setkal v Anglii," povzdechla si paní Schumannová.

„Ano," přikývl jsem. „Na dostihové dráze v Newmarketu."

„V den, kdy vybuchla bomba?" tázala se.

„Ano," potvrdil jsem. „Došlo k tomu při obědě."

Pozorně si mě prohlédla. „To jste tedy měl štěstí."

„Ano," souhlasil jsem. Vysvětlil jsem jí, že jsem obchodně v Chicagu a říkal jsem si, že bych se mohl přijet podívat, jak se daří Rolfovi, když už je zpátky doma.

„Jste moc milý," pronesla sklíčeně. „Ale Rolf doma není. Ještě pořád se léčí v nemocnici v Milwaukee."

„Ach, omlouvám se. Slyšel jsem, že už mu bylo natolik dobře, že mohl jet domů."

„Bylo mu natolik dobře, aby mohl minulý týden odletět zpátky," vysvětlila. „Ale jinak mu vůbec dobře není." Měla co dělat, aby se ovládla. „Má nějaké poškození mozku." Polkla. „Jen sedí a zírá do prázdna. Nepoznává dokonce ani mne. Vypadá to, že doktoři nevědí, jestli se někdy uzdraví." Rozplakala se. „Co budu dělat?"

Caroline přešla k paní Schumannové, posadila se vedle ní a objala ji kolem ramen.

„Promiňte," popotahovala Dorothy. Vytáhla z rukávu kapesník a začala si otírat oči, ale jen si rozmazala nalíčení a ještě víc se rozeštkala.

„No tak," tišila ji Caroline, „pojďte, dáme vás do pořádku."

Téměř paní Schumannovou vytáhla na nohy a jemně ji odváděla do hlavní koupelny, která se jako ve většině moderních amerických domů nachází v přízemí.

Rozhlédl jsem se po obývacím pokoji. Viděl jsem neskutečné množství rodinných fotografií ve stříbrných rámečcích vystavených na stolku pod oknem. Prohlédl jsem si obrázky Rolfa Schumanna ve šťastnějších dobách, na mnohých se mu po boku vyskytovala i daleko zdravěji vyhlížející Dorothy. Byla tu rovněž Rolfova fotografie ve smokingu na jakési večeři, nebo na staveništi v jasně žluté helmě a zablácených okovaných botách. Na dvou obrázcích byl zachycen vystrojený na pólo. Jednou na koni, s širokým úsměvem na tváři a pálkou napřaženou do vzduchu, na dalším vedle koně, kterak

přebírá stříbrnou trofej od muže, v němž jsem i já poznal jednoho staršího amerického politika s prezidentskými ambicemi.

Jinak toho v pokoji bylo málo, z čeho bych si mohl udělat představu o tom, jakým člověkem Rolf Schumann býval.

Otevřel jsem dveře na druhé straně místnosti, než kudy zmizely obě ženy, a ocitl se v Rolfově pracovně. V kontrastu ke světlému, bíle vyzdobenému obývacímu pokoji tu vládly tmavé barvy s masivním dřevěným obložením a velkým dubovým psacím stolem uprostřed. Na jedné stěně visela mapa Afriky a její jednotlivé země charakterizovala různá zvířata. Nad psacím stolem trčela ze zdi veliká hlava jelena s grandiózním rozvětveným parožím, jež dosahovalo téměř až ke stropu. I zde byly k vidění další fotografie: Rolf Schumann v safari oblečení a klobouku se širokým okrajem v africkém buši s puškou v ruce a levou nohou spočívající na obrovském poraženém slonovi; Rolf Schumann v holínkách do pasu, s rybářským prutem v jedné ruce a lososem vysoko zdviženým v druhé ruce; Rolf Schumann na koni, v červeném loveckém saku a přilbě, popíjející panáka před zahájením lovu. Rolf Schumann se zjevně věnoval mnoha sportům, mnoha krvavým sportům. Připadal jsem si poněkud stísněně, a nebylo to pouze kvůli skleněným očím mrtvého jelena, které ve mně vyvolávaly nelogický dojem, že mě sledují po celé místnosti, kamkoli se hnu.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje právě včas. Sotva jsem se znovu usadil na jednu ze zeleno-bílých pohovek, paní Schumannová s Caroline přicházely zpátky z koupelny.

„Moc se omlouvám," řekla Dorothy. „Nějak poslední dobou nejsem ve své kůži."

„Nedělejte si starosti," uklidňoval jsem ji. „Neměli jsme sem chodit. Omlouvám se, že jsme vás rozrušili. Měli bychom už raději jít." Vstal jsem.

„Ne, ne," vzepřela se. „Jsem ráda, že mám společnost. Prosím, zůstaňte ještě chvíli. Přijeli jste z takové dálky. A já bych opravdu ráda slyšela něco víc o tom, co se stalo na dostizích."

Znovu jsem se posadil. O výbuchu bomby v Newmarketu jsem jí pověděl tolik, kolik jsem považoval za rozumné, a vynechal jsem krvavé detaily. Celá ztuhlá seděla vzpřímeně na pohovce a pozorně

naslouchala každému slovu. Jednou či dvakrát jí oči zaplavily slzy, ale tentokrát se dokázala ovládnout. „Děkuji, že jste mi to pověděl. Bylo těžké nic nevědět.“

„Je mi to moc líto,“ řekl jsem. Slabě se pousmála a přikývla.

„Nechcete něco k pití?“ otázala se. „Mám v kuchyni ledový čaj.“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo po dvanácté. „Rádi si trochu dáme,“ přijal jsem pozvání.

Všichni tři jsme se odebrali do kuchyně a Dorothy do tří vysokých sklenic nalila na plátky citronu zlatavou tekutinu. Mám čaj raději horký, ale musím uznat, že ledová verze byla chutná a dobře uhasila žízeň. Posadili jsme se s Caroline na stoličky u pultu, kterému Dorothy říkala ‚bar‘. Kuchyně byla obrovská, s úžasným výhledem na jezero a ‚city‘ v pozadí. Bar vlastně tvořila jedna strana velkého kuchyňského ‚ostrůvku‘ uprostřed rozlehlé místnosti.

„Dorothy, napadá vás nějaký důvod, proč by se Rolf měl stát terčem bombového útočníka?“ zeptal jsem se.

Zarazila se uprostřed dolévání čaje a zadívala se na mne. „Místní policie mi řekla, že Rolf nebyl terčem. Říkali, že ten výbuch byl omyl.“

„Já vím,“ připustil jsem. „Ale co když se pletou?“

Dorothy Schumannová ztěžka dosedla na jednu ze stoliček. „Chcete říct, že se Rolfa někdo pokusil zabít?“

„Ano.“ Následovalo dlouhé ticho. „Nenapadá vás nikdo, kdo by si mohl přát jeho smrt?“

Vyrazila ze sebe krátké zahihňání. „Jen asi tisíc místních lidí,“ odpověděla. „Minulou zimu dostali výpověď. A zřejmě z toho všichni viní Rolfa.“

„Ale to jistě…“ spustil jsem.

„Ne, ne,“ skočila mi do řeči. „Nemyslím to vážně.“

„A opravdu vás nenapadá nikdo jiný, kdo mu mohl chtít ublížit nebo poškodit jeho společnost?“ naléhal jsem.

Stiskla rty a mírně zavrtěla hlavou.

„Znáte člověka jménem Komarov?“ zeptal jsem se.

„Ovšem,“ odpověděla. „Znám Petera velmi dobře. Dováží koně na pólo. Nechcete mi ale tvrdit, že by měl něco společného s tím, co se stalo Rolfovi?“

„Nevím. Jen mě zajímalo, jestli jste o něm slyšela," vysvětloval jsem.

„On a jeho žena k nám jezdí," pronesla tónem, který jasně naznačoval, že hostům jejich domu není co vytknout. „Jsou to naši přátelé."

„Řadu lidí zavraždili jejich přátelé," prohodil jsem.

Et tu, Brute?

„Kdy přesně u vás Komarovovi byli?" vyzvídal jsem.

„Přijeli na pólo," odpověděla.

„V Lake Country Polo Gubu?" upřesňoval jsem si.

„Ano," přitakala. „Rolf je tam místopředsedou."

„Vlastní Rolf sám také pólo ponye?" zeptal jsem se.

„Stovky," povzdechla si. „Přála bych si, aby mi věnoval stejně času jako tomu zatracenému pólu." Najednou se zarazila a slepě se zadívala z okna. Její život se od nynějška hodně změní.

„Má Peter Komarov něco společného s pólo klubem?" pokračoval jsem ve vyptávání.

Obrátila se ke mně obličejem. „Myslím, že ne, ale vím, že tam všechny koně stráví pár dní, když se dostanou do země."

„Odkud ti koně jsou?"

„Myslím, že z Jižní Ameriky," řekla. „Hlavně z Argentiny, Uruguaye a Kolumbie."

„A kam jedou, když je odvezou z pólo klubu?"

„Po celé zemi," odpověděla. „Občas jsem s Rolfem byla na prodejních aukcích. Víte, v Keenlandu v Kentucky a v Saratoze."

O obou místech jsem už slyšel. Odehrávaly se tam největší dražby dostihových plnokrevníků. „Takže to nejsou všechno jen pólo ponyové?"

„Kdepak. Většina asi je, ale rozhodně jsou mezi nimi i dostihoví koně."

„Proč je všechny vozí nejdřív sem, do pólo klubu?" vyptával jsem se.

„Já vážně nevím," odpověděla. „Vím ale, že přilétají letadlem na O'Haru nebo na letiště v Milwaukee, a pak většinou přepravníkem na koně jedou do klubu. Viděla jsem, jak je vykládají. Třeba se po cestě potřebují zotavit z časového rozdílu a takových věcí. Myslím, že tu

zůstávají tak týden, než je vypraví dál. Samozřejmě krom těch, co si Rolf nechává.“ Povzdechla si a v očích se jí znovu objevily slzy.

„Mně připadá zvláštní, že se dostihoví koně nevezou rovnou tam, kam se prodali,“ prohodil jsem.

„Rolf říká, že je musí prohlídnout veterinář,“ pravila. „A musí něco udělat s balónky.“

„S balónky?“

„Ano, s kovovými balónky. Nějak to souvisí s cestou. Opravdu nevím, oč jde, ale Rolf tu pár dní po příjezdu každé várky koní má velkou bednu plnou těch balónků.“

„Nemáte tu zrovna nějaký z těch balónků?“ zajímal jsem se.

„Myslím, že Rolf jich má pár ve stole,“ řekla.

Vyšla z kuchyně, ale brzy se vrátila s lesklou kovovou kuličkou zhruba velikosti golfového míčku. Položila ji na pult přede mne a já ji zvedl. Očekával jsem, že bude těžká jako větší kuličkové ložisko, ale byla překvapivě lehká a dutá.

„K čemu to je?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení,“ odpověděla. „Myslím ale, že to může mít něco společného s chovem koní.“

„Mohl bych si tenhle balónek nechat?“ požádal jsem.

„Rolf by se na mne asi zlobil, kdybych vám ho dala,“ zamyslela se. „Vždycky velice pečlivě kontroluje, jestli má všechny. Pořád dokola je přepočítává.“

„Mohlo by mi to ale pomoct zjistit, proč ho někdo zranil,“ přemlouval jsem ji.

„Vážně si to myslíte?“ pochybovala Dorothy vypadající opět křehce a ztraceně.

„Nevím, ale mohlo by.“

„No, jeden snad nebude vadit,“ ustoupila. „Ale musíte mi slíbit, že až skončíte, tak mi ho vrátíte.“ Slíbil jsem jí to a Caroline se na ni usmála.

Schumannovu rezidenci jsme opouštěli až za pět minut dvě, neboť Dorothy nás umluvila, abychom zůstali na oběd sestávající ze sýrových a šunkových sendvičů. Měli jsme zpoždění. Zamířil jsem s Buickem zpátky na I-94 a podrobil motor zatěžkávacímu testu. Do

Chicaga bylo sto mil a Caroline začínala ve čtyři zkouška s orchestrem. Před tím se ještě musela stavit v hotelu a vyzvednout si večerní šaty a svou milovanou violu. Stihneme to jen tak tak, říkal jsem si.

„Co myslíš, že to je?“ zeptala se Caroline. Seděla na sedadle spolujezdce a pohazovala si lesklou kovovou kuličkou z jedné ruky do druhé.

„Nemám tušení, k čemu by to mohlo být,“ odpověděl jsem. „Ale jestli to má co dělat s Komarovém, pak na to chci přijít.“ Přidal jsem plyn kolem dalšího obrovského náklaďáku s osmnácti koly, který burácel ve středním pruhu.

„Koukej, ať nedostaneš pokutu za rychlost,“ napomínala mě Caroline.

„Ale říkala jsi…“ zmlkl jsem. Říkala, že jí nakopou zadek, jestli přijde pozdě.

„Vím, co jsem říkala.“ Zasmála se. „Jen ať tě nezastaví, nebo opravdu přijdu pozdě.“ Mírně jsem ubral, až se tachometr vrátil zpátky do limitu. No, skoro.

„Nějak to souvisí s pólo ponyi,“ nadhodil jsem. „Tak to říkala paní Schumannová.“

„Třeba je to na stolní pólo.“ Hlasitě se smála svému vtipu. Vypadalo to trochu jako kovový pingpongový míček, snad jen o kousíček větší. „Zajímalo by mě, jestli to jde otevřít,“ poznamenala Caroline.

Kulička měla kolem dokola nepatrnou rýhu a Caroline ji uchopila do obou rukou a pokusila se obě poloviny oddělit. Zkoušela ji otevřít tak, že zasune nehet do rýhy, ale bezúspěšně. Zkusila oběma polovinami otočit. Vlastně to vůbec nebylo těžké, když člověk věděl, jak na to. Obě poloviny se daly rozšroubovat proti směru hodinových ručiček.

Letmo jsem pohlédl na dvě polokoule v Carolininých dlaních.

„Nejsem z toho o nic moudřejší,“ poznamenal jsem. „Ale vím, že nejde o žádnou hračku. Udělat takový vlasový závit na kulatém předmětu, který je takhle tenký, není nijak snadné. Zvlášť když tak těsně přiléhá. K tomu potřebuješ přesné strojírenství. Jestli má paní

Schumannová pravdu, že jich Rolf míval plnou velkou bednu, tak výroba musela přijít na pěkný balík.“

„Ale k čemu mohou být?“ přemýšlela Caroline.

„Třeba se dovnitř dává něco, co nemá vytéct,“ usuzoval jsem. „Ale nevím co.“

Když jsme se dostali do hotelu, zbývalo nám jen pět minut. Caroline popadla šaty a violu, políbila mě a spěchala pryč. „Uvidíme se později,“ volala. „Nechám ti lístek u pokladny.“ Vyklouzla z hotelu a naskočila do autobusu, který odvážel orchestr do koncertní síně. Dveře se za ní zavřely a autobus odjel.

Stál jsem v hale a připadal si osamělý. Zvyknu si vůbec někdy na to, že se s ní občas, byť jen na pár hodin, musím rozloučit? Zatímco ona nadšeně uháněla pryč a těšila se na zkoušku a vystoupení, já se cítil opuštěný a žárlil jsem. Jak můžu tak nezřízeně žárlit na hudební nástroj? Přímo jsem se zachvěl při pomyšlení na její nádherné dlouhé prsty, laskající krk violy a probírající struny, vždyť bych si přál, aby tohle Caroline dělala se mnou. Věděl jsem, že je to iracionální, ale pro mne to stejně byla skutečnost.

„Vzchop se,“ napomenul jsem se a vydal se hledat vrátného.

„Lake Country Polo Club?“ zopakoval moji otázku.

„Ano. Myslím, že je to poblíž Delafieldu ve Wisconsinu,“ upřesnil jsem.

Chvíli něco ťukal do svého počítače. „Aha,“ zaradoval se nakonec. „Tady to máme.“

Tiskárna jeho počítače zabzučela a on mi podal list papíru s pokyny, jak se tam dostat. Klub leží o pět mil blíže k Chicagu než k Delafieldu. Vlastně jsme kolem něj dnes dvakrát projeli, neboť podle pokynů se nachází hned vedle mezistátní dálnice u Silvernail Road. Poděkoval jsem a zařídil si prodloužení pronájmu auta o další den.

Řekl bych, že čtvrteční koncert ještě překonal předchozí večer. Navíc jsem viděl na Caroline, a ona to věděla. Koncert byl beznadějně vyprodaný a v hledišti na mne nezbyla jediná volná stolička. Když jsem se v sedm hodin dostavil k pokladně, neměl jsem tam lístek, nýbrž vzkaz.

„Přijď ke dveřím na jeviště a hledej Reggieho,“ napsala mi Caroline. Přesně to jsem udělal.

„Jasně,“ pravil Reggie. „Tak ty seš ten Anglán, co vo něm mele celej tejden.“ Byl to velký tělnatý černý muž a mluvil se zpěvavým rytmem, jenž ve mně probouzel chuť swingovat.

„Káp si na to, chlape,“ napodobil jsem jeho mluvu.

Rozchechtal se, až se natřásal, a nabídl mi pohled do úst plných zlatých zubů. „Seš sekáč,“ oznámil mi. Nebyl jsem si jistý, jestli to myslí jako poklonu, ale protože se široce usmíval, tak nejspíš ano. „Mám pro tebe přesnej flek. Pojď se mnou.“

Jeho flek se ukázal být dvojicí kovových sedaček, umístěných z dohledu posluchačů za černou oponou v rohu jeviště. Z jedné ze sedaček jsem měl obzvlášť dobrý výhled na první stojánek v sekci viol, výhled na moji Caroline. Když jsem se tam usadil, viděl jsem ji mezerou mezi druhými houslemi a lesními rohy. Sice jsem viděl jenom vršek jejích ramen a část pravého boku, ale stačilo mi to.

Tentokrát jsem se tiše probroukal skladbou Nimrod a sotva uronil slzu. Pořád mi živě připomínala otcův pohřeb, ale už jsem se v duchu smířil s obrazem toho dne, i když stále zůstával dojemnou vzpomínkou.

O přestávce za mnou Caroline přišla a posadila se vedle mne, zatímco zbytek orchestru mizel dolů po betonových schodech na zadní straně jeviště.

„Co všichni o přestávce dělají?“ vyptával jsem se, když jsme je pozorovali.

„Předpokládám, že totéž co posluchači,“ odpověděla. „Někdo jde na šálek čaje. Obvykle nám ho připraví v šatně. Jiní si dají něco silnějšího, i když by neměli. Jeden či dva si jsou ven zakouřit. A věř mi nebo ne, někteří sedí a na patnáct minut si zdřímnou.“

„A co obvykle děláš ty?“ vyzvídal jsem a vzal ji za ruku.

„Všechno, o čem jsem mluvila.“ Zasmála se.

„Nechceš si tedy dojít na čaj?“

„Ne. Chci zůstat tady. Dělím se o šatnu s dvanácti dalšími ženskými, a daleko radši budu s tebou.“

Prima. Taky mi to víc vyhovovalo.

„Zítra zajedu znovu do Delafieldu," oznámil jsem jí. „Musím trochu začmuchat kolem Lake Country Polo Clubu. Rolf Schumann tam byl místopředsedou a jeden z těch, co zabila bomba v Newmarketu, byl prezidentem klubu."

„Ale já s tebou nemůžu jet," namítla zoufale. „Na zítřejší vystoupení udělali nějaké změny v programu a v jedenáct a ve tři máme zkoušku."

„Co v sobotu?" zeptal jsem se.

„V sobotu máme matiné v půl třetí a pak večerní koncert," informovala mě. „Jeď zítra, ale buď opatrný. Nezapomeň, že Schumanna se někdo pokusil zabít a že stejná osoba se zřejmě už dvakrát pokoušela zabít i tebe."

„Nemusíš mi to připomínat," ujistil jsem ji.

Lake Country Polo Club byl velkolepá záležitost s nespočetnými řadami bíle natřených stájí s hnědými střechami, se čtyřmi či pěti hřišti na pólo a množstvím klubových zařízení. Tucty koní v bíle ohrazených výběžích spásali se skloněnými hlavami jarní trávu. Vládla tu činorodost, ale také ze všeho čouhaly peníze, hromady peněz.

Zajel jsem s Buickem na parkoviště pro návštěvníky vedle kanceláří klubu a vydal se ke dveřím s nápisem recepce. Uvnitř jsem našel ženu v bílém svetru s rolákem a v džínách, jak sedí za stolem a píše na počítači. Vzhlédla ke mně.

„Co si přejete?" otázala se.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli tu někde není pan Komarov?" položil jsem otázku.

„Ne," odpověděla. „Bohužel, vrátí se nejdřív příští měsíc. Nejspíš na Delafield Cup. To tu obvykle bývá."

Pana Komarova tu tedy znají. Vlastně ho zřejmě znají dost dobře.

„Takže on tenhle klub nevlastní?" předstíral jsem překvapení.

„Kdepak," řekla. „Ale vlastní většinu koní. Je tu jeho asistent, kdybyste si s ním chtěl promluvit, co říkáte?" Neměl jsem pocit, že bych si s ním chtěl promluvit, ale než jsem ji stačil zarazit, už se chopila telefonu a stiskla jakási tlačítka. „Jak jste říkal, že se jmenujete?" zeptala se.

Vůbec jsem své jméno nezmínil. „Buck," odpověděl jsem s pohledem na svůj vůz. Málem jsem řekl Buick.

Na druhém konci se kdosi ozval. „Kurte," řekla žena, „mám tu pana Bucka. Hledá pana Komarova. Chtěl by vědět, kdy se vrátí do klubu. Nevíte?" Chvíli poslouchala, a pak řekla: „Vydržte chvilku, zeptám se ho." Podívala se na mne. „Kurt říká, abych se vás zeptala, jak se znáte s panem Komarovem."

„Neznám se s ním," odpověděl jsem. „Ale chtěl jsem se ho zeptat na něco, co se stalo v Anglii."

Předala informaci a krátce se zaposlouchala. „Kde v Anglii?" zeptala se.

„V Newmarketu," pronesl jsem hlasitě.

Nic neříkala, ale ještě chvíli poslouchala. „Dobře, řeknu mu to." Zavěsila. „Kurt za vámi přijde," oznámila mi. „Kurt se panu Komarovovi stará o koně."

„Děkuju," pokývl jsem. „Počkám venku."

Proč se mi po celém těle naježily chlupy a signalizují ‚pozor, nebezpečí'? Možná by bylo lepší vrátit se do auta a okamžitě odjet. Místo toho jsem se vydal na obhlídku. Prošel jsem podchodem pro koně pod prázdnou tribunou a vyšel na hřiště póla.

Kam se hrabe Gardový pólo klub. Nebyla tu sice Královská lóže, ale ostatní zařízení bylo vynikající, s krytými tribunami a polstrovanými křesly pro maximální pohodlí. Hrací plocha odpovídala tomu, co muž v Gardovém klubu nazýval ohrazenou jízdárnou, ale dala se snadno zvětšit na opravdové hřiště tak, že se odstraní hrazení. Všude tu byly rozsáhlé plochy dobře udržovaných trávníků, na nichž by se dalo umístit i největší hřiště póla.

Prohlížel jsem si tribunu, když na mne zavolal jakýsi muž.

„Pan Buck?" hulákal, jak se blížil podchodem. Nejspíš Kurt, a nebyl sám. Šel s ním další muž, z něhož jsem měl věru nepříjemný dojem. Zatímco Kurt měl malou, žokejskou postavu, jeho nohsled byl vysoký a rozložitý. Před hrudí si přidržoval pět stop dlouhou pálku na pólo asi tak, jak by voják mohl nést pušku. Nebylo pochyb, že účelem je nahnat strach. Fungovalo to. Měl jsem hodně nahnáno. Proč jen jsem nenasedl do auta a neodjel, dokud jsem ještě mohl?

Stál jsem na trávníku uprostřed hřiště a má úniková cesta se nacházela na druhé straně tribuny. Neměl jsem na vybranou, musím dělat jakoby nic.

„Co chcete?“ optal se Kurt tvrdě. Ani slovo na uvítanou. Žádné uvítání nebude. Řeč jeho těla to dávala jasně najevo. Nejsem tu ani trochu vítaný.

Usmál jsem se ve snaze uvolnit napětí. „Prý znáte pana Komarova,“ řekl jsem vesele. „Je to tak?“

„Možná,“ zabručel. „Záleží na tom, kdo to chce vědět.“

„Doufal jsem, že by mi pan Komarov mohl pomoci něco identifikovat,“ vykládal jsem.

„Co?“ zeptal se.

„Mám to v autě.“ Rychle jsem vykročil k podchodu.

„Co to je?“ ptal se znovu.

„Ukážu vám to,“ prohodil jsem přes rameno, aniž bych zpomalil. Nemusí vědět, že tu věc mám v kapse kalhot, ale že nemám vůbec v úmyslu ji vytahovat. Soudil jsem, že u auta budu ve větším bezpečí, i když to může být jenom iluze.

Kurt vypadal otráveně a něco bručel, ale následoval mě. Bohužel stejně tak jeho stín. Kráčel jsem před nimi, sice jsem neutíkal, ale kdyby se chtěli dostat přede mne, museli by běžet. Větší muž nebyl ve formě, a když jsem došel k autu, už trochu zaostával a těžce funěl.

Nejel jsem ale takovou dálku pro nic za nic. Pořád jsem chtěl zjistit to, proč jsem se sem vypravil. Otevřel jsem dvířka od auta a natáhl se dovnitř, jako kdybych něco hledal, ale ve skutečnosti jsem to vyndal z kapsy u kalhot. Otočil jsem se a na otevřené dlani natáhl ke Kurtovi lesklou ocelovou kuličku, jako bych koni nabízel kostku cukru.

Zůstal na balónek ohromeně zírat, a pak mi pohlédl do tváře, jako kdyby hledal slova.

„Kde jste to kurva vzal?“ rozčílil se. Chňapl po kuličce, ale já zavřel dlaň a snadno rukou uhnul.

„Povězte mi, co to je, a já vám řeknu, kde jsem k tomu přišel,“ navrhl jsem.

„Koukejte mi to vrátit,“ vztekal se.

„Dostanete to zpátky, když mi povíte, co to je," promlouval jsem k němu jako učitel, jenž nezvedenému žákovi zkonfiskoval jakousi elektronickou věcičku, leč neví, co to je.

Velký chlápek se bez varování rozmáchl pálkou na pólo a praštil mě přes předloktí. Stál kousek za mnou a já švihnutí pálkou zaznamenal teprve v poslední milisekundě. Nezbyl mi čas ráně se vyhnout, ale naštěstí jsem stihl povolit sevření, když mě udeřil, jinak bych měl nejspíš ruku přeraženou na dva kusy. I tak to nebyla žádná sláva. Pálka mě zasáhla těsně nad pravým zápěstím. Ozvalo se ostré zapraskání a paži jsem měl okamžitě ochromenou. Lesklou kovovou kuličku jsem upustil. Kutálela se ke Kurtovi. Když se sehnul, aby ji zvedl, skočil jsem do auta, zabouchl dvířka a stiskl knoflík centrálního zamykání.

Pravá paže mi nesloužila. Nedařilo se mi zasunout klíček do zapalování, které se nacházelo na pravé straně volantu. Ztratil jsem cenné sekundy několika pokusy, než jsem se úplně překulil vpravo a zasunul klíček do otvoru levou rukou. Otočil jsem jím, nastartoval auto a pořád ještě levou rukou posunul řadicí páku automatické převodovky na couvání. Zadní okénko Buicku se za mnou rozlétlo na kusy. Nevšímal jsem si toho. Díval jsem se otvorem po rozbitém skle a sešlápl plyn. Auto vyrazilo dozadu na pálkou se ohánějícího maniaka. Překvapivě svižně ustoupil autu z dráhy a znovu se za mnou rozpřáhl pálkou. Okénko dvířek spolujezdce se roztříštilo a zasypalo mě drobnými úlomky skla.

Kurt u dvířek řidiče tloukl do okénka a rval za kliku, neměl však žádnou pálku a jeho pěst na tvrzené sklo nestačila.

Prudce jsem zabrzdil až do zastavení a loktem posunul řadicí páku zpátky na jízdu vpřed. Jenže maniak s pálkou ještě neskončil. Jak auto nabíralo rychlost směrem k bráně a dálnici za ní, zasadil poslední úder. Hlava pálky prorazila vrstvené čelní sklo před sedadlem spolujezdce a uvízla v díře. Nezastavil jsem. Zachytil jsem výraz paniky v mužově tváři, když jsem ujížděl s pálkou pevně zaklíněnou ve vyraženém otvoru předního skla. Muž měl stejně pevně uvězněnou ruku v koženém poutku rukojeti pálky.

Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak jím pohyb auta obloukem škubl do vzduchu. Slyšel jsem, že narazil do vozu kdesi dole u zadních

dvířek, ale rozhodně jsem nehodlal zastavit, ani kdybych ho měl táhnout celou cestu až do Chicaga. Nakonec se nějak z poutka pálky uvolnil a odpadl dřív, než jsem zahnul na Silvernail Road a uháněl do relativního bezpečí mezi dunící obří náklaďáky na I-94. Z čelního okna do strany pořád trčela pálka na pólo.

Zhruba po míli jsem zajel na zpevněnou krajnici a podařilo se mi pálku vytáhnout. Kožené poutko na konci rukojeti bylo prasklé. Doufal jsem, že je prasklé i zápěstí, které v něm ještě nedávno vězelo. Hodil jsem pálku na zadní sedadlo a byl rád, že už nebudu muset žádné dálniční hlídce vysvětlovat, proč že mi z čelního skla čouhá pálka na pólo. Buick přišel úplně o dvě okénka a v čelním skle měl díru o průměru dvou palců plus nespočetné praskliny, ale s tím se dalo vydržet. Rozhodující pro mne byla skutečnost, že jsem vůbec zůstal naživu.

„Krucisakra," zařval jsem nahlas. Mám nejenom poraněnou paži, a po té ráně určitě i zlomenou kost, ale taky jsem přišel o lesklý kovový balónek.

Budu muset jet a opatřit si další, pomyslel jsem si, když jsem na příštím sjezdu otáčel auto. Jen jsem doufal, že Dorothy Schumannová od včerejška, kdy jsme s Caroline byli u ní v domě, nezačala mít pochybnosti kvůli tomu, že mi jeden z balónků půjčila.

Výlet do Lake Country Polo Clubu mi poskytl dvě užitečné informace. Za prvé, balónky jsou důležité. Proč přesně, na to jsem zatím nepřišel. Za druhé, mám-li soudit podle zaměstnanců, pak pan Komarov rozhodně nepatří mezi anděly.

Když jsem se dostal zpátky do hotelu Hyatt, paže mě bolela jako čert. Zajel jsem k budce obsluhy parkoviště a personál mi věnoval pár kosých pohledů. Nevšímal jsem si jich, vzal ze zadního sedadla pálku a odebral se do haly. Vrátnému jsem hodil klíče od vozu, vysvětlil mu, že některá skla doznala úhony, a požádal ho, ať to s půjčovnou aut vyřídí.

„Jistě, pane." Krátce pohlédl na pálku v mé ruce. „Ihned, pane." Naprosto vzorný a dokonalý vrátný.

Vyjel jsem nahoru výtahem a uložil se na Carolininu postel. Budík na nočním stolku ukazoval tři hodiny. Orchestr právě začíná druhou

zkoušku. Uvědomil jsem si, že se mi neleží moc pohodlně, tak jsem si vyndal všechno, co jsem měl v kapsách, a položil to na noční stolek – peněženku, klíč od pokoje, kapesník a lesklou kovovou kuličku velikosti golfového míčku, skládající se ze dvou polovin, která je nějakým způsobem klíčová pro výbuch bomby na zhruba čtyři tisíce mil vzdáleném závodišti v Newmarketu.

Paní Schumannovou ani trochu nepotěšilo, že už jsem stačil balónek ztratit, když přece tolik zdůrazňovala, abych na něj dával pozor. Nicméně nakonec se mi přece jen podařilo přemluvit ji, aby mi vydala další, poté co jsem ji přesvědčil, že je zcela rozhodující pro zjišťování, proč Rolf utrpěl tak ošklivé zranění.

Možná jsem přesvědčoval i sám sebe.

17

Caroline se vrátila mezi poslední zkouškou a večerním vystoupením a našla mě ležet na posteli v dost mizerném stavu. Ač jsem spolykal štědrou dávku analgetik, paže mě bolela tak, že jsem sebou při každém pohybu škubl.

„Potřebuješ doktora," prohlásila Caroline. Dělala si starosti a byla dost vyděšená.

„Já vím, ale nechci platit svojí kreditní kartou," vysvětloval jsem.

„Vážně si myslíš, že se člověk dá vystopovat podle kreditní karty?" ptala se.

„Riskovat to nebudu. Zvlášť ne po dnešku. Kdo ví, čeho je Komarov schopen. Myslím si, že má nějak na svědomí devatenáct mrtvých na dostizích v Newmarketu. Jeden mrtvý navíc mu vadit nebude." Nebo dva, napadlo mě, a vůbec se mi to nelíbilo. „Kolik času máš před vystoupením?"

„Asi hodinu, pak musím zpátky," řekla.

„To by mělo stačit. Pojď, půjdeme a vezmi s sebou svoji kreditku."

„Jak víš, že nevystopují i tu moji?" zeptala se najednou poplašeně.

„Nevím to," připustil jsem. „Ale řekl bych, že je daleko méně pravděpodobné, že by hledali slečnu Astonovou, když se pokoušejí najít Maxe Moretona."

Jeli jsme taxíkem do Erie Street na pohotovost Northwestern Memorial Hospital a já se při každém zhoupnutí nad kdejakou dírou kousal do rtů, abych nekřičel.

Tak jako na všech úrazových a pohotovostních odděleních v Anglii nás i tady čekalo nekonečné vyplňování formulářů. Krom setkání s ošetřujícím personálem zde však bylo nejdůležitější setkání s pokladní nemocnice.

„Máte pojištění, pane Moretone?“ otázala se neformálně oblečená mladá žena za přepážkou.

„Mám nějaké cestovní pojištění, ale nevzpomínám si na podrobnosti.“

„V tom případě napište do formuláře ‚ne‘,“ doporučila mi. „Hodláte si tedy ošetření hradit sám?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Alespoň prozatím.“

Chvíli se čímsi zabývala. „Jelikož nejste občan USA, požadujeme plnou platbu podle tohoto odhadu ještě před ošetřením,“ oznámila mi.

„Kolik to dělá?“ otázal jsem se. Přistrčila ke mně papír s konečnou částkou dole na stránce. „Ale já chci jenom prohlédnout ruku,“ lapl jsem po dechu, když jsem si částku přečetl. „Nechci koupit celou vaši zatracenou nemocnici.“

Nepobavilo ji to. „Před ošetřením musíte zaplatit celou odhadovanou částku,“ zopakovala.

„Co by se stalo, kdybych zaplatit nemohl?“ dotazoval jsem se.

„Pak byste se musel obrátit jinam,“ osvětlila mi.

„Co kdybych umíral?“ naléhal jsem.

„Neumíráte,“ odsekla. Získal jsem nicméně dojem, že kdybych přece jen umíral a nemohl zaplatit, pořád by tu očekávali, že se odeberu umřít o dům dál, nejlépe do jiné nemocnice.

Caroline ženě podala svou kreditní kartu a jen mírně zamrkala, když na útržku potvrzení, které podepisovala, uviděla příslušnou částku. Vrátili jsme se a usadili se v čekárně s ujištěním, že mě brzy zavolají. Políbil jsem něžně Caroline a slíbil jí, že jen co se dostanu domů, všechno jí splatím.

„Co když tě dřív zabijou?“ zašeptala. „Co pak budu dělat?“ Uchichtla se. Hned jsem se cítil líp.

„Odkážu ti to ve své poslední vůli,“ usmál jsem se na ni. Směj se tváří v tvář nepřízni osudu, neboť smích je nejlepší lék.

Nějaký čas jsme tak seděli vedle sebe. Hodiny na zdi se přiblížily k šesti hodinám čtyřiceti minutám.

„Nerada to říkám,“ ozvala se Caroline, „ale budu už muset jít, nebo zmeškám vystoupení, a pak mě doopravdy vyrazí. Určitě to zvládneš sám?“

„Neboj se,“ ujišťoval jsem ji. „Uvidíme se po koncertě.“

„Nenechají si tě tu přes noc, viď?“ zneklidněla.

„Bez peněz ne,“ hluše jsem se zasmál. „Ne, neřekl bych. Uvidíme se později v hotelu.“ Zdráhavě se chystala k odchodu. „Jen běž, běž už,“ pobízel jsem ji, „nebo přijdeš pozdě.“

Zamávala mi, když procházela automatickými dveřmi. Nechtěl jsem, aby doopravdy odešla. Potřeboval jsem ji tady, aby mi otírala čelo a ulevovala od bolesti, a ne aby laskala tu svou zatracenou violu.

„Pan Moreton,“ zařvala sestra a vrátila mě na zem.

Do hotelového pokoje jsem se dostal jen asi o deset minut dřív než Caroline. Tak jako při předchozích příležitostech se i dnes vznášela na obláčku aplausem vyvolaného adrenalinového rauše, zatímco já se vznášel na směsi rajského plynu a analgetik. Taky jsem se mohl pyšnit laminátovou dlahou na zápěstí, která dosahovala od dlaně až po loket.

Rentgen jasně ukázal, že mám zlomené zápěstí a loketní kost skutečně prasklou asi jeden palec nad kloubem. Naštěstí nedošlo k velké dislokaci a doktor mi frakturu reponoval prostě tak, že mi táhl za ruku tak dlouho, až se oba konce kosti vrátily do správné pozice. Navzdory částečným anestetickým účinkům kysličníku dusného jsem si ten zážitek moc užil. Je to sice rajský plyn, ale procedura rajská rozhodně nebyla.

Dlaha měla znehybnit kloub a doktor mi sdělil, že bych ji měl nosit nejméně šest týdnů. Vzpomněl jsem si na historky, které otec vykládal o svých zraněních, když ještě působil jako překážkový jezdec. Vždycky tvrdil, že se rychle hojí, a často líčil, jak nůžkami likvidoval sádru jen týden poté, co si nějakou kost zlomil. Jenže překážkoví jezdci jsou cvoci, to ví každý.

Podle pokynu jsem noc strávil s pravou rukou podloženou polštářem, aby pod dlahou tolik neotékala. Romantice to příliš nesvědčilo, ale zato to udržovalo bolest na minimu.

Sobota přišla a odešla, zatímco já strávil většinu času v horizontální poloze na posteli v Carolinině hotelovém pokoji. Díval jsem se v televizi na baseball, což moc vzrušující nebylo, a potom na nějaké automobilové závody, to už bylo lepší.

V půli odpoledne jsem si od pokojové služby objednal salát César na levoruký oběd a potom z hotelového telefonu zavolal Carla.

„Kde jste?“ ptal se. „Třikrát mi někdo volal, že s vámi potřebuje mluvit.“

„Kdo to byl?“ zajímal jsem se.

„Jednou volala vaše matka,“ odpověděl. „Jeden říkal, že je z berňáku, a třetí neříkal nic.“

„Poznamenal jste si jejich čísla?“ dotazoval jsem se.

„Přece snad znáte číslo svojí matky, ne?“ ohradil se. „Další nic nenechali. Řekli, že ještě zavolají. Co jim mám říct? Kde budete?“

Znovu jsem si položil otázku, zda můžu Carlovi důvěřovat.

„Prostě jim řekněte, že jsem pryč. A že budu pryč ještě nejmíň další týden.“

„A budete?“ vyptával se.

„Co budu?“ nechápal jsem.

„No jestli opravdu budete pryč nejmíň ještě další týden?“

„Nevím. Poradíte si beze mne?“

„Poradil bych si, i kdybyste zůstal pryč napořád,“ prohlásil, a mně nebylo zcela jasné, zda jde o jeho vyjádření víry ve vlastní šikovnost, nebo pohrdání mými schopnostmi.

„Beru to tak, že v restauraci je tedy všechno v pořádku,“ poznamenal jsem.

„Naprosto.“

„Tak já vám v pondělí zase zavolám,“ slíbil jsem.

„Dobře,“ souhlasil. „Ale kde vlastně jste? Povídal jste, že jedete k matce, tak jak to že vás shání po telefonu?“

„Bude lepší, když to nebudete vědět,“ pronesl jsem poněkud dramaticky, což jeho podezření muselo ještě posílit.

„Když to říkáte," odsekl poněkud naštvaně. „Ale měl byste matku navštívit, zřejmě jí na tom hodně záleží."

„Dobře, udělám to," zavěsil jsem.

Matka nebyla doma. Věděl jsem to, protože večer před odletem do Chicaga jsem jí řekl, ať jede navštívit jednu sestřenici do Devonu. Nikdy se nenechala moc přemlouvat, protože se jí tam velice líbilo. Taky jsem jí řekl, ať mi nevolá, že budu pryč. Stejně mi skoro nikdy netelefonovala, vždycky jsem volal já jí.

Ještě jednou jsem použil hotelový telefon a vytočil číslo matčiny sestřenice v Torquay. Ozvala se po druhém zazvonění.

„Nazdar, Maxi," řekla svým obvyklým hlubokým hlasem. „Asi chceš mluvit s Dianou." Diana je moje matka.

„Ano, prosím."

„Počkej minutku." Položila telefon a já slyšel, jak matku volá.

„Nazdar, drahoušku," ohlásila se matka. „Mám se báječně. Je to tu nádherné." Vždycky se chtěla do Torquay přestěhovat, ale nikdy se k tomu neodhodlala. Moje matka se zřídkakdy k něčemu odhodlala.

„Nazdar, mami. Zkoušela jsi mi volat do restaurace?" vyzvídal jsem.

„Ne," řekla. Věděl jsem, že to nebyla ona. „Měla jsem?"

„Ne, jistěže ne," uklidňoval jsem ji. „Volám ti jen, abych se ujistil, že se máš dobře."

„Ale ovšem, drahoušku," prohlásila. „Všechno je báječné. Janet mě pozvala, ať tu zůstanu ještě týden." Dobrák Janet, pomyslel jsem si. Janet je matčina sestřenice.

„Prima, mami. Dobře se bav," popřál jsem jí. „Zavolám zase za pár dní."

„Sbohem, drahoušku," zacvrlikala a zavěsila.

Lehl jsem si zpátky na postel a přemýšlel, kdo mohl Carlovi tvrdit, že je moje matka.

Použil jsem svůj mobil a zavolal bratrovi. S Tobym jsme spolu moc nemluvili, ale nebyla mezi námi žádná zášť, jen jsme si jako děti, a pak ani jako dospělí, nebyli zvlášť blízcí.

„Zdravím," ozval se. „Dlouho jsme se neviděli."

„Ano," přitakal jsem „Jak se má Sally a děti?"

„Dobře, díky. Děti rychle rostou.“ Nemyslím, že to řekl jako kritiku, že zanedbávám svoje synovce a neteř. Oba jsme si byli vědomi, že z nějakého neznámého důvodu s jeho ženou Sally moc dobře nevycházíme. Spokojili jsme se s bratrem se skutečností, že se vidíme jen příležitostně, obvykle v Newmarketu, když tam přijede sám na dražby dostihových koní.

„Máma je v Torquay,“ informoval jsem ho.

„Slyšel jsem,“ poznamenal.

„Zůstane tam určitě ještě týden,“ dodal jsem.

„Dík, žes mi dal vědět,“ pravil. Věděl jsem, že k ní hodně často zaskočí. Žil ve starém domě po otci, hned vedle stájí, zatímco matka nyní bydlela v domku dole u cesty.

„Toby, mohl bych se s tebou vidět někdy v tomhle týdnu?“ otázal jsem se.

„Jistě,“ souhlasil. „Kdy?“

„Ještě přesně nevím,“ připustil jsem. „Pravděpodobně v pondělí. Nebo možná v úterý.“

„Fajn,“ přitakal.

„Můžu zůstat přes noc?“ vyptával jsem se.

Chvíli trvalo, než odpověděl otázkou: „Je všechno v pořádku?“

„Shořel mi dům,“ přiznal jsem.

„Ach panebože, Maxi, to je mi moc líto!“

„Nemyslím, že to byla nehoda,“ prohodil jsem.

Následovala další odmlka, tentokrát ještě delší. „Chceš, abych ti pomohl?“ otázal se.

„Ano, ale nepotřebuju finanční pomoc.“

„Dobře.“ Zřejmě se mu ulevilo. „Přijeď, kdy budeš chtít,“ vyzval mě. „A zůstaň, jak dlouho budeš potřebovat. Se Sally to zařídím.“

„Díky. Můžu si někoho přivést?“ zeptal jsem se ještě.

„Dívku?“ Zná mě lépe, než jsem si myslel.

„Ano.“

„Jeden pokoj, nebo dva?“

„Jeden,“ řekl jsem.

„Dobře,“ prohodil pobaveně. „Zavolej, až budeš vědět, kdy přijedete.“

„Děkuju,“ zopakoval jsem a myslel to vážně. „Zavolám.“

Oba jsme s Caroline letěli zpátky do Londýna v neděli večer, ale bohužel různými letadly. Nemohl jsem sehnat místo na stejný let, jakým se vracel orchestr, i když jsem byl na prvním místě na čekačce. Následoval jsem je tedy na illinoiské večerně modré nebe zhruba o padesát minut později. Letecká společnost projevila soucit s mým zraněným zápěstím a poskytla mi volné sedadlo po mé pravici, takže jsem mohl nechat ruku odpočívat na hromadě leteckých polštářků a dek. I tak jsem spal jen trhaně a byl jsem vděčný, když jsme načas v sedm hodin v pondělí ráno jemně dosedli na Heathrow.

Caroline na mne čekala hned za pasovou kontrolou. Seděla na lavičce vedle violy, bezpečně ukryté před cizími zraky v černém, na míru dělaném pouzdře. Nástroj sice nebyl Stradivari, ale byl natolik cenný, že přes Atlantik necestoval v zavazadlovém prostoru letadla.

„Kam teď pojedeme?“ zeptala se Caroline, když jsem se posadil vedle ní.

„Jak to myslíš?“ podíval jsem se na ni.

„Myslíš, že je bezpečné jet zpátky ke mně domů?“ váhala.

„Kdy se musíš vrátit k orchestru?“ zjišťoval jsem.

„Ve středu v poledne,“ řekla. „Teď máme pár dní volno před zkouškami na čtvrteční a páteční koncert v Cadogan Hall. Musím se na to ale sama taky trochu připravit.“

„Pojedeme na pár dní navštívit mého bratra,“ oznámil jsem jí.

„Vážně? A kde bydlí?“

„V East Hendred,“ odpověděl jsem. „To je poblíž Didcotu v Oxfordshiru.“

Prozatím jsem neměl v úmyslu používat svůj mobilní telefon, tak jsem z letištního placeného telefonu u výdeje zavazadel zavolal Tobymu, že k nim jedeme dneska.

„Bude to bezpečné?“ znepokojovala se Caroline.

„Nevím.“ Dělalo mi starosti, že by to nemuselo být zcela bezpečné ani pro bratrovu rodinu. Musel jsem to ale risknout. „Nevím, jestli to vůbec někde je úplně bezpečné,“ řekl jsem. „Ale navěky se schovávat nemůžu. Musím zjistit, proč se mě Komarov pokouší zabít.“

„Jestli jsi si jistý, že je to on, tak by možná byl čas promluvit s policií, co říkáš?“ navrhovala.

„Promluvím s ní,“ ujistil jsem ji. „Až si promluvím s bratrem a ukážu mu ten kovový balónek. Pak zavolám policii.“

Další hovor z placeného telefonu tedy nesměřoval k hochům v modrém, nýbrž k Bernardu Simsovi, mému nezkrotnému advokátovi.

Vyzvedli jsme si nejprve zavazadla a potom pronajatý Ford Mondeo z parkoviště letištního hotelu, kde jsem ho předchozí středu zanechal. Naštěstí měl automatickou převodovku a řízení převážně jednou rukou bylo vcelku jednoduché, tak jsme se zapojili do pomalého proudu vozidel na M4 do Londýna. Caroline trvala na tom, že si musí ve svém bytě vyzvednout nějaké čisté oblečení. Nebyl jsem tou myšlenkou nijak nadšený už jenom proto, že East Hendred leží na opačné straně. Já osobně žádné čisté šaty neměl. Krom pár věcí, které jsem nechal v Carlově domě, se veškeré mé oblečení nacházelo v kufru.

„Rozhodně musím domů,“ naléhala Caroline. „Potřebuju taky pár nových strun na violu, zbývají mi už jenom dvě.“

„Nemohli bychom je prostě koupit?“ nadhodil jsem.

Místo odpovědi se na mne jenom podívala s hlavou ke straně a stisknutými rty.

„Dobře, dobře,“ ustupoval jsem. „Dovezu tě domů.“

Jeli jsme tedy do Fulhamu, ale trval jsem na tom, že Tamworth Street projedeme tam a zpátky aspoň třikrát, abychom viděli, zda z některého ze zaparkovaných vozů někdo nesleduje její byt. Ani jeden z nás si nikoho nevšiml, tak jsem zastavil na rohu a Caroline se vydala k bytu, zatímco já jsem s běžícím motorem dával pozor. Nikdo nepřišel, nikdo nezačal křičet, ale přesto jsem se cítil stísněně.

Už jsem si začínal říkat, že to Caroline nějak dlouho trvá, když se objevila a utíkala zpátky k vozu. Hodila kabelu na zadní sedadlo a naskočila dovnitř. V jejích pohybech bylo cosi naléhavého.

„Jeď,“ zvolala a zabouchla dvířka. Nemusela mi říkat dvakrát, a už jsem ujížděl pryč. „Někdo byl u mne v bytě,“ svěřila se.

„Jak to víš?“ zeptal jsem se.

„Připadalo mi to tam nějaké divné, už když jsem vešla,“ vyprávěla a otáčela hlavu, aby se ujistila, že nás nikdo nesleduje. „Na jednom z dopisů na rohožce pod schránkou byla šlápota. Říkala jsem si, že jsem paranoidní. Ta šlápota se tam mohla ocitnout dřív, než dopis vhodili do dveří. Ale jsem si úplně jistá, že někdo byl v koupelně, v mé skříňce na léky.“

„Jak to?“ vyptával jsem se.

„Ta skříňka je strašně plná všelijakých věcí, a když se otevřou dvířka, tak to má všechno tendenci vypadnout. Musíš na to mít grif, aby se ti to nevysypalo. Jenže někdo to nevěděl. Všechno je teď trošičku na jiném místě.“

„Jsi si vážně jistá?“

„Dokonale,“ přesvědčovala mě. „Věř mi. Vím přesně, co v té koupelnové skříncе je a kde. Šla jsem si pro nějaký aspirin a všechno bylo trochu posunuté. Jenom trochu, to je pravda, ale jsem si jistá.“ Znovu se ohlédla dozadu. „Maxi, já se bojím.“

Já se taky bál. „To bude v pořádku.“ Snažil jsem se, aby to znělo klidně. „Teď tam nikdo není a nikdo nás nesleduje.“ Opakovaně jsem se díval do zpětného zrcátka, abych se ujistil, že mám pravdu. Projeli jsme další klidnou rezidenční ulicí. Zastavil jsem. Oba jsme se dívali dozadu. Nic se nepohnulo. Čekali jsme, ale zpoza rohu se nikdo nevynořil.

„Proč by někdo do toho bytu chodil?“ zeptala se. „A jak se dostal dovnitř?“

„Třeba chtějí zjistit, kdy se vrátíš.“

„Ale jak?“ podivila se.

„Nevím,“ připustil jsem. „Mohli tam nastrčit něco, co jim to prozradí.“ Znělo to jako z Jamese Bonda, všechno tak zcela nepravděpodobné, ale proč by jinak někdo do bytu lezl?

Ujížděli jsme na západ z Londýna a zpátky na dálnici M4. Zastavil jsem u pumpy v Hestonu a Caroline zavolala své sousedce o patro výš z venkovní telefonní budky, zatímco já seděl poblíž v autě.

„Tvrdili, že je poslal domácí,“ vykládala Caroline, když se vrátila. „Zkontrolovat prosakování vody nebo co. Paní Stacková, to je ta moje sousedka, je sice pustila dovnitř, ale aspoň tam čekala, když kontrolovali kuchyň a koupelnu. Byli dva. Dobře oblečení, ne moc

staří, povídala, jenže ona je napůl slepá a každý, komu je míň než pětasedmdesát, je pro ni ne moc starý. Ona si zřejmě myslí, že ještě chodím na základní školu. Pořád se mě vyptává na maminku a na tatínka.“ Obrátila oči v sloup.

„Zajímalo by mě, jak věděli, že má klíče,“ prohodil jsem.

„Ptala jsem se jí,“ pokračovala Caroline. „Spíš to nevěděli. Údajně jí zaklepali na dveře a vyptávali se, jestli neví, kde jsem. Zeptala se jich, proč to chtějí vědět, a tak jí začali vykládat o té prosakující vodě v mém bytě. Pak jim pověděla, že má klíč. Ale kontrolovat její byt se nenamáhali.“

„Tak budeme předpokládat, že jeden z nich byl pan Komarov nebo přinejmenším že tam ty lidi poslal, i když tam třeba sám nešel,“ uvažoval jsem. „Zajímalo by mě, kdo byl ten druhý.“

Než jsme dojeli do East Hendred, už zase mě strašně bolelo zápěstí a únavou jsem sotva udržel oči otevřené. Jel jsem po dálnici a sledoval auta za sebou téměř stejně pozorně jako silnici před sebou. Caroline usnula, i když slibovala, že zůstane vzhůru. Já celou cestu z Londýna neustále zrychloval a zase zpomaloval, v Readingu jsem dokonce sjel z dálnice a dvakrát objel kruhový objezd, abych se ujistil, že nás nikdo nesleduje.

Když jsme se přiblížili k vesnici, vzbudil jsem Caroline. Toby nás vyšel přivítat, sotva auto zaskřípalo na štěrku vjezdové cesty. Vždycky pro mne bylo zvláštním zážitkem vracet se do domu, kde jsem strávil dětství. Ještě zvláštnější mi připadalo, že je to nyní domov mého bratra a jeho rodiny, a nikoli mých rodičů. Snad to byl další z důvodů, proč jsme se s Tobym vídali tak málo.

„Toby,“ škrábal jsem se z auta, „chci ti představit Caroline. Caroline Astonová.“

Potřásli si rukama. „Jste si moc podobní,“ prohlásila Caroline a střídavě si nás prohlížela.

„Ne, nejsme,“ řekl jsem schválně dotčeným tónem. „On je daleko starší.“

„A daleko důstojnější,“ smál se Toby. Položil mi ruku kolem ramen: „Pojďme dovnitř, bráško.“

Uvítání bylo tak přívětivé, jak jsme byli za léta zvyklí.

Prošel jsem důvěrně známými vstupními dveřmi. V hale čekala Sally. Vyměnili jsme si náznak políbení tak, že jsme se navzájem dotkli tváří. Čistě ze zdvořilosti.

„Sally, rád tě zase vidím," řekl jsem. „Tohle je Caroline." ,

Usmály se na sebe a dobře vychovaná Sally se natáhla k políbení na uvítanou.

„Maxi," zašveholila, „to je senzační." Nebylo mi jasné, zda míní, že je senzační mě zase vidět, nebo zda považuje za senzační Caroline. Bylo mi to vcelku jedno, hlavně když se nehádáme. „Slyšela jsem o tvém domě, je mi to moc líto," pokračovala skoro upřímně. „I tvé ruky." Podívala se na konec dlahy, jež mi vykukovala zpod manžety košile. Poděkoval jsem jí úsměvem. Tobymu jsem do telefonu řekl, že jsem si zlomil zápěstí, ale ne jak.

„Kde jsou děti?" rozhlédl jsem se kolem.

„Ve škole, samozřejmě," usadila mě Sally. „Nejmladší Philippě už je šest."

„No ne," utrousil jsem. Musí to být už hodně dlouho, co jsem tu nebyl. Při mé poslední návštěvě byla má neteř batole.

Toby se vložil do rozpačité odmlky. „Vy dva se asi budete chtít pár hodin prospat." Vysvětlil jsem mu, už když jsem volal z letiště, že jsme toho při letu moc nenaspali. „Díky," zaradovala se Caroline. „To bych ráda."

Cestou nahoru jsem letmo nahlédl do pokoje, kde jsem prožil prvních osmnáct let života. Pokoj vypadal skoro stejně. Dnes ho obývá můj starší synovec, jak bylo patrné z tabulky JACKŮV POKOJ pevně přišroubované na dveře. Postel měl na stejném místě jako kdysi já a zásuvky v rohu byly tytéž, do kterých jsem si tak dlouho ukládal oblečení. Zastesklo se mi po dětství, po šťastných letech vyrůstání v tomhle domě a po jistotě mládí, že nic zlého se nemůže stát. Ta utopie trvala jen do chvíle, kdy kouzlo rozbil náklaďák s cihlami.

Uložili jsme se s Caroline do postele v pokoji pro hosty a okamžitě usnuli.

Trhaně jsem prospal několik hodin, než mě dlaha na ruce nadobro probrala. Rychle jsem se oblékl, nechal Caroline pokojně spát a

vydal se v ponožkách dolů. Tobyho jsem našel v kanceláři vedle haly. Tiše jsem se zastavil ve dveřích a díval se, jak čte Dostihový kalendář, stejně jako to každičký den dělal otec. Tahle dostihová bible trenérům umožňuje vyhledat si data a podmínky každého pořádaného dostihu, aby se mohli rozhodnout, na který koně přihlásí a kam. Za otcových časů to byl každý týden velký list žlutého papíru, který se rozložil na stole a tam ho táta dlouhé hodiny nekonečně studoval. Toby hleděl do menší brožury tištěné modrým písmem na bílém papíru, ale funkce byla nepochybně tatáž jako u staré novinové verze. Počítačový věk však začínal nabývat vrchu a jistě brzy odsune do historie i tuhle knížečku.

„Dobré ráno," vzhlédl ke mně Toby. „Jak ses vyspal?"

„Moc ne," zdvihl jsem paži s dlahou. „Je to příšerně nepohodlné."

„Jak se ti to stalo?"optal se a zahleděl se znovu do kalendáře.

„Neuhnul jsem dost rychle z cesty," řekl jsem.

„Čemu?" tázal se, aniž vzhlédl.

„Pálce na pólo," upřesnil jsem.

Mrkl po mně. „Nevěděl jsem, že hraješ pólo."

„Nehraju," odtušil jsem.

„Tak proč…" Zmlkl a opřel se na židli. „Chceš říct, že to bylo úmyslné? Někdo ti schválně přerazil ruku?" Tvářil se patřičně zděšeně. „U ruky by to asi neskončilo, kdybych neutekl."

„Ale to je hrůza," pohoršil se. „Hlásil jsi to policii?"

„Ještě ne."

„A proč sakra ne?" zlobil se. Je to dobrá otázka, říkal jsem si. Proč prostě všechno nenechám na policii? Protože mám strach, že když to udělám, budu mrtvý dřív, než oni zjistí, kdo se mě pokouší zabít. Jenže takhle z ničeho nic to na Tobyho přece nemůžu vysypat, ne?

„Chtěl bych ti všechno povědět, protože budu potřebovat tvoji pomoc," vysvětloval jsem. „Potřebuju tvoji znalost koní. Vyrostl jsem sice v tomhle domě a něco z toho se mi dostalo pod kůži, ale ty jsi toho o koních zapomněl víc, než já kdy věděl. Řekl bych, že teď se mi ty tvé znalosti budou hodit. Proto jsem sem přijel."

„Tak povídej," pobídl mě, založil si ruce za hlavou a zhoupl se na židli, div ji nepřevrátil.

„Později. Chci, aby u toho byla i Caroline. A doufám, že se nebudeš zlobit, ale pozval jsem na dnešní odpoledne právníka, aby si to taky poslechl.

„Právníka?“ tázal se pomalu. „To je to tak vážné?“

„Velice,“ přikývl jsem. „Nikdy v životě jsem nic nemyslel vážněji.“ Toby věděl, že jsem vždycky, a zejména od otcovy smrti, bral všechno vážně. Někdy ho to kupodivu dráždilo.

„Dobře,“ pohlédl mi pozorně do tváře. „V kolik ten právník přijede?“

„Řekl, že se bude snažit tu být do čtyř. Jede z Londýna.“ Najednou jsem si nebyl jistý, zda je to tak báječný nápad. Právník by mohl bratra vyvádět z míry. Toby dlouho a tvrdě bojoval o podmínky otcovy vůle. Právníky nikdy neměl v oblibě. Na druhou stranu jistě nikdy nepotkal takového právníka, jako je Bernard Sims. Já vlastně taky ne. Tohle potěšení nás všechny teprve čeká.

Bernard byl přesně takový, jak jsem si představoval. Mohutný, žoviální, s vlnitou kšticí černých vlasů. Na sobě měl dvouřadový proužkovaný oblek, jenž měl co dělat, aby to všechno udržel pohromadě.

„Maxi,“ zvolal rozšafně, když jsem ho uvítal u vchodu. Zamířil ke mně s napřaženou rukou, jež působila dojmem, že má víc než obvyklých pět prstů. Snad to bylo tím, že každý z prstů byl dvakrát silnější než můj. Nadzvedl jsem dlahu, a tak se vyhnul potřesení rukou.

„Jak jste k tomu přišel?“ zeptal se.

„Povím vám to později. Pojďte dál,“ vyzval jsem ho.

„Uvidím ji?“ vyzvídal polohlasně, téměř spiklenecky.

„Koho?“ zeptal jsem se nevinně. Já taky umím hrát tyhle hry.

„Přece tu violistku.“

„Možná ano,“ nemohl jsem se ubránit úsměvu.

„To je fajn,“ zamnul si ruce. Pak se zarazil. „Vlastně není.“

„Proč není?“ divil jsem se.

„Asi bych se s ní neměl společensky stýkat,“ pravil.

„Mohl by vzniknout konflikt zájmů v případu té otravy.“

„Kašlete na otravu," vyzval jsem ho. „Tady stejně nejde o žádnou společenskou návštěvu."

„Ne," řekl. „Jenže to já nevím, že? Neřekl jste mi vlastně, proč jste tolik naléhal, abych sem dnes odpoledne přijel."

„Povím vám to," ujistil jsem ho. „Všechno má svůj čas."

„Tvrdil jste, že je to otázka života a smrti."

„Je," odpověděl jsem vážně. „Mého života a mé smrti."

18

V půl páté jsme se všichni sešli v Tobyho a Sallyině obývacím pokoji jako postavy v detektivce od Agathy Christie se mnou v roli Hercula Poirota. Na rozdíl od něj jsem však neznal všechny odpovědi, zdaleka jsem si nebyl jistý, kdo to všechno spáchal, a hlavně jsem neměl ani náznak důkazu.

V pokoji nás bylo pět. Myslel jsem si, že Sally se bude zabývat dětmi, až se vrátí ze školy, ale všechny tři odešly na čaj k její sestře, své tetě. Sally se posadila k Tobymu na pohovku a Caroline s Bernardem obsadili křesla po obou stranách. Napadlo mě, že k dokonalému dojmu mi schází jen knírek a belgický přízvuk.

Předem jsem Bernardovi pohrozil exkomunikací z Právnické komory, jestli se nebude chovat, jak se patří, a musím mu přiznat, že doposud byl vtělená slušnost. Dokonce ani neutrousil jedinou jedovatou poznámku, když jsem ho představoval Caroline. Vlastně přímo naopak. Neobvykle sdílně se vyjadřoval a ani jednou se nezmínil o stahování žaloby následujícím po stahování spodních kalhotek.

Všichni čtyři tedy seděli se zvědavým výrazem ve tváři a čekali, až jim předložím fakta. Budou zklamaní, říkal jsem si.

„Děkuju vám všem, že jste tady," pravil jsem na úvod. „A děkuju vám, Toby a Sally, že jste nám s Caroline dovolili tady zůstat. Taky děkuju vám, Bernarde, že jste přijel až z Londýna."

„Jdi k věci," napomenul mě Toby trochu netrpělivě. Měl pravdu. Otálel jsem, protože jsem nevěděl, kde začít. Všichni se zasmáli, a to odlehčilo náladu.

„Omlouvám se," řekl jsem. „Nějak nevím, kde začít."

„Zkus to od začátku," povzbuzovala mě Caroline.

„Dobře," zhluboka jsem se nadechl. „V předvečer 2000 Guineas mě gastronomická společnost newmarketského závodiště najala jako šéfkuchaře na galavečeři. Najali i všechny moje zaměstnance, takže restaurace byla ten večer zavřená. Pomáhal tam i další personál z agentury pohostinství, ale já jsem zodpovídal jak za objednávku jídla, tak za jeho přípravu."

Usmál jsem se na Caroline. „Caroline na té večeři hrála se smyčcovým kvartetem." Úsměv mi vrátila. „No," pokračoval jsem, „skoro všichni, kdo se večeře zúčastnili, pak v noci prodělali otravu jídlem. Já taky, stejně jako Caroline a většina mých zaměstnanců. Jeden dokonce skončil v nemocnici. Testy později ukázaly, že otravu způsobily nedovařené vlašské fazole." Odmlčel jsem se. „Každý, kdo má co dělat s jídlem, ví, že nedovařené vlašské fazole jsou pěkné svinstvo, i když jsem si donedávna neuvědomoval, že stačí jen jedna fazole na osobu, aby vyvolala ošklivé zvracení, a přesně to nás všechny potkalo. V té večeři ale žádné fazole být neměly. Připravoval jsem pokrmy ze surovin, a fazole mezi nimi nebyly. Testy ovšem hovořily jednoznačně, takže tam fazole musel dát někdo jiný."

„Chcete říct, že to někdo udělal schválně?" otázal se Bernard.

„Ano," přikývl jsem. „Nemůžete do jídla náhodně přidat dost fazolí na to, aby bylo zle víc než dvěma stovkám lidí. Fazole navíc musely být rozemleté nebo jemně nakrájené, jinak by byly v omáčce vidět. Podle mne je mohli přidat jedině do omáčky."

„Proč by to ale někdo dělal?" divil se Toby.

„Dobrá otázka," přikývl jsem. „Strávil jsem nad ní celé dny a pokoušel se najít odpověď, a pořád ji ještě nemám." Podíval jsem se po tvářích před sebou. Nikdo odpověď nenabídl. Ani jsem nic takového neočekával. „Tak půjdeme dál. Následující den jsem znovu působil jako šéfkuchař, tentokrát v lóži sponzorů na dostizích. Všichni víme, co se tam stalo, a měl jsem obrovské štěstí, že mě to na rozdíl od devatenácti dalších lidí nezabilo. Jednou z obětí byla i mladá číšnice z mé restaurace." Opět jsem se odmlčel a vzpomínal na Louisin pohřeb, vybavil jsem si bolestnou ztrátu, kterou její smrt představovala pro její rodiče a přátele, a připomněl si svou křečovitě

ztuhlou čelist. Znovu jsem se párkrát zhluboka nadechl a pokračoval v popisu toho mála, co jsem viděl ten den v lóži, aniž bych se příliš pouštěl do krvavých podrobností. Byl bych to mohl úplně vynechat, ale asi jsem je chtěl trochu šokovat. Potřeboval jsem, aby jim naplno došlo, co jsou někteří lidé schopni jiným udělat. Později totiž budou muset uvěřit, že můj život a možná i jejich životy jsou skutečně v ohrožení.

„Vůbec jsem si neuvědomil, že jsi byl tak blízko," poznamenal Toby. „Máma něco říkala, že jsi byl na dostizích, ale nic o…" nedořekl. Usoudil jsem, že se mi úspěšně podařilo vytvořit představu, o niž mi šlo.

„To je hrůza," otřásla se Sally. „Už nechci nic slyšet."

„A já se zase nechci probouzet celý zpocený po jedné noční můře za druhou," pronesl jsem trochu násilně. „Jenže vím, že budu. Protože to je skutečnost, protože se to stalo, a stalo se to před mýma očima lidem, které jsem znal." Sally se tvářila zděšeně.

„Všechny noviny psaly, že bomba byla určena nějakému arabskému princi," vrátil nás Bernard zpátky od okraje hrůzné propasti. „Tak co to má společného s večeří?" Byl o krok před ostatními.

„Co když bomba neměla zabít prince, nýbrž ty lidi, které skutečně zasáhla?" nadhodil jsem. „A předpokládejme, že otrávení večeře mělo za cíl zabránit někomu, aby se následující den dostavil na dostihy a vyletěl do povětří."

„Jestli ale někdo věděl, že tam dojde k výbuchu, pak jistě stačilo, aby na oběd nepřišel," poznamenal Bernard. „Nač by musel večer před tím kdekoho otrávit?"

„Nevím," připustil jsem téměř rozzlobeně. Nezlobil jsem se na něj, nýbrž na sebe, že to nevím. Na Bernarda jsem se zlobit nemohl. Vždyť jsem ho koneckonců požádal, aby přijel, protože jsem věděl, že bude skeptický a bude se přít. Přesně tak jsem to chtěl.

„Vím ale," navázal jsem, „že sotva jsem to začal říkat nahlas a vyptávat se, kdo měl na obědě být, ale nedostavil se, někdo se mě pokusil zabít."

„Jak?" zeptal se Bernard do náhlého ticha.

„Někdo se postaral, aby mi selhaly brzdy a abych se srazil s autobusem.“

„To je trošku moc náhody, jestli se tak můžu vyjádřit,“ pravil. „Není to zrovna nejjistější způsob, jak někoho zabít.“

„Mělo to vypadat jako nehoda,“ poznamenal jsem.

„Jste si naprosto jistý, že to nehoda nebyla?“ tázal se.

„Ne, nejsem,“ přiznával jsem. „Nějakou chvíli jsem si dokonce myslel, že jsem paranoidní. Nedokázal jsem přijít na nikoho, kdo by mi chtěl ublížit. Pak mi ale někdo podpálil dům se mnou uvnitř. A najednou jsem si byl jistý, že šlo o další útok na můj život.“

„Potvrdili hasiči, že jde o žhářství?“ vyptával se Bernard.

„Ne, pokud vím,“ řekl jsem, „ale já to vím jistě.“

„Jak?“ pokračoval ve vyptávání.

„Protože někdo vnikl do mého domu, a než ho podpálil, vyndal z kouřového alarmu baterii. Vím totiž jistě, že tam baterka byla. Taky vím jistě, že požár začal pod dřevěným schodištěm, abych se nemohl dostat ven.“ V duchu jsem pořád viděl plameny šlehající vzhůru schodištěm, jak mi odřezávají únikovou cestu. „Jenom díky šťastné náhodě a pár pořádným ranám nočním stolkem do rámu okna v ložnici tu teď jsem s vámi. Nevěděl jsem, jak dlouho mi štěstí ještě vydrží, tak jsem utekl do Ameriky.“

„Útěk se ti moc nepodobá,“ prohodil Toby. Překvapil mě i potěšil. Opravdu pro mne není zrovna typické, abych před něčím utíkal, ale nečekal jsem, že to ví, tím méně pak že to řekne.

„Ne,“ připustil jsem, „ale byl jsem vyděšený. Pořád jsem. Jestli to, co se stalo v Americe, něco znamená, tak k tomu mám dobrý důvod.“

„Co se tam stalo?“ zajímala se Sally.

„Někdo mi přerazil ruku pálkou na pólo,“ oznámil jsem.

„Cože? Jistě ne schválně?“ nevěřila Sally.

„Podle mne by se to tak dalo říct.“ Pověděl jsem jim o maniakovi s pálkou a o škodách, které si po jeho zásahu odneslo pronajaté auto.

„Ale proč?“ stále se divil Bernard.

Namísto odpovědi jsem vyndal z kapsy lesklý kovový balónek a hodil ho Tobymu.

„Co to je?“ zeptala se Sally.

„Nevím. Doufal jsem, že mi to někdo z vás poví. Vím, že je to důležité. Skutečnost, že jednu tu kuličku mám, patrně přispěla k mé přeražené ruce, a mohla mě stát daleko víc, kdyby se mi nepodařilo utéct.“

Bernard se mi zahleděl do tváře.

„Život a smrt,“ pronesl pomalu polohlasem.

Podávali si kuličku mezi sebou a já jim nechal pár minut, ať ji tiše zkoumají.

„Dobře,“ ozval se Toby. „Vzdávám se. Co to teda je?“

„Hele,“ zvolala Sally, „dá se to rozšroubovat na dva kusy.“ Vítězoslavně k nám natáhla obě poloviny. Naklonila se dopředu a ukazovala Tobymu, co udělala. Potom zase balónek sestavila a hodila ho Bernardovi. Zavalitými prsty zápolil s kuličkou, ale i jemu se nakonec podařilo ji otevřít.

„Na co to ale je?“ zopakoval otázku Toby.

„Já opravdu nevím,“ řekl jsem. „Mám ale pocit, že to musí být klíč k tomu všemu, co se odehrálo.“

„Max a já si myslíme, že by se do toho mohlo něco dávat,“ vložila se do rozhovoru Caroline. „Drží to tak pevně pohromadě, že jsme si říkali, že v tom mohlo být třeba něco, co nemá vytéct.“

„A může to mít něco společného s pólo ponyi,“ dodal jsem, jako kdyby další nápověda mohla pomoci rozluštit celou hádanku.

„Pólo ponyové?“ tázal se Bernard.

„Ano. Může to mít něco společného s dovozem koní na pólo.“

„Odkud?“ ptal se Toby.

„Většinou z Jižní Ameriky,“ vzpomněl jsem si, co říkala Dorothy Schumannová. „Z Argentiny, Uruguaye a Kolumbie.“

„Drogy?“ nadhodila Sally. „V Kolumbii je strašné množství kokainu. Nemohly by se do toho dávat drogy?“

Všichni se znovu pustili do zkoumání balónku, jako kdyby jim mohl odpovědět.

„Jako kondomy,“ prohodil jsem.

„Cože?“ ptal se Bernard.

„Kondomy,“ zopakoval jsem. „Určitě jste slyšel o lidech, kteří si nechají zaplatit za to, že převezou přes celnici drogy v kondomech. Naplní kondom drogou, zavážou jeho konec a spolknou ho. Pak

odletí do Anglie nebo někam, počkají, až příroda udělá svoje, a šupito presto – máte kondomy plné drog.“

„Muly,“ poznamenala Caroline. „Říká se jim muly. Dělá to spousta žen z Jamajky nebo Nigérie. Za peníze.“

„Mně to připadá dost nebezpečné,“ poznamenal Toby. „Nemůže ten kondom prasknout?“

„Zřejmě ne,“ řekla Caroline. „Viděla jsem o tom pořad v televizi. Některé z těch pašeráků celníci chytnou díky rentgenu, ale většinu ne. A ti lidé zoufale potřebují peníze.“

„Naznačujete,“ ptal se Bernard, „že takovéhle kovové balónky by se mohly plnit drogami a někdo by je sem pašoval z Jižní Ameriky?“ Zvedl si balónek k ústům. Asi by se mu dovnitř vešel, ale jeho výraz napovídal, že spolknout balónek by byla úplně jiná záležitost.

„Člověk ne, nedělejte si legraci,“ smál jsem se. „Koně.“

„Dokázal by kůň doopravdy spolknout něco takhle velikého?“ zeptal se už zase vážně.

„Snadno,“ dopověděl Toby. „Dokáže spolknout celé jablko. Viděl jsem to. Dáte mu na horní pysk fajfku, podržíte hlavu nahoru a hodíte mu jablko do krku. Docela často se tahle metoda používá pro podávání léků. Vydlabete jablko, naplníte ho lékem a šup tam. Žádný problém.“

„Co znamená, že mu dáte na horní pysk fajfku?“ zajímalo Caroline.

„Fajfka je takový dřevěný roubík se smyčkou z pevného provazu na konci,“ vysvětloval Toby. „Smyčku omotáte zvířeti kolem horního pysku a zatočíte, až pevně drží.“

„To zní příšerně,“ prohlásila Caroline a položila si ruku na horní ret.

„No, je to drsné,“ připustil Toby, „ale funguje to, to vám můžu říct. Zkrotí to i nejdivočejšího koně. Většinou jen v klidu stojí. Občas fajfku u jednoho z našich koní používáme při kování. Jinak by kováře zkopal.“

„Takže bys dokázal koně přinutit, aby něco takového spolkl,“ pronesl jsem k Tobymu a ukázal na balónek.

„Jistě, bez problému. Ale nemyslím si, že by to na druhé straně vůbec někdy vyšlo ven.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

„Koně žerou trávu, my ne," odvětil.

„Co to s tím má společného?" divil se Bernard.

„Tráva je velmi těžko stravitelná," vysvětloval Toby. „Lidi se jí živit nemohou, protože by jejich ústrojím prošla příliš rychle. Buničitá vlákna trávy by vyšla ven prakticky ve stejné podobě, v jaké je pozřeli, takže by si z toho nedokázali vzít potřebné živiny. Koňský trávicí systém je uzpůsobený ke zpomalení procesu, koně jsou proto schopni celulózu rozložit."

„Jako krávy?" ujišťoval se Bernard.

„No, to zrovna ne," pokračoval Toby. „Kráva má několik žaludků a přežvýkává už sežvýkané, potravu si neustále vrací do tlamy a znovu ji žvýká. Koně mají jenom jeden poměrně malý žaludek, a jakmile jednou potravu spolknou, už se nemůže vrátit díky pevné záklopce na začátku žaludku. Tahle záklopka znamená, že koně nemohou zvracet. Používají tudíž na trávení trávy jinou metodu. Říká se tomu cékum, slepé střevo, a připomíná to velký vak skoro čtyři stopy dlouhý a stopu široký, který funguje jako fermentor, jakási kvasná káď. Ovšem vstup i výstup z tohoto vaku se nachází na jeho horní části, takže si myslím, že by tenhle balónek prostě spadl na dno céka a zůstal tam."

„Co by se stalo potom?" zajímalo mě.

„Nevím," řekl. „Pokud by se nějak nezařídilo, aby ten balónek ve slepém střevě plaval, nemohl by se podle mého názoru dostat ven. Bůhví co by se stalo. Obávám se, že by kůň měl těžkou koliku. Museli byste volat veterináře. Já prostě vím, že z koně toho vzadu vyjde překvapivě málo v porovnání s tím, co se do něj vepředu dostane, a podle mých zkušeností je vážně velice nepravděpodobné, že by ten balónek kdy vyšel s trusem ven. Na to, abyste něco takového zkoušeli, tu rozhodně hraje příliš velkou roli náhoda."

„Tuhle teorii tedy můžeme odepsat," povzdechl jsem si. „Nemyslím si totiž, že by pan Komarov cokoli ponechával náhodě."

„Komarov?" zbystřil Toby. „Myslíš Petera Komarova?"

„Ano." Překvapil mě. „Ty ho znáš?"

„Vím o něm," odpověděl Toby. „Prodává koně."

„Ano. Koně na pólo."

„Nejenom. Prodává taky spoustu dostihových koní na aukcích. Sám jsem jich od něj pár koupil. O něm si myslíš, že se tě pokouší zabít?“ Jeho otázka zněla dost skepticky.

„Myslím si, že s tím má něco společného.“

„No to mě podrž,“ zvolal. „Vždycky jsem si o něm myslel, že je pilířem dostihového světa.“

„Proč přesně?“ zeptal jsem se.

„Vlastně ani nevím,“ zaváhal. „Nejspíš kvůli dojmu, jakým působí, že pozvedl dostihy. Přinejmenším mne tedy pozvedl.“

„Jak?“

„Koupil jsem od něj pár koní za rozumné peníze,“ vysvětloval Toby. „Některé z mých majitelů, co mají jednoho koně, jsme přemluvili k pořízení dalšího. Zvyšuje mi to příjmy za trénink.“ Usmál se.

„Víš, odkud ti koně byli?“ zeptal jsem se.

„Když o tom mluvíš, tak mám dojem, že všichni byli z Argentiny. Na tom ale není nic zvláštního. Hodně dostihových koní, co jsou tady v tréninku, pochází z Argentiny. Proč si myslíš, že za všechno může Komarov?“

„Z mnoha důvodů,“ řekl jsem. „Nejdůležitější je fakt, že když jsem zmínil jeho jméno a ukázal komusi jeden ten balónek, přerazili mi za to ruku. Dál byli Komarov a jeho žena pozvaní na ten oběd v Newmarketu, kde bouchla bomba, ale neočekávaně se nedostavili.“

„To není nijak směrodatné,“ poznamenal Bernard.

„Já vím,“ přikývl jsem. „Jenže neustále zakopávám o jeho jméno. S většinou toho, co se děje, je nějak spojený.“ Odmlčel jsem se. „Kdybych si byl stoprocentně jistý, že je to on, tak bych to řekl policii, ale musím se přiznat, že se trochu bojím, aby se mi nevysmáli. To je jeden z důvodů, proč jsem si celou tu historii chtěl nejdřív vyzkoušet na vás.“ Podíval jsem se na Tobyho, Sally a Bernarda, ale nepoznal jsem, co si myslí. Věděl jsem, že Caroline mi věří.

„Mně to připadá dost za vlasy přitažené,“ vyjádřila se Sally. Obrátila se ke Caroline. „Co ty si myslíš?“

„Já vím, že je to pravda,“ pronesla Caroline s jistotou. „Zeptáte se asi, jak si tím můžu být jistá, tak já vám to povím.“ Vzhlédla ke mně

a pousmála se. „Ošklivě mě vyděsilo všechno, co Maxe za posledních deset dní potkalo. Byla jsem na té otrávené večeři a v noci mi pak bylo otřesně zle, všichni jsme viděli fotografie vybombardované lóže a slyšeli jsme, jak Max popisoval, jaké to bylo po explozi. Tyhle věci se skutečně staly, o tom není žádných pochyb.“

„Ne,“ přitakal Bernard. „Vůbec žádné pochyby.“

„A Maxovo auto se srazilo s autobusem a jeho dům vyhořel.“

„Ano,“ souhlasil Bernard. „Nepochybujeme o tom, že k tomu došlo. Otázkou zůstává, zda šlo skutečně o pokusy ho zavraždit.“

„Předpokládám,“ pokračovala Caroline, „že je jasné, že chlápek ohánějící se pálkou na pólo přerazil Maxovi ruku jen kvůli tomu, že Max zmínil Komarovovo jméno. Tu pálku jsem viděla.“

Bernard pohlédl na Tobyho a Sally. „Můžeme, myslím, souhlasit s tím, že si Max vysloužil zlomeninu ruky, ale byla důvodem zmínka Komarovova jména, nebo skutečnost, že měl u sebe jeden z těch balónků?“

„Oboje,“ řekl jsem. „Pálkou mi ale hrozili už před tím, než jsem balónek ukázal. Klíčem bylo Komarovovo jméno.“

„A někdo se dostal do mého bytu, když jsem byla v Americe,“ dodala Caroline.

„Co tím chcete říct?“ dotazoval se Bernard.

„Dva muži navykládali mé sousedce hromadu lží a podařilo se jim ji přesvědčit, aby je pustila ke mně do bytu. Nevím, proč to udělali, ale myslíme si, že tam mohli podstrčit něco, co by jim prozradilo, kdy se vrátím.“

„Jak ale věděli, kde bydlíte?“ divil se Bernard.

„Ať už to byl kdokoli, musel zřejmě sledovat mne,“ dodal jsem.

„Ale proč?“ nechápal Bernard.

„To nevím,“ odpověděl jsem. „Jestli někdo provedl něco s brzdami mého auta, zatímco jsem večeřel s Caroline, pak mu prostě stačilo sledovat mě do restaurace, aby zjistil, s kým tam jsem.“

„To ale neznamená, že by hned věděli, kde Caroline bydlí,“ trval na svém Bernard.

„Prostě nevím,“ zopakoval jsem. „Jestli mě s ní viděli, mohli si zjistit, kde bydlí. Třeba ji sledovali domů.“

„To je vážně velice nepravděpodobné,“ poznamenal Bernard.

„Určitě bylo velice nepravděpodobné, že by někdo odpálil bombu na dostizích v Newmarketu,“ připomněl jsem, „ale došlo k tomu.“ Upřeně jsem se na Bernarda podíval. „A vám se taky podařilo zjistit, kde Caroline bydlí.“

„To je něco jiného,“ namítl.

„Jak jste to vlastně provedl?“ otázala se Caroline káravě. „Taky jste zjistil moje telefonní číslo. Jak jste k němu přišel?“

Bernard zrudl, ale odmítl prozradit, jak postupoval. Mumlal cosi o databázích a podobně a o zákonu na ochranu osobních údajů. Přesně jak jsem si myslel, nebyl jeho postup zřejmě tak zcela legální.

„Jste si opravdu jistá, že někdo v bytě byl?“ pokusil se Bernard odvést pozornost zpátky k původnímu tématu.

„Naprosto a dokonale jistá,“ řekla Caroline. Stručně jim pověděla o přemístěných věcech v koupelnové skříňce. Sally přikyvovala. Asi to bude nějaká typicky holčičí záležitost, říkal jsem si.

Všichni mlčky seděli a trávili, co jsme jim s Caroline vylíčili. Zajímalo by mě, zda jsme se někam dostali. Bylo tu tolik otázek, a já měl jen tak málo odpovědí.

„Sally, mohla bys nám udělat trochu čaje?“ navrhl jsem.

„Jistě,“ souhlasila. Zdálo se, že je pro ni úlevou, když se může zvednout a něco dělat. Odešla do kuchyně. Formálnost našeho shromáždění jako by najednou zmizela. Bernard se začal omlouvat Caroline. To mě tedy docela znepokojilo.

Toby seděl a otáčel balónkem kolem dokola. „Napadlo mě…“ bručel si téměř sám pro sebe. „Ale ne, to je blbost.“

„Co je blbost?“ chtěl jsem vědět.

Vzhlédl ke mně. „Jen tak nahlas přemýšlím,“ oznámil mi.

„Tak nám pověz, o čem přemýšlíš,“ naléhal jsem. Caroline a Bernard přestali mluvit a s očekáváním se na Tobyho zahleděli.

„Ne, o nic nešlo,“ vzpíral se.

„Stejně nám to pověz,“ vybízel jsem ho.

„Jen mě tak napadlo, jestli by se to nedalo použít pro cyklování.“

Následovalo krátké ticho, jak jsme se zamysleli nad tím, co řekl.

„Co má kruci být to ‚cyklování‘?“ otázal se Bernard tónem ostrého právníka.

„Není to správný termín, ale já tomu tak říkám," odpověděl Toby.

„Čemu jak říkáš?" pídila se Sally, která se právě vracela do pokoje se stříbrnou konvicí čaje, šálky a vším dalším potřebným, včetně čokoládových sušenek, jež zcela zřejmě padly Bernardovi do oka. „O co jde?" tázala se, když pokládala podnos na stůl.

„Ano, co je ‚cyklování'? doprošoval se odpovědi Bernard.

Toby pohlédl na Caroline a zatvářil se poněkud rozpačitě. „Znamená to, že se do dělohy klisny vloží velká skleněná kulička a simuluje se tak březost."

„Proč by někdo něco takového dělal?" ptala se Caroline.

„Aby během sezony neříjila," vysvětlil Toby.

„Pardon," ozval se Bernard, „o čem to mluvíte?"

„Řekněme, že nechcete, aby kobylka nebo klisna měla během sezony v určité době říji," objasňoval Toby. „Zavedete jednu nebo dvě velké skleněné kuličky pochvou do dělohy. Skutečnost, že v děloze už cosi je, zřejmě zvíře ošálí, takže se domnívá, že je březí, a tudíž neovuluje, nemá v sezoně říji a neblýská."

„Proč by to ale mělo vadit?" ptal jsem se.

„No, dejme tomu, že chcete z chovatelských důvodů připravit klisnu na určitou chvíli sezony, třeba k připuštění hřebcem v přesně stanovený den, tak ji můžete na pár týdnů nacyklovat, pak kuličky vyndáte a klisna má říji prakticky okamžitě. Nevím o tom všechno, museli byste se vyptat veterináře. Vím ale, že se to hodně dělá. Parkurovým kobylám se někdy pro nejvyšší soutěže taky posunuje říje. Jinak by byly náladové a hůř ovladatelné. Přesně jako ženské." Zasmál se a Sally ho rozverně plácla přes koleno.

„A stejně je to asi u pólo ponyů," doplnil jsem. „Asi byste nechtěli, aby kobylka na pólo říjila během zápasu, zvlášť když na hřišti jsou zároveň koně."

„Určitě ne, kdyby tam byli plemeníci," prohodil Toby.

„Plemeníci?" podivil se Bernard a žvýkal sušenku.

„Hřebci," vysvětloval Toby, ,,jako opak valachů."

Bernard trochu zamrkal a přitiskl si kolena k sobě.

„Takže ty si myslíš, že by se tenhle balónek dal použít místo skleněné kuličky?" zeptal jsem se.

„Nevím," řekl Toby. „Mají asi tak stejnou velikost. Muselo by se to ale sterilizovat. Aspoň zvenku."

„Kolik jsi říkal, že se jich dá zavést?" vyptával jsem se.

„Řekl bych, že běžně tak jedna až dvě," odpověděl. „Vím, že se použily i tři. Možná víc. Museli byste se zeptat veterináře."

„A to nevypadnou?" ptala se pobaveně Caroline.

„Ne," ujistil ji Toby. „Nejdřív musíte dát klisně injekci, aby se pochva otevřela. Kuličky se umístí do dělohy trubičkou, která vypadá jako kus plastové trubky. Když injekce odezní, pochva se uzavře a drží kuličky uvnitř. Viděl jsem, jak se to dělá."

„Jak je pak dostaneš zase ven?" otázal jsem se.

„To jsem nikdy ve skutečnosti neviděl," přiznal, „ale myslím, že se prostě kobyle zase píchne injekce na otevření pochvy a kuličky se přirozenou cestou vytlačí ven."

„Tenhle balónek ale jistě není dost velký na pašování drog," prohodil Bernard. „V koních nebo jakkoli jinak."

„Slyšel jsem, že Peter Komarov dováží koně po plných jumbo jetech," doplnil jsem. „Kolik koní se dá naložit do takového jumba?"

„Zkusím ti to zjistit," nabídl se Toby a vyšel z obývacího pokoje.

„Zkusme předpokládat, že každý kůň bude mít v sobě minimálně tři balónky," rozvažoval jsem.

„Jenom kobyly," připomněla Caroline.

„To je pravda. Ale třeba jsou to všechno jenom kobyly, když o to jde, ne?"

„Nezáleží taky na tom, jací koně mají být dovezeni?" zeptala se Sally.

„Ne, pokud Komarov koně rovněž vlastní," řekl jsem.

Toby se vrátil. „Podle dopravní agentury, která přebírá koně v Gatwicku a Lutonu, se do jumba vejde až osmdesát koní."

„Páni?" zvolal jsem. „To je spousta koňského masa."

„Osmdesát koní krát tři balónky na každého," počítala Caroline. „Dvě stě čtyřicet balónků. Kolik to představuje?"

Vzpomněl jsem si, že jsme se ve škole učili vzoreček na objem koule, který zní 4/3. π.r3. Balónky mají průměr asi čtyři centimetry. Rychle jsem v duchu počítal. Jeden balónek má objem kolem třiceti kubických centimetrů: 30 cm3 krát 240 balónků je 7 200 cm3.

„Něco přes sedm litrů," ohlásil jsem.

„A to je jako kolik?" optal se Bernard. „Nepočítám na litry."

Provedl jsem další hrubý výpočet. „Naplnilo by to o něco víc než dvanáct pint pivních sklenic."

„Jakou cenu by mělo takové množství kokainu?" zajímal se.

„O ceně kokainu nemám představu," řekl jsem.

„To by se mělo dát najít na internetu," zasáhl Toby. „Hodím to do Googlu." Znovu zmizel.

Seděli jsme a čekali. Dopil jsem čaj a Bernard si dal čtvrtou čokoládovou sušenku.

Toby se vrátil. „Podle internetu stojí kokain kolem čtyřiceti liber za gram, je to jakási velkoobchodní cena," oznámil.

„Kolik gramů vychází na pintový džbánek?" dotazoval se Bernard s buclatými dlaněmi otočenými vzhůru.

Zasmál jsem se. „Už se mi skoro vaří mozek. Kdyby šlo o vodu, tak by to dělalo tisíc gramů na jeden litr. Takže to máme celkem sedm tisíc gramů. Nevím, jestli je kokainový prášek lehčí než voda. Plave?"

„Nemůže to být příliš odlišné," poznamenal Bernard. „Řekněme sedm tisíc gramů po čtyřiceti librách," odmlčel se, „to je dvě stě osmdesát tisíc liber. Pěkné. Ale není to zase tolik, aby to stálo za všechna rizika."

„Ale to je jen část," vložila se do hovoru Caroline. „Jednak patrně dovážíte stoprocentně čistý kokain a pak ho ‚řežete', to znamená, že přidáváte sodu nebo práškový vitamin C, nebo dokonce cukr. Nejméně třetina, někdy dokonce dvě třetiny nebo tři čtvrtiny toho, co se prodává na ulici, jsou řezané."

V šoku jsem na ni překvapeně zíral. Usmála se. „Měla jsem kdysi přítele feťáka. Trvalo mi asi týden nebo dva, než jsem přišla na jeho zvyky. Přesto jsme zůstali ještě nějakou dobu kamarády a on mi pověděl všechno o kupování matroše, jak tomu říkal. Uživatelé si to většinou kupují jako kornoutek prášku nebo jako kuličku cracku. To stačí na jednu dávku. Pytlíček kokainového prášku může obsahovat jen padesát miligramů čistého kokainu. Takže z jednoho gramu se dá získat nejmíň dvacet pytlíčků. Potenciální pouliční cena každého

gramu je tak daleko vyšší. Plný náklad jumbo jetu by měl hodnotu milionů, a kolik takových letů bylo?“

„Navíc musíme připočítat zisk z prodeje koní,“ doplnil jsem.

„Pokud nějaký existuje,“ zapochyboval Toby. „Nakoupí koně v Jižní Americe a musí zaplatit za dopravu. Neřekl bych, že se na tom dá udělat velký zisk. Jedině že by koně v Argentině byli hodně levní.“

„Můžeme to zjistit?“ zeptal jsem se.

Toby se znovu vzdálil a já předpokládal, že se nějak bude snažit najít odpověď na moji otázku. Vrátil se ale s jakousi knihou. Vypadala jako velké tlusté brožované vydání. „Tohle je prodejní katalog koní v tréninku v Newmarketu z minulého října, kdy jsem koupil jednoho koně od Komarova. Zkusím ho vyhledat.“ Listoval stránkami. „Tady to je.“ Pozorně se začetl. „Uvádí se tu, že koně dala do prodeje společnost Horse Imports Ltd. Já ale vím, že to byl Komarovův kůň. On tam byl taky. Po uzavření koupě mi gratuloval.“

„Chceš říct, že jsi s tím člověkem mluvil?“ ptala se znepokojeně Sally. „Ví, kdo jsi?“

„Ne doopravdy,“ odpověděl Toby.

„To doufám,“ řekla mu. „Když se pokouší zabít tvého bratra.“ Sekla po mně pohledem. „Neměl jsi sem jezdit.“ Bylo vidět, že poprvé skutečně uvěřila, že mi hrozí nebezpečí, a v důsledku toho i jí a její rodině.

Toby byl ve skutečnosti můj nevlastní bratr. Měli jsme stejnou matku, ale můj otec byl jejím druhým manželem. Toby byl synem účetního, který zemřel na selhání ledvin, když byly Tobymu dva roky. Tobyho příjmení není Moreton. Jmenuje se Chambers.

„Komarov neví, že Toby je můj bratr,“ prohlásil jsem.

„Doufám, že máš pravdu,“ odsekla Sally.

Taky jsem doufal.

19

Toby strávil většinu večera procházením prodejního katalogu stránku po stránce. Přišel s informací, že šedesát osm z jednoho tisíce

pěti set prodávaných koní bylo od firmy Horse Imports Ltd. Všechno byly klisny nebo mladé kobylky. To jistě nebyla náhoda.

Prodej byl pouze jednou z jedenácti podobných prodejních akcí, pořádaných každoročně v Newmarketu. Velké prodeje dostihových koní se konají rovněž v Doncasteru a ve Fairhousu a Killu v Irsku, nemluvě o mnoha dalších po celém světě. Pak jsou tu koně prodávaní soukromě. Byznys prodeje koní po celém světě je obrovsky rozsáhlý. Mnoho a mnoho plných jumbo jetů, a každý vyprodukuje miliony.

Zatímco Toby studoval katalog, my s Caroline jsme se usadili u počítače a hledali v obchodním rejstříku společnost Horse Imports Ltd. Ukázalo se, že jde o britskou pobočku holandské společnosti. Roční obrat dosahoval desítek milionů, ale závazky vůči mateřské společnosti se rovnaly jejím velkým příjmům, takže nevykazovala žádný čistý zisk, a tudíž ve Velké Británii neplatila žádné daně. Nedozvěděl jsem se, kolik koní ročně prodá, ale pokud byli ve všech případech za stejně rozumnou cenu, jak říkal Toby, musely jich být tisíce. Tázal jsem se sám sebe, zda všechna zvířata měla dělohu a zda přijela do Británie s kovovými balónky plnými drog. A to byli pouze koně ve Spojeném království. Věděl jsem, že Komarov prodává koně rovněž ve Spojených státech, a podezíral jsem ho, že je prodává i v rodném Rusku, přinejmenším svému pólo klubu. Zajímalo by mě, kde ještě. Je v celé Jižní Americe dost kobyl?

Pokusil jsem se využít počítač k vystopování mateřské společnosti v Holandsku, ale neúspěšně. Byl jsem přesvědčený, že samotná holandská společnost má jistě zase svoji mateřskou společnost a tak dále. Odhadoval jsem, že hlavní matka na vrcholu pyramidy nejspíš sídlí na Holandských Antilách, a je tedy offshorovou společností, která si s daní ze zisku nemusí dělat žádné starosti.

Než se Bernard vypravil zpátky do Londýna, pronesl zajímavou řeč. „Jedním z největších problémů drogových dealerů," pravil, je otázka, co dělat s obrovským množstvím hotových peněz, vygenerovaných tímhle obchodem. Vlády už se poučily a zavedly opatření proti praní špinavých peněz. Víte, jak je dnes těžké otevřít si v bance účet? To proto, že banky jsou nuceny prokázat nejenom, kdo jste, ale rovněž že prostředky na vašem účtu jsou legální a zdaněné. Dneska si nemůžete za hotovost koupit skoro nic. Ne opravdu drahé

věci, jako jsou auta a domy. Dokonce ani bookmakeři už od vás nepřijmou velké sázky v hotovosti, a rozhodně vám nezaplatí hotově, když vyhrajete. Všechny platby musí projít bankou nebo přes kreditní kartu. Takže hotové peníze představují problém. O nic nejde, když se jedná jen o pár stovek nebo tisíc, to se snadno utratí. Ale miliony v hotovosti? S kufrem plným peněz si prostě luxusní jachtu ve Středomoří nekoupíte. Prodejce jachty by hotovost nepřijal, protože by musel čelit stejnému problému."

„Nejde odjet s kufry peněz na Kajmanské ostrovy nebo tam někam a uložit je do banky?" zeptal jsem se.

„Ani náhodou," odpověděl. „Dneska už je těžší otevřít si účet v bance na Kajmanských ostrovech než tady. Podléhají totiž celé řadě regulačních předpisů, zavedených Spojenými státy a Evropskou unií."

„Já ale myslel, že jsou offshorovým centrem úspory daní. Co s tím Spojené státy a Evropská unie mají co dělat?"

„Pokud se taková offshorová střediska nepodřídí pravidlům, Spojené státy nepovolí svým občanům, aby tam jezdili. Bude to jako s Kubou," pokračoval Bernard. „A Kajmanské ostrovy jsou závislé na tom, aby turistický průmysl přežil, většina jejich turistů pochází ze Spojených států, přijíždějí hlavně v rámci okružních plaveb."

Hrál jsem si s počítačem a přemýšlel o tom, jak bych naložil s miliony hotových liber, kdybych byl pan Komarov.

„Co když posílá hotové peníze zpátky do Jižní Ameriky spolu s prázdnými balónky," řekl jsem Caroline. „Celníci se nezajímají o odcházející peníze. Příliš je zaměstnává snaha zabránit přílivu drog."

„K čemu by to bylo dobré?" otázala se. „Bernard říkal, že nemůžeš převádět velké částky z Jižní Ameriky do zdejších bank, aniž bys prokázal, že nejde o příjmy z obchodu s drogami."

„Já vím" připustil jsem. „Ale co když je nepřevádíš zpátky. Co když je prostě použiješ na nákup koní a drog."

Zůstala na mne koukat s otevřenou pusou.

„Nikdo se nebude znepokojovat," pokračoval jsem, „když se mu v Argentině, Uruguayi nebo Kolumbii hotově zaplatí za nepříliš drahého koně. Vsadím se, že Komarov má celou síť drobných chovatelů, kteří mu pravidelně dodávají koně za peníze na dlaň.

Prostě zisk z pašovaných drog pošleš v hotovosti zpátky do Jižní Ameriky a nakoupíš další kobyly, aby obchod pokračoval v nekonečném cyklu. Je to perpetum mobile. Vzpomeň si, jak Toby říkal, že pochybuje, že by obchod s koňmi byl nějak moc výnosný. Ani nemusí být. Tam zisk nevzniká. Jenom se tam perou peníze. Nakonec máš legální peníze z legitimního prodeje koní při prestižních prodejích dostihových koní v Newmarketu, kde je pan Komarov považován za pilíř dostihového světa a nepochybně ho všude vítají s otevřenou náručí a sklenicí šampaňského, protože jim dodává osmašedesát koní na každou aukci.“

„My ale nevíme jistě, že pašuje drogy,“ připomněla mi Caroline.

„Nezáleží na tom, co pašuje.“ řekl jsem. „V těch balóncích může být cokoliv, co má vysokou cenu a vejde se dovnitř. Stačí, když je někdo ochotný za to zaplatit. Mohou to být počítačové čipy, výbušniny nebo třeba radioaktivní materiál.“

„Nemohlo by to poškodit koně?“ tázala se.

„Ne, pokud by šlo o zdroje alfa částic,“ uvažoval jsem. „Alfa částice se dají odclonit kusem papíru, a koně by před nimi snadno ochránil kov balónku. Jsou ale smrtící, když do těla proniknou bez jakékoli clony. Pamatuješ se na toho bývalého špiona KGB, co ho v Londýně zavraždili poloniem 210? Ta látka je zdrojem alfa záření a museli to sem propašovat z Ruska nebo odněkud z východní Evropy. Tyhle kovové balónky by se snadno daly využít k pašování polonia 210, aniž by koni nějak uškodily.“

Caroline se zachvěla. „To je děsivé.“

„To nepochybně.“

„Ty balónky by se ale uvnitř koní daly odhalit rentgenem,“ prohodila Caroline.

„Ovšem,“ přikývl jsem. „Ale koně se nerentgenují. Rentgenové záření by mohlo poškodit vyvíjející se embryo nebo plod a řada dovážených kobyl je březí. Bylo by to příliš riskantní.“

„Ale kdyby někdo anonymně pošeptal celní službě Jejího Veličenstva,“ usmála se, „že příští letecká zásilka koní z Jižní Ameriky by mohla stát za zrentgenování, pak by se pan Komarov mohl ocitnout poněkud v louži, ne-li přímo v bažině.“

Perfektní. Políbil jsem ji.

„Něco mi ale pořád dělá starost,“ dodala. „Proč Komarov nechal vybuchnout tu lóži v Newmarketu? To přece bylo hloupé a nebezpečné.“

„Zajímalo by mě, jestli nešlo o trest,“ prohodil jsem.

„Za co?“

„Třeba Rolf Schumann neplatil Komarovovi to, co měl.“ Chvíli jsem přemýšlel. „Možná používal peníze z drog a prodeje koní na pozvednutí upadajícího obchodu s traktory, místo aby je hezky předával. Výbuch bomby mohl být varováním pro společníky v dalších zemích, že Komarov myslí obchod vážně a nebude nikomu trpět, aby ho okrádal.“

„Chceš říct, že zabil nevinné lidi jenom proto, aby poslal varování?“ zděsila se.

„Komarovovi na nevinných nesejde,“ řekl jsem. „Drogy zabíjejí nevinné lidi každý den, tak nebo jinak.“

Ráno měl Toby mrzutou náladu. U snídaně se obořil na děti, a dokonce před nimi vynadal psovi. Vůbec se mu to nepodobalo.

V šest ráno odjel na galopy s prvním lotem koní. Nebývale teplý květen vedl k tomu, že se vyjíždělo stále dřív. Rodinná snídaně se odehrála mezi prvním a druhým lotem, a poté odvezla Sally autem všechny tři děti do školy. Byly ve věku, kdy domácí události nemohou zastínit jejich vlastní svět školy, kamarádů, televize a počítačových her.

„Ahoj, strejdo Maxi,“ pokřikovaly všechny, když nalézaly do Sallyina vozítka a odjížděly. Nechal jsem Caroline v posteli, ať dohání šestihodinový časový rozdíl. Sám jsem se donutil vstát, protože mě poháněly výčitky svědomí, že jsem se předchozí večer dětem vůbec nevěnoval.

Po jejich odjezdu jsem se vrátil do domu a našel Tobyho sedět v kuchyni u stolu, jak si čte Racing Post. Viditelně se však na noviny nesoustředil. Všiml jsem si, že už potřetí začíná číst tentýž článek.

„Co se děje?“ otázal jsem se a posadil se naproti s hrnkem kávy.

„Nic,“ zamručel a pustil se do stejného článku počtvrté.

„Ale ano, něco se děje.“ Natáhl jsem se přes stůl a noviny mu sebral. „O co jde?“

Vzhlédl ke mně. „Pohádali jsme se se Sally.“

„Napadlo mě to,“ poznamenal jsem. Bylo to zřejmé po celou dobu, kdy Sally chystala snídani. „Kvůli čemu?“

„Na tom nezáleží,“ prohlásil pevně a vstal.

„Jasně že na tom záleží,“ nesouhlasil jsem. „Bylo to kvůli mně?“

„Říkal jsem ti, že je to jedno.“

„Takže to bylo kvůli mně,“ pokývl jsem. „Pověz mi to.“

Neodpověděl. Vydal se ke dveřím směrem do stájí.

„Toby!“ volal jsem za ním, „oč proboha jde?“

Zastavil se, aniž by se otočil. „Sally chce, abyste hned ráno odjeli,“ řekl. Obrátil se a pohlédl na mne. „Dělá si starosti a má strach. Kvůli dětem, víš?“

„A to je všechno?“ ptal jsem se s úsměvem. „Pojedeme, hned jak se vypravíme.“

„Ale nemusíte. Dupl jsem si. Jsi můj bratr, a jestli ti nepomůžu já, když máš potíže, tak kdo už? Co bych byl za bratra, kdybych tě vykopl z baráku?“

Poznal jsem mu na hlase, že během hádky se Sally už tento argument zazněl vícekrát. „Nelam si s tím hlavu,“ uklidňoval jsem ho. „Sally má pravdu. Možná jsem k vám vůbec neměl jezdit.“ Byl jsem ale rád, že jsem přijel. Tobyho znalosti o koních byly klíčem ke všemu.

„Kam ale pojedeš?“ zeptal se.

„Někam jinam,“ odtušil jsem. Asi bude lepší, když nebude nic vědět. „Než se vrátíš s druhým lotem, budeme pryč. Zavolám ti. A poděkuj za mne Sally, že nás přijala.“

K mému překvapení přešel zpátky přes kuchyň a vřele mě obejmul.

„Buď opatrný,“ řekl mi do ucha. „Nerad bych tě teď ztratil.“ Najednou mě pustil, uhnul pohledem, zřejmě z rozpaků, a bez dalšího slova vyrazil ven. Je možné, že byl příliš dojatý, aby mohl mluvit. Já tedy byl.

V půl desáté jsme měli s Caroline sbaleno a odjížděli jsme. Nebyla zrovna nadšená, když jsem ji probudil z hlubokého spánku, ale nijak moc neprotestovala.

„Kam jedeme?“ zeptala se, když jsme projížděli bránou.

„Co navrhuješ?“

„Někam, kde mají pořádné měkoučké postele.“ Zívla, opřela se v sedadle spolujezdce a zavřela oči.

Přemýšlel jsem o matčině domku dole u cesty. Nemám klíč, ale stejně jako kdekdo v East Hendred vím, že rezervní klíč má matka vždycky pod třetím květináčem s muškáty na levé straně od zadního vchodu. Tohle řešení jsem zamítl. Jestliže jsem si před odletem do Chicaga myslel, že by pro matku nemuselo být bezpečné, kdyby tu zůstala, pak pro mne a pro Caroline by to bylo ještě nebezpečnější.

Chvíli jsem bezcílně jezdil po silnicích, jež jsem tak dobře znal z doby svého dětství. Mé vědomí se sice zřejmě domnívalo, že jezdím jen tak bezcílně, ale podvědomě můj mozek neomylně zavedl Mondeo dvanáct mil od East Hendred do zařízení nad řekou Temží, jež kdysi vlastnila matčina vzdálená ovdovělá sestřenice a kde se zrodila má kuchařská vášeň.

Za šest let od doby, kdy jsem odtud odešel, se místo hodně změnilo. Už to nebyl elegantní hostinec a restaurace ze šestnáctého století, jak jsem si je pamatoval. Stála tu nová skleněná přístavba, charakteristická pro jednadvacáté století a vybíhající směrem k řece v místech, kde kdysi býval dobře udržovaný trávník. Ve staré jídelně vestavěli podél jedné stěny dlouhý mosazný bar, a jediné jídlo, které tu bylo k dostání, matčina vzdálená ovdovělá sestřenice kdysi s nechutí nazývala ‚zákusky z bufetu‘.

Caroline, Viola a já jsme se usadili u venkovního stolu s lavicemi tam, kde rovněž býval trávník, ale teď se tu nacházelo betonové patio. Viola nemůže zůstat v autě, vysvětlovala Caroline, protože je příliš cenná. Nehledě k tomu, dodávala Caroline, že se cítí ztraceně, když nemá nástroj nablízku a nemůže si na něj sáhnout. Aspoň že se Viola skrývala ve svém pouzdru.

Bylo ještě moc brzy na to, čemu můj otec říkal pořádný drink, tak jsme si s Caroline dali kávu a Viola si jen tak hověla. Nepoznal jsem ani barmana, který přijímal naši objednávku, ani číšnici, která nám ji přinesla. Dohadoval jsem se, že nikdo ze spokojeného týmu z doby před šesti lety tady nezůstal. Co se však nezměnilo, byl poklidný výhled na šest oblouků starobylého kamenného mostu, jenž se klene přes řeku, nekonečné bublání vody a zdánlivá netečnost kachny,

klouzající po hladině roztavené sluncem, s řádkou šesti malých načechraných kachňátek za sebou.

„To je krásné místo," povzdechla si Caroline. „Už jsi tu někdy byl?"

„Tady jsem se naučil vařit," sdělil jsem jí.

„No ne!" Zatvářila se překvapeně. Prohlédla si totiž jídelní lístek, když jsem objednával kávu.

„Hodně se to tu změnilo," vysvětloval jsem. „Tam, kde je teď bar, bývala restaurace. Je mi docela smutno, když vidím, jak z toho udělali lacinou záležitost. Převzal to tu řetězec, který se evidentně víc než o pravou gastronomii zajímá o prodej piva."

„Tak proč jsme se tu zastavili?" zeptala se.

„Nevím. Asi jsem chtěl někam do klidu, kde si budu moct všechno rozmyslet a naplánovat."

„Jaký je tedy plán?" tázala se dychtivě.

„To taky ještě nevím," odpověděl jsem. „Nejdřív si párkrát zavolám."

Zapnul jsem mobil a zatelefonoval do půjčovny aut v Newmarketu. Bez problému, ujistili mě, nechte si Mondeo, jak dlouho budete chtít. Poznamenali si číslo mé kreditní karty a sdělili mi, že mi budou účtovat pronájem vozu po týdnech. Výborně, řekl jsem a zavěsil.

Prakticky vzápětí telefon zazvonil. Ozývala se hlasová schránka.

„Máte šest nových zpráv," sdělila mi a přehrála mi je. Vedoucí oddělení zpráv Clare Hardingová mi dodatečně děkovala za večeři. Ostatních pět vzkazů bylo od Carla. Potřebuje se mnou mluvit, naléhal na mne opakovaně jeho odhmotněný hlas. Vzkaz od vzkazu byl stále rozčilenější, že mě nemůže sehnat.

Zavolal jsem mu. Ulevilo se mu a byl potěšený, že volám, já však těžko mohl mít radost z toho, co mi sdělil. „Potřebuju vás tady," dožadoval se. „Hned." Od té doby, co jsme spolu v sobotu mluvili, to tam zřejmě šlo z kopce.

„Co se děje?" zeptal jsem se ustaraně. Carl zpravidla nepanikaří.

„Musel jsem vyhodit Oscara," oznámil mi. „Gary ho nachytal v kanceláři, jak se probírá papíry na vašem stole. Taky se začaly ztrácet drobné částky peněz. Oscar všechno popřel. To se ale asi dalo čekat, ne? Jenže to není všechno. Minulý týden se dostal do střetu s

Garym. Ti dva se pak v sobotu chytili. V jednu chvíli už jsem si myslel, že Oscar probodne Garyho nožem na ryby.“ Nůž na ryby je velice ostrý, velice tenký kuchyňský nůž s osm palců dlouhým ostřím. Probodnout jím někoho by mohlo mít velice rychlý a fatální účinek. Byl jsem moc rád, že je Oscar pryč.

„Jistě si s Garym dokážete pár dní se situací poradit, ne?“ nadhodil jsem.

„No jo, ale to by tu Gary musel být,“ vykřikl. „Má nějaké zatracené plané neštovice. A doktor mu prý řekl, ať zůstane pár dní doma.“

„Nemohl byste najmout nějakého jiného kuchaře z té agentury?“

„To už jsem zkoušel,“ povykoval. „Naštvali se kvůli Oscarovi. Prý jsme s ním nezacházeli dobře. No věřil byste tomu! Vždyť nás ohrožoval.“

„Krom tohohle všeho,“ dotazoval jsem se, „je jinak všecko v pořádku?“

„Ne tak docela,“ odpověděl. Radši jsem se neměl ptát. „Jean chce vědět, kdy budeme mít náhradu za Louisu. Tvrdí, že nestíhá práci v jídelně. Řekl jsem jí, ať je zticha a vypadne, tak je teď taky naštvaná.“

Nijak mě to nepřekvapilo. Jednání s personálem nikdy nebylo Carlovou silnou stránkou.

„Dobře,“ povzdechl jsem si. „Všechno ostatní je v pořádku?“

„Ne, není,“ ohradil se. „Jacek se dožaduje většího platu. Říká, že druhý kuchyňský pomocník bere víc a že je to nespravedlivé.“ Jackova angličtina se musela značně zlepšit, pomyslel jsem si. „Taky jsem mu řekl, ať je zticha a vypadne,“ pokračoval Carl. „Dneska tu pořád ještě je, tak se asi rozhodl držet pusu a krok. Kdy se ale vrátíte?“ Brzy. Jestli se nevrátím rychle, tak půjde zřejmě celý podnik do háje. „Ještě zavolám a řeknu vám, kdy přijedu,“ sdělil jsem mu a zavěsil.

„Problémy?“ zajímala se Caroline, která z rozhovoru slyšela jenom mne.

„Loď narazila na skálu a bez kapitána se začíná potápět,“ řekl jsem. „Jeden z kuchařů dostal padáka, protože vyhrožoval kolegovi nožem, a napadený chytil plané neštovice. Carl, můj zástupce, je v podstatě

na všechno sám.“ Julie, která připravuje studené pokrmy, by v teplé kuchyni byla k ničemu.

„Sám to nezvládne?“ zeptala se Caroline.

„Pořádně ne,“ odpověděl jsem. „Ne, pokud je restaurace víc než z poloviny plná.“

„A je?“ zajímala se Caroline.

„Nezeptal jsem se. Ale doufám, že ano. Pokud nemají plno dnes večer, tak jistě budou mít koncem týdne. To ale není všechno. Carl popudil pár dalších zaměstnanců, a umíní si představit, jak se tam divě prohánějí spodní proudy. Všichni budou čekat, až se vrátím, aby mohla sopka vybuchnout. Čím déle budu pryč, tím větší bude výbuch, až k němu konečně dojde.

„Tak se tam musíš vrátit hned,“ prohlásila Caroline.

„S jednou rukou tomu moc nepomůžu,“ zvedl jsem paži s dlahou.

„I jednoruký Max Moreton vydá za víc než většina ostatních,“ řekla.

Usmál jsem se na ni. „Je to ale bezpečné?“ dotazoval jsem se. „Nebo přesně tohle někdo chce?“

„Kdo?“ ptala se. „Komarov?“

„Možná. Nebo Carl.“

„Carl? Ty nedůvěřuješ svému zástupci?“

„Nevím, komu můžu důvěřovat.“ Seděl jsem, přemýšlel a koukal na člun, který se prodíral proti proudu. Na jeho střeše se opalovali jedinci s tvarohově bílou kůží. „No, Carlovi asi přece jen věřím.“

„Správně,“ prohlásila Caroline. „Tak se vrátíme do Newmarketu a zachráníme tvoji restauraci. Nikomu to ale neřekneme, dokud tam nebudeme. Ani Carlovi.“

Caroline vzala Violu na procházku dolů k řece na trávu pod hospodou a já zůstal sedět a vyřizoval další hovory. Když jsem volal matce, abych se přesvědčil, že se má dobře, a potom na policii, přesněji řečeno na zvláštní oddělení Metropolitní policie, doléhaly ke mně Violiny hedvábné tóny.

„Mohl bych prosím mluvit s detektivem inspektorem Turnerem?“ požádal jsem.

„Zůstaňte na lince,“ vyzval mě ženský hlas. Znělo to jako rozkaz. Po chvíli se znovu ozvala. „Detektiv inspektor Turner není do dvou hodin odpoledne ve službě.“

Nechal jsem mu vzkaz, aby mi zavolal. S dodatkem, že je to naléhavé. Slíbili mi, že mu vzkaz předají. Kladl jsem si otázku, zda jsem neměl promluvit s někým jiným. Jenže detektiv inspektor Turner aspoň ví, kdo jsem, a tak je méně pravděpodobné, že se mým informacím rovnou vysměje.

Caroline se dál procházela po vlečné stezce u řeky a asi čtyřicet minut hrála tklivou hudbu. Potom se vrátila, celá zardělá, usměvavá a šťastná.

„To je nádhera,“ usadila se s povzdechem. Závistivě jsem pohlédl na Violu. Přál bych si, abych sám také dokázal uprostřed dne a rychlostí zvuku způsobit, že se Caroline bude takhle cítit.

„Nepotřebuješ na hraní noty?“ zajímalo mě.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Na tuhle skladbu ne. Znám ji velice dobře. Jen jsem si ověřovala, že ji moje prsty znají stejně dobře jako hlava.“

„Já myslel, že orchestry vždycky mají noty,“ poznamenal jsem. „Viděl jsem, že tam vždycky stojí notové pultíky.“

„Máš pravdu. Ale sólisté je nemají, a stejně noty slouží spíš k osvěžení paměti, než že by byly doopravdy nutné.“ Láskyplně uložila Violu zpátky do pouzdra. „Zůstaneme tu na oběd?“

„Ne,“ odmítl jsem. „Radši pojedeme. Už uplynula víc než hodina od chvíle, kdy jsem začal telefonovat, a je čas se pohnout.“ Jídlo tu stejně není moc lákavé, pomyslel jsem si.

„Opravdu může někdo podle mobilu zjistit, kde zrovna jsi?“ vyptávala se.

„Vím, že policie může,“ řekl jsem. „Podle záznamu hovorů. Slyšel jsem o tom při soudních jednáních. Nechci prostě riskovat, že Komarov má u telefonní společnosti někoho v žoldu.“

„Chce se ti zpátky do Newmarketu?“ vyptávala se Caroline.

„Ano a ne,“ váhal jsem. „Chci samozřejmě jet k Síti se senem a dát to tam do pořádku, ale musím přiznat, že mám trochu obavy.“

„Nemusíme tam jezdit,“ prohodila.

„Nemůžu pořád jen utíkat,“ namítl jsem. „Jednou se vrátit musím. Nechal jsem vzkaz policistovi ze zvláštního oddělení, co jsem s ním

už dřív mluvil, a povím mu, co si myslím, že se děje. Požádám ho o nějakou policejní ochranu. Bude to v pohodě.“

Zastavili jsme na severním okraji Oxfordu a na zahrádce jednoho hostince jsme si vychutnali příjemný oběd. Seděli jsme pod jasně červeným slunečníkem, pod nímž se lahodná polévka ze stiltonského sýra a brokolice zdála být růžová, zatímco měla mít zelenou barvu. Čím víc jsme se blížili k Newmarketu, tím jsem byl nervóznější. Když jsme kolem šesté hodiny dorazili do města, připadal jsem si ztracený jako ryba na suchu. Neměl jsem domov, kam bych mohl jít, zůstala mi jen hromada zčernalých kamenů a popela. Projel jsem v obou směrech pomalu kolem a Caroline mlčky zírala na tu zkázu.

„Chudáčku, Maxi,“ pronesla po druhém okruhu.

„Můžu ho zase postavit,“ prohodil jsem. Jenže tenhle domek byl jediným domovem, který jsem kdy vlastnil, a ještě si jasně vybavuju vzrušení, jaké jsem zažíval tehdy v červnu před šesti roky, když jsem se nastěhoval, stejně jako radost z objevování neznámých skříní a zvuků, které stavba vydávala za horkého letního dne, když k večeru začínala vychládat. Domek byl postavený v posledním desetiletí osmnáctého století z místního kamene, a i když na něj mám vlastnickou smlouvu, v průběhu jeho dlouhé existence jsem se vždycky považoval spíš za dočasného nájemníka. Jeho život však nyní ukončil oheň. Došlo tu ke zločinu, ne sice k vraždě lidské bytosti, ale přesto k likvidaci člena rodiny. To, co zbylo, bylo mrtvé a němé. Dokázala by rekonstrukce vrátit domu jeho duši? Možná přišel čas, kdy bych měl oplakat své ztráty a jít dál.

„Kde vlastně budeme dnes v noci spát?“ zajímala se Caroline, když jsme se vzdalovali od místa katastrofy.

„Pamatuješ, jak jsem tě na začátku přemlouval, abys přijela do Newmarketu, a sliboval ti nocleh v hotelu Bedford Lodge? No tak dnes večer, má drahá, konečně přespíš v nejlepším hotelu v Newmarketu.“

„Bude mi ctí,“ pravila.

„Moc si na to ale nezvykej,‘’ napomínal jsem ji. „Mají volný pokoj jenom na dnešek. Zítra už jsou obsazeni.“

„Zítra večer už stejně musím být v Londýně,“ připomenula mi.

Však jsem na to nezapomněl.

Prohlásit, že Carl měl radost, když mě uviděl, by znamenalo příliš zdrženlivé vyjádření. Když jsem v sedm hodin nakráčel k Síti se senem, skoro se štěstím rozplakal. „Díky Bohu," zvolal.

„Nejsem nijak zvlášť užitečný," poklepal jsem na tvrdou skořápku na pravé ruce.

„Co jste dělal?" zděsil se. Ramena mu poklesla. Radost se rychle měnila ve zklamání.

„Upadl jsem a zlomil si zápěstí," řekl jsem. „Je to otrava. Ale něco ještě zvládnu."

„Dobře." Trochu se upokojil.

Nenamáhal jsem se s převlékáním, jen jsem si přes košili přetáhl svoji šéfkuchařskou tuniku a dal se do práce za asistence Caroline, která se věnovala dvouruční práci.

Netvrdil bych, že podávání jídel se už vrátilo úplně k normálu, museli jsme si nicméně poradit se sedmdesáti dvěma hosty. Rozhodl jsem se, že se vůbec v jídelně nebudu ukazovat, protože jsem nechtěl, aby o mně kdokoli ze zákazníků věděl. Zaměstnanci mě pochopitelně viděli, ale požádal jsem je, ať si to nechají pro sebe. Ukázal jsem jim dlahu a vysvětlil, že mi doktor zakázal pracovat a že nechci, aby se dozvěděl, že jeho pokynu nedbám. Zasvěceně se na mne usmáli a slíbili, že tajemství zachovají. Věřil jsem ale všem, že slib skutečně dodrží?

Shon konečně pominul a měli jsme čas se na chvilku posadit. Tak tvrdě jsem už skoro dva týdny nepracoval a cítil jsem, že nejsem ve formě. V kanceláři jsem se vyčerpaně svezl do křesla.

„Netušila jsem, jaké je v kuchyni horko," poznamenala Caroline. Během večera si postupně odkládala jeden kus oděvu za druhým, až už neměla co odložit, aniž by způsobila pohoršení. Marguerite, nezdolná kuchařka matčiny ovdovělé sestřenice, která ve mně probudila lásku k vaření, většinou pod lehkým bavlněným bílým doktorským pláštěm nenosila nic než spodní kalhotky.

„To bys teprve viděla, jaké to je za rozpáleného červnového dne," poučoval jsem Caroline.

Carl přišel do kanceláře a přinesl nám všem z baru sklenice piva. „Dáte si?“ nabídl jedno Caroline.

„Super,“ ocenila ho a pivo si vzala.

„Nechtěla byste práci?“ tázal se jí s úsměvem. Působil dojmem vězně osvobozeného z galejí. Dvaasedmdesát večeří je víc, než by dokázal sám zvládnout, zejména ne na slušné úrovni.

„Já už práci mám,“ odpověděla Caroline. „I když o ni možná přijdu, jestli brzy nebudu cvičit.“

„Cvičit?“ podivil se Carl. „Co děláte?“

Místo odpovědi se Caroline natáhla po vždy přítomné Viole a vytáhla ji z pouzdra.

„Já vím, kdo jste,“ zvolal Carl najednou. Podíval se na mne. „To je ta mrcha, co nás žaluje.“ Zasmáli jsme se. Dokonce i mrcha Caroline se smála.

„Uvidím, co se s tím dá dělat,“ pravila. „Třeba jste mě právě vyplatili.“ Pozvedla sklenici s pivem, zhluboka se napila a otřela si předloktím z horního rtu bílý knírek pěny. Znovu jsme se zasmáli.

Opakovaně jsem se pokoušel dovolat detektivu inspektoru Turnerovi. Volal jsem mu už počtvrté, a zase mi bylo řečeno, že je nedostupný. Opět jsem požádal, zda bych mohl zanechat vzkaz, ale začínal jsem si myslet, že mu nic nevyřizují. Člověku na druhém konci linky jsem řekl, že je to opravdu naléhavé. „Mohu vám nějak pomoct?“ zeptal se. Začal jsem mu vykládat, že se to týká výbuchu bomby na závodišti v Newmarketu. Poučil mě, že bych se měl obrátit na suffolkskou policii, nikoli na zvláštní oddělení. Řekl jsem mu, že se obávám o svůj život, ale zřejmě mi nevěřil. Zopakoval mi, že se mám obrátit na místní policejní služebnu. Tak jsem poslechl a žádal, aby mě spojili s nejvyšším důstojníkem ve službě, na což mi bylo řečeno, že příslušný inspektor je momentálně mimo a jestli bych mu nechtěl nechat vzkaz. Povzdechl jsem si a řekl, že to zkusím později.

Do kanceláře přišel Richard a sdělil nám, že většina zákazníků už odešla a zůstal jen jeden stůl, kde si ještě dávají kávu.

„Ptala se na vás paní Kealyová,“ oznámil mi.

„Kealyovi tu dnes večer byli?“ podivil jsem se. „Není přece sobota.“

„Byli tu včera i dneska," řekl. „Paní Kealyová vykládala něco o tom, že chtějí podpořit restauraci v těžkých časech po otrávené večeři a tak."

To je moc hezké, pomyslel jsem si. Potřeboval bych víc takových zákazníků, jako jsou Kealyovi.

„Většina zaměstnanců už může jít domů," řekl jsem „I vy, Carle, jestli chcete. Zamknu sám." Chtěl jsem odcházet poslední, aby mě nikdo nesledoval. „Richarde, dokončíte to?" Postará se, aby poslední stůl zaplatil útratu, a vyprovodí je z podniku.

„Bez problému," ujistil nás a vydal se zpátky do jídelny.

„Kde bydlíte?" zeptal se Carl.

„Ubytovali jsme se v hotelu," řekl jsem.

„Ve kterém?" vyptával se dál.

Už zase jsem si kladl otázku, nakolik mu můžu věřit.

„V Rutland Arms," zalhal jsem.

Doufal jsem, že si to nebude ověřovat. Moreton dnes večer mezi hosty hotelu Rutland Arms nebude. Ostatně Moreton není ani v knize hostů v Bedford Lodge. Rezervoval jsem nám pokoj na jméno Butcherovi.

„Jsem utahaný," ohlásil Carl a vstal. „Jdu domů do postele." Kancelář zpravidla sloužila i jako převlékárna, ale zřejmě z ohledu na Caroline se Carl odebral na pány a tam se převlékl z pracovního. Měl jsem už dávno v úmyslu zařídit skutečnou šatnu i se sprchou, ale doposud jsme se k tomu nějak nedostali.

Caroline si položila Violu na rameno a tichounce hrála. Bylo to úžasné. Díval jsem se na ni a ona přestala hrát. „Nepřestávej," pobízel jsem ji. „Je to nádherné."

„Uvádíš mě do rozpaků," postěžovala si.

„Nevykládej hlouposti," řekl jsem. „Ve čtvrtek večer se na tebe budou dívat stovky lidí."

„To je něco jiného," namítla. „Nebudu je mít sotva dvě stopy před nosem."

Posunul jsem si židli dál, až jsem od ní byl nejméně čtyři stopy. „Je to tak lepší?" zeptal jsem se.

Neodpověděla, ale znovu si podepřela Violu o rameno a vyluzovala sladké tóny. Carl se vrátil do kanceláře už převlečený. Caroline

přestala hrát a on se na ni usmál. „Na pánech někdo zapomněl mobil," řekl a položil telefon na stůl. „Trouba. Ráno se o to postarám. Dobrou noc." Otočil se k odchodu.

„Dobrou, Carle. A děkuju, že jste držel pevnost."

„V pořádku," pokývl a odešel. Dnes večer mu přece nebudu vykládat, že by měl zapracovat na svých schopnostech jednat s personálem. Taky se o to postarám ráno.

„Půjdeme?" otázala se Caroline.

„Hned, jen ještě počkáme, až Richard skončí s posledními hosty a taky odejde."

Zapomenutý mobil na mém stole zazvonil. Oba jsme se na něj s Caroline zadívali.

„Haló," odpověděl jsem po čtvrtém zazvonění.

„Haló, myslím, že tohle je můj telefon," ozval se mužský hlas na druhém konci.

„Kdo volá?" zeptal jsem se.

„George Kealy," pravil ten hlas. „To jste vy, Maxi?"

„Ano, Georgi. Nechal jste svůj telefon na pánském záchodě."

„Myslel jsem si to. Jsem zapomětlivý trouba. Omlouvám se. Přijdu si telefon vyzvednout, jestli můžu."

„Jistě," řekl jsem. „Bude už ale zavřeno, tak zaklepejte na přední dveře."

„Dobře," přitakal a zavěsil.

Přišel Richard a ohlásil, že všichni zákazníci jsou pryč a on taky odchází. „Jo," otočil se ještě zpátky, „je tam pořád Jacek, chtěl by s vámi mluvit. Čeká na vás v kuchyni."

„Povězte mu, ať jde domů," požádal jsem. „Promluvím si s ním ráno."

„Dobře," kývl, ale pak zaváhal. „Já už mu to takhle vlastně řekl, jenže on je zřejmě rozhodnutý čekat."

„No tak mu to řekněte ještě jednou. Ať jde teď domů." Nechtělo se mi samotnému chodit do kuchyně, kde je Jacek. Neměl jsem pocit, že se mu dá věřit.

„Dobře," zopakoval Richard. „Povím mu to."

„Přijďte mi ještě říct, až odejde," požádal jsem. „A Richarde, ujistěte se, prosím, že opravdu odešel." Věděl jsem, že Jacek ze svého podnájmu jezdí do práce na kole. „Ověřte si, že odjel na kole."

Richard se na mne podíval trošku divně, ale přikývl a šel.

Ozvalo se hlasité klepání na přední dveře.

Přešel jsem do vstupní haly mezi barem a jídelnou. Okénkem jsem vyhlédl na parkoviště. Jak jsem čekal, byl to George Kealy. Jeho mobil jsem držel v ruce.

Odemkl jsem dveře. Nerozrazila je však noha George Kealyho a neodhodila mě obloukem dozadu. Byl to jiný muž, držel v ruce automatickou pistoli a mířil mi s ní přímo mezi oči. Patrně pan Komarov

„George povídal, že je velice těžké vás zabít, pane Moretone," oznámil mi, když se hrnul do dveří.

20

Ustoupil jsem od dveří dál do vstupní haly. Komarov a George Kealy mě následovali.

Z jídelny vyšel Richard a nesl podnos se špinavými skleničkami z posledního stolu. Uviděli jsme ho s Komarovem ve stejném okamžiku, a než jsem měl šanci vykřiknout varování, Komarov k němu stočil pistoli a vystřelil. Rána zazněla v uzavřeném prostoru tak hlučně a děsivě, až jsem nadskočil. Na Richardově bílé košili rozkvetla karmínová hvězdice a ve tváři se mu objevil výraz mírného překvapení, když padal dopředu. Kulka ho zasáhla doprostřed hrudi a já byl přesvědčený, že na zem dopadl už mrtvý. Kovový tác, který měl v rukou, hlasitě zařinčel o podlahu. Všechny sklenice se roztříštily a po kamenných dlaždicích se do všech stran rozlétla záplava střepů.

Pistole bleskově zamířila zpátky ke mně a já si říkal, že teď to přijde. Určitě stejně snadno zabije i mne. Proč by neměl? Zkusil to už dvakrát, tak proč ne potřetí? Vztek, jenž mě vyburcoval k přežití v mém hořícím domku, se ve mně znovu vzedmul. Nezemřu prostě jen tak bez boje.

Komarov zaznamenal můj hněv a odhadl mé úmysly. „Ani to nezkoušejte," nabádal mě takřka perfektní angličtinou, v níž zněl jen náznak rodného ruského přízvuku a zastřené sykavky.

Stál jsem tam a jen se na něj díval. Byl to sporý, středně vysoký padesátník s pečlivě učesanými hustými šedivými vlasy. Uvědomil jsem si, že jsem ho už viděl. Byl hostem George a Emmy Kealyových tady U sítě se senem první sobotu po výbuchu bomby. Vybavil jsem si, jak George pobízel Emmu, ať už jde. „Peter a Tanya čekají," říkal. Peter a Tanya, přátelé George Kealyho, byli ve skutečnosti Pyotr a Tatiana Komarovovi, pašeráci, bomboví útočníci a vrazi.

Nechtělo se mi věřit, že George není ten přátelský stálý zákazník, kterého tak dobře znám. Pohlédl jsem na něj, ale nezdálo se, že by ho mé dilema jakkoli přivádělo do rozpaků. Zřejmě ho vůbec nešokovalo ani to, co jeho přítel provedl mému vrchnímu číšníkovi. Dál jsem na něj upřeně hleděl, ale on se mi do očí nepodíval. Vypadal, že je prostě rozhodnutý podřídit se nutnosti takového postupu.

„Zabiju vás," oznámil mi Komarov. Nepochyboval jsem o tom. „Nejdřív ale chci to, co mi patří," pokračoval, „a vy to máte."

„Co to je?" Mluvilo se mi těžko. Měl jsem pocit, že se mi jazyk přilepil na patro.

„Vy víte, co to je. Přišel jste k tomu v Delafieldu."

Ach Bože, pomyslel jsem si. Jistě mluvil s paní Schu-mannovou, nebo ji možná navštívil Kurt a jeho pálkou se ohánějící kámoš. Ani se mi nechtělo pomyslet na to, co mohli té chudince zničené paní provést.

„Nevím, o čem mluvíte," prohlásil jsem. Trochu jsem při tom zvýšil hlas. Až příliš jsem si uvědomoval, že Caroline je pořád ještě v kanceláři, a chtěl jsem ji nějak upozornit na nebezpečí, i když jistě slyšela výstřel a třesk padajícího tácu se sklenicemi. Vůbec jsem nepochyboval, že by ji Komarov zabil stejně snadno, jako zastřelil Richarda. Ba co hůř, mohl by ji použít jako páku k získání kovového balónku. Zamyslel jsem se nad tou kuličkou. Neměl jsem ji u sebe, takže bych ji Komarovovi nemohl vrátit, ani kdybych chtěl. Balónek nejspíš pořád ještě leží na Tobyho psacím stole, kde jsem mu ho

nechal, aby ho mohl ukázat veterináři. Rozhodně jsem neměl v úmyslu bratra a jeho rodinu znovu vystavit nebezpečí.

„Georgi, běžte se přesvědčit, že jsme tu sami," nařídil Komarov a nepřestával na mne mířit pistolí.

George Kealy vytáhl z kapsy další zbraň a vydal se do jídelny. Slyšel jsem, jak jde dál dozadu do kuchyně. Po chvíli se vrátil zpátky. „Nikdo jiný tu není," hlásil.

„Podívejte se taky támhle," mávl Komarov pistolí k baru a kanceláři za ním. Kancelář leží mezi barem a kuchyní a má na obou stranách dveře, je to spíš jakási chodba než opravdová místnost.

Dál jsem vytrvale hleděl na Komarova, ale mírně jsem zpevnil svaly, abych mohl okamžitě vyrazit, kdyby George vykřikl, že našel Caroline. Žádné volání se však neozvalo. George se vrátil a potvrdil, že jsme skutečně sami.

„Kde je ta vaše holka?" ptal se Komarov

„V Londýně," odpověděl jsem.

„Kde v Londýně?" pokračoval ve výslechu.

„U sestry," řekl jsem. „Ve Finchley."

Odpověď ho zřejmě uspokojila, a tak mávl pistolí k jídelně. „Jděte dovnitř," rozkázal.

Obešel jsem Richardovo tělo a podíval se mu přitom dolů na záda. Neviděl jsem žádný otvor, kterým by kulka vyšla ven, musela tedy zůstat uvnitř. Má to nějaký vliv na situaci? Nemá. Je to hrůza tak jako tak.

Šel jsem před Komarovem. Střelí mě do zad? Asi ne, i když on by v tom jistě žádný rozdíl neviděl. Mně to koneckonců může být taky jedno.

„Stát," zvolal. Zastavil jsem se. „Přitáhněte sem tu židli s opěrkami." Hmátl jsem doleva a přitáhl od jednoho stolu židli. Uvědomil jsem si, že je to obvyklý stůl Kealyových. Docela by mě zajímalo, jestli si toho George taky všiml.

„Sedněte si zády ke mně," vyzval mě Komarov. Poslechl jsem.

Obešli mě s Georgem, takže opět stáli přede mnou. V hale za sebou jsem zaslechl zaskřípání rozbitého skla. Říkal jsem si, že to bude Caroline, ale Komarov se mi podíval přes rameno a netvářil se překvapeně. Nově příchozí byl jasně jeho spojenec, ne můj.

„Máte to?“ otázal se příchozího.

„Jo,“ přitakal mužský hlas. Jeho kroky opět zaskřípěly na střepech, když ještě popošel k mým zádům. „Škoda, že jste musel zastřelit Richarda,“ poznamenal.

Poznal jsem ten hlas. Mnohé bylo rázem jasnější.

„Svažte ho,“ zavelel Komarov

Muž mě obešel a stanul přede mnou. Nesl tmavomodrý celtový vak.

„Zdravím, Gary,“ oslovil jsem ho.

„Poklona, šéfe,“ odpověděl svým obvyklým neformálním způsobem. Neměl na kůži ani stopu po neštovicích. Kde by se taky vzaly. Bylo to tak jednoduché a já nakráčel rovnou do pasti. Gary neměl plané neštovice a Oscar se určitě nehrabal v mých papírech a nekradl drobné. Komarov potřeboval, abych se vrátil k Síti se senem, a nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, bylo zařídit nedostatek pracovní síly. Nechat vyhodit Oscara na základě Garyho falešných obvinění. Gary pak prostě zavolá, že je nemocný. Čáry máry a já už běžím. Jako jehně na porážku.

„Proč?“ otázal jsem se Garyho.

„Co proč?“ nechápal.

„Proč tohle všechno?“ rozhodil jsem rukama.

„Prachy, pochopitelně.“ Usmál se. Patrně si vůbec neuvědomoval ani potíže, ani nebezpečí, v němž se ocitl.

„Platím vám přece dobře,“ prohodil jsem.

„Tak dobře zas ne,“ namítl. „A nedáváte bonusy.“

„Bonusy?“

„Materiál,“ řekl. Tázavě jsem se na něj zadíval. „Koks.“

Vůbec mě nenapadlo, že je závislý. Drogy a kuchyňské vedro zpravidla nejdou dohromady. Na druhou stranu by to vysvětlovalo jeho náladové zvraty. Potřeba dávky a závislost obvykle postihují logiku a rozumné uvažování. Za určitých okolností by Gary jistě udělal cokoli, aby dostal svoji další dávku, a George ho musel mít pevně v hrsti.

Gary vytáhl z vaku hnědou lepicí pásku na balíky a připoutal mi s ní levé zápěstí k opěrce židle. Komarov ustoupil stranou, aby měl jistotu, že Gary nebude v žádném okamžiku stát mezi mnou a jeho

pistolí. Nepochyboval jsem však, že by Garyho zastřelil jako nic, kdyby to pro své plány považoval za potřebné.

Gary přešel k mému pravému zápěstí.

„Hele," zvolal, „má pod tunikou dlahu."

„Však Kurt tvrdil, že mu Walter přerazil zápěstí," poznamenal Komarov. Popošel ke mně. „Zlomil jste Walterovi ruku," řekl mi do obličeje. Prima, pomyslel jsem si. S chutí bych mu byl zlámal i jeho zatracený vaz. „Za to zaplatíte!" oznámil mi Komarov. Potom se narovnal a usmál se. „Ale Walter byl vždycky dost prudký hoch. Vsadil bych se, že se vám svojí pálkou na pólo pokusil rozmašírovat mozek." Znovu se na mne usmál. „Třeba ještě dojdete k tomu, že si budete přát, aby to byl udělal." Dala se do mne zima a začal na mně vyrážet studený pot, ale přesto jsem mu úsměv oplatil.

Gary připevnil moji paži s dlahou ke druhé opěrce. Pak mi stejným způsobem k nohám židle připoutal kotníky. Byl jsem svázaný jako krocan a mohl jen čekat, až mi nožem podříznou krk. Gary ze svého vaku vytáhl ještě cosi. Vypadalo to jako tmel, měkký bílý tmel. Bylo to v dlouhém plastovém pytlíku a podobalo se to bílému salámu. Pokud je to vůbec možné, zpotil jsem se ještě víc. Gary ze svého vaku vyndal několik liber výbušniny.

Připevnil bílý salám k židli mezi mýma nohama. Ach Bože! Moje nohy ne! Pořád ještě mě pronásledovaly nohy MaryLou, ta jejich hrůzná nepřítomnost. Zdálo se, že teď prožiju svou noční můru na vlastní kůži. Gary opatrně vyndal z vaku ještě kovovou trubičku velikosti cigarety a velmi pečlivě ji zasunul hluboko do měkké bílé výbušniny. Jako když strkáte čokoládovou tyčinku do kornoutu se zmrzlinou. Z trubičky vycházely dva dráty a ty se připojily k malé černé krabičce. Dálkově ovládaná rozbuška, usoudil jsem. Potil jsem se víc a víc, zatímco Komarov si to viditelně užíval. Poprvé jsem byl doopravdy k smrti vyděšený, byl jsem si naprosto jistý, že zemřu. Doufal jsem, že to bude rychlé a jednoduché, ale zároveň jsem se zoufale děsil, že nebude. Dokážu mu nepovědět, kde balónek je? Dokážu umřít, aniž bych všechno vybreptal? Dokážu udržet v bezpečí ty, které mám rád, ať se bude se mnou dít cokoli? Stejné otázky si před více než padesáti lety nejspíš kladl každý špion či člen

odboje, kterého mučilo Gestapo. Nikdo, ani já, ani oni, nezná odpověď, dokud skutečně k tomu nepředstavitelnému nedojde.

„Kde je to?“ zeptal se Komarov

„Kde je co?“ zeptal jsem se já.

„Pane Moretone,“ pravil, jako kdyby se na mne obracel při zasedání správní rady, „nebudeme si hrát. Oba víme, o čem je řeč.“

„Nechal jsem to u paní Schumannové,“ řekl jsem.

George vypadal trochu neklidně.

„Byl jsem informován,“ prohlásil Komarov, „že to není pravda. Paní Schumannová vám dala dva takové předměty. Jeden jsme získali zpátky, ale druhý ne.“ Přešel za má záda. „Paní Schumannová ony předměty vůbec neměla mít. Všechny jsme již získali zpět s výjimkou toho, který máte v držení vy.“ Znovu mě obešel a zase se postavil přede mne. „Dřív nebo později mi povíte, kde je.“ Opět se usmál. Zcela zřejmě se výsostně bavil. Na rozdíl ode mne.

Z kuchyně se ozval nějaký zvuk. Nebyl příliš hlasitý, ale zazněl zcela zřetelně. Jako kdyby kovová lžička upadla na dlaždici. To bude Caroline, pomyslel jsem si.

„Nedokážete nic udělat pořádně?“ obořil se Komarov kousavě na George Kealyho. Zlobil se. „Dávejte na něj pozor.“ Ukázal na mne. „Jestli se hne, střelte ho do nohy. Ale ať netrefíte výbušninu, nebo budeme v pánu všichni. A vy,“ mávl na Garyho, „pojďte se mnou.“

Komarov s Garym vyšli z jídelny do kuchyně lítacími dveřmi. Běžně je užívala obsluha mé restaurace, a ne vrahové ozbrojení střelnými zbraněmi. Modlil jsem se, aby Caroline zůstala schovaná.

George nervózně postával proti mně.

„Jak jste se pro všechno na světě do tohohle zapletl?“ otázal jsem se ho.

„Buďte zticha,“ štěkl namísto odpovědi. Nevšímal jsem si toho.

„Proč jste otrávil galavečeři?“ vyptával jsem se.

„Buďte zticha,“ zopakoval. Zase jsem si ho nevšímal.

„Bylo to kvůli tomu, abyste nemusel jít na dostih Guineas?“ ptal jsem se dál.

„Řekl jsem vám, abyste byl zticha,“ zasyčel.

„Přidal Gary vlašské fazole do omáčky?“ nedal jsem se. Neodpověděl. „To bylo hodně hloupé,“ prohodil jsem. „Nebýt toho,

tak mě vůbec nic nenapadlo. Nebyl bych se začal vyptávat.“ A taky bych nebyl tady, pomyslel jsem si. Svázaný bych tu nečekal na smrt.

„Nechte toho,“ zahučel George. Zřejmě jsem se dotkl bolavého nervu.

„Máte potíže, co? S nejvyšším šéfem?“ vtíral jsem mu sůl do rány. Mlčel, tak jsem ještě přitlačil. „Zkusil jste se vzepřít, co? George nakonec nebyl tak mazaný chlapec?“

„Sklapněte,“ mávl na mne pistolí. „Koukejte mlčet!“

„Co si myslí Emma?“ dráždil jsem ho. „Ví, co provádíte?“

Otočil se a zahleděl se ke dveřím, v nichž zmizeli ti dva. Doufal v návrat posil. Začínal jsem mu jít na nervy.

„To Emma vám připravila jedovaté fazole?“ zeptal jsem se.

„Nehrajte si na blbce,“ obrátil se zpátky ke mně. „Fazole tam byly jenom proto, aby jí bylo špatně.“

„Aby bylo Emmě špatně?“ ptal jsem se ohromeně.

„Emma trvala na tom, že musíme jít na dostihy do té zatracené lóže,“ vysvětloval. „Nemohl jsem jí to rozmluvit. Ona a Elizabeth Jenningsová si to plánovaly celé týdny od chvíle, kdy jsme dostali pozvání. Nemohl jsem jí přece říct důvod, proč tam nemá chodit, ne?“

„Tak jste otrávil večeři, aby nemohla jít na dostihy?“

Ano,“ přiznal. „Ten pitomec Gary měl večeři otrávit jenom Emmě a Jenningsovým. Jenže ten stupidní blb otrávil všechno. Dokonce i mně bylo zle. Zmetek jeden.“

„Patří vám to,“ řekl jsem mu stejně, jako to řekla Caroline mně.

Pro Garyho bylo nejspíš jednodušší otrávit celou večeři, a ne jenom tři porce. Musel by pak nějak zajistit, aby je dostaly ty správné osoby. Byl by nucený zasvětit do věci některého z číšníků. Hromadná otrava mu taky poskytla důvod, aby v sobotu sám nemusel být v kuchyni na závodišti.

„Jenže Elizabeth stejně na dostihy šla,“ připomněl jsem Georgeovi. „Jak to?“

„Neuvědomil jsem si, že je alergická na houby,“ řekl. Elizabeth tedy zřejmě jedla kuře bez omáčky z lanýžů a lišek. „Bylo mi to líto.“

Ne zas tak moc líto, aby se nezúčastnil Elizabethina pohřbu. Ne tak líto, aby jako projev soustrasti nepodal Neilu Jenningsovi u vchodu do kostela ruku.

„Měl jste to nechat být," pohlédl mi poprvé za celou dobu do očí.

„Co jsem měl nechat být?"

„Byl jste tak zatraceně odhodlaný zjistit, kdo večeři otrávil."

„No pochopitelně," řekl jsem.

„To jsem nemohl připustit," pravil George.

Zíral jsem na něj. „Chcete říct, že to vy jste se mě pokusil zabít?"

„Zařídil jsem to," pronesl zpupně. V hlase se mu neozvala sebemenší výčitka svědomí.

Měl jsem George rád. Vždycky jsem ho považoval za přítele, a on přesto zařídil dva pokusy o moje zavraždění. Může za to, že mám auto na odpis, nechal mi spálit dům se vším mým vlastnictvím a nyní tu proti mně stojí s pistolí v ruce a myšlenkami na vraždu. Minulý týden jsem Dorothy Schumannové říkal, že řadu lidí zavraždili jejich přátelé. Nečekal jsem, že si mi důkazu dostane tak brzy.

„Moc se vám to ale nedařilo, co?" začal jsem ho znovu popichovat. „Vsadím se, že Komarov z vás asi velkou radost neměl, že? Nedokázal jste oddělat ani venkovského kuchaře. Nedokážete nic udělat pořádně?" citoval jsem Komarova.

„Držte hubu!" zařval. Byl čím dál tím rozčilenější. „Zmetek Gary nedokáže zvládnout vůbec nic."

„Takže to Gary se mě pokoušel zabít?" zeptal jsem se.

Nevšímal si mě a přešel k lítacím dveřím, aby kulatým okénkem nahlédl do kuchyně.

„Proč nechal Komarov v té lóži vybuchnout bombu?" změnil jsem téma otázek.

„Řekl jsem vám, abyste byl zticha," znovu na mne zamával pistolí.

„Byl terčem Rolf Schumann?" pokračoval jsem nerušeně se svými otázkami.

„Tak budete držet hubu," zaječel a vyrazil ke mně. Zamířil mi pistolí na hlavu ze vzdálenosti asi dvanácti palců.

Nevěnoval jsem tomu pozornost. Jestli ho dost vytočím, třeba mi prokáže tu službu, že mě zabije rychle. „Na co bylo potřeba vybombardovat lóži? To přesahuje všechny meze. Proč Schumanna

prostě nezastřelil, jestli ho chtěl zabít? Hezky nenápadně, potichu, někde v temné uličce ve Wisconsinu?“

„Komarov nedělá nic nenápadně a potichu,“ řekl George. „Udělat prohlášení, tak tomu říkal. Ukázat všem, že to myslí vážně. Schumann ho okrádal, a Komarov nemá zloděje rád. Chtěl ho exemplárně potrestat.“ George určitě doslova opakoval, co mu Komarov navykládal.

Zvláštní logika, napadlo mě. Schumann byl zloděj, tak se ho Komarov pokusil zavraždit, a zabil místo toho za hrůzných okolností devatenáct nevinných lidí včetně milé Louisy a svědomité MaryLou. Komarov je skutečné zlo.

Z kuchyně se ozval výkřik. Potom výstřel. Zoufal jsem si. Bože, prosím, jen ať nezastřelili Caroline.

George ode mne odstoupil a znovu se podíval do kuchyně kulatým okénkem ve dveřích. Ozval se další výstřel a ještě jeden. Následoval křik. Škoda, že nemáme poblíž žádné sousedy, pomyslel jsem si. Někdo by mohl výstřely zaslechnout a zavolat policii.

Komarov se rychlým krokem vrátil.

„Vzadu je někdo venku,“ řekl Georgeovi. „Myslím, že jsem ho zasáhl. Běžte ven a dorazte ho.“ George prošel dveřmi a řeč jeho těla jasně hlásala, že se mu nechce. Hrát si ve tmě s pistolemi ho ani trochu nelákalo. Jenže na to měl myslet dřív, než si začal s člověkem, jako je Komarov

„Tak pane Moretone,“ pravil Komarov a přistoupil až ke mně, „kde je moje kulička?“

Málem jsem se rozesmál. Kdybych neměl nohy přivázané k židli, byl bych ho do jeho kuliček s chutí nakopl. Pak už by věděl, kde je má. Zřejmě si všiml mého pobavení a rozzuřil se. Jistě očekával, že budu vystrašený a poddajný. Vůbec mu nedocházelo, že vystrašený a poddajný opravdu jsem.

„Dám vám poslední příležitost, abyste mi to řekl, jinak vás střelím do levé nohy,“ oznámil mi. „Pak vás střelím do pravé nohy, potom do kolen, do zápěstí a do loktů.“ Zatímco mě seznamoval se svým plánem, vyndal z pistole zčásti použitý zásobník, z kapsy vytáhl jiný a zasunul ho dovnitř. Odhadoval jsem, že je plně nabitý. „Čas běží. Tak naposledy, kde to je?“ Naklonil se mi až do obličeje. Napadlo

mě, jestli by nepomohlo, kdybych na něj plivl. Třeba by se tak rozběsnil, že by mě zabil rychle. Zkusil jsem to. Jen se zasmál a otřel si tvář rukávem. „To vám nepomůže," pravil. „Ujišťuju vás, že mi povíte, co chci vědět. Potom nechám tu bombu vybuchnout. Rozmetá vás to i s vaší restaurací na kousíčky." Ruský přízvuk setřel sykavky v jeho projevu, ale smysl jsem pochopil jasně. Nepochybně je potřeba předvést další exemplární trest.

Poodstoupil a zvedl pistoli. Rád bych věděl, jako moc to bude bolet. Zajímalo mě, jestli to vydržím, jestli vydržím bolest v obou nohách, v kolenou, v zápěstí a v loktech. Nemůžu mu říct, že má jet do East Hendred, do domu Tobyho a Sally a jejich tří rozkošných dětí. Ať se stane cokoli, opakoval jsem si neustále, nesmím mluvit.

Komarov zamířil pistoli na moji pravou nohu.

„Počkejte," vykřikl jsem. Zbraň o kousíček poklesla.

„Ano?" otázal se.

„Proč to vlastně chcete zpátky?" zeptal jsem se. „Musíte jich mít spoustu, celé stovky."

„Proč bych jich měl stovky?" Byl viditelně zvědavý, kolik toho ještě vím. Co mu mám říct? Záleží na tom?

„Abyste je strkal do koní," řekl jsem. „Plné drog."

Účinek mých slov byl až děsivý. Zbledl a ruce se mu začaly lehce třást.

„Kdo o tom ví?" zeptal se skřípavým tónem.

„Všichni," odpověděl jsem. „Řekl jsem to policii." Neočekával jsem, že mě toto prohlášení zachrání. Právě naopak. Prostě jsem doufal, že bych se mohl dočkat rychlejší, méně bolestné smrti.

„To od vás bylo velmi neopatrné," vrátil se téměř ke svému obvyklému tónu. „Za to zemřete." Zemřu tak jako tak. Žádná změna.

Vydal se za má záda. Prima, pomyslel jsem si. Teď mě střelí zezadu do hlavy. Bude to daleko čistší a aspoň se na to nebudu muset dívat. Prostě jen najednou… budu pryč.

Když Komarov procházel kolem mého ramene, vstoupila otevřenými dveřmi Caroline a praštila ho Violou naplno do obličeje. Držela nástroj oběma rukama za krk a prudce jím máchla vzduchem. Síla úderu byla taková, že drahou Violu už nikdo nevyléčí. Krk se zlomil, tělo roztříštilo, avšak co pro mne bylo daleko důležitější,

Komarov se poroučel k zemi napůl v bezvědomí. Caroline zároveň zprudka dýchala a plakala.

„Rychle," zavolal jsem na ni. „Přines nůž." Pohlédla na mne. „Z příborníku," křičel jsem. „Horní zásuvka vlevo." Vyrazila k příborníku a vrátila se s krásně ostrým zoubkovaným nožem na bifteky. Svým zákazníkům většinou nože na bifteky nedávám, protože mi připadá, že by to znamenalo připustit, že moje steaky jsou tuhé, ale pro každý případ pár takových nožů máme. Naštěstí. I tak dalo Caroline hodně práce přeřezat pásku kolem mého zápěstí. Podařilo se jí to jen z čirého zoufalství a poháněla ji představa, že by se mohla probrat ta hrůza u našich nohou.

Konečně mi uvolnila levou ruku.

„Rychle," opakoval jsem. „Popadni tu pistoli a dej mi ji."

Komarov upadl, ale nepustil pistoli úplně. Caroline se sklonila a vyprostila mu ji z ruky právě v okamžiku, kdy začal přicházet k sobě. Předala mi pistoli, chabě se usmála a pokračovala v pokusech osvobodit mě ze židle. Najednou jsem si připomenul výbušninu. Kde je dálkové ovládaní rozbušky? Má je Komarov v kapse?

Caroline přeřezávala pásku kolem mých nohou, ale šlo jí to pomalu. Komarov už byl při vědomí a pozoroval nás. Z nosu mu přes ústa a dolů po krku tekla stružka krve. Zvedl ruku k obličeji a zamrkal. Caroline mu asi zlomila nos.

„Zůstaňte, kde jste," nařídil jsem mu a namířil na něj pistolí.

Opřel se na podlaze o levý loket a pravou rukou zašátral v kapse kalhot. „Dejte ruce tak, ať na ně vidím!" rozkázal jsem.

Vytáhl ruku z kapsy, ale viděl jsem, že v ní má malou plochou černou krabičku s červeným knoflíkem uprostřed. Ach Bože, pomyslel jsem si, moje nohy! Zmáčkne tlačítko? To by určitě zabil i sebe. Mám ho zastřelit? Když to udělám, stihne odpálit bombu? Odpálí ji, když to neudělám?

Pozoroval jsem ho a viděl, že zvažuje své možnosti. Jestli jsem opravdu všechno prozradil policii, pak se jeho říše co nevidět zhroutí. Třeba by mohl uniknout zpátky do Ruska nebo do Ameriky, ale únikové cesty jsou už možná uzavřeny. Doživotní trest v britském vězení by znamenal přesně to, že stráví zbytek života za mřížemi. Po teroristickém útoku v Newmarketu ho žádné podmínečné propuštění

nečeká. Najednou jsem vycítil, co se chystá udělat. Prostě nás všechny vyhodí do povětří a skoncuje to.

Natáhl jsem se mezi své nohy, popadl dráty a vytrhl z výbušniny detonátor velikosti cigarety. Odhodil jsem ho přes celou jídelnu. Komarov zmáčkl červené tlačítko, ale bylo pozdě, rozbuška explodovala ve vzduchu s neškodným prsknutím, jako když hodně hlasitě vyletí korková zátka z láhve šampaňského.

Komarov vypadal zaskočeně a zuřil. Začal se zvedat.

„Zůstaňte, kde jste," zopakoval jsem. Nevšímal si mě a zvedl se na kolena. „Zastřelím vás," upozornil jsem ho. Dál vstával.

Tak jsem střelil.

Překvapilo mě, jak je to snadné. Zamířil jsem pistoli jeho směrem a stiskl spoušť. Rána dokonce ani nebyla tak hlasitá, jak jsem čekal, protože jídelna je větší než hala, kde Komarov zastřelil Richarda.

Kulka ho zasáhla do pravé nohy kousek nad kolenem. Nemířil jsem na nohu. Jsem pravák, ale kvůli dlaze jsem musel střílet levou rukou. Prostě jsem zamířil pistolí doprostřed terče a vypálil. Kdybych mířil na nohu, nejspíš bych ho úplně minul. Komarov upustil ovladač rozbušky, oběma rukama se popadl za ránu a znovu se sesul na podlahu. Z nohy mu prýštila krev a mě napadlo, jestli jsem nezasáhl tepnu. Nijak zvlášť mi na tom nezáleželo, ničí nám ale koberec v jídelně. Říkal jsem si, jestli ho nemám střelit ještě jednou, do hlavy, abych zarazil to krvácení. Tekla spousta krve, jasně červené okysličené krve. Nakonec jsem se rozhodl, že ho nechám krvácet. Krev tady prolitá aspoň nepatří nevinnému a koberec si pořídím jiný.

Caroline klečela za mými zády. Konečně se jí podařilo přeřezat všechny pásky a osvobodila mne tak ze židle. Vstal jsem a přešel k ní. Jedním okem jsem přitom sledoval Komarova a druhým dveře do kuchyně. Pořád ještě jsem musel počítat s Georgem Kealym a s Garym. Caroline tiskla Violu v náručí a vzlykala. Jen čtyři struny držely pohromadě kolíčník a šnek s tím, co zbylo z trupu nástroje. Krk a hmatník se roztříštily a ozvučnice po celé délce praskla. Poškození odráželo zuřivost, s jakou Caroline na Komarova zaútočila. Vlastně mě překvapilo, že se vzpamatoval tak rychle.

„Buď opatrná, miláčku. Někde jsou tu ještě dva další. Běž do kanceláře a zavolej policii," požádal jsem Caroline.

„Co jim mám říct?“ tázala se viditelně v šoku.

„Řekni, že došlo k vraždě,“ radil jsem jí. „A že vrah je pořád tady. To by je mělo přimět, aby přijeli rychle.“

Caroline prošla halou a přes bar. Zbytky Violy něžně svírala v náručí.

Komarov se pokoušel vstát. Silné krvácení na noze začínalo slábnout a já uvažoval, jestli po něm nemám střelit ještě jednou. Raději jsem ho popadl za límec a tlačil ho lítacími dveřmi do kuchyně s pistolí zabořenou do zad. Kdyby mě George Kealy chtěl zastřelit, musel by nejdřív minout svého šéfa. Kuchyně však byla prázdná. George s Garym zřejmě ještě hledají venku.

Prostrkal jsem Komarova napříč kuchyní a přirazil ho ke stěně vedle ocelových dveří chladírny. Kolenem jsem mu zezadu vrazil do zraněné nohy, až zaúpěl. Dělalo mi to dobře, tak jsem si to zopakoval.

Otočil jsem klikou, otevřel dveře chladírny a strčil Komarova dovnitř, až přeletěl po prknech dřevěné podlahy. Chladírna má zhruba deset čtverečních stop a vysoká je sedm stop. Kolem stěn jsou rozestaveny čtyři široké nerezové police plné jídla. Uprostřed se nachází ulička přibližně sedm na čtyři stopy. Tahle chladírna stála celé jmění, ale vyplatila se do posledního pětníku. Zabouchl jsem dveře. Uvnitř je upevněné táhlo, kterým se dveře dají otevřít, aby někdo v chladírně nezůstal zavřený. Zvenku je naopak možné použít v případě potřeby visací zámek. Jelikož jsem žádný neměl po ruce, zasunul jsem okem na zámek kovový, jednu stopu dlouhý bodec na kebab a Komarova tak uvěznil.

Přešel jsem do kanceláře a našel Caroline, jak stojí vedle stolu a celá se třese. Neslyšně plakala a neměla daleko k hysterii. Přitiskl jsem ji k sobě a políbil ji na krk.

„Sedni si a počkej tady,“ pošeptal jsem jí do ucha. „Musím najít ostatní.“ Postrčil jsem ji k židli. „Zavolala jsi policii?“ zeptal jsem se. Přikývla.

Vrátil jsem se do kuchyně a slyšel, jak George Kealy venku u zadních dveří volá Garyho. Vytáhl jsem bodec z oka zámku a když jsem otevíral dveře chladírny, držel jsem pistoli pohotově napřaženou. Komarov seděl na prknech a opíral se o spodní polici.

Vzhlédl ke mně, ale zlomený nos, rána po kulce a ztráta krve ho připravily o bojovnost.

Slyšel jsem, že se George vrací přes přípravnu a umývárnu. Slyšel ho i Komarov

„Georgi," pokusil se zavolat, ale vyšlo z něj sotva zaskřehotání.

Postavil jsem se za doširoka otevřené dveře a přidržoval je tak. George jsem spíš vycítil, než že bych na něj doopravdy viděl, když vstoupil do kuchyně a zamířil k chladírně. U hrany dveří jsem zahlédl jeho zbraň, jež vzápětí zmizela, když si George všiml Komarova. Vešel dovnitř a já za ním zabouchl dveře. Rychle jsem zase zasunul bodec do závěsu zámku.

Bylo slyšet, že se George pokouší pomocí vnitřního táhla dveře otevřít, ale bodec spolehlivě držel. George vystřelil, kulka z pistole však neměla šanci proniknout tři palce silnou izolací mezi nerezovými pláty dveří.

Zbýval mi už jenom Gary.

Chvíli mi trvalo, než jsem ho našel. Opíral se o strom na vzdálenější straně parkoviště. Nebyly s ním žádné potíže. Už nikdy nebude nikomu dělat potíže, snad jenom pohřebnímu ústavu. Nůž na ryby mu vězel v hrudi celou délkou osmi palců tenkého ostří. S výjimkou tenoučkého proužku v koutku úst nikde žádná krev Nůž zřejmě umlčel tlukot jeho srdce okamžitě.

Byl bych rád věděl, kdo tohle udělal? Jistě ne George Kealy. Neměl by dost síly.

Prudce jsem se otočil. Musí tu být ještě někdo.

Uvnitř budovy najednou vykřikla Caroline. Upaloval jsem parkovištěm zpátky a dál umývárnou a přes kuchyň. Stála uprostřed kanceláře s vytřeštěnýma očima a nebyla sama.

Proti ní stál Jacek a i on krvácel. Velké kapky krve mu neustále odkapávaly dolů na dřevěnou podlahu ze všech prstů levé ruky a u nohou se mu tvořilo jasně červené jezírko. Skončí vůbec někdy všechno to krvácení? Zvedl jsem pistoli, nebyla ale potřeba. Než jsem stačil něco říct, Jacek se poroučel na kolena a pomalu přepadl na záda. Měl střelnou ránu v rameni.

Jacek, jemuž jsem nedůvěřoval, kuchyňský pomocník, o němž jsem se domníval, že může být někým jiným, než se zdá, patřil celou dobu k hodným hochům a nepochybně mi zachránil život.

Policie konečně dorazila. Taky sanitka. Caroline totiž zavolala na tísňové číslo, byla však natolik v šoku, že se nedokázala srozumitelně vyjádřit. Operátorce se podařilo hovor lokalizovat a vyslala pomoc.

Do nemocnice odeslali nejprve Jacka a po něm i Caroline. Záchranáři mě ujišťovali, že budou v pořádku, ale že si je tam určitě nechají přes noc. Caroline utrpěla těžký šok, a jak to tak vypadalo, opět přijde o přenocování v hotelu Bedford Lodge.

Policisté, kteří dorazili s prvním hlídkovým vozem, neměli potuchy, jak postupovat, a mně připadalo, že většinu času tráví natahováním modrobílých pásek s nápisem POLICIE – NEVSTUPOVAT kolem dokola. Čekali na posily.

Pokusil jsem se odjet sanitkou spolu s Caroline, ale zabránil mi v tom jeden z policistů, který si udělal dostatečně dlouhou přestávku v natahování pásky, aby mi mohl objasnit, že musím zůstat v restauraci a učinit výpověď.

Tak jsem tedy prošel kanceláří a barem do haly. Richard tam pořád ležel obličejem dolů na kamenné podlaze. Odhrnul jsem stranou skleněné střepy a klekl si vedle něho. Věděl jsem jistě, že je mrtvý, ale přesto jsem mu sáhl na zápěstí, jen abych si to potvrdil. Nenahmatal jsem žádný pulz a kůže už byla na dotek o hodně chladnější. Jak mohlo něco takového potkat mého pečlivého a spolehlivého vrchního číšníka? Klečel jsem tam s rukou položenou na jeho zádech, jako kdybych mu mohl poskytnout trochu útěchy ve smrti, dokud nepřišel jeden z policistů, a prý jestli bych mohl laskavě jít jinam.

Když konečně přijely policejní posily, ukázalo se, že jde o kriminální vyšetřovatele v civilu, ozbrojenou jednotku a pyrotechnický armádní tým.

Vcelku pochopitelně se nikdo z nich zrovna nehrnul do otevření dveří chladírny. Bylo třeba počítat s nabitou pistolí uvnitř. Rozhodli se ponechat zatím momentální uživatele tam, kde jsou, aby ještě

trochu vychladli. Doslova. Tři stupně Celsia nejsou nijak zvlášť příjemné, ani kdyby na sobě měli tlusté kabáty, rukavice a čepice. Vzhledem k teplému květnovému večeru byli Pyotr Komarov i George Kealy jen v košilích. Vadí mi to snad?

Nejvyšší přítomný důstojník mě krátce vyslechl a já jsem se mu pokusil vysvětlit, co se stalo. Bylo to však složité a jemu zřejmě dělali starost muži v chladírně. Později mě znovu podrobněji vyslechnou na policejní stanici, vysvětlil mi. Zíval jsem a doufal, že další výslech se bude konat až ráno.

Pyrotechnici požádali policii i mne, ať opustíme budovu, aby mohli odstranit výbušniny. Usadil jsem se tedy na bílé plastové židli na štěrku před vchodem do restaurace. Jeden ze záchranářů přišel, přehodil mi přes ramena červenou přikrývku a zeptal se, zda jsem v pořádku.

„Je mi prima," řekl jsem. Připomnělo mi to ten den, kdy na dostizích v Newmarketu vybuchla bomba. Tentokrát jsem ale říkal pravdu. Noční můra zmizela.

Epilog

O půl roku později jsem na jižní straně Berkeley Square v Mayfairu otevřel atraktivní moderní restauraci Maximilian, nabízející převážně francouzskou kuchyni, avšak s anglickými vlivy.

Zahajovací večer se stal velkou událostí se spoustou zvaných hostí. Na jednom konci jídelny dokonce hrálo smyčcové kvarteto. Pohlédl jsem přes místnost na čtyři vysoké elegantní mladé ženy v černých šatech. Zvláštní pozornost jsem věnoval violistce. Měla světle oříškové vlasy po ramena, svázané do ohonu, průzračně modré oči, vysoké lícní kosti a delší úzký nosík nad širokými ústy a hranatou bradičkou. Hrála na novou violu – tedy alespoň pro ni novou. Jak její levá ruka klouzala nahoru a dolů po hmatníku, viděl jsem, jak se jí na ní ve světle blýská diamantový zásnubní prsten. Poklekl jsem v kuchyni na koleno a dal jí ho těsně před tím, než přišli první hosté.

„Já si vždycky myslel, že se jmenujete Maxwell," zahlaholil mi do ucha zvučný hlas. Bernard Sims. „Doslechl jsem se, že jste se rozhodl učinit ze žalující počestnou ženu," zavrtěl hlavou, ale usmíval se přitom.

„Přiznávám se," omlouval jsem se s úšklebkem.

Úřady upustily od stíhání podle článku 7 Zákona o nezávadnosti potravin vydaného v roce 1990 a občanská žaloba v případu otravy jídlem se mimosoudně vyřešila tak, že navrhovatelka přijala od žalované strany blíže neurčené odškodnění. Carolinin agent se dožadoval svých patnácti procent z částky odškodného, jež ale byla důvěrná. Bernard mu však vysvětlil, že je oprávněný dělat si nárok pouze na provizi z jejích výdělků a že odškodnění bylo jednou stranou nabídnuto a druhou stranou přijato nikoli za ušlý výdělek, nýbrž jako ocenění způsobené újmy. Agent velkou radost neměl, ale

na druhou stranu by pro Caroline bylo dost obtížné, aby hrála pouze na 85 procentech violy od Stefana Scarampelly z roku 1869.

Detektiv inspektor Turner konečně rovněž zareagoval na mé telefonické vzkazy, a když jsem mu řekl, že vím, kdo spáchal bombový útok na závodišti v Newmarketu, dostavil se dokonce osobně. Od té doby mě průběžně informoval o postupu vyšetřování případu. Komarov přežil jak střelnou ránu na noze, tak hypotermii následkem pobytu v chladírně, a byl obviněn celkem z dvaceti vražd včetně chladnokrevného zabití Richarda, mého vrchního číšníka, jehož jsem velmi postrádal. Další obvinění za přípravu výbuchu a obchod s drogami měla následovat. I George Kealyho obvinili z Richardovy vraždy. Turner byl ovšem přesvědčený, že Kealy nakonec bude odsouzen pouze za napomáhání k vraždě, neboť začal usilovně zpívat s vidinou osvobození nebo alespoň nižšího trestu. Policejní prohlídka Kealyho rezidence odhalila v uzamčeném skladu bedny kovových balónků a obdobné pátrání v Garyho bytě vyneslo jistou stříbrnou klíčenku včetně klíče k předním dveřím mého vyhořelého domku. O řadě podrobností se široce rozepisovaly všechny noviny, zejména pak Clare Hardingová v *Cambridge Evening News*.

George Kealy byl, přesně jak jsem si myslel, Komarovovým mužem ve Velké Británii, stejně jako jím byl ve Spojených státech Rolf Schumann. George rovněž působil jako oficiální prostředník mezi Horse Imports Ltd. a Tatter-salls, aukční společností dostihových koní v Newmarketu. Byl dokonce i předsedou East Anglian Polo Clubu.

Stejně jako Rolf Schumann se zřejmě i George pilně činil na trhu s drogami a zásoboval velké hráče pravidelnými dodávkami vysoce kvalitního kokainu. Ten se pak řezal, než se dostal k pouličním dealerům a uživatelům, přičemž zisky zase proudily stejnou cestou zpátky. Rolfovi zůstávala za nehty zhruba polovina peněz z drogových obchodů a s její pomocí se snažil udržet nad vodou své traktory. Přesně tři měsíce po výbuchu v Newmarketu továrna navždy zavřela. Dáma v delafieldském obchodu s vyšívanými polštářky nebude ráda.

Na rozdíl od Rolfa Schumanna zůstal zřejmě George ke Komarovovi loajální. Tedy až do chvíle, kdy byl zatčen a obviněn z vraždy.

V důsledku informací, které George policii poskytl, se několika velkým drogovým baronům dostalo časné ranní návštěvy od policejního sboru Jejího Veličenstva a nyní ve vazbě truchlivě čekali na soud. Jednotlivé policejní síly na celém světě prošetřovaly řadu dalších stop. Odhadoval jsem, že chov koní v Jižní Americe se brzy dočká značného poklesu.

Kurta a Waltera mezitím zahnal do kouta delafieldský úřad šerifa, jenž si přál položit jim pár otázek ohledně značné škody a brutálního útoku na dům paní Dorothy Schumannové. Nezkrotný hoch Walter se údajně pokusil pálkou na pólo rozpoltit jednomu z šerifových mužů lebku a za svoji námahu byl při tomto pokusu zastřelen. Žádná velká škoda.

Stál jsem u baru a přehlížel své nové panství. Mark Winsome dodržel slovo, i když si myslím, že musel podepsat větší šek, než měl původně v úmyslu. Peníze však byly dobře vynaloženy. Zákazníkům na očích se táhly akry skla a přírodního dřeva, zatímco mimo jejich dohled, ve výborně vybavené kuchyni, se leskla záplava nerez oceli. V porovnání s restaurací U sítě se senem jsme tu měli dvojnásobek stolů, a já věřil, že při delší době podávání večeří, jak je ve velkých městech běžné, bychom mohli za večer obsluhovat třikrát víc zákazníků.

I po otevření podniku v Londýně jsem se rozhodl, že v Newmarketu nezavřu. S Carlem jsme popracovali na jeho schopnostech jednat s personálem a pak jsem ho jmenoval šéfkuchařem U sítě se senem. Má v restauraci tři nové kuchaře, z nichž jeden je Oscar, jemuž jsme se patřičně omluvili, přičemž jedna z těchto omluv představovala nemalou hotovost a také jmenování do trvalé pozice Carlo-va zástupce. Ray a Jean se rozhodli jít jinam, neměli jsme však nedostatek schopného personálu, který by je nahradil a vdechl nový život jídelně s nově položeným kobercem. Jacek nicméně nezůstal.

Pokud jde o něj, měl jsem pravdu přinejmenším v jednom ohledu. Můj kuchyňský pomocník byl skutečně něco trochu jiného, než se na

první pohled zdálo. Když přijel ze své rodné České republiky, byla jeho znalost angličtiny tak omezená, že ho místní úřad práce zařadil do kategorie pracovníků vhodných pouze pro nekvalifikovanou práci v restauracích. Jenže se ukázalo, že Jacek je vysoce kvalifikovaný. Doma nedrhl pánve, naopak je používal. Od Sítě se senem odešel. Přijela za ním žena s dcerkou a on mě následoval k Maximilianovi jako můj zástupce. Člověk koneckonců nikdy neví, kdy se mu bude hodit tělesný strážce.

Ucítil jsem na rameni čísi ruku. Otočil jsem se a uviděl Sally. Dychtivě s Tobym přijali pozvání na otevření nové restaurace a přivezli autem i moji matku.

„To je skvělé, Maxi," volala Sally s upřímným úsměvem. „Naprosto skvělé."

„Díky," řekl jsem, naklonil se a políbil ji na tvář.

Během posledních šesti měsíců jsem se se Sally a Tobym viděl víc než za celých předchozích šest let. Při různých příležitostech nás s Caroline pozvali k sobě, což bylo úžasné, protože jsem se v jejich domě pořád cítil jako doma, tím spíš že v danou chvíli jsem ani jiný domov neměl. Už jsem si pomalu zvykl na nomádskou existenci a neustálý život v kufru. Můj domek úplně srovnali se zemí, neboť zdi příliš poškodil velký žár a mohly by být nebezpečné. Pozemek s celým projektem a stavebním povolením na výstavbu nového bydlení byl na trhu za cenu, již jsem já osobně považoval za přemrštěnou, ale můj realitní agent byl přesvědčený, že ji dokáže prosadit. Když jsem v průběhu minulých měsíců pobýval v Newmarketu, bydlel jsem vždycky u Carla s výjimkou dní, kdy tam byla jeho žena a dcery, což se stávalo stále častějším úkazem. V takovém případě jsem si pronajal pokoj v hotelu Bedford Lodge, kam se mi konečně podařilo Caroline pozvat hned večer poté, co ji propustili z nemocnice.

Mojí dočasnou londýnskou adresou byl jistý byt ve sníženém přízemí v Tamworth Street ve Fulhamu, kde se skutečně našla dvě miniaturní odposlouchávací zařízení, jedno ve skříňce pod kuchyňským dřezem a jedno schované mezi krabičkami v tmavém koutku koupelnové skříňky.

Caroline nestihla své sólové vystoupení v Cadogan Hall, stejně jako Viola, jejíž pozůstatky jsme láskyplně odnesli ke špičkovému

restaurátorovi strunných nástrojů. Nějakou chvíli pohoršené sykal nad jejím stavem a nakonec prohlásil, že ji nelze slušně opravit. Otázal jsem se, co míní ‚slušnou opravou', a on odvětil, že by snadno mohl zařídit, aby Viola vypadala jako dřív, nicméně je pochybné, že by ještě kdy dokázala znít, jak se patří. Horní i spodní deska ozvučnice praskly, vysvětloval, a také chybí celé kusy lubů stejně jako kobylka, která nepochybně kamsi zapadla a pak ji vyhodili se zakrváceným kobercem z jídelny U sítě se senem. Restaurátor se vyjádřil, že by mohl samozřejmě nahradit postrádané části lubů a přidat do trupu zpevňující materiál, nenávratně by to však nepříznivě ovlivnilo tón nástroje. Tak jsme ji vzali domů tak, jak byla, a položili ji na polici jako trvalou připomínku její oběti.

Caroline se naopak vzpamatovala dokonale, a dokonce se jí podařilo přemluvit ředitele orchestru, aby na repertoár Letního podvečerního koncertu v St James's Parku zařadili rovněž koncert pro housle a violu od Benjamina Brittena, skladbu, již propásla v Cadogan Hall. Byl nádherný teplý večer pozdního června a já byl doslova unesený jejím talentem.

Podíval jsem se na ni přes restauraci a usmál se. Také se na mne usmála. Slečna Caroline Astonová, která je hrdá na to, že je violistka, moje snoubenka a zachránkyně.

Jacek spolu s Caroline mi vrátili život. Znovu jsem se narodil ve chvíli, kdy jsem najisto očekával, že zemřu. Té osudné noci, když jsem seděl a čekal, až pyrotechnici odstraní U sítě se senem výbušniny, jsem se rozhodl, že popadnu život jako býka za rohy a nepustím.

Svůj druhý život prožiju v řádném klusu.

O AUTORECH

Dick Francis napsal 40 románů, soubor krátkých povídek *Field of Thirteen* (č. Pole pro třináct), autobiografii *The Sport of Queens* (č. Sport královen) a životopis Lestera Pigota *Lester* (č. Lester). Je právem uznáván jako jeden z největších spisovatelů detektivních románů na světě. Jeho dílo bylo přeloženo do více než třiceti jazyků.

Za svou literární činnost byl Dick Francis mnohokrát vyznamenán: dvakrát Řádem britského impéria (1984, 2000), stříbrnou (1965) a zlatou (1980) dýkou Britské asociace detektivních autorů, Cartierovou diamantovou dýkou za detektivní tvorbu (1990), třikrát cenou Edgara Allana Poea (1970, 1981, 1996) Svazem amerických autorů detektivních románů (MWA) – toutéž organizací byl v roce 1996 poctěn titulem Grand Master. V roce 1991 mu byl udělen čestný doktorát Tufts University v Massachusetts.

Felix Francis je mladší ze dvou synů Dicka Francise. Sedmnáct let se věnoval výuce fyziky. Od roku 1991 se stará o otcovy záležitosti.

V průběhu let Felix pomáhal otci se získáváním údajů k řadě knih, za všechny jmenujme *Shattered* (č. Střepy) a *Under Orders* (č. Rozkazem). V románu *Twice Shy* (č. Hra s čísly) využil dokonce Dick Francis Felixovy zkušenosti z profese učitele fyziky a jeho znalosti střeleckého sportu.

Významnou roli sehrál Felix při psaní knihy *Dead Heat* (č. Mrtvý dostih). Jak sám v jednom rozhovoru řekl, s horlivostí a nadšením se spolu s otcem pustili do společného díla. Pravidelně konzultovali zápletku, charaktery osob i styl, pracovali společně i odděleně. Vydavatelé je postupně utvrdili v tom, že jako autoři by měli být uvedeni oba dva, s čímž nakonec souhlasili.

DICK
FRANCIS
A FELIX FRANCIS

MRTVÝ DOSTIH
Detektivní příběh z dostihového prostředí

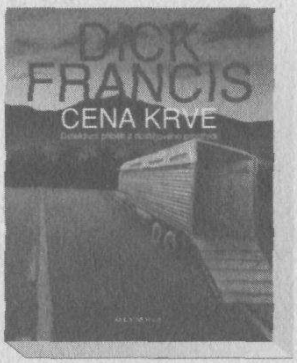
Z anglického originálu Dead Heat,
vydaného nakladatelstvím Michael Joseph Ltd
v Londýně roku 2007,
přeložila Edda Němcová
Obálku navrhl Martin Zhouf
Vydalo Nakladatelství Olympia, a. s.,
Klimentská 1, 110 15 Praha 1,
roku 2008 jako svou 3627. publikaci
Vydání první, 328 stran
Odpovědná redaktorka Jolana Barešová
Technický redaktor Jan Zoul
Zlom DTP Olympia
Vytiskly Těšínské papírny, s.r.o.,
Český Těšín

27-029-2008

DICK FRANCIS

Připravujeme

CENA KRVE

Gene Hawkins, zaměstnanec detektivní kanceláře, je svým šéfem pověřen vyšetřováním záhadného zmizení vzácného chovného hřebce Chrysalise, na němž má dost vysoký finanční podíl přítel jeho šéfa. Nejde o první případ zmizení koně. Chrysalis je již třetí hřebec mezinárodního významu, který se v posledních deseti letech beze stopy ztratil. Z „pouhého" hledání koně, které zpočátku vypadalo jako jakási mimořádná dovolená ve Spojených státech, se velice rychle stane případ, do něhož Gene s plným nasazením vkládá všechny své zkušenosti. Za dramatických okolností odhaluje rafinovaný zločin a na prahu smrti poznává cenu života.

Přeložila Jaroslava Moserová-Davidová.
Dotisk 4. vyd., 200 s., formát 130x200 mm, cena brož. 199 Kč

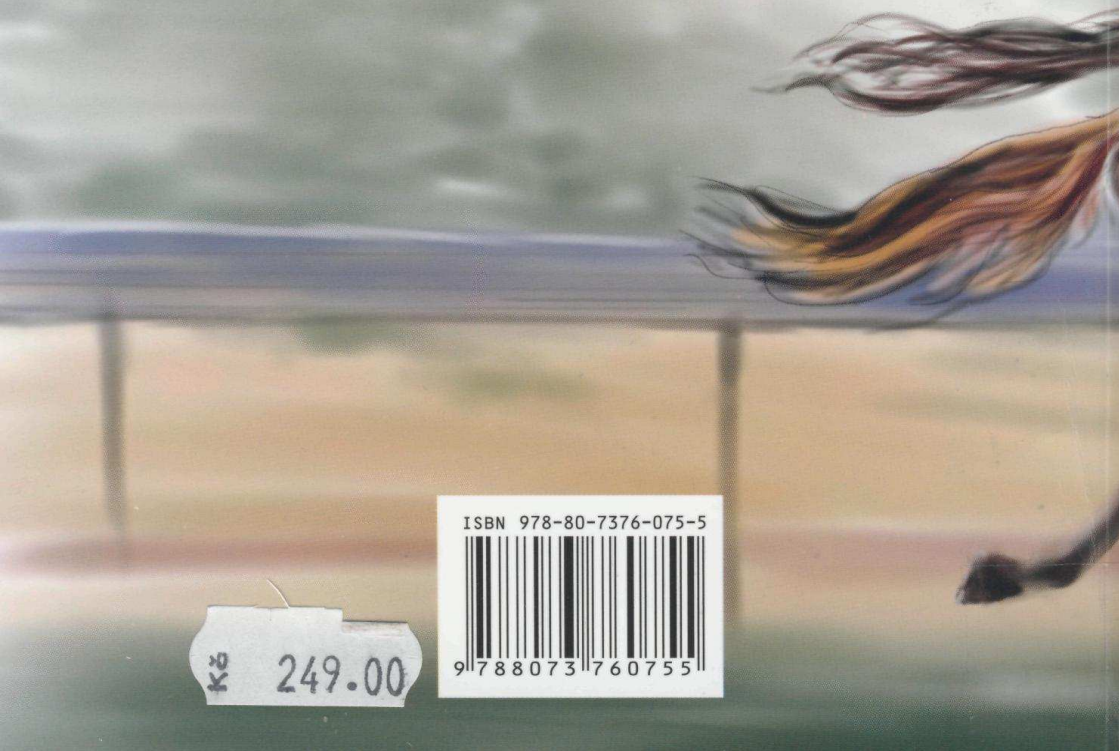
Knihy Dicka Francise si můžete objednat či zakoupit v expedičním oddělení Nakladatelství Olympia, a.s., Vaníčkova 2, blok D, 160 17 Praha 6-Strahov, tel./fax: 274 821 530, e-mail: olyskiad@volny.cz

Vítejte

DO KLUBU ČTENÁŘŮ KNIH
DICKA FRANCISE
KLUB sdružuje všechny, kteří rádi čtou příjemné a napínavé detektivky Dicka Francise
KLUB nabízí i podobné knihy jiných autorů
a celou další produkci Nakladatelství Olympia, a. s.
KLUB od Vás chce pouze jméno, adresu, případně e-mailový kontakt
KLUB Vám zašle legitimaci, jejíž číslo Vám garantuje slevu při každé objednávce
KLUB Vám každý rok zašle bulletin s informacemi
o autorech, nových knihách i o tom, co můžete mít ze starší produkce
Členství v klubu Vás k ničemu nezavazuje.
Přihlaste se a obdržíte kompletní informace o výhodách členství (knihy Olympie se slevou, kombinované slevy na poštovném apod.). Klub garantuje, že Vaše údaje nikdy neposkytne třetí osobě!

Ozvěte se na adresu:
Nakladatelství Olympia, a. s.
obchodní oddělení, Vaničková 2, blok D
16017 Praha 6-Strahov
e-mail: olysklad@volny.cz

Max Moreton je vycházející kulinářskou hvězdou. Jeho restaurace U sítě se senem poblíž newmarketského závodiště si záhy získala velký věhlas a stálou klientelu. Zdá se, že Maxově kariéře nestojí v cestě naprosto nic. Zdání ale klame. Po prestižní party v předvečer významného dostihu 2000 Guineas je Max nařčen z toho, že jídlem otrávil značné množství hostů, a restaurace je soudním příkazem uzavřena. On přesto dodrží závazek a zajistí občerstvení pro vybranou společnost, která dostih sleduje z luxusní lóže. Slavnostní atmosféru umocněnou Maxovými vybranými lahůdkami však násilně přeruší výbuch nastražené nálože. Výsledkem je spoušť a plno mrtvých a zraněných. Max jen zázrakem přežije. Pomalu začíná tušit, že obě události spolu zřejmě souvisejí a jej někdo prachobyčejně využil. Zmobilizuje proto všechny své síly, aby se dopátral pravdy a očistil své jméno dřív, než bude pozdě.

ISBN 978-80-7376-075-5

Kč 249.00